

Xin Chào Tiểu Thư Gián Điệp

Contents

Xin Chào Tiểu Thư Gián Điệp	1
1. Chương 1: Đụng Độ Trai Đẹp	2
2. Chương 2: Chuyện Cũ Như Khói Mây	9
3. Chương 3: Người Đàn Ông Bí Ẩn	14
4. Chương 4: Gặp Lại Phó Thần	21
5. Chương 5: Nha Hoàn Mài Mực Bên Cạnh Diêm Vương	35
6. Chương 6: Cá Chép Vượt Vũ Môn	51
7. Chương 7: Đường Hâm Mộ Chị, Chỉ Là Truyền Thuyết Mà Thôi!	56
8. Chương 8: Mai Phục Trong Trường Trung Học	58
9. Chương 9: Hoa Đồng Cao Tuổi	69
10. Chương 10: Forrest, Run... Run!	76
11. Chương 11: Ai Là Chồn, Ai Là Chân Gà?	88
12. Chương 12: Những Tháng Ngày Nông Nổi	94
13. Chương 13: Điều Là Tai Họa Từ “lời Nguyên” Mà Ra	96
14. Chương 14: Say Túy Lúy	113
15. Chương 15: Thời Gian Thấm Thoát Thoi Đưa	122
16. Chương 16: Sự Giả Tạo Của Thời Đại Hào Nhoáng	130
17. Chương 17: Giang Ly, Mong Cậu Tha Thứ Cho Tôi!	144
18. Chương 18: Giải Cứu Nghê Sa	154
19. Chương 19: Vì Sao Lại Là Tôi?	165
20. Chương 20: Em Không Muốn Bỏ Lại Mọi Người Để Lên Thiên Đường Một Mình	172
21. Chương 21: Hi, I'm Back!	180
22. Chương 22: Vì Hòa Bình Thế Giới, Sau Đây Xin Em Đừng Làm Gián Điệp Nữa!	182
23. Chương 23: Xin Chào Các Cô Gái	187
24. Chương 24: Ngoại Truyện Về Khang Ca (khang Tử Huyền)	188
25. Chương 25: Ngoại Truyện Về Đông Tử (1)	192
26. Chương 26: Ngoại Truyện Về Đông Tử (2)	196
27. Chương 27: Ngoại Truyện Về Đông Tử (3)	201
28. Chương 28: Ngoại Truyện Về Cuộc Sống Sau Hôn Nhân Của Khang Ca, Lượng Ca	206

Xin Chào Tiểu Thư Gián Điệp

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp hẳn ta, tôi một thân phong trần, làm ra vẻ gió thoảng mây trôi nhẹ nhàng khuyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-tieu-thu-gian-diep>

1. Chương 1: Đụng Độ Trai Đẹp

Lúc này trái tim tôi dường như đã chết, tôi chỉ muốn tìm một bức tường để kết thúc cuộc đời bi thảm của mình. Ở phía đối diện, cô nàng Lilisa với khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đang thao thao bất tuyệt, ra vẻ hả hê sung sướng khi thấy tôi hồn xiêu phách lạc.

Nhất định là cô nàng cho rằng tôi đang thất tình. Kỳ thực cô ấy không biết là tôi sắp thất nghiệp!

“Mary, cậu thật là ngốc, sao cậu có thể thích Đặng Lũng được nhỉ? Cậu không biết tối nào cũng có đủ các thể loại trai tơ xoắn xuýt bên cạnh hẳn ta sao?”

“Thật... thật sao?”

“Việc này mà có thể giả được sao? Chính miệng mama Tang nói với mình đấy. Nghe nói ông chủ đằng sau Ám chính là Đặng Lũng. Ôi, như vậy cũng tốt, tiện ỉnh mà cũng tiện cho người khác! Slogan[1] “Khắp thiên hạ đều là người một nhà” của Ám hình như là do Đặng Lũng nghĩ ra đấy.”

[1] Slogan, nghĩa cổ chỉ tiếng hô xung trận của các chiến binh Scotland. Ngày nay, “slogan” được hiểu theo nghĩa “khẩu hiệu thương mại” của một nhóm, tổ chức hoặc công ty.

Ám là quán bar đồng tính quy mô nhất thành phố A, tuy kín tiếng nhưng không kém phần xa hoa. Tôi nghe nói, ở chốn “ngọa hổ tàng long” ấy không thiếu những nhân vật có sức mạnh dời non lấp biển.

Không ngờ tôi thật sự gặp được một con rồng đen, “ăn nam không ăn nữ”.

Tôi cúi đầu liếc nhìn hai cái “bánh bao thịt” dưới cổ mình, tuyệt vọng nhận ra rằng bây giờ mà đi phẫu thuật chuyển đổi giới tính thì đã quá muộn, bởi tôi không thể từ nữ biến thành nam trong một khoảng thời gian ngắn được. Dù cố gắng hết nửa cuộc đời còn lại, nhiều lắm tôi cũng chỉ có thể trở thành một má mì chuyên buôn bán... đàn ông mà thôi.

Tôi đang đối mặt với một nhiệm vụ gần như bất khả thi.

Lilisa thì thầm bên tai tôi ra vẻ thần bí: “Đặng Lũng nổi tiếng ghét phụ nữ. Hẳn nói nếu động vào phụ nữ sẽ cảm thấy như ăn hàng nghìn con ruồi, thật sự khó chịu tới mức chỉ muốn chết!”

Tôi bị kích động đến cực điểm, không nhịn được bèn “hừ” một tiếng: “Nói như vậy, kẻ thù chỉ cần cử một cô gái đến nhảy lên người hẳn là có thể khiến hẳn tự sát ngay ngày hôm sau à?”

Lilisa ngăn người, sau đó nhìn tôi cười gian xảo rồi duyên dáng châm một điếu thuốc: “Nếu điều kiện cho phép, cũng có thể xem xét tới việc cưỡng dâm mà!”

Tôi trịnh trọng gật đầu và cười nham hiểm tỏ vẻ tán thành, ngầm bảo cô ấy và tôi cùng một giuộc, không ăn được thì sẽ đập đổ, không thể để gã đàn ông khác hưởng lợi.

Dĩ nhiên trong lòng tôi vẫn đang vô cùng lo lắng buồn phiền.

Trong thế giới vui chơi hưởng lạc này, những cô gái sở hữu đôi môi gợi cảm còn có những chiếc áo choàng đẹp để che đậy những thứ xấu xa ở bên trong. Về điểm này tôi không cảm thấy kỳ lạ chút nào, điều duy nhất tôi thấy lạ là, vì sao ông chủ hộp đêm Mỵ Sắc, sếp lớn của tất cả những cô nàng gợi cảm – cái tên Đặng Lũng chết tiệt ấy – lại là một tên đồng tính không thích phụ nữ?

Tôi cảm thấy rất bức bối!

Thông tin tình báo quan trọng như vậy mà trong Cục lại chưa điều tra hay baidu[2] ra được, còn tôi đường đường là sĩ quan cảnh sát Phương phải lưu lạc làm “tiểu thư”[3] Mary gần một tuần nay mà chẳng thám thính được tin tức gì, cơ bản vì tôi không tìm được bất kỳ cơ hội nào để tiếp cận hắn ta.

[2] Trang mạng tìm kiếm thông tin nổi tiếng nhất Trung Quốc, thuộc công ty trách nhiệm hữu hạn kỹ thuật mạng trực tuyến Bách Độ (Bắc Kinh).

[3] Người Trung Quốc thường dùng từ này với nghĩa xấu để chỉ những cô gái làng chơi.

Chỉ vì tôi không phải là một “công tử” Mary chết tiệt nào đó.

Tôi ngược nhìn bầu trời đêm, bỗng hiểu ra một điều: Phương Lượng Lượng tôi đến đây không phải để làm gián điệp mà là để làm trò cười cho thiên hạ.

Cảm xúc của tôi tụt dốc không phanh, nhưng tôi còn chưa kịp đập đầu vào tường để kết thúc cuộc sống hoang đường này thì mama Tang đã đá bay cửa bước vào. Sau khi nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt, ánh mắt sắc sảo của bà ta dừng lại trên người tôi và Lilisa, đôi môi đỏ mọng mở ra rồi khép lại giống như cái máy nuốt tiền: “Cái gì đây? Lão nương mời các cô đến chỉ để tán dóc, cắn hạt dưa thôi sao? Còn không mau nhấc mông lên ra ngoài làm việc cho ta?”

Sư tử Hà Đông vừa rống lên một cái, cô nàng Lilisa miệng lưỡi giảo hoạt lười biếng đứng lên, eo thon dong đưa đến bên mama Tang, cười nũng nịu: “Mama, con đâu có làm biếng. Tổng giám đốc Vương, khách quen của con cực kỳ thích mùi hạt dưa. Lần trước ông ta hỏi con cắn loại hạt dưa gì, con nói đó là hạt dưa “Đồ Ngốc”. Mama đoán xem ông ta nói gì nào?” Lilisa nhếch miệng cười lẳng lơ: “Ông ta nói, trước mỗi lần phục vụ ông ta, con phải cắn một ít hạt dưa để dưỡng giọng, tẩm bổ đấy!”

Khóe miệng tất cả những người có mặt ở đây đều giật giật, mama Tang đá vào mông cô nàng một cước, rống lên: “Lần sau phải đánh răng sạch sẽ rồi mới được ra ngoài! Đúng là bêu xấu tên tuổi Mỵ Sắc của ta mà!” Lilisa càng cười đắc ý.

Kể đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tôi cười lấy lòng lúc đi qua mama Tang, ánh mắt của bà ta vẫn hung hăng dán chặt vào tôi như một con sư tử đang nổi điên. Dùng đầu ngón chân để nghĩ tôi cũng biết tân binh vĩnh viễn giống như con chim cú thơm ngon nhưng thiếu sức kháng cự trong đĩa đồ ăn của các “bê trên” ở Mỵ Sắc.

Tân binh đúng là không có sức kháng cự nhưng không có nghĩa là không đủ sức khúm núm.

Không đợi đôi môi đỏ của mama Tang mở ra, tôi đã nhảy đến trước mặt bà ta cười nhả nhổ: “Mama, con không cắn hạt dưa đâu, để con thở ra ama ngủ nhé!” Tôi kề sát vào, mở miệng hà hơi để bà ta kiểm tra, còn mama Tang ghê tởm lùi lại một bước, cau mày phát phát tay: “Đi đi, làm phiền ta ít thôi!”

Lúc này đã là mười một giờ ba mươi lăm phút tối, địa điểm tại hộp đêm xa hoa nhất thành phố A, tôi không còn là sĩ quan cảnh sát Phương hiện ngang oai hùng nữa mà là cô nàng hầu rượu mới đến. Thứ tôi mặc trên người không phải bộ cảnh phục được là lượt phẳng lý mà là chiếc váy siêu ngắn do mấy miếng vải rách chấp ghép lại, nhìn thiếu thốn trông như thể thuộc tầng lớp người cùng khổ. Tôi đội bộ tóc giả màu nâu, trang điểm dày đến mức không nhìn rõ nét mặt. Nhìn tổng thể, tôi giống như một con mèo mướp mới nhảy ra khỏi ngõ hẻm, chỉ muốn cắn chết cái tên Đặng Lũng đồng tính kia.

Hiện tại, trong đầu kẻ luôn tự khoe là con nhà võ như tôi lại quanh quẩn một vấn đề rất cao thâm: Liệu tôi có thể học tập Chúc Anh Đài[4] quần ba vòng vải quanh bộ ngực gồ lên này, rồi đến tiếp cận tên gay Đặng Lũng kia?

[4] Thiếu nữ thông minh, hiếu học đã cải trang thành con trai để đến học tại ngôi trường Nghi Sơn ở Hàng Châu trong truyền thuyết nổi tiếng của Trung Quốc về câu chuyện tình bi thảm của đôi trai gái Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài.

Tôi do dự. Từ xưa đến nay, chỉ số IQ[5] của anh hai Lương Sơn Bá nổi tiếng là thấp đến cực điểm, trước không ai có, sau chẳng ai bằng. Đặng huynh e rằng không được như Lương ca. Hắn ta không dễ lừa chút nào!

[5] Viết tắt của Intelligence quotient: Chỉ số thông minh.

Tôi đang đau đầu nghĩ ngợi thì Lilisa ló ra từ phòng số 313, vẫy tay gọi: “Mary, cậu nhanh lên một chút, ông chủ Thẩm đang đợi bọn mình đấy!”

Vừa nghe thấy ba chữ “ông chủ Thẩm”, hai chân tôi bắt đầu lão đảo.

Đó là một tên kỳ quái, à không, là một lão quái vật buồn vui thất thường thì đúng hơn! Một giây trước lão còn vui vẻ cười đùa, vậy mà ngay sau đó đã lên cơn điên. Không biết lúc trẻ lão ta ăn phải cái gì mà thành ra như vậy. Nhưng điều đáng sợ hơn là mới đi làm được sáu ngày, thì lão ta chọn tôi ba ngày liền.

Nghĩ tới khuôn mặt già nua nhăn nhó, đôi mắt đục ngầu của lão ta, cảnh sát Phương anh hùng gặp dữ hóa lành trong quá khứ là tôi đây phải tụng niệm lời răn dạy “kính già yêu trẻ” được lưu truyền năm ngàn năm của tổ tiên, để ở ngoài cửa có thể lớn tiếng nguyên rủa: “Đồ chết bầm!”, nhưng bước vào phòng lại gọi tên lão ta vô cùng thân thiết: “Tiểu Thẩm, anh đến rồi đấy à?”

Ánh mắt của lão sói già “Tiểu Thẩm” nhìn tôi chằm chằm. Tôi vẫn cười ngoan ngoãn, ngồi xuống giữ khoảng cách với lão, vừa cười vừa nói với chất giọng mà ngay đến chính mình cũng phải cảm thấy ghê tởm: “Tiểu Thẩm, em nói trước, hôm nay không uống rượu nữa, bọn mình chơi oẳn tù tì nhé!”

“Được, Mary bé nhỏ của anh, em muốn thế nào cũng được!” Lão già dịu dàng vỗ vỗ lên đôi vai gầy của tôi khiến toàn thân tôi lập tức nổi da gà, cả người cứng đờ, chỉ còn hai con ngươi đang khó khăn chuyển động.

Đôi tay của lão già háo sắc từ từ di chuyển lên trên, toàn thân tôi cứng ngắc, hai tay vô thức nắm chặt lại, nín thở. Tôi đã chịu đựng đủ một tuần bị sàm sỡ, dù sao khả năng hoàn thành nhiệm vụ cũng quá nhỏ nên tôi quyết định trước khi đi phải “quậy” một trận ra trò, nếu không bản thân sẽ thấy rất ảm ức.

“Cái gì? Đây là cái gì? Đây rõ ràng là tóc giả.” Lão già kia cao giọng rồi kéo lệch bộ tóc giả trên đầu tôi. Sắc mặt như trời xanh chuyển bão, lão nhìn tôi một cách giận dữ: “Bắt ông đây bỏ tiền ra để sờ cái đồng tóc giả này à?”

Tình hình chuyển biến quá nhanh, tôi cứ ngồi ngây người ra. Lão già kéo bộ tóc giả xuống khiến mái tóc ngắn rối bù của tôi lộ ra trước bàn dân thiên hạ, thấy vậy lão càng thêm tức giận, khuôn mặt già nua nhăn nheo như vỏ cây khô quát lên: “Gọi mama Tang ra đây! Các người coi Thẩm Tiểu Lục ông đây là con khỉ để đùa giỡn phải không? Dám để cái thứ không phải nam cũng chẳng phải nữ này ra đây phục vụ ông à?”

Lúc này tôi giận không thể tả, ông mới là cái thứ không phải nam cũng chẳng phải nữ, cả nhà ông không phải nam cũng chẳng phải nữ ấy! Trong lòng tôi không nén nổi tiếng thở dài, thật hết cách! Lão già kia chắc quên uống thuốc nên lại lên cơn động kinh đây mà.

Hôm nay đúng là một ngày tồi tệ, không có nổi một việc tốt đẹp.

Tôi lạnh lùng nhìn lão ta lên cơn, tay nắm chặt lại.

Lilisa có vẻ lo sợ, bối rối chạy ra nhìn hai người bọn tôi. Cô nàng nghĩ tôi im lặng vì sợ hãi chứ không biết là tôi sắp giương cờ khởi nghĩa. Cô nàng vội vàng nhỏ nhẹ ngon ngọt để xoa dịu lão già kia: “Tiểu Thẩm, đừng để ý Mary nữa! Lại đây, lại đây, vuốt tóc em đi! Mọi người đều nói là tóc em mềm mượt như lụa đấy!”

Hơi dịu lại nhưng mặt vẫn chảy dài ra, lão ta ném mạnh mái tóc giả lên người tôi rồi bảo Lilisa: “Đi gọi mama của em ra đây! Ta đến để làm Thượng đế chứ không phải để sờ tóc giả.”

Có thể sờ tóc giả của bà đây mà không bị ăn đấm là tổ tiên nhà người đã tích đức lắm rồi đấy! Tôi hất cằm lên thâm mắng trong lòng, cố gắng hít một hơi thật sâu nhưng vì quá tức giận nên chỗ hơi ấy không làm sao nuốt xuống được.

Lilisa sợ nên chạy ra ngoài, mama Tang vội vàng giá lâm.

Mama Tang đã quen với những chuyện như thế này nên xử lý rất chuyên nghiệp. Bà ta hờn dỗi một chút, liếc mắt đưa tình một cái, lại khéo léo mắng tôi mấy câu khiến bộ mặt xấu xí của lão già kia trong phút chốc nở ra một bông cúc héo.

Đương nhiên lão ta cũng không dễ dàng buông tha cho tôi. Ngoài việc bắt phải cúi đầu xin lỗi, trước khi đuổi tôi ra, lão còn bắt tôi uống một chai rượu vang lớn coi như bồi thường tinh thần cho lão.

Uống thì uống, tôi cũng không phải trẻ con. Uống hết thì sẽ không phải đánh nhau nữa, mà có đánh cũng không thành vấn đề, dù mấy miếng vải mỏng dính trên người tôi chắc không chịu nổi vài động tác mạnh mẽ. Tôi chỉ sợ đánh xong lại trần như nhộng, thôi thì cứ uống vậy. Sau khi lão già kia thỏa mãn nhìn tôi uống đến mức ruột gan lộn tùng phèo, mới vung tay cho phép tôi đi ra ngoài.

Sức chịu đựng cũng đến giới hạn, tôi lão đảo bước ra. Mục tiêu hiện tại của tôi là nhà vệ sinh, cảnh sát Phương tôi phải nôn một trận long trời lở đất mới được.

Đây là rượu vang đỏ loại mạnh, lúc uống vào khiến tôi đứt từng khúc ruột, lúc nôn ra lại khiến ruột gan tôi đứt thêm lần nữa. Sau khi ôm bồn cầu nôn một trận trời đất nghiêng ngả, tôi tàn tạ đến mức không thể tàn tạ hơn.

Thể xác và tinh thần đều bị đả kích quá lớn, tôi mệt lả ngồi bệt xuống ôm lấy bồn cầu trắng toát. Lão Đàm đã nói rồi, nếu tôi không hoàn thành nhiệm vụ thì sẽ phụ lời thề “đấu tranh đến cùng cho hạnh phúc ấm no của nhân dân” trước lúc tốt nghiệp, khi ấy đừng quay về gặp lão nữa.

Tôi nắc một cái, lão Đàm ơi lão Đàm! Cặp đùi trắng kiện của Đặng Lũng chỉ dành ấy gã đàn ông to lớn các người, nhiệt huyết tôi có thừa mà sức lại không đủ.

Tôi uống nhiều quá nên học theo thần lẩn tránh người lên tường lần ra khỏi nhà vệ sinh. Đầu óc mơ màng, cơ thể lâng lâng như cưỡi mây đạp gió, tôi quyết định tạm thời gác mấy chuyện khiến mình hao tâm tổn trí sang một bên, trước hết phải tìm một chỗ ẩn nấp để “làm tổ” cái đã.

Ông trời thương tôi, cái tổ đó ngay lập tức đã xuất hiện.

Một bộ Âu phục khá dày dặn.

Gì đây? Vì sao bộ Âu phục này lại có thể cử động nhỉ?

À, thì ra bên trong đó còn đựng một gã đàn ông vẫn còn sống.

Tôi chớp mắt mấy cái, đôi mắt cận thị say mềm phải nheo lại mới thấy cách đó mấy mét là một gã đàn ông dáng người cao ngất, nhưng không nhìn rõ mặt mũi. Cả người gã toát lên khí chất của kẻ mặt người dạ thú.

Dù lúc này lượng cồn trong máu tôi đang kêu gào âm ỉ, ý thức không còn minh mẫn nhưng chỉ sau một cái rùng mình, tôi đã linh hoạt hẳn lên. Trời ơi, gã đàn ông trước mặt chẳng phải cái tên cầm thú Đặng Lũng sao? Chiều cao, vóc dáng tương tự, lại có cảm giác xa cách lạnh lùng khiến linh hồn bé nhỏ của tôi bị thiêu đốt.

Tôi gạt sang một bên vẻ sa sút để chứng thực phán đoán của mình. Lại học cách đi của thần lẩn một lần nữa, tôi khó nhọc bám vào tường bò lên mấy mét rồi trợn tròn mắt đứng bên cạnh hắn ta.

Nhìn rõ rồi, không phải Đặng Lũng. Dáng vẻ còn có phần nhỉnh hơn, bộ vest nhìn cũng... “đẹp trai” giống chủ nhân của nó lắm.

Đáng tiếc, anh chàng chẳng phải loại người lương thiện gì. Bình thường mấy gã đàn ông xuất hiện ở nơi quỷ quái này cơ bản được chia làm hai loại: Một loại là lũ khốn, còn loại kia không đáng được xếp vào loại lũ khốn.

Tôi rét run cầm cập nhưng dạ dày thì nóng như bị thiêu đốt, ruột gan nhộn nhạo. Vậy mà cái gã đàn ông trắng trẻo lạnh lùng kia lại nghiêng đầu nhìn tôi đánh giá với vẻ chiếu cố không xen lẫn nhục dục. Khí chất cao quý của gã càng khiến tôi trở nên dung tục và lỗ mãng hơn trong cuộc đối đầu này.

Tôi thừa nhận không quen bị người khác lấn át nhưng lại rất thích lấn át người ta. Vì thế tôi nặn ra một nụ cười, vỗ vai gã ta nói: “Này, hức...” Tôi nắc một cái: “Cởi quần áo ra, nếu không tôi sẽ đánh anh!”

“Hả?” Gã đàn ông thoáng ngạc nhiên, đôi lông mày như rồng phượng khẽ nhú lại. Giọng nói của anh chàng rất dễ nghe, lại trầm trầm rất cuốn hút.

Ánh sáng chiếu lên khiến khuôn mặt anh ta toát lên vài phần tinh tế, pha lẫn chút thú tính, trong nháy mắt đã làm tôi si mê, sự lỗ mãng của tôi vì thế lại càng tăng lên. Tôi lau lau nước miếng tiến sát vào, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy cằm anh ta, thoải mái thưởng thức: “So với cái lão già mặt vỏ cây vừa rồi, anh đúng là trai đẹp!”

Tôi không thể không thừa nhận, sau khi say rượu tôi trở nên rất thành thật, lại không đứng đắn nữa.

Đúng như tôi đoán, gã đàn ông kia cau mày lại, nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang xâm phạm thân thể mình ra, lạnh lùng lùi lại: “Tiểu thư, xin hãy tự trọng!”

“Tôi là tiểu thư ở đây, còn phải tự trọng gì nữa?” Tôi cười rất không đứng đắn: “Từ nhỏ dưỡng Alan đã dạy tôi, gặp trai đẹp phải đùa giỡn, gặp một người thì đùa một người, gặp hai người thì đùa cả hai người.”

“Cô tên là gì?” Khuôn mặt điềm tĩnh của anh chàng đẹp trai đã có phần tức giận, xem ra anh ta muốn điều tra tôi để tiện sau này trả đũa đây.

Muốn kiểm tra hộ khẩu phải không? Tôi lại càng buồn cười, Phương Lượng Lượng tôi kiểm cơm bằng cách thẩm vấn phạm nhân đấy nhé. Tôi nắc thêm một cái, nghịch nghịch bộ tóc giả của mình, cả người nghiêng đồng ngả tây rồi ném cho anh ta một cái nhìn lạnh lùng: “Anh không nhận ra sao? Tôi họ Hải, tên là Hoa Tặc. Hải Hoa Tặc[6], anh đẹp trai nhớ kỹ chưa?”

[6] Hải Hoa Tặc: là nhân vật bị chỉ trích rất nhiều trong lịch sử Trung Quốc. Bọn chúng chỉ vì muốn có được dung mạo trẻ trung và tinh lực dồi dào mà đã gạt bỏ hết các lễ giáo nghiêm khắc, ra tay bắt cóc rồi chà đạp các trinh nữ. Theo ngôn ngữ hiện đại thì chúng được coi là tội phạm hiếp dâm hàng loạt.

“Gan của cô lớn thật!” Ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn tôi chằm chằm, thấy rõ sự tức giận trong đó.

Chậc chậc, thú vị đây!

“To gan lớn mật đúng không? Bởi vì tôi say mà. Hức...” Lại một tiếng nắc nữa: “Biết tiếp theo tôi muốn làm gì không?”

Anh chàng mím môi không nói gì, có lẽ anh ta đang lo lắng cho sự trong trắng của mình.

“Anh yên tâm, tôi chỉ tìm anh để tâm sự thôi. Tâm sự ấy, anh hiểu không? Là nói chuyện tâm sự đấy!” Chân tôi mềm nhũn ra, sắp đứng không nổi nữa. Tôi nhìn xung quanh rồi khoác vai anh ta nghiêm túc nói: “Tối hôm qua tôi nằm mơ đấy, anh biết trong mơ tôi làm gì không?”

Anh chàng đẹp trai không hề phối hợp với tôi, chỉ tiếp tục nhìn với ánh mắt dò xét. Tôi thấy chính mình trong đôi đồng tử đen láy ấy, có cảm giác mình là người ở hành tinh Pandora[7].

[7] Hành tinh trong Avatar, bộ phim 3D do James Cameron viết kịch bản và đạo diễn.

Người Trái đất không chịu phối hợp, tôi đành tự hỏi tự trả lời vậy.

“Cho anh biết, trong giấc mơ tôi là... một nữ siêu nhân. Để nhân dân được an cư lạc nghiệp, tôi phá phách, cướp bóc, không chuyện ác nào tôi không làm. Rồi bỗng nhiên một buổi tối, ông chủ báo mộng cho tôi biết hôm nay tôi sẽ gặp phải khắc tinh, một khắc tinh rất rất lợi hại. Tôi sẽ chết chắc!”

Tôi nắm lấy cổ áo anh ta để tránh bị ngã xuống rồi ngây ngô cười khanh khách, đắc ý thưởng thức vẻ mặt lạnh lùng cứng ngắc của anh ta. Rất, rất thú vị!

“Giấc mơ của cô thật thú vị!” Bị biến thành tay vịn tạm thời của tôi, anh chàng đẹp trai lần này không gỡ móng vuốt của tôi ra nữa: “Hy vọng giấc mơ đẹp của cô sẽ trở thành sự thật!”

Tôi nháy mắt: “Nhờ phúc của anh, giấc mơ đẹp của tôi thật sự đã trở thành sự thật rồi. Bật mí cho anh nhé, khắc tinh của tôi là một gã đồng tính, thích đàn ông kiểu như anh vậy, trai đẹp ạ!”

Mặt anh ta nặng như chì.

Tôi lắc lư người, cúi đầu buồn bã nói: “Ta đây không đùa đâu!” Sau đó ngẩng lên, khóc lóc sụt sùi hỏi anh ta: “Anh mau nhìn giúp tôi xem, có phải tôi khóc rồi không?”

“Cô điên rồi!” Anh ta lạnh lùng trả lời.

Tôi ngây ngô ngược mắt lên nhìn: “Anh sẽ mua thuốc cho tôi chứ?”

Ánh mắt anh chàng đẹp trai lại gắn lên người tôi: “Có lẽ chúng ta nên làm rõ một chút, tôi không có thói quen giúp người lạ.”

Tôi giữ chặt lấy tay vịn của mình, vung tay loạn xạ lớn tiếng nói: “Không sao, tôi cũng chỉ có thói quen đùa giỡn người lạ thôi, quen rồi khó làm việc lắm!”

Anh chàng đẹp trai có vẻ tức giận, đẩy mạnh tôi ra rồi hạ giọng nói: “Tôi điên mất thôi!”

Anh ta quay người bỏ đi.

“Này, người thì có thể đi, nhưng để cái áo lại!” Mất đi chỗ dựa, tôi lao đảo suýt ngã.

Anh ta không để ý đến tôi, tiếp tục bỏ đi.

“Này!”

“Ồ kìa...”

Anh ta vẫn không để ý đến tôi.

“Anh cho tôi cái áo đi, tôi sẽ nói cho anh biết tên tôi là gì.” Vì nhan sắc trước mặt, tôi hiên ngang bán đứng... bản thân mình.

Anh ta hơi khựng lại rồi tiếp tục bước về phía trước, xem ra không hề có ý định dừng lại.

Tôi chán nản sờ mũi. Được rồi, vốn dĩ người ta cũng không coi tôi là đang nghiêm túc.

Lần thứ hai trong tối hôm nay, tôi bị người ta ghét bỏ, đầu tiên là một lão già nua, sau đó là một gã trai trẻ. Ngày thường đúng là tôi đã “kính già yêu trẻ” vô ích rồi.

Tôi nghiêng ngả bám vào tường, trong lòng phỉ nhổ đám trai đẹp trong phạm vi mấy mét, bàn tay xoa xoa cánh tay trần rồi lẩm bẩm: “Lạnh chết mất! Chết mất thôi, hức, lão nương tìm người khác mượn vậy.”

Tôi choáng váng xoay người định đi tìm Ngải Đông. Tên này mới tốt nghiệp trường cảnh sát không lâu, vẫn còn ngây thơ non nớt, mồm mép lại rất ngọt, cứ mở miệng là gọi tôi “sư tỷ”. Lão Đàm phái cậu ta đến, nói để nghe một tí là để làm tiếp ứng đặc biệt cho tôi, nói khó nghe là vì lão sợ tôi uống say làm loạn, lại gây thêm phiền toái cho lão.

Mới xiêu vẹo đi được hai bước, tôi cảm giác sau lưng có tiếng giày bước đều đều. Đến lúc tôi cố gắng định thần lại thì một cái áo mang theo hơi ấm bay đến. Theo bản năng tôi đón lấy, sau đó mơ màng nhìn người đứng trước mặt. Anh ta mặc áo sơ mi thắt cà vạt, cách ăn mặc nghiêm túc nhưng vẫn không che giấu nổi vẻ phong lưu hấp dẫn người khác. Anh ta không có đôi mắt đào hoa yêu nghiệt gây phiền phức mà ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, nghiêm nghị.

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, tỏ vẻ nóng nảy: “Nghe đây, tốt nhất cô nên nói cho tôi biết cô là ai, họ là gì, cả tên nữa!”

Đêm xuân giá lạnh làm tôi khẽ rùng mình. Tôi mặc chiếc áo của anh chàng đẹp trai, liếc nhìn thấy logo xa xỉ trên cổ áo thì khẽ thở dài trong lòng. Mấy thứ tốt rơi vào tay Phương Lượng rồi cũng thành đồ bỏ đi thôi.

Kể biết thời thế mới là tuần kiệt, tôi mặc xong áo liền cười duyên với anh chàng đẹp trai đang cau mày kia: “Tôi họ Hồ, tên là Ưu Ni. Ưu trong “ưu tú”, Ni trong “ni cô” thêm chữ “nữ” bên cạnh. Mọi người đều gọi tôi là Ưu Ni.”

Hồ Ưu Ni! Lừa anh đấy, ha ha...

Tôi gạt mái tóc giả một cách gợ cảm: “Xin hỏi tiên sinh họ gì?”.

Khuôn mặt anh ta không chút thay đổi: “Khang, Khang Tử Huyền.”

“Khang...” Tôi tự nhắc lại: “Khang tiên sinh, rất vui được gặp anh, có điều tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?”

Anh ta sốt ruột nhìn tôi, cố gắng giữ phong độ của một quý ông: “Hồ tiểu thư, xin cứ nói!”

“Là thế này... Người nhà anh gọi anh là gì vậy? Khang Khang hay Khang Tử? À không, là Tiểu Khang Khang hay là Tiểu Khang Tử? Không, không, nếu anh bị gọi là Tiểu Khang Tử thì rất đáng thương, đó là tên của thái giám mà...”

Sau một hồi tôi ra sức nói nhăng nói cuội, anh chàng đẹp trai tên Khang Tử Huyền kia cau mày nhìn tôi chăm chú. Trong ánh mắt nổi lên một trận bão táp mưa sa, có lẽ anh ta lại biến tôi trở thành người ở hành tinh Pandora thật rồi. Anh chàng đẹp trai đáng thương, nhất định là anh ta rất muốn đuổi tôi về hành tinh của tôi đây mà.

Tôi nghe thấy một giọng nói nhân hậu vang lên từ tận đáy lòng: “Buông tha cho anh chàng đáng thương ấy đi! Cô cũng nên quay lại phi thuyền nghỉ ngơi một chút, hôm nay cô đã phải chịu quá nhiều đả kích rồi.”

Dù sao tôi cũng rất nhân từ, ai bảo tôi cùng tên với Đức mẹ Mary[8] chứ, vì thế tôi buông tha. Lục túi áo của anh ta thấy trống rỗng, tôi nói: “Cho tôi mượn mặc một đêm nhé! Anh yên tâm, tôi chắc chắn sẽ trả lại anh. Nếu như anh không tin...”

[8] Theo Tân Ước và Kinh Qur'an, bà là mẹ của Chúa Giêsu.

Tôi không nghĩ ngợi nhiều, tháo bộ tóc giả trên đầu mình xuống nhét vào tay anh chàng. Thấy anh ta ngây người ra, tôi nói: “Anh cầm lấy cái này coi như là thế chấp, kéo anh lại nói bị tôi bắt nạt. Giờ này ngày mai gặp nhau ở đây, dùng hai vật này để trao đổi, không gặp không về. Rồi, cứ như vậy đi!”

Anh chàng đẹp trai dở khóc dở cười cầm lấy mái tóc giả rồi cứ đứng im như tượng, lạnh lùng quan sát tôi. Trước khi anh ta đi, tôi còn thân thiết vỗ vai nói: “Chàng trai, sau này không có việc gì thì đừng có mà trưng cái bộ dạng đẹp trai như thế nữa nha! Ra ngoài đường chẳng an toàn chút nào!”

Sau đó tôi vỗ ngực nắc một cái, mùi rượu nồng nặc làm ặt anh ta càng nhăn lại: “Không phải ai cũng giống tôi đâu, giống Hồ... Ưu Ni, không giặt tiền cũng không cướp sắc.”

“Tôi nhớ kỹ cô rồi!” Đôi mắt Khang Tử Huyền như biển sâu, nhìn tôi rồi ném lại một câu nói lạnh lùng như vậy.

Một sự đe dọa trắng trợn đây!

Có điều anh ta chắc chắn không biết, Phương Lượng Lượng tôi mới là người nói những lời này hay nhất. Bởi tôi rất thích dùng câu này với những người tôi muốn đánh, mặc dù đại đa số những người đó tôi vẫn chưa đánh được. Đe dọa cũng tốt, thử nghiệm cũng được, dù sao tôi cũng đã có đồng minh.

Chẳng qua cô nương đây không dễ bị đe dọa. Không sợ, không sợ đâu! Tôi cười vô tư: “Tôi cũng sẽ nhớ kỹ anh, trai đẹp ạ!”

Anh ta nhìn tôi chăm chăm, bức bối nghiêng răng ken két. Tôi thoải mái đi qua người anh ta, đột nhiên nhớ ra nên quay đầu lại: “À, phiền anh giặt mái tóc giả ấy giúp tôi, hơi chết đi được! Biết thế này tôi đã không mua hàng rẻ tiền rồi.” Mặt anh ta tối sầm lại trông vô cùng quái dị.

Tôi thích thú bước đi, vờ như không nghe thấy tiếng nghiêng răng nghiêng lợi phía sau. Tôi phải thừa nhận, tâm trạng tôi tệ khủng khiếp của tôi sau khi nghe thấy âm thanh đó đã được cải thiện một cách thần kỳ. Thậm chí tôi còn muốn huyết sát nữa kia.

2. Chương 2: Chuyện Cũ Như Khói Mây

Tôi thật sự không thể chịu đựng được. Cả ngày hôm nay chưa ăn uống gì, lại nốc nguyên một chai rượu vang lớn, giờ tôi chỉ muốn tìm một cái giường nằm phịch xuống. Nhưng vẫn chưa đến giờ tan ca, tôi đành cuộn chặt cái áo vest mới cướp được nằm sấp trong phòng nghỉ. Kết quả là khi mama Tang hung hăng đập cửa xông vào, thấy tôi bê bết, cả người đầy mùi rượu, bà ta đành mắng mỗ mấy câu rồi bỏ đi.

“Đồ vô dụng, lão nương mất tiền mời mày đến đây để ngủ sao? Tao đã nói trước rồi, không có bản lĩnh thì đừng có nghĩ đến việc kiếm cơm ở đây. Gái làng chơi kiếm được rất nhiều tiền, nhưng tiền này có phải ai cũng kiếm được đâu. Nói ày biết, không phải khách đến đây là để ngồi không. Đêm nay Tổng giám đốc Thẩm coi như đã lịch sự rồi đây, đổi lại là người khác, một chai rượu có thể giải quyết được vấn đề sao? Có khi đã sớm “ăn” mày sạch sẽ rồi. Mày cũng không phải người dễ chịu thua đâu nhỉ? Xời, cái đồ không biết tốt xấu, lần tới đừng có mơ lão nương giúp mày thu dọn mớ hỗn loạn này nữa nhé!”

Mama Tang đi rồi, bên tai không có tiếng léo xéo nữa nên tôi tiếp tục ôm bụng ngủ. Tạm thời tôi không muốn nghĩ ngày mai nên làm gì, sống thế nào.

Thật ra tôi không lo sẽ bị mama Tang sa thải. Tên nhóc Ngải Đông sau khi tới đây lượn lờ một vòng đã nhìn nọt rằng chỉ cần khuôn mặt búp bê và nụ cười “như mùa thu tỏa nắng”, tôi chắc chắn có tên trong danh sách top 3 tiểu thư đẹp nhất của Mỹ Sắc. Câu tăng bốc cuối cùng mới đúng là một tác lên trời: “Sư tỷ, nếu chị mà không đánh nhau, em dám cam đoan là với sắc đẹp này, dáng người này, chị xứng đáng là gái giang hồ thứ thiệt thời cổ đại!”

Còn tôi lại dùng nắm đấm thép chứng minh với cậu ta rằng, ở thời cổ đại tôi chẳng những là gái giang hồ mà còn là Võ Trạng nguyên.

Nhưng giờ nghĩ lại, nhan sắc hay sức mạnh đều không có tác dụng, lúc này, tôi sợ rằng mình sắp thất bại rồi.

Trên thực tế, sau khi nhận nhiệm vụ này, tôi đã đoán được trong đầu lão Đàm đang suy tính điều gì. Lão hiếm khi tập trung anh tài các phòng ban như vậy, chứng tỏ tầm quan trọng của vụ án này là không hề nhỏ.

Vụ này rất được các vị lãnh đạo cấp cao quan tâm, yêu cầu phải tìm ra người trốn đằng sau bức màn bí ẩn kia trong thời gian ngắn nhất. Nhưng thành phố rộng lớn như vậy, manh mối lại rải rác, muốn tìm được một người đang lẩn trốn, nói thì dễ mà làm thì khó.

Tôi có cảm giác, ngay cả người đã chinh chiến hàng trăm trận như lão Đàm cũng có lúc mất phương hướng.

Nhưng con đường thẳng tiến của lão không cho phép vấp phải bất cứ chướng ngại vật nào, nên lão cần tạo ra một bước đột phá. Và bây giờ, tôi, người đang sống ở nơi đêm đêm ca hát này chính là một bước đột phá quan trọng.

Hai tuần trước, trong quá trình truy lùng Hải Thần hội – tổ chức xã hội đen lớn nhất Đông Nam Á, Interpol[1] đã liên hệ với Cục Cảnh sát thành phố, cho biết hội này đã dùng một số tiền lớn để mua khuôn làm tiền giả của một người có tên Long Ca. Theo các nguồn tin nội bộ, số khuôn trong tay tên Long Ca này áp dụng kỹ thuật mô phỏng tiên tiến nhất hiện nay nên chất lượng tiền giả hơn hẳn các loại trước đó, ngay cả công nghệ nhận dạng hiện đại nhất cũng khó phát hiện ra chứ đừng nói đến mắt thường.

[1] Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế.

Có thể tưởng tượng một khi loại tiền giả cao cấp này được đưa vào thị trường sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc lưu thông tiền tệ và ổn định xã hội. Đám tội phạm Hải Thần hội kia thấy tiền là sáng mắt nên rất nóng lòng muốn thử, bọn chúng nhất định phải có được khuôn đúc trong tay Long Ca để thu về món hời lớn.

Trong tay Long Ca hình như vẫn còn mấy bộ khuôn cần thử nghiệm, bọn chúng đã hẹn một tháng sau sẽ giao dịch tại thành phố này, vì đây là trung tâm đầu não bí mật của Hải Thần hội. Về thời gian và địa điểm cuộc hẹn, ngay cả người trong nội bộ Hải Thần hội cũng không biết chính xác. Tin tức chính xác duy nhất là nhân vật Long Ca quan trọng này đang trốn ở một góc nào đó trong thành phố A. Hẳn ta đang án binh bất động, chờ thời cơ tạo nên một trận sóng lớn.

Lãnh đạo cấp trên đưa ra mệnh lệnh ngắn gọn chỉ có ba chữ: Tìm ra hắn.

Quả là khó!

Nhưng lão Đàm vẫn tìm được tin tức quan trọng trong những tin tức ít ỏi ấy: Thành phố này có ba tên Long Ca tiếng tăm lừng lẫy, ít nhiều cũng dính dáng đến hắc đạo. Để nắm được nhất cử nhất động của bọn chúng, phòng ngừa tai họa, việc phái người đi theo dõi là điều tất nhiên, và gã đàn ông tôi phải tiếp cận chính là một trong ba tên đáng nghi ấy: Đặng Lũng.

Cha Đặng Lũng là đại ca của một bang hội có tiếng vào những năm 80 thế kỷ XX. Sau này trong một lần đánh nhau trên phố, ông ta bị kẻ thù chém vào vai phải nên từ đó nung nấu ý định thoái ẩn giang hồ. Cuối những năm 80 đầu những năm 90, ông ta bắt đầu rút chân ra khỏi hắc đạo, chuyển sang kinh doanh hộp đêm không mờ ám nhưng cũng chẳng lương thiện. Giờ Đặng Lũng kế nghiệp cha kinh doanh phát đạt, được mọi người gọi là Lũng Thiếu. Một nửa các tụ điểm vui chơi giải trí ở thành phố A đều có liên quan đến Đặng gia.

Dù bề ngoài việc kinh doanh giải trí của Đặng gia có vẻ rất phát đạt nhưng lão Đàm vẫn nghi ngờ Đặng Lũng kinh doanh trái phép. Bởi giao dịch của Hải Thần hội và Long Ca cũng lên tới hàng triệu, mà kẻ có tiền thì chẳng bao giờ chê tiền nhiều.

Vì thế, Đặng Lũng trở thành một trong những đối tượng cần được “săn sóc đặc biệt”.

Tôi biết lão Đàm đang định dốc túi đánh canh bạc cuối cùng, vì bây giờ đang trong giai đoạn chuyển giao lãnh đạo. Lão vội vàng muốn tìm một cơ hội để lập công, nếu không, dù có chết lão cũng không cử tôi tiếp cận Đặng Lũng.

Người ngoài nhìn vào có thể thấy, dù tôi đã gây ra không ít tai họa nhưng với gương mặt, độ nhạy bén và kinh nghiệm sẵn có, việc tôi trở thành ứng cử viên thích hợp nhất cho nhiệm vụ gián điệp lần này là rất hợp lý. Thật ra không phải như vậy. Lão Đàm sáng suốt lắm, lão biết tôi là người không thích hợp nhất.

Bởi vì tôi và Đặng Lũng có mối thù riêng.

Nói ra cũng oan cho Đặng Lũng, tôi và hắn ta từ trước đến nay chưa hề quen biết, suốt hai mươi bốn năm không một lần gặp gỡ. Theo lý thuyết, ngoài việc có chút tiền và vẻ ngoài dễ làm người ta mất bình tĩnh, hắn không đáng để tôi hận. Nhưng ai bảo hắn có người cha tên là Đặng Hưng Quang cơ chứ?

Đặng Hưng Quang là một tên thủ lĩnh lưu manh tay dính đầy máu tươi, hai mươi lăm năm trước cầm đầu một đám côn đồ chuyên đánh nhau gây chuyện. Ngày hôm đó, vụ đánh nhau trên phố kết thúc với ba người tử vong và hàng trăm người bị thương, trong đó có một cảnh sát đã hy sinh. Người cảnh sát đó chính là ba tôi.

Phương Khải – ba tôi là cảnh sát đến hỗ trợ đồng nghiệp xử lý vụ đánh nhau và trong lúc hỗn loạn, ông đã bị đâm vào động mạch cổ khiến máu chảy khắp nơi, còn chưa kịp tới bàn phẫu thuật thì tim đã ngừng đập...

Nghe mẹ tôi kể, năm đó, ba hân hoan tốt nghiệp trường cảnh sát rồi cùng mẹ xây dựng gia đình nhỏ, hai người quấn quýt bên nhau hạnh phúc. Nhưng trời cao chẳng chiều lòng người, cuộc đời ba vĩnh viễn dừng lại ở tuổi hai mươi lăm với nụ cười ảm áp ấy. Ba bây giờ chỉ còn là hoài niệm.

Về phần tôi, vào đúng ngày hôm đó, tôi vẫn còn là một phôi thai bé nhỏ trốn trong tử cung của mẹ mà lặng lẽ lớn lên. Giây phút nhắm mắt, ba chưa hề biết đến sự tồn tại của tôi.

Mẹ tôi nói, hôm ấy bà đã thấp nển chuẩn bị một bữa ăn thật ngon, đợi ba về nhà là báo ngay cho ông tin vui này. Nhưng cuối cùng điều bà chờ đợi lại là một hồi chuông khắc nghiệt cùng một cơ thể lạnh lẽo không linh hồn, được phủ một tấm vải trắng lên trên. Chủ nhân của cơ thể ấy bầy tiếng trước còn hôn lên trán mẹ tôi, cười như một đứa trẻ chưa lớn.

Sau này, cứ vào ngày 17 tháng 8 hằng năm, mẹ tôi đều rút dây nguồn, nhất quyết không nghe các cuộc điện thoại gọi đến.

Tiếng chuông điện thoại ngày 17 tháng 8 là cơn ác mộng với mẹ.

Tôi, Phương Lượng Lượng, một cô gái mồ côi cha từ trong bụng mẹ, sinh ra và lớn lên trong tiếng thở dài tiếc nuối của biết bao người. Tôi đã từng tưởng tượng nếu ba còn sống, tôi sẽ nói gì với ông, khóc hết nước mắt hay là ôm đầu gối ngóng nhìn ba. Nhưng mỗi khi tưởng tượng, trong đầu của tôi chỉ hiện lên cảnh tượng ông ngã trong vũng máu, quần áo thấm đẫm máu tươi. Nghĩ đến việc sinh mệnh của tôi đã được tách ra một chút từ cơ thể ông hồi trẻ, tôi lại thấy đau lòng, tức giận và bất lực.

Ba tôi vô tội nhưng ông đã chết, còn kẻ có tội vẫn sống, sống rất tốt là đằng khác. Mỗi khi nghĩ đến điều đó, tôi lại cảm thấy cuộc sống thật không công bằng.

Nhưng tôi tin những ngày tháng tươi đẹp của hân rồi cũng sẽ kết thúc.

Cũng vì niềm tin ấy, tôi đã bước đi trên con đường mà ba tôi chọn. Cuộc sống của hai cha con tôi có lẽ đang đi trên một vòng tuần hoàn nào đó, nhưng tôi hy vọng cuộc sống của tôi sẽ dài hơn ba một chút. Tôi tự hào vì mình là con gái của liệt sĩ nhưng trong lòng lại hy vọng bản thân sẽ không trở thành liệt sĩ.

Tôi mặc chiếc áo vest kia về nhà, Ngải Đông đã lén lút đưa tôi về. Vừa nhìn thấy giường, tôi lập tức lao đến nằm thẳng đơ. Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao với ánh nắng giữa trưa chói gắt. Một ngày nắng tươi sáng lại bắt đầu.

Những cơn đau đầu sau trận say thay nhau kéo đến. Đầu tóc rối bù bước xuống giường, tôi mới phát hiện ra mình chưa tẩy trang. Bị cô nàng mặt mũi lem nhem son phấn trong gương dọa cho sợ chết khiếp, tôi thất thanh kêu lên một tiếng, tay chân luống cuống vội vàng tẩy trang.

Lúc đang đắp mặt nạ, tôi gọi điện cho Ngải Đông. Cậu ta nói: “Sư tỷ, chị dậy rồi à?”

“Ừ, Đông Tử, lần sau đưa chị về nhà xong đừng đi vội, tiện tay tẩy trang giúp chị đã nhé!”

“Tẩy trang? Sư tỷ yêu quý của em ơi, vậy có khác nào bảo em nhổ răng trong miệng cọp. Nguy hiểm quá, em còn muốn sống thêm mấy năm nữa đấy!”

“À, cậu đang ám chỉ tôi là cọp cái đấy hả?”

“Ha ha, cũng may gương mặt sư tỷ vẫn còn rất ngây thơ.”

Tôi im lặng.

“Sư tỷ?”

Tiếp tục im lặng.

“Sư tỷ, chị còn nghe không vậy?”

“Có, tôi đang suy nghĩ một việc.”

“Hả? Việc gì vậy?”

“Nên hấp hay nướng cậu lên ăn.”

“Hả? Sư tỷ đúng là động vật ăn thịt. Nếu hỏi em thì em nghĩ nướng vẫn ngon hơn đấy, nướng nhỏ lửa, thơm lắm!”

Tôi thở dài, tên nhóc này nói nhiều thật, bình thường còn hay cợt nhả hơn cả tôi.

Tôi cảm thấy so với Ngải Đông, tôi có vẻ thích hợp làm đàn ông hơn.

Tôi cũng không muốn nói linh tinh với cậu ta nữa nên nghiêm giọng lại: “Đông Tử, tình hình không ổn rồi!”

Ngải Đông cũng không cợt nhả nữa: “Sư tỷ, em hiểu chị muốn nói gì. Em cũng vừa mới biết tên họ Đặng kia không mê gái. Đây đúng là tin dữ! Chị nói xem có nên nói cho sếp tin này không?”

Tôi chần chừ một chút: “Tạm thời đừng nói vội, cứ nghĩ cách đi đã!” Tôi đổi tư thế thoải mái hơn: “Không nhớ lão già đó nói ‘không có cách thì phải nghĩ ra cách, nếu không thì mang đầu cậu về’ hay sao?”

Ngải Đông không lên tiếng, chắc cậu ta bị ghen rồi. Tôi cũng nhú mày im lặng.

Để giảm bớt bầu không khí ảm đạm giữa hai chúng tôi, cậu ta lại bắt đầu liến thoắng: “Ha ha, sư tỷ là ai chứ? Em tin là cái tên họ Đặng nhất định có thể nhìn thấu nội tâm con trai đằng sau vẻ ngoài giống một cô gái của chị. Sư tỷ, chị vẫn có thể hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

Tôi “xì” một tiếng, chẳng lẽ tôi lại không biết cậu ta đang nói móc mình. Tôi không tức giận mà chỉ nói: “Đông Tử, đừng mong chờ vào sư tỷ, sư tỷ chỉ là một huyền thoại thôi! Đặng Lũng không gần nữ sắc nhưng cũng may Đông Tử cậu có thể gần nam sắc nên sư tỷ ngã xuống rồi, vẫn còn Đông Tử cậu đứng đó đấy thôi.”

Tiếng ồn ào đầu bên kia đột nhiên biến mất, tên nhóc này bị dọa rồi: “Không thể nào, sư tỷ! Chị đại nhân đại lượng, chị...”

“Đừng, Đông Tử! Sư tỷ chỉ là một kẻ tiểu nhân thôi.”

“Sư tỷ, em sai rồi, vậy còn chưa được sao?”

“Biết sai rồi à?”

“Dạ, em biết sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Không kính già.”

“Hả?”

“À không, là không yêu trẻ.”

“Vậy còn được.”

Hôm nay tôi nghỉ, cuối cùng cũng không phải đến cái ổ chất đống dục vọng và tiền tài ấy nữa. Tôi định nghỉ ngơi thoải mái rồi bồi bổ cho cái dạ dày bị rượu phá hủy của mình.

Lúc dọn phòng nhìn thấy chiếc áo vest trên ghế sofa, tôi nhú mày, ma xui quỷ khiến thế nào lại cầm đưa lên mũi ngửi ngửi. Không có mùi lạ, ngược lại còn có mùi nước hoa thoang thoảng rất dễ chịu.

Nước hoa đàn ông.

Thật hấp dẫn!

Nghĩ đến đây, tôi ném cái áo vest đi như tránh bệnh dịch hạch, mím miệng phủi tay, hét lớn ba tiếng rồi bắt đầu quét dọn phòng. Nhưng tôi đi ra đi vào, qua qua lại lại mấy lần, lần nào ánh mắt cũng vô tình dừng ở cái áo màu đen chường mắt trên sofa ấy, trong lòng thấy hối hận. Tôi đau khổ mắng bản thân sao tối qua lại khóc lóc như vậy, đúng là không có việc gì lại đi gây chuyện. Tôi gọi điện cho Ngải Đông: “Tối đi làm qua nhà giúp chị một việc!”

Ngải Đông mang áo vest đi, tôi dặn cậu ta nếu thấy tên họ Khang thì đưa cho hắn, nếu tên họ Khang hỏi thì cứ nói có một vị khách nữ nào đó trả ít tiền để cậu ta đưa áo hộ.

Mặt khác, vì hai ngày nay Đặng Lũng luôn tiếp khách trong phòng riêng của hắn, ngay cả mama Tang cũng không được vào nên tôi kêu Đông Tử thử tìm cơ hội vào đó thăm dò xem người hắn gặp là thần thánh phương nào, cũng tiện cho chúng tôi phân tích chi tiết, tìm ra bước đột phá mới.

Buổi chiều tôi tiếp tục ngủ, bữa tối vẫn là cơm hộp như thường lệ. Thức ăn có cá thịt, lại có cả cơm cuộn kim chi rong biển, vậy là lấp đầy được dạ dày.

Tôi không biết nấu cơm. Ngày xưa, để có được Phó Thần, tôi từng nghĩ đến việc rửa tay làm bếp để chứng minh mình cũng có thể làm một người phụ nữ của gia đình hiền lương thực đức.

Nhưng sự thật là thứ tôi làm ra chỉ có thể dùng để đầu độc chết người ta thôi. Phi Ca từng nói, dù heo là động vật có hệ tiêu hóa tốt đến mấy cũng phải nhắm mắt mới có thể nuốt trôi được đồ ăn tôi làm, lúc mổ mắt ra hai má của nó chắc chắn sẽ dính đầy nước mắt. Con heo ấy sẽ cho rằng mọi người đang cho nó ăn thuốc trừ sâu.

Cách ví von này cực kỳ độc địa! Đợi Phi Ca nói xong, có người giơ tay lên ý kiến rằng con heo ăn đồ ăn của Phương Lượng Lượng chỉ sợ là bị nhiễm độc rồi, thịt con heo này nhất định không thể “lưu lạc” vào thức ăn của mọi người được, tối nhất là nhanh chóng chôn nó đi.

Tôi đã từng muốn biện minh nhưng sự thật đã chiến thắng tất cả. Tôi vẫn là cô nàng Phương Lượng Lượng thích làm theo ý mình, lời thôi cầu thả, còn “người đàn ông vàng” Phó Thần kia đã tìm được tình yêu mới. Có tình yêu mới rồi, ai còn nhớ đến quá khứ thê thảm là tôi kia chứ?

Trong căn bếp nhỏ bé của tôi mọc đầy cỏ, là cỏ thật đấy. Cửa tủ bát nứt ra vì ẩm ướt, một loài nấm trắng xấu xí đã sinh sôi trên đó. Mỗi lần vào phòng bếp đầy bụi, thấy đám nấm mốc phát triển thịnh vượng, tôi chỉ có thể cười đau khổ.

Tôi tự cười mình. Không có cô gái nào thiếu tiến bộ hơn Phương Lượng Lượng tôi, trong nhà còn trồng cả nấm mốc.

Phó Thần ghét nhất cái tính không nghe lời của tôi. Vì tôi luôn thích làm theo ý mình nên đã khiến anh ta rất thất vọng.

Cứ nghĩ đến Phó Thần tôi lại uể oải, người đàn ông mất một mí này là điều tự hào và thất bại nhất trong cuộc đời tôi, chưa nói tạm biệt đã chia tay rồi. Dùng ngón chân cũng có thể đoán được, thời gian sẽ xóa sạch hình ảnh của tôi trong tâm trí anh ta sau một vài năm nữa. Đến khi anh ta tuổi già sức yếu, trí nhớ suy giảm, nếu người khác có nhắc đến tôi, chưa biết chừng anh ta sẽ cho rằng tôi là tên trộm đã móc ví anh ta năm xưa. Đúng là anh ta từng gọi tôi là tên trộm, vào dịp lễ Tình nhân đầu tiên chúng tôi ở bên nhau, anh ta nắm chặt tay tôi rồi hà hơi ấm cho tôi, cười và nói tôi là một tên trộm đánh cắp trái tim.

Thời gian trôi qua, tôi là một tên trộm lương thiện đã chân thành mang trái tim trả lại cho anh ta, để cho cô em họ thân yêu của tôi cướp mất.

Chuyện cũ như sương như khói...

May mắn là tình bạn giữa tôi và Phi Ca vẫn rất bền chặt. Phi Ca, người bạn gái tốt nhất của tôi, tên đầy đủ là Khương Cát Phi. Từ nhỏ tới giờ cô nàng vẫn luôn uất hận cái tên khó đọc đến phát điên này của mình. Phi Ca là biệt danh của cô ấy, còn biệt danh của tôi là Lượng Ca.

Hai người chúng tôi chính là cặp đôi tomboy[2] trong huyền thoại, có điều Phi Ca đáng thương hơn tôi, tốt xấu gì thì tôi cũng đã có mối tình đầu, mối tình đầu của Phi Ca còn chưa thềm xuất hiện nên cô nàng được xếp vào diện “hàng tồn kho mất chìa khóa” rồi.

[2] Tomboy là cụm từ chỉ các cô gái cá tính mạnh mẽ, có phong cách và lối ăn mặc giống con trai.

Phi Ca là một cầu thủ bóng chuyền có chút danh tiếng, thân hình khá là to cao nên vô cùng hâm mộ khuôn mặt thiếu nữ cùng với dáng người có “chỗ lồi, chỗ lõm” của tôi. Hầu hết thời gian dạo phố của hai chúng tôi đều dành cho việc điên cuồng tìm kiếm quần áo giày dép phù hợp với cô ấy. Vì thế, vào dịp sinh nhật, tôi đặc biệt tặng cô ấy một bộ chén gốm sứ[3] để biểu hiện sự đau buồn của tôi đối với dáng người khổng lồ của Phi Ca.

[3] Trong tiếng Trung, từ “bộ ấm chén” đồng âm với từ “bi kịch”.

Sau đó, cô ấy lên trang web mua sắm Taobao[4] lùng sục loại độc được cực mạnh Hạc Đỉnh Hồng[5] để tặng tôi. Kết quả là một cửa hàng vô cùng tiếc nuối thông báo cho cô ấy, công thức của loại độc được đó đã mất tích nghìn năm rồi, quý cô muốn giết người mà không ai biết thì có thể mua sữa bột Tam Lộc[6].

[4] Trang web bán hàng online rất nổi tiếng ở Trung Quốc.

[5] Tương truyền có độc tính rất mạnh, lấy từ máu ở mào của loài hồng hạc.

[6] Sản phẩm sữa của Tập đoàn Tam Lộc bị nhiễm melamine trong vụ bê bối sữa ở Trung Quốc năm 2008 làm gần 300.000 trẻ em Trung Quốc mắc bệnh sạn thận, trong đó có 6 em đã thiệt mạng.

3. Chương 3: Người Đàn Ông Bí Ẩn

Buổi tối tôi nhận được một cuộc gọi từ Mỹ của mẹ. Bà cần nhân bằng cả tiếng Trung và tiếng Anh, giọng lớn hết cỡ. Bà nói tôi bớt giày vò bà thôi, đời này chỉ có tôi là phải đi nhật xác cho bà, chứ không có việc bà phải nhật xác cho tôi đâu. Tôi biết bà khẩu xà tâm Phật, ngay cả trong mơ cũng sợ tôi có kết cục giống như ba nên tôi đành phải vâng dạ tỏ vẻ nghe lời.

Kể đó dưỡng Alan dùng vốn tiếng Trung bập bõm của mình ngăn gọn an ủi một kẻ thất tình như tôi. Tôi cười “ha ha” rồi nói với ông tôi không sao, chắc chắn cả đời này tôi phải làm nàng cóc ghẻ trong cống ngầm rồi nên đâu dám “ăn thịt thiên nga”. Dưỡng Alan lập tức giận dữ nói: “Sweetheart[1], dưỡng chỉ là một con cóc già nua người Mỹ nhưng vẫn lấy được quý bà thiên nga phương Đông mẹ con đây thôi, chứng tỏ trong thời đại bây giờ thiên nga đều thích tìm cóc làm đối tượng. God bless you[2]!”

[1] Nghĩa là: Con yêu.

[2] Nghĩa là: Chúa phù hộ cho con.

Mặc dù ông ấy không hiểu rõ tình hình nhưng trong lòng tôi cảm thấy rất thoải mái. Đặt điện thoại xuống, tôi lại lăn ra ngủ không biết đến giờ giấc. Chiếc điện thoại tôi sử dụng lúc nằm vùng bỗng kêu lên inh ỏi đánh thức tôi dậy. Số lạ, lại có vẻ không chịu bỏ cuộc, nên tôi đành nhận điện thoại trong tình trạng ngái ngủ.

“Alô!”

“Phương Lượng Lượng phải không?”

“Đúng vậy, anh là ai?”

“Tôi nhận được áo rồi, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Tôi dụi mắt ngáp một cái: “Áo nào? Anh là ai vậy?”

Giọng đàn ông bên kia giống như đã từng quen biết, nghe có vẻ rất cuốn hút: “Người đàn ông bị cô lừa dối.”

Sau đó anh ta gác máy.

Tiếng “tút tut” ở đầu dây bên kia vọng tới, tôi ôm điện thoại nghĩ ngợi mấy giây, cuối cùng cũng nhớ ra anh ta là ai.

Có lẽ trực giác con gái mách bảo, tôi chớp chớp mắt giống như đang nhìn thấy chiếc cốc trên bàn phát sáng, trong cái cốc có một thứ chất lỏng màu vàng bốc khói nghi ngút đợi tôi ngoan ngoãn uống.

Tôi càng nghĩ càng bực mình. Cái tên nhóc Ngải Đông đúng là không biết cách làm việc, đã dặn cả trăm lần là đừng để lộ tôi ra, vậy mà lại để cái tên Khang gì đó kia biết tên thật của tôi, phạm vào điều đại kỵ của điệp viên. Ngay cả số điện thoại cũng bị lộ, đúng là lão Đàm cử người mới đến để gây phiền phức cho tôi rồi. Tôi điên cuồng ấn điện thoại gọi, mãi một lúc lâu sau Ngải Đông mới nhận máy.

“Này Đông Tử, cậu làm việc cái kiểu gì vậy? Cậu là đầu heo à, kêu cậu đi trả áo, cậu lại đi khai báo hết cả tổ tông tám đời của chị đây ra. Cái tên khốn họ Khang kia vừa gọi điện thoại đến đe dọa chị đây này.”

Tôi gân cổ lên nổi trận lôi đình với cậu ta.

“T... t... t... t...”

Ngải Đông ở đầu bên kia điện thoại phát ra tiếng kỳ quái, nghe như tiếng răng đập vào nhau trong ngày Đông chí.

“Cái gì thế, nói cho cẩn thận xem nào!” Tôi mất hết kiên nhẫn.

“S... s... sư tử, hình như em gặp phiền toái rồi.”

“Hà?” Phía bên Ngải Đông hơi ồn ào, tôi còn chưa nghe được rõ ràng thì cổ họng đã cứng đờ.

“Đặng Lũng... đợi em cùng đi ăn khuya.”

“Cái gì?” Tôi mở to mắt, kính hải ngã xuống giường: “Cậu, các cậu có mấy người?”

Giọng Ngải Đông nghe như sắp khóc: “Mỗi em và hần ta, lúc đầu còn có cả cái tên họ Khang ở đây, nhưng nhận điện thoại xong hần ta bỏ đi rồi. Sư tỷ cứu em, xe của Đặng Lũng đến rồi.”

Da đầu tôi giật giật, tôi nuốt nước miếng: “Đông Tử, mẹ kiếp, cậu bình tĩnh cho tôi! Lấy một chút dừng khí cảnh sát ra cho tôi xem nào!”

“Sư tỷ, hần ta thích đàn ông đấy! Lúc đi học, kỹ thuật chiến đấu của em đều xếp hạng bét, chị nhìn hần mà xem, em đánh không lại hần đâu...”

Tiếng Ngải Đông ở đầu bên kia lại tiếp tục run rẩy: “Nếu ăn xong, hần ta lại muốn em... ngủ với hần thì làm thế nào?”

Tôi toát mồ hôi, lồm cồm bò dậy, đầu gối mềm nhũn nhưng vẫn quát lên: “Ngải Đông, cậu bình tĩnh cho chị! Đừng trở mặt với hần, lựa thời cơ nói cho chị biết vị trí của cậu!” Tôi lau mồ hôi: “Giờ chị đến đây, cậu nhớ rõ là phải tùy cơ ứng biến, đừng có bỏ dở giữa chừng! Understand[3]?”

[3] Từ tiếng Anh, nghĩa là “Hiểu không?”.

“Vâng, sư tỷ. Chị nhất định phải đến, an nguy của tám thân em đều đặt trong tay chị.”

Tôi bị sặc, trợn mắt nhìn trần nhà. Tên nhóc này đúng là chết đến nơi rồi mà cũng không quên trêu tôi.

Tôi nhanh chóng mặc quần áo, lái chiếc xe Polo mới mua lao đến Phương Nhã Các. Đặng Lũng đưa Đông Tử đến đây ăn lẩu.

Ngải Đông lén lút gửi tin nhắn báo Đặng Lũng gọi một nồi lẩu Uyên Ương.

Uyên Ương? An toàn của Đông Tử khó giữ được rồi, tôi nhấn chân ga, phóng xe vượt đèn đỏ.

Đêm đã khuya nhưng Phương Nhã Các rất náo nhiệt. Từ xa, tôi đã nhìn thấy hai người bọn họ ngồi trong góc. Đặng Lũng lưng hùm vai gấu, mặc áo vest quần jeans, ngồi quay lưng về phía tôi. Ngược lại, Ngải Đông gầy như que củi nhìn chẳng khác nào một con gà trống chưa phát dục, cứ gật đầu vâng dạ như gà mổ thóc.

Đặng Lũng hình như đang liên tục hỏi Ngải Đông, thỉnh thoảng cũng gắp chút đồ ăn vào bát cậu ta.

Có điều tất cả lại chỉ là một màn sợ bóng sợ gió, sau khi ăn xong, Đặng Lũng đưa Ngải Đông đến đầu đường Nam Hoa rồi nghênh ngang bỏ đi.

Qua khoảng mười phút, Ngải Đông lén lút đi loanh quanh một chỗ, sau khi xác nhận tình hình an toàn mới lặng lẽ bước vào xe của tôi. Cậu ta vừa ngồi xuống đã ngậy ra không động đậy.

Chìm sâu trong ám ảnh, Ngải Đông thở dài: “Ôi, trinh tiết của ta coi như được bảo vệ rồi!”

Tôi vỗ trán, nháy mắt cười nhạo: “Trinh tiết? Tên nhóc như cậu mà chị còn không biết sao? Trinh tiết của cậu đã sớm mất từ tám trăm năm trước rồi.”

“Sư tỷ, cái này chị không biết đâu, trinh tiết với con gái thì mất rồi nhưng trinh tiết với đàn ông thì vẫn còn đấy. Mẹ kiếp, em đâu có biết là cũng có người thèm muốn nó cơ chứ!”

Thần kinh chịu căng thẳng đến quá nửa đêm nên đầu tôi hơi đau. Chẳng buồn tranh luận với tên nhóc này, tôi vội bảo cậu ta kể toàn bộ sự việc một lần. Không biết vì sao, trong lòng tôi có chút bất an.

Ngải Đông nói, đêm nay Đặng Lũng đóng kín cửa phòng riêng, cậu ta đi tới đi lui trước cửa nhưng không thấy hần xuất hiện dù chỉ một phút. Cuối cùng khi cậu ta trở lại quây, mẹ một nhân viên phục vụ phòng của Đặng Lũng bị ngắt ở nhà nên anh chàng đó xin phép về, quản lý trực ban thấy còn mỗi Đông Tử đứng đấy, lập tức chỉ định cậu ta mang rượu vang Đặng Lũng gọi vào phòng. Lúc Đông Tử bước vào, trong phòng có ba người đàn ông, trừ Đặng Lũng ra, hai người đàn ông kia trông khá lạ mặt nhưng khí chất đều rất sang trọng, chắc đều là nhân vật lớn. Kể đến đây, đột nhiên Đông Tử quay lại nói với tôi: “À đúng rồi! Sư tỷ, một trong hai người kia chính là anh chàng đẹp trai mà chị bảo em đợi ở nhà vệ sinh đấy. Lúc nhìn thấy anh ta, em hơi giật mình, thậm chí khen sư tỷ đúng là “gà mái chiến đấu”, nhanh như vậy mà sư tỷ đã đánh vào vòng vây của Đặng Lũng rồi.”

Tôi gõ vào đầu Ngải Đông, tức giận lườm một cái. Cậu thì biết cái gì, con gà mái chiến đấu tôi đây ngày mai sắp gặp nạn rồi, cái tên họ Khang kia có thể cho tôi ăn cái gì ngon lành sao?

“Cậu nói cái tên Khang... Khang gì đó cũng ở trong phòng à?” Tôi không nhớ nổi tên của hắn ta. “Cậu có nghe thấy bọn họ nói gì không?”

Ngải Đông từ từ nhớ lại, trong giây lát mắt sáng lên như vừa đào được kho báu: “Em có nghe thấy tên béo trong đám đó nói: Đặng Lũng, đã tâm của mày không nhỏ chút nào, nhét vào đấy cả đồng tiền rồi phải không? Sư tỷ đoán xem Đặng Lũng nói thế nào? Hắn ta nói: “Đó đều là tiền của ông già, tao không thể để bố tao coi thường được!”

Tôi cười sung sướng, xem ra nội tình có rất nhiều điều bất thường, Đặng Lũng sớm hay muộn cũng thành con cá nằm trên thớt thôi.

Ngải Đông càng kể đến đoạn sau mặt mày càng nhăn nhó. Cậu ta vừa đi ra chưa đến hai mươi phút đã bị Đặng Lũng chặn ngoài hành lang, thái độ dịu dàng thân thiết giống như mùa xuân hoa nở. Rõ ràng là một con sói ăn thịt lại giả vờ làm con cừu non chỉ biết gặm cỏ, giọng nói còn nhẹ nhàng hơn cả ông cụ chín mươi tuổi nhà Ngải Đông, khiến cậu ta có ảo giác đáng sợ là đang trở thành cô bé quàng khăn đỏ.

Những việc sau đó thì tôi biết rồi, Đặng Lũng lấy thân phận một ông chủ nhiệt tình mời Ngải Đông đi ăn bữa khuya, hỏi han ân cần, còn ám chỉ: “Anh mặc dù có chút nhầm chán, nhưng may là thận vẫn tốt.”

Ngải Đông đau khổ nói: “Sư tỷ, chị có biết hắn ta ban đầu gọi em là gì không?”

“Là gì?”

“Tiểu Ngải!” Ngải Đông nghiêng đầu làm động tác nôn mửa.

Tôi lườm cậu ta: “Không bắt cậu làm thịt là tốt rồi!”

Tôi vừa dứt lời, Ngải Đông bỗng nhiên đẩy cửa xe, vội vã ngồi xuống bên cạnh bồn hoa. Cậu ta nôn thật rồi. Lúc đưa Ngải Đông về nhà, tôi vẫn đang bức mình việc cậu ta tiết lộ thân phận cho tên họ Khang, kết quả Ngải Đông mắng tôi ngây thơ, Khang Tử Huyền cũng không phải người dễ lừa như vậy. Ngải Đông đã nói y như lời dẫn dò của tôi nhưng lại bị Khang Tử Huyền lạnh lùng vạch trần: “Cậu không biết cô ấy? Vậy tối hôm qua ai kéo cô ấy lên chiếc xe taxi có biển số TC363, còn đưa cô ấy đến khu chung cư Vũ Hoa? Có cần tôi nói xem tối hôm qua cậu mặc quần áo gì không?”

Tôi toát mồ hôi lạnh, tên họ Khang trời đánh kia là quái vật từ hành tinh nào đến vậy? Chỉ trong một đêm mà đã lần ra được tôi tên gì, con cái nhà ai, dùng số điện thoại nào rồi.

Ngải Đông tỏ vẻ vô tội nhìn tôi: “Sư tỷ, anh ta uy hiếp em, em sợ quá, thế là quên hết cả nguyên tắc của chị em mình. Trong tay anh ta còn có cả “tín vật ước hẹn” của chị nữa. Ha ha, nhưng mà sư tỷ này, cuối cùng cũng có người nhìn thấu vẻ đẹp đàn ông của chị qua mái tóc giả này đây!”

Tôi tung một cước đá bay Ngải Đông xuống xe.

Tối hôm sau đi làm, có lẽ do căng rứt lương tâm nên tôi cố ý kẻ mắt dày và dài, gần như là kéo thẳng đến thái dương rồi đội mái tóc giả giống Cleopatra[4] che đi phân nửa khuôn mặt nên chắc hẳn không ai có thể nhận ra mình.

[4] Tên đầy đủ là Cleopatra VII Philopator, là một Nữ hoàng của Ai Cập cổ đại, là thành viên cuối cùng của triều đại Ptoemy và vì thế là nhà cai trị người Hy Lạp cuối cùng ở Ai Cập. Dù nhiều Nữ hoàng Ai Cập khác cũng có tên này, bà thường được gọi đơn giản là Cleopatra và tất cả những người cùng tên sau này hầu như đều bị lãng quên.

Tôi vừa đóng gương hộp trang điểm lại, mama Tang đã đi vào giục chúng tôi bắt đầu làm việc khiến trong lòng tôi cảm thấy chán ghét. Tôi vừa đứng lên, mama Tang đã lướt đến bên cạnh, liếc nhìn tôi một cái rồi thấp giọng nói: “Cô đúng là chó ngáp phải ruồi, đến phòng Lũng Thiếu phục vụ đi!”

Tôi hơi sững sốt, trong lòng có chút mừng thầm, sau đó nhìn lướt qua trang phục trên người mình với vẻ không tin tưởng: “Mami, lòng tự trọng của con dễ bị tổn thương lắm đấy, nhìn con giống con trai lắm sao?”

Mama Tang hung hăng lườm tôi một cái: “Ai mà biết được là cô có bị biến tính hay không?”

Sau khi bà ta bỏ đi, tôi vẫn còn đang bất ngờ thì Lilisa ở bên cạnh huých huých, nháy mắt với tôi: “Chắc chắc, không ngờ cô nàng này lại có bản lĩnh như vậy, bình thường Lũng Thiếu có bao giờ tìm bọn mình phục vụ đâu.”

Tôi cười gian: “Nói không chừng mình còn có thể “bẻ thẳng” hẳn ra đấy!”

“Thôi đi, phụ nữ trong mắt hẳn chỉ là ruồi bọ thôi, cái bọn chỉ ngồi trong hố phân ấy.”

“Ha ha, khiến hẳn ta phải ghê tởm cũng tốt mà!”

Đi trên hành lang dưới ngọn đèn sáng, tôi tỉnh táo lại, bắt đầu nghi ngờ một khả năng khác: Liệu có phải là tên họ Khang đến tìm không? Cái gã đàn ông bí ẩn này có vẻ rất thân thiết với Đặng Lũng. Nếu đêm nay cũng ở đây thì anh ta đã xuất hiện ở Mỹ Sắc liên tục ba đêm rồi, như vậy cũng có thể coi là khá thường xuyên. Có khi bọn họ đang âm mưu gì đó cũng không chừng. Dù sao anh ta chắc cũng sẽ chẳng ôm cây mà đợi một con thỏ như tôi đâu.

Lúc hăng hái đẩy cánh cửa sang trọng kia ra, tim tôi đập hơi nhanh, có lẽ vì cảm thấy chiến thắng đang tới gần, cũng có lẽ vì cảm thấy chiến thắng đang tới gần, cũng có lẽ vì sắp được giải thoát, tóm lại tôi hơi căng thẳng.

Kết quả, tôi rơi vào một đôi mắt tối tăm mà không hề được cảnh báo trước, trái tim tôi trong nháy mắt bay vút lên như tàu lượn.

Anh ta ở đây, ánh mắt nhìn tôi lạnh lùng sắc bén như điều hâu. Theo bản năng, tôi chuyển hướng ánh mắt rồi cười duyên đáng đi đến chỗ Đặng Lũng ngồi cách anh ta không xa.

“Lũng Ca...” Cái tiếng “Lũng Ca” nũng nịu này khiến lỗ chân lông toàn thân tôi run run. Tôi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đặng Lũng, nửa người trên dán vào hắn: “Hôm nay nghĩ gì mà kêu người ta đến vậy?”

Đặng Lũng trông có vẻ rất mất kiên nhẫn, lại càng không thoải mái với sự chủ động của tôi liền né tránh theo bản năng rồi hút một điếu thuốc chỉ vào phía tên họ Khang ra lệnh: “Mất mũi để đâu thế hả? Còn không mau đến phục vụ khách”.

“Đáng ghét!” Tôi làm nũng đánh nhẹ Đặng Lũng, miễn cưỡng đứng lên: “Thì đi!”

Đúng như Đông Tử nói tối hôm qua, căn phòng này chỉ có ba người, ngoài Đặng Lũng ra, có tên họ Khang và một gã đàn ông hơi béo. Trong tay ba người đều cầm một ly thủy tinh có chút đồ uống, ánh đèn lấp lánh trong ly rượu sóng sánh. Tôi phải nắm lấy cơ hội lần này.

Gần như cố ý bỏ qua tên họ Khang, tôi lắc mông chạy đến ngồi cạnh tên mập, ân cần sán lại gần rót rượu cho hắn: “Ông chủ họ gì? Em tên là Mary. Lần sau đến Mỹ Sắc vui vẻ nhớ gọi em nhé!”

Tên mập mập kia vẻ mặt hiền lành, mỉm cười nghiêng đầu nhìn tôi, hành vi cử chỉ không làm người ta thấy phản cảm, ngược lại có vẻ nho nhã hiền hòa: “Anh họ Tô, Tô Cẩm Duy. Ồ, có vẻ như tiểu thư Mary là người sưu tập tóc giả nhỉ? Kiểu tóc đêm nay rất có phong cách Ai Cập cổ đại. Tiểu thư Mary gần đây say mê với nền văn minh sông Nile[5] sao? Có ai nói với em rằng em đẹp như yêu nữ dưới đáy biển không? Nhưng vì sao nước biển lại không tẩy sạch lớp trang điểm trên mặt em nhỉ, trông em cứ như đang đeo một cái mặt nạ xinh đẹp vậy. Không biết ai có may mắn được tháo chiếc mặt nạ của tiểu thư Mary xuống đây?”

[5] Hay Ai Cập cổ đại, gắn liền với cư dân sống hai bên bờ sông Nile tại Ai Cập, là một trong những nền văn minh được hình thành sớm nhất trên thế giới.

Khóe miệng tôi khẽ co giật, nụ cười trở nên cứng đờ.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi được gặp một vị Đường Tăng[6] sống. Khó có thể miêu tả được sự kích động trong lòng, lúc này tôi chỉ muốn học mấy câu mệnh lệnh của tiểu yêu quái trong Tây du ký, miệng sùi bọt mép mắng chửi cho đã đời.

[6] Nhân vật trong tiểu thuyết Tây du ký của tác giả Ngô Thừa Ân. Một trong tứ đại danh tác của văn học Trung Hoa.

“Đủ rồi, Reid!” Lần này là Khang đẹp trai nói, có lẽ là gọi tên tiếng Anh của tên béo này.

Gã béo gian xảo liếc nhìn tôi một cái, sau đó quay sang nhìn tên họ Khang, rồi không đợi tôi trả lời hắn ta đã nháy mắt cười với tôi: “Vị tiên sinh bên cạnh anh đây tên là Ken. Có lẽ tiểu thư Mary sẽ có nhiều điểm chung với anh ấy, gần đây anh ấy cũng có thói quen sưu tập tóc giả.” Hắn ta nhún vai, cười tinh nghịch: “À, không phải sợ. Anh ấy không phải kẻ bị cuồng hóa trang đâu. Chẳng qua là “mùa xuân” đến rồi, nên cho dù có là một quý ông cũng sẽ có lúc phát điên phát cuồng, Mary tiểu thư đúng là gặp may đấy. Những giây phút thú vị như thế này thiếu thốn đến mức đáng thương, đúng là đáng để cho người ta phải mong đợi!”

Sau đó gã đàn ông ồn ào đến mức không để cho người khác nói xen vào ấy mỉm cười lịch sự với tôi rồi cầm ly rượu đứng lên, ngồi sang phía đối diện với tên Đặng Lũng này giờ không tỏ thái độ gì, nhìn tôi và Khang đẹp trai. Vì thế tình hình bây giờ là: Tôi, từ đầu tới cuối vẫn bị ghim ở bên cạnh không nói được một câu như giẫm phải một cái bẫy nào đó, bị người ta coi như khỉ nhốt trong vườn bách thú chờ bị đánh, mà nơi đây chẳng phải chính là vườn bách thú đó sao? Còn hai tên Đặng Lũng và Tô Cẩm Duy ngồi đối diện vui vẻ đợi tôi bị hại.

Tôi vẫn ngồi yên không nhúc nhích, kẻ thù bên cạnh lặng im không nói. Tôi đau khổ quá!

“Không phải mấy cậu muốn đi ăn khuya sao?” Khang đẹp trai bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng nói toát lên một sự uy nghiêm, biến câu nói bình thường thành mệnh lệnh đuổi khách.

“Đúng rồi, sao lại quên mất thế nhỉ?” Hai người đối diện mỉm cười, vô cùng hiểu ý đứng lên đi ra ngoài.

Bây giờ thì hay rồi, vườn bách thú phải đóng cửa để giết khỉ rồi.

Bộ não linh hoạt hẳn lên, tôi đứng dậy muốn chuồn ra theo những giọng nói phía sau lại một lần nữa vang lên: “Tôi đã nói cô có thể đi chưa?”

Tôi quay đầu nhìn hắn cười “ha ha”, hy vọng thay đổi hình tượng của mình: “Em cũng đi ăn khuya, em đói rồi. Anh cứ ngồi đi, đừng khách sáo, không phải tiễn em đâu!” Không biết có phải tôi bị ảo giác hay không, tên họ Khang hình như hơi nheo mắt.

“Vớ vẩn, ăn khuya gì ở đây? Đến giờ tan ca rồi sao?” Không đợi tôi bước chân chuồn đi, Đặng Lũng – ông chủ của tôi đã đứng ở cửa lớn tiếng nói: “Muốn làm gì thì cứ làm cho tôi!”

Sau đó hắn ta đóng cửa đến “rầm” một cái.

Nhìn cánh cửa từ từ khép lại, tôi hận đến mức gần như nghiền nát cả răng nanh. Không tiếp cận được Đặng Lũng, ngược lại còn bị nhốt chung phòng với một gã đàn ông mặt lạnh quá gở, mà rõ ràng là anh ta đến để trả thù.

Tôi quyết định tốc chiến tốc thắng.

Quay lưng về phía hắn, day day hai bên thái dương, tôi hít sâu một hơi rồi đột ngột quay người cầm lấy chai rượu vang đã vơi đi một nửa tu một ngụm lớn, sau đó đặt xuống “bịch” một cái, một chân đặt trên bàn, tay chống nạnh làm ra vẻ một cô nàng Dạ Xoa hung hãn: “Ê, họ Khang, anh có ý gì?”

Cái gã đàn ông lạnh lùng kia từ đầu đến cuối vẫn ngồi tại chỗ liếc nhìn đuôi tôi, nhấp một ngụm rượu: “Cô bị nhìn thấy hết rồi!”

Từ ánh mắt của anh ta, tôi cúi đầu nhìn qua. Khủng khiếp quá, “cảnh xuân” trên đùi lộ ra quá nửa, vẫn còn may là hôm nay tôi rất thông minh, đề phòng bị lạnh nên không mặc váy ngắn.

Tôi có chút xấu hổ vội vã bỏ chân xuống. Thấy anh ta bình tĩnh như vậy, tôi càng thêm ảo não, cái khí thế này thật sự quá tệ.

Anh ta vẫn ngồi yên. Mặc dù vẻ đẹp trai có thể khiến người ta xao xuyến nhưng khuôn mặt muốn trả thù kia lại làm tôi thấy tức giận vô cớ. Anh ta thản nhiên nói lên một sự thật: “Tôi ghét cảm giác bị trêu đùa. Phương tiểu thư, tôi rất không thích!”

Tôi gào ầm lên: “Anh nghĩ là anh cao thượng lắm à? Ngắm ngòm theo dõi tôi, đêm hôm khuya khoắt còn gọi điện thoại đe dọa tôi... Tôi uống rượu say nên mới đùa giỡn điên cuồng như thế, ai bảo ngày hôm ấy anh lại đứng trước mặt lão nương làm gì? Chính anh tự tìm đến đây chứ, tôi không tìm anh thì biết tìm ai? Số anh không may mắn còn định trách ai hả?”

Anh ta nhíu mày: “Phương tiểu thư, say rượu không hề sai. Sai ở chỗ cô đã tìm nhầm đối tượng để đùa giỡn.”

Bỗng nhiên anh ta đứng lên, từ từ đi đến trước mặt tôi, lấy tay kéo bộ tóc giả xinh đẹp của tôi xuống rồi cười cười ngấm ngấm: “Lâu dần cô sẽ biết, tôi rất nhỏ mọn.”

Tôi bỗng cảm thấy mây đen giăng kín bầu trời, thăm kêu không ổn rồi, cái gã đàn ông bụng dạ hẹp hòi này muốn trường kỳ kháng chiến với tôi đây mà. Trong lúc tôi đang dự đoán tình hình, anh ta nhìn mái tóc giả trong tay mỉm cười thích thú: “Đêm nay cô trang điểm còn đậm và tệ hơn cả hôm trước, tóc giả cũng vậy, muốn để tôi không nhận ra sao? Nhưng ánh mắt của cô không lừa được tôi đâu.”

Tôi ghen hòng, bình thường lúc làm việc phiền nhất là gặp phải mấy kẻ có IQ cao, mình rất dễ bị dắt mũi dẫn đi. Anh ta ném bộ tóc giả, nhìn tôi khiêu khích: “Biết trong mắt cô viết gì không?”

“Viết gì?” Tôi tò mò.

“Lừa đảo! Trong đôi mắt cô viết hai chữ lừa đảo.”

Cái đấy chỉ có thể trách anh ngốc quá, tôi lăm bắm trong lòng.

Tôi biết điều thu hồi lại dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn vừa rồi của mình để thay thế bằng vẻ yếu đuối đến đáng thương, sau đó ngẩng đầu nhìn anh ta, bắt đầu khóc lóc: “Sao anh lại có thể nói tôi là kẻ lừa đảo như vậy? Anh nghĩ chúng tôi sung sướng lắm sao, chúng tôi phải nuôi gia đình, còn phải chịu đựng sự tức giận của mấy gã đàn ông các anh. Bọn con gái chúng tôi cũng là người.”

Anh ta không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nói: “Thôi ngay cái giọng điệu đó của cô đi!”

Tôi gặp người khóc nức nở, khóc đến mệt lả mà cái gã đàn ông này cứ trơ ra, chẳng cho tôi chút thể diện để hạ màn. Trong lòng tôi thăm mắng mỏ kêu gào, dứt khoát không giả làm Lâm Đại Ngọc[7] nữa. Tôi nín khóc, nghiêm mặt chỉ vào mấy giọt nước mắt bị ép ra của mình mà giận dữ hét lên: “Này, tên họ Khang, anh còn muốn thế nào nữa đây? Khóc thì tôi cũng khóc rồi, nước mắt tôi cũng đã nhỏ mấy giọt rồi, Phương Lượng Lượng tôi đây lúc nhỏ bị mẹ đánh nát móng cũng không bao giờ khóc đâu đấy. Họ Khang kia, không làm anh thất vọng chứ?”

[7] Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của tác giả Tào Tuyết Cần. Trong tiểu thuyết, nàng ốm yếu từ khi sinh ra, thân thể mỏng manh như hoa trôi bèo dạt, lại hay nghĩ ngợi, tủi phận nên đa sầu đa cảm.

Anh ta nhíu mày nói: “Luôn mồm gọi họ Khang, thành ý trong lời xin lỗi của Phương tiểu thư cũng được coi là có chút ít đấy nhỉ?”

Tôi bĩu môi, không nói lời nào.

“Với cách hành xử của Phương tiểu thư, chỉ e rằng ngay cả tên tôi cô cũng quên luôn rồi.”

Anh ta nói trúng phóc!

Tôi tỏ vẻ vô tội nhìn anh ta, chân thành đáp: “Đúng thế thật, anh rất biết mình đấy, anh cũng đâu có đẹp đến mức khiến tôi phải nhớ mãi không quên. Anh tên Khang gì vậy?”

Anh ta nhìn tôi chăm chú, trong đôi mắt sâu kia dường như đang dấy lên một ngọn lửa.

Tôi cười “hì hì” dừng cầm vở vai anh ta, đỉnh đạc nói: “Đừng nản chí, tôi là người có cái nhìn rất khắt khe. Dù sao anh cũng không tệ lắm, tốt xấu gì tôi cũng vẫn nhớ rõ họ của anh mà.”

Ánh mắt lạnh lẽo của anh ta liếc nhìn “bộ vuốt” của tôi trên vai mình, tôi mất hứng bỏ tay ra rồi vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, tôi biết anh không vừa ý với tôi. Tôi cũng chẳng hài lòng về anh chút nào. Dù sao anh cũng đã biết đức hạnh của tôi rồi, lần sau đến Mỵ Sắc vui chơi nhớ cách xa tôi ra một chút, kéo tôi lại làm cho anh tức giận. Cứ thế nhé, chúng ta quên nhau đi, đừng bao giờ gặp lại! Bye bye!”

Tôi vừa quay người định chuồn, không ngờ bả vai bị một đôi bàn tay to lớn ấn xuống không thể động đậy. Tôi giận dữ quay lại lườm anh ta: “Anh muốn làm gì?”

“Tử Huyền.” Hắn bình tĩnh mấp má môi.

“Khang Tử Huyền.”

Tôi chớp chớp mắt, không hiểu gì hết.

Anh ta nhìn thẳng vào tôi: “Đừng để tôi nhắc lại lần thứ ba!”

Tình huống này đúng là quái dị, thậm chí có chút mập mờ khó chịu. Ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi thốt ra một câu: “Anh đừng có mà thích tôi!”

“Cô đừng sĩ nhục gu thẩm mỹ của tôi thế!” Anh ta đáp lễ ngay lập tức.

“Anh cũng vậy.” Tôi vờ vĩnh nhìn anh ta cười cười, rồi đi ra ngoài.

Tôi thật sự tức giận đến cực độ, mấy ngày nay đúng là không thoải mái chút nào. Vì một vụ án mà tôi phải bán da bán thịt, phải ỉn ỉn như một con mèo bệnh, phải tiếp cận một tên đồng tính, lại còn phải ứng phó với không biết bao nhiêu tên quái thai chẳng biết nhảy từ xó nào ra, mà kẻ sau còn quái dị hơn kẻ trước. Tôi giống nơi để trút giận lắm sao? Càng nghĩ càng khó chịu, tôi trở lại phòng nghỉ xả uất ức. Bất chợt ngoài cửa có tiếng động, tên nhóc Đông Tử ló đầu vào.

“Chị Mary...” Cậu ta thấy phòng nghỉ không có người bèn nhón chân đi vào, trên tay còn bưng khay rượu.

Tôi lo lắng hết nhìn Đông Tử lại nhìn Tây, mắt liếc qua góc tường, ý bảo cậu ta chú ý camera phía trên. Hẳn là cậu ta phải có việc gì khẩn cấp cần nói với tôi. Cậu ta nhẹ nhàng thổ lộ: “Việc hôm qua lại tái diễn. Bảo vệ an toàn cho em nhé!”

Sau đó cậu ta đau khổ liếc mắt nhìn tôi, xoay người ôm nỗi hận rời đi.

Tôi nhìn vóc dáng nhỏ bé của Đông Tử, trong lòng kêu khổ không ngớt. Xem ra cái vóc dáng nhỏ bé này tám chín phần đã bị Đặng Lũng chú ý rồi. Tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, nhưng một hành động vô tâm của lão Đàm lại làm cho chúng tôi, những kẻ đang bị giam hãm sâu trong nhà tù tìm thấy một con đường sống. Nhưng có được thì cũng có mất, giờ tôi đang lấy tấm thân của Đông Tử ra đặt cược, mà trong đám gay, việc những kẻ có tiền ý vào hầu bao rừng rinh rồi làm càn không phải là hiếm. Đông Tử lại chẳng thông minh như tôi, cách này có nên dùng hay không đây?

Đã vậy, đêm nay tôi còn mất đi sự chuyên nghiệp trong công việc của mình. Theo lý thuyết, nếu không “tóm” được Đặng Lũng, tôi có thể bắt đầu từ tên Khang Tử Huyền kia, biết đâu lại kiếm được chút tin tức. Nhưng khi đã nhìn thấy gương mặt lạnh lùng coi thường tất cả của anh ta, bảo tôi ngồi xuống tán tỉnh, uống rượu, cần hạt dưa với anh ta thì đúng là nhiệm vụ bất khả thi. Tôi bất giác căm ghét con người ấy, không thể chấp nhận thái độ coi thường người khác của hắn ta được.

Vài giờ sau, tôi lại phục vụ thêm mấy người nữa nhưng số tôi vẫn còn may, không gặp phải quái vật cao cấp nào. Khách hàng khôn lỏi cũng có, có điều cùng lắm là phạt tôi uống chút rượu, coi như là thương hoa tiếc ngọc.

Lúc sắp tan ca, tôi đi qua quầy bar thì không thấy Đông Tử đâu. Hỏi cậu nhóc đứng ở quầy bar thì mới biết một giờ trước, Đông Tử được ông chủ đặc biệt cho phép nên cậu ta đã tan ca rồi.

Tôi thấy không ổn nên vội vàng chạy như điên về phòng nghỉ bật di động lên, đúng là Đông Tử có nhắn tin cho tôi: “Em ở nhà hàng Bán Đảo Cá Mập, hắn ta bắt đầu động chân động tay rồi.”

Tôi sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Gọi di động cho Đông Tử, cậu ta lại tắt máy.

Trong Cục có quy định, chúng tôi phải bật máy 24 giờ trong ngày, giờ cậu ta tắt máy thế này thật sự rất bất thường. Tim tôi lơ lửng giữa không trung, chẳng kịp thay quần áo, tôi khoác một cái áo khoác mỏng lao ra cửa trong tiếng thét chói tai của đám con gái và đụng phải mama Tang đang định đi vào.

Đầu óc tôi trống rỗng, hoàn toàn không nghe thấy mama Tang đang niệm Tam tự kinh phía sau. Trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ: “Đặng Lũng kia, nếu người dám đụng vào một sợi tóc của huynh đệ ta, Phương Lượng Lượng ta cho dù có là một quả trứng không biết tự lượng sức cũng quyết đập vỡ cái đầu cứng như đá của nhà ngươi!”

4. Chương 4: Gặp Lại Phó Thần

Mùa xuân, vạn vật thức tỉnh, còn tôi thì đang cuống quýt hết cả tay chân.

Phải rất lâu mới bắt được taxi, nên tôi liên tục giục lái xe vượt tốc độ, nhưng anh ta lại dành cho tôi cái nhìn xem thường. Đến khi tôi tới được Bán Đảo Cá Mập thì người đã sớm rời đi, trà đã sớm nguội, không thấy bóng dáng Đồng Tử và Đặng Lũng đâu nữa.

Tôi lo lắng toát mồ hôi, chạy đến mức thở hồng hộc mà vẫn không cam lòng. Tôi ngoái cổ lại nhìn một vòng thì vô tình nhìn thấy người mà tôi không muốn gặp nhất: Phó Thần.

Ba tháng không gặp, dưới cặp kính kia vẫn là đôi mắt cười dịu dàng trong ký ức. Không cần đoán tôi cũng biết, nụ cười ảm áp đi vào lòng người này rất dễ khiến bạn hận không thể lên núi thắp hương tạ ơn trời cao đã để cho bạn gặp được người đàn ông hoàn hảo nhất trên đời này.

Thật ra ông trời đang bán cốc chén trên trang web Taobao[1], ông ấy làm sao có thể lương thiện như vậy được?

[1] Một kiểu chơi chữ, trong tiếng Trung, “bộ cốc chén” đồng âm với từ “bi kịch”, còn Taobao là trang web bán hàng trực tuyến phổ biến nhất tại Trung Quốc; ở đây ý tác giả muốn nói là: ông trời đang reo rắc bi kịch ở khắp mọi nơi.

Phó Thần thoát nhìn cái gì cũng tốt, nụ cười như ánh bình minh, nhưng anh ta lại là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo một cách hà khắc. Làm bạn gái của anh ta không được thế này, không được thế kia nên đám bạn tôi nói, người đàn ông soi mói như Phó Thần có thể chịu đựng được cô nàng bừa bộn như tôi thì đúng là một kỳ tích.

Theo lời Phi Ca, tôi và Phó Thần đầu óc đều có vấn đề, còn việc chia tay chứng tỏ là chúng tôi cuối cùng đã bình phục.

Vì vậy, việc tôi bị Phó Thần bỏ rơi một năm sau đó là điều mà mọi người đã đoán trước được, trừ bản thân tôi. Biết tin, ai cũng cười với vẻ “đã biết rồi mà”.

Người cười hạnh phúc nhất lại là cô em họ của tôi, Lâm Duy Nhất.

Lúc này Duy Nhất đang hạnh phúc ngồi đối diện Phó Thần giống như một đôi tình nhân hoàn hảo. Cô ta cười như một đóa hoa sơn trà.

Thẳng thắn mà nói thì đáng người của cô em họ không bằng tôi, nó gầy như một tấm ván giặt quần áo. Nhưng cũng may con bé có một bà chị họ tomboy vô cùng thô lỗ Phương Lượng Lượng, có một khúc gỗ mục như tôi làm nền nên con bé càng có vẻ dịu dàng, đáng yêu.

Từ sau khi tôi quyết định làm một cô nàng tomboy lúc mười lăm tuổi, tôi nghĩ người vui nhất là Duy Nhất. Điều làm cho con bé vui hơn nữa là nửa năm trước tôi và Phó Thần chia tay. Bác sĩ Phó Thần đã quen với thói ăn nói thô thiển của tôi, đột nhiên phát hiện bên cạnh có một cô gái bé nhỏ, dù người còn gầy hơn hoa cúc nhưng tính tình lại có thể so sánh với một chú cừ non. Nó giống như việc bạn đã quen ăn quẩy, đột nhiên có người đưa đến một bát cháo nhẹ nhàng thanh đạm, bạn sẽ cảm thấy thứ này có lợi cho dạ dày, dần dần không tách rời được.

Trong mối quan hệ này, thật sự Duy Nhất cũng cố gắng rất nhiều. Không được vào làm y tá khoa Nhi, nó đã tìm mọi cách tạo quan hệ để xin vào được khoa Ngoại nơi Phó Thần làm việc. Cổ nhân có câu “Gần quan được ban lộc”, hướng hồ trên đời này “không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền”. Duy Nhất đã dựa vào quyết tâm mà có được Phó Thần.

Bạn hỏi tôi vì sao lại biết? Bởi vì sau khi tôi và Phó Thần chia tay, Duy Nhất đã đến tìm tôi để cảm ơn, lúc đó con bé và Phó Thần đã liếc mắt đưa tình với nhau rồi. Anh ta là bác sĩ phẫu thuật chính, còn con bé lau mồ hôi cho anh ta, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Tôi nhìn thấy niềm vui trong ánh mắt Duy Nhất, nếu là ngày nhỏ thì với bản tính không bao giờ chịu khuất phục, tôi đã sớm mừng con bé:

“Mày có vút đi thì chị cũng không thèm, đặc ý cái gì chứ!” Nhưng ngày ấy, dù vẫn tỏ thái độ ngênh ngang tự đắc, tôi cũng chỉ “à” một tiếng, không nói nổi một câu chọc ngoáy. Bởi vì đó là Phó Thần, anh ta không phải con búp bê mà tôi và Duy Nhất tranh nhau lúc nhỏ, anh ấy là người đàn ông tôi yêu nhưng lại không biết quý trọng.

Tình yêu thầm kín nhiều năm của Duy Nhất đã thành sự thật, nó tự ình là nhân vật chính trong tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan. Nó giống như thủ môn quyết bảo vệ khung thành đến chết và cuối cùng cũng có thể giữ vững cho đến lúc tiếng còi thắng lợi vang lên. Còn tôi, nhân vật phụ kiêu ngạo với đôi mắt mù trong tiểu thuyết tình cảm lại trở thành trò cười trong câu chuyện của người thân vì chộp được gã đàn ông tốt nhưng lại để cho anh ta chạy mất dép. Cũng may Duy Nhất là người trong nhà, chung quy người đàn ông tốt đó vẫn rơi vào túi của người trong gia đình.

Mợ tôi luôn cay nghiệt với tôi. Bà từng “mang súng mang gậy” ra mặt thay cô con gái cứng đến mắng nhiếc tôi: “Không phải Duy Nhất nhà chúng tôi trèo tường khoét vách. Mấy người nhìn xem, Duy Nhất từ nhỏ đến lớn dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, muốn trách phải trách số Lượng Lượng không may mắn. Cô nhìn xem, sinh ra đã không có ba, mà Hải Nghi cũng không dạy dỗ nó. Tính tình như thế thì đàn ông nào chịu được chứ, lúc trước không biết Tiểu Thần làm sao lại thích nó nữa. Nó bắt được đàn ông mới là lạ, nó không có phúc lấy chồng tốt rồi!”

Mấy lời này không may bị tôi đứng ở ngoài cửa nghe được. Lúc ấy tôi thật sự không nén được cơn giận, lập tức đẩy cửa vào cười cười rồi nói: “Mợ đúng là càng ngày càng có tài đấy, ngay cả đến vận số của cháu có tốt hay không mợ cũng xem được. Nói đi nói lại thì số của mợ vẫn là tốt nhất, nếu không có cô cháu họ số con rệp này, mợ cũng không có được cậu con rể vàng đúng không? Mặc dù số cháu không tốt nhưng mợ cũng đừng quên cảm ơn cháu nhé!”

Nói ra mấy lời này càng làm tăng thêm kịch tính cho vở kịch hai chị em tranh nhau một người đàn ông, quan hệ của tôi và bà mợ trở nên khá căng thẳng, gần ba tháng nay tôi không đến nhà bà chơi.

Mấy việc đó mẹ tôi đều biết, tính bà còn nóng hơn tôi nhưng bà vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Năm đó mẹ tôi trở thành quả phụ được cậu tôi giúp đỡ không ít, bây giờ già rồi có muốn bảo ông ấy đứng ra làm trung gian thì cũng không biết mở lời thế nào nên tôi cũng dừng lại ở đó.

Hai người đó đang anh này em nọ thân mật nói chuyện, tôi nhìn chỉ cảm thấy rất chướng mắt.

Gần như cùng lúc, bọn họ người trước người sau nhìn thấy tôi. Vẻ mặt tươi cười của Phó Thần bỗng chốc trở nên cứng đờ và kinh ngạc. Duy Nhất thấy anh ta như vậy, cũng liếc mắt nhìn tôi một cái, sắc mặt rất khó coi.

Thật ra tôi cũng không rảnh rỗi để mà ngại ngùng, tôi đang lo lắng đến mức quay cuồng rồi đây, nhưng Phó Thần đứng cách đó không xa mặt lại biến sắc. Kinh nghiệm cho tôi biết anh chàng theo chủ nghĩa hoàn mỹ này đang bắt đầu soi mói. Mỗi khi anh ta khẽ nhíu mày, ánh mắt trở nên sắc bén là tầm mắt radar của anh ta lại tìm ra tật xấu gì đó trên người tôi.

Tôi không nói thêm gì, xoay người bỏ đi, vừa đi vừa ra sức gọi điện thoại cho Đông Tử. Cậu ta vẫn không bật máy. Đầu tôi nhanh chóng hoạt động, còn chân chạy một mạch ra khỏi nhà hàng.

Tôi đứng ở trung tâm mua sắm trống trải vô đầu bứt tai, Đông Tử tắt máy vào thời điểm quan trọng như thế này đúng là rất lạ. Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh Đông Tử bị cưỡng bức, ngồi trong góc căn một góc chân đầm máu, còn Đặng Lũng no nê ngồi một bên châm thuốc lá cười thỏa mãn. Rồi bỗng một suy nghĩ khủng khiếp xẹt qua đầu tôi, tên họ Đặng quanh năm suốt tháng “ăn thịt” đàn ông, trên người hẳn chẳng biết có bệnh tật gì không? Lúc “chiến đấu” có dùng “đồ phòng hộ” không? Ngải Đông đáng yêu của tôi chắc là không bén duyên với cái bọn HIV đáng ghét kia đấy chứ?

Câu hỏi trong đầu tôi không tìm được lời giải, nếu tôi không tìm thấy bọn họ, có lẽ ngày mai mấy nghi vấn này sẽ trở thành một sự thật đáng sợ. Tôi lại chán nản vô đầu bứt tai, tựa vào lan can để ép mình tỉnh táo lại. Nếu không tìm thấy Đông Tử, vậy phải tìm cậu ta qua Đặng Lũng, nhưng mà kẻ thất bại như tôi vốn không tìm được số máy riêng của hắn ta.

Đột nhiên tôi như vỡ được vàng. Tôi không có, nhưng người đó có.

Khang Tử Huyền có.

Lòng như lửa đốt, tôi mở di động tìm danh sách liên lạc tối hôm qua. May là vẫn chưa xóa đi, tôi mau chóng nhấn phím gọi lại.

Tôi căng thẳng, điện thoại đang đổ chuông. Một lúc sau, giọng nói rất cuốn hút vang lên bên tai tôi: “Alô!” Anh ta chần chờ một lát: “Là cô?”

Tôi nhắc nhở bản thân, bây giờ tôi đang cần nhờ cậy vị đại gia này, tuyệt đối không được nói năng gay gắt.

“Ha ha, Khang đại ca, em là Phương Lượng Lượng đây. Em có việc gấp muốn tìm anh nhờ giúp đỡ.” Một tiếng “Khang đại ca” khiến cho tôi dựng cả tóc gáy.

“Khang đại ca?” Anh ta ở đầu bên kia im lặng một chút, giọng nói trêu tức: “Có vẻ như Phương tiểu thư đúng là có việc cần nhờ đến tôi.”

“Đại ca...” Tôi rùng mình tiếp tục cố gắng.

“Thôi đi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Cô có chuyện gì?”

Tôi mài răng roàn roạt, cũng không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: “Anh có thể hỏi giúp tôi xem Đặng Lũng bây giờ đang ở đâu được không?”

“Martin?” Anh ta hơi kinh ngạc, giọng trầm xuống: “Tôi có thể hỏi vì sao không?”

Tôi im lặng một lát, cũng không muốn vòng vo, trả lời anh ta: “Anh ta mang bạn trai tôi đi cùng...”

Anh ta im lặng.

Tôi thêm mắm thêm muối để tăng thêm hiệu quả đau thương, giả vờ nức nở: “Đặng Lũng mang anh ấy đi rồi, tôi không tìm được anh ấy. Đại ca, anh nhất định phải giúp tôi, đám con gái làng chơi như bọn tôi khổ lắm. Bây giờ vất vả lắm mới tìm được người đàn ông tốt làm phiếu ăn dài hạn, tôi không muốn anh ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...”

Tôi giả vờ sụt sịt mũi, đoán chừng anh ta ở bên kia cũng nghe thấy: tôi là người vì tình yêu mà khép nép, một cô gái quán bar bất lực đáng thương giải cứu bạn trai khỏi móng vuốt của gã đồng tính.

Tôi diễn kịch hồi lâu, anh ta mới khẽ khàng lên tiếng: “Vì sao tôi phải giúp cô?”

Nghe vậy, suýt chút nữa tôi đã nguyên rửa anh ta. Anh ta lại nói tiếp: “Phương tiểu thư, tôi không có nghĩa vụ giúp cô đi tìm bạn trai. Việc này nghe buồn cười quá, hay là cô đang mượn cớ để bắt chuyện với tôi thế? Xin lỗi, tôi không giúp được cô đâu!”

Tôi ngẩn người, cơn giận ập đến, tôi há miệng định lớn tiếng mắng mỏ nhưng đột nhiên lý trí nhắc nhở tôi rằng: Bây giờ tôi không thể cãi nhau với gã đàn ông tự tình hào hoa này được, anh ta mà trở mặt thì Đông Tử nguy mất. Tôi không thể để Đông Tử gặp chuyện không may được.

Còn nhớ lúc trước lão Đàm dẫn Đông Tử đang cười ngượng nghịu tới trước mặt tôi, tôi vừa nhìn thấy một cậu trai lớn mang dáng vẻ của “cô con dâu nhỏ” kia là lập tức thấy vui vẻ. Tôi đặt tay lên vai cậu ta hùng dũng nói: “Yên tâm đi, sau này chị sẽ che chở cho cậu!”

Tôi vẫn luôn ghi nhớ lời hứa này.

Trước đó rất lâu có một người đàn ông lớn tuổi từng hiền lành nhìn tôi, nhẹ nhàng dạy dỗ: “Lượng Lượng, làm người thì một lời hứa đáng giá ngàn vàng, thà để người khác phụ mình chứ mình không thể phụ người khác được!”

Tôi đau đớn nghĩ rằng, tay nắm chặt điện thoại, hít một hơi thật sâu, nuốt mấy lời khó nghe xuống, sau đó bình tĩnh đến kinh ngạc nói: “Anh yên tâm, tôi hiểu rõ đạo lý “đũa mốc đừng chời mâm son”. Như vậy đi, coi như anh thông cảm cho thân phận đáng thương của tôi, hỏi giúp tôi xem Đặng Lũng đang ở đâu, sau này tôi tuyệt đối sẽ không đến làm phiền anh nữa.”

Khang Tử Huyền im lặng vài giây rồi nói: “Đợi tôi mấy phút!”

Sau đó anh ta gác máy.

Oán hận lườm dầy sớ trong điện thoại, tôi nhỏ một cái rồi buồn chán nhìn lướt một lượt khu trung tâm mua sắm ánh đèn rực sáng như ban ngày, tầm mắt dừng lại cách cánh cửa Bán Đảo Cá Mập không xa.

Phó Thần đang đứng như khúc gỗ, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía tôi. Duy Nhất lấy tay kéo anh ta, anh ta miễn cưỡng rời mắt khỏi tôi, nét mặt không tỏ thái độ gì.

Nhìn hai người một trước một sau kia, tôi khẽ cười lạnh. Có vẻ như anh ta đã tìm thấy tình yêu đích thực của mình, bởi lúc trước mỗi khi chúng tôi giận dỗi, anh ta thích nắm tay tôi đi trước, đôi lúc lại quay đầu dạy dỗ tôi một trận để thể hiện rằng anh ta mạnh mẽ và chiếm ưu thế, không thể để tôi giở trò xấu được.

Nhìn Duy Nhất phía đằng xa kia, tay nắm bàn tay đã từng hà hơi, che chở bàn tay lạnh như băng của tôi trong mùa đông lạnh giá, trái tim bé nhỏ của tôi như muốn vỡ vụn.

Thì ra tôi chỉ bất cẩn một chút, anh ta đã nắm tay người khác mất rồi.

Quảng trường rộng lớn, người người từng đôi từng cặp đi lại như mắc cửi, lòng tôi bỗng thấy chua xót.

Chưa đến nửa phút sau, điện thoại trong tay tôi lại vang lên. Là Khang Tử Huyền.

Anh ta hỏi thẳng: “Cô đang ở đâu?”

Tôi ngần người hỏi lại: “Đặng Lũng đang ở đâu?”

“Chỗ cậu ta đang ở cô không vào được. Vì thế nói cho tôi biết, cô đang ở đâu?”

“Tôi ở đâu không quan trọng, rốt cục là anh ta đang ở cái chỗ quái quỷ nào vậy?”

“Đồ ngốc, là một câu lạc bộ tư, không phải hội viên thì không vào được. Vì thế cô đang ở đâu?”

“Để làm gì?”

“Phương Lượng Lượng, cô không muốn để tôi dẫn đi thì bây giờ cô cúp máy được rồi đấy!”

Anh ta hơi tức giận, tôi giật mình, biết điều nhẹ giọng nói: “Quảng trường Đông Bách.”

Gió đêm lạnh buốt, tôi ăn mặc phong phanh, ngực lại lộ ra ngoài quá nửa. Một trận gió thổi tới làm lộ chân lông toàn thân dựng lên, tôi hắt xì một cái. Không kiềm chế được bản thân nữa, tôi tỏ ra hung dữ: “Anh đừng có mà cho tôi leo cây, nếu không tôi có thành ma cũng không tha cho anh đâu!”

“Mười lăm phút!” Anh ta cúp máy.

Việc kế tiếp phải làm chính là chờ đợi. Trong lúc đó, tôi vẫn liên tục gọi điện cho Đông Tử, hy vọng cậu ta bật điện thoại nhưng tôi lại luôn nghe thấy một giọng nữ rất dịu dàng: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Tôi thở dài nhìn bầu trời đêm u ám thì đột nhiên một chiếc xe dừng kết lại bên cạnh. Quay đầu lại nhìn, tôi thấy Phó Thần ngồi trong xe lạnh lùng nhìn tôi, Duy Nhất ngồi ở ghế phụ, mặt nhăn nhó đến nỗi có cách xa mấy mét cũng ngửi thấy “mùi” khó chịu. Lúc nhỏ, tôi sống nhờ nhà nó ba năm, xem như nếm đủ mùi vị ăn nhờ ở đậu. Cậu hay đi công tác xa nên tôi phải nghe không ít lời đánh đá chua ngoa của bà mẹ. Duy Nhất giống mẹ ở điểm không chịu được cảnh người khác xuất sắc hơn mình. Cũng như cái tên, nó chỉ muốn là một người giỏi giang duy nhất.

Tính cách như vậy nên nó đối với tôi như nước với lửa. Ba năm đó, tôi chịu đủ mọi đau khổ của hai mẹ con nhà đó, nhưng lại chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng, rồi tìm chỗ khác để trú giận.

Quãng thời gian ba năm đó, chứng kiến sự lệch lạc và bẽ bối thời thiếu nữ của tôi. Khi tất cả mọi người đều cho rằng tôi đã hết thuốc chữa, có một đôi mắt hiền lành mỉm cười nhìn theo tôi nói: “Cát bụi có thể che mắt người, Lượng Lượng, phủi hết lớp bụi trên người em đi, chứng minh ọi người biết em là một thói vàng!”

Ánh mắt tin tưởng đó là sự cứu rỗi đối với tôi.

Đến lúc trưởng thành, tôi cứ nghĩ rằng Phó Thần có thể tin tưởng được, anh sẽ cứu rỗi cuộc đời tôi, nhưng không ngờ thứ anh ta cho tôi lại chỉ là sự thất vọng.

Phó Thần nhìn tôi chăm chăm, vẫn nói chuyện lịch sự chẳng khác gì một người bạn qua đường như mọi khi: “Em đi đâu? Có cần anh đưa đi một đoạn không?”

Tôi hồ hững nhìn hai người nói: “Không cần đâu!”

Phó Thần im lặng, lúc này Duy Nhất cười khanh khách nói xen vào: “Chị à, lên xe đi, trời rét thế này mặc như vậy lạnh lắm đấy!”

Từ nhỏ đến lớn, tôi ghét nhất điểm này ở cô em họ mình, lời lẽ thâm sâu, khuôn mặt còn nham hiểm hơn. Cô đã thắng rồi, còn muốn lão nương như thế nào nữa đây? Để cho người ta một con đường sống có được không? Tôi không thoải mái, rất không thoải mái, vì thế tôi quay lại, nhìn hai người với vẻ bất cần đời rồi cười nhẹ: “Dạo này tôi chuyển sang nghề gái gọi, không mặc như vậy khó kiếm ăn lắm!”

Khuôn mặt Phó Thần bỗng trở nên u ám. Tôi ngả ngón huýt sáo, vẫy tay hét lớn với một anh chàng trẻ tuổi đi phía trước: “Hey, anh chàng đẹp trai! Tôi có xinh đẹp không?”

Anh chàng trẻ tuổi hơi bất ngờ nhưng vẫn giữ bình tĩnh giơ ngón tay cái lên, sau đó cười cười rồi đi thẳng. Tôi cười tươi hơn hoa, trong lòng tràn ngập niềm vui trả thù.

Không cần đoán cũng biết phản ứng của hai người trong xe, bởi ngay đến cái xe cũng bị nhiễm sự giận dữ của chủ, nó nhanh chóng lao vụt đi. Tôi nhìn theo chiếc xe đã đi xa, nhếch miệng cười, chuyển sự chú ý sang biển quảng cáo bằng đèn neon, trong lồng ngực có một cảm giác lạ thường không thể nguôi ngoai. Sau đó, tôi tập trung vào từng chữ lóe sáng trên biển quảng cáo, sợ hãi phát hiện ra mình đã không còn tâm trạng nào để đọc.

Lại một tiếng phanh chói tai vang lên, chiếc Audi chạy đi được hơn mười mét thì dừng lại, cửa xe đột nhiên mở ra. Phó Thần về mặt u ám bước ra khỏi cửa xe đi nhanh về phía tôi, vừa đi vừa hỏn hển nói lỏng caravat.

Ngay sau đó Duy Nhất cũng mở cửa đi ra, lớn tiếng hét: “Phó Thần, anh quay lại cho em! Anh nghe thấy không? Quay lại!”

Phó Thần quay đầu lại quát lớn: “Đừng có qua đây!”

Duy Nhất lúc nào cũng chỉ là một con cừu, đành phải đứng đó dậm chân, ầm ục như một nàng dâu nhỏ, ánh mắt đỏ rực nhìn về phía tôi.

Tôi nhú mày nhìn ra chỗ khác, kiên quyết phớt lờ vẻ mặt lo lắng của Phó Thần.

Phó Thần từng nói, tôi là một ngọn gió không an phận. Núi lửa sắp phun trào mà không biết phân biệt tốt xấu cứ đi châm ngòi lửa, không sợ trời không sợ đất, đúng là muốn chết.

Có lẽ thái độ bất cần của tôi đã làm cho lửa giận trong lòng Phó Thần bùng lên. Đứng trước mặt tôi, anh ta không còn nụ cười dịu dàng nữa, chỉ còn lại sự tức giận tột độ.

Tôi ngạc nhiên, trước đây anh ta chưa bao giờ tức giận như vậy, nên bây giờ cứ như biến thành người khác. Hai tay anh ta nắm lấy vai tôi, đôi mắt tối đen lấp lánh đằng sau cặp kính mắt, anh ta quát to: “Phương Lượng Lượng, em có biết em đang làm cái gì không? Rốt cuộc em muốn như thế nào? Anh hỏi em, rốt cuộc là em muốn như thế nào? Em có biết là anh đang sống không bằng chết hay không, em có biết không hả?”

Tôi liếc tay anh ta một cái, bật cười: “Bác sĩ Phó muốn gì được nấy sắp sửa thành cậu em rể yêu quý của tôi rồi, gì mà chết với không chết chứ? Nói thế chẳng hay chút nào!”

Trong đôi mắt anh ta có cái gì đó chợt lóe lên, nếu tôi không nhìn nhầm thì chắc hẳn đó là sự đau khổ. Biết được anh ta đang đau khổ, tôi lại càng cười tươi đến mức cả người run lên. Tay anh ta ấn chặt lên vai tôi đau điếng nhưng lại không chịu buông ra. Anh ta gần như thì thào nói: “Vì sao em cứ một mình một kiểu như vậy? Tại sao chúng ta lại có kết cục như ngày hôm nay? Lúc trước vì sao em không giải thích? Anh chỉ muốn em giải thích thôi mà khó khăn đến vậy sao? Sao em lại làm ình trở nên tệ hại thế này, rõ ràng em không phải như vậy.”

Bác sĩ Phó trước giờ học thức vốn uyên thâm, vậy mà hôm nay lại kinh thiên động địa đến mức đi hỏi tôi nhiều câu hỏi “vì sao” như vậy ư? Nghĩ kỹ lại thì hồi nhỏ tôi cũng không chịu đọc quyển “Một vạn câu hỏi

vì sao” cho tử tế. Tôi lặng lẽ nhìn anh ta, trong lòng thầm nói, anh ngốc đến mức khiến em buồn. Cảm giác tuyệt vọng ngự trị trong lòng lúc này khiến anh không còn là bác sĩ Phó nho nhã dịu dàng hiền hậu mà tôi quen, mà giống một con sư tử cuồng bạo trên thảo nguyên hơn.

Mặc kệ cho anh ta lay người dữ dội, tôi chỉ lặng lẽ nhìn, kiên quyết cắn môi không nói câu nào.

“Cái công việc chết tiệt ấy quan trọng đến như vậy sao? Lúc liều mạng vì người khác em có nghĩ đến anh không? An phận thủ thường khó với em đến vậy sao? Chỉ cần em nói một câu, nửa đời còn lại anh nuôi em cũng không sao hết... Phương Lượng Lượng, nhìn anh đi! Anh muốn em nhìn anh!”

Cho dù anh ta có gào thét bên tai thì một kẻ ngổ ngáo như tôi vẫn không thể làm theo ý anh ta. Tôi sợ nhìn vào đôi mắt thống khổ ấy, bởi nó sẽ như một lời nhắc nhở thầm lặng với tôi rằng, lúc trước tôi đã nhẫn tâm đẩy anh ra như thế nào, cho đến khi chúng tôi không thể quay lại được nữa.

Phi Ca nói đúng, bỏ rơi một người đàn ông tốt là do tôi tự làm tự chịu, là tôi thích bị ngược đãi, chẳng những hại mình mà còn hại cả người khác. Ai yêu tôi đúng là xui xẻo tám đời, nhất định cả đời sẽ khủng hoảng trầm trọng.

Ngay đến một người đàn ông tốt như Phó Thần cũng bị tôi làm cho tức giận bỏ đi, liệu còn ai có thể yêu được tôi nữa đây?

Đang vô cùng thất vọng, tôi bỗng nghe thấy giọng nói khô khốc của chính mình: “Không giải thích vì tôi cho rằng anh có thể hiểu được, nhưng hình như tôi sai rồi. Mấy tháng trước lão Tôn đã qua đời vì ung thư dạ dày, ông đã làm người đưa tin cả đời và cũng bị vợ con mắng là kẻ bỏ đi cả đời. Trước lúc ông ra đi, bọn họ mới biết rằng ông đã làm được những việc anh hùng như thế nào.” Tôi từ từ quay đầu lại, buồn bã nhìn vào mắt anh ta: “Rất nhiều việc một khi đã bắt đầu sẽ không thể dừng lại được, ngay cả khi biết sẽ mất đi rất nhiều thứ, tôi vẫn không thể làm khác. Xin lỗi, cả đời này tôi không thể trở thành cô gái mà anh mong muốn được!”

Nỗi đau chôn vùi trong ánh mắt Phó Thần hiện ra, từng giọt từng giọt thấm ướt trái tim tôi.

Tôi tự cười mình, khoe mắt bỗng cay cay: “Tôi với anh thế này cũng tốt! Anh làm bác sĩ đã đủ mệt mỏi rồi, nếu phải lo lắng cho tôi nữa chỉ sợ anh sẽ bị tổn thọ mất thôi. Duy Nhất ngoan ngoãn hơn tôi, có lẽ ông trời đã định sẵn để anh làm em rể của tôi rồi.”

Phó Thần nắn lòng hạ tay xuống, khuôn mặt mang vẻ hung dữ mà đau thương: “Phương Lượng Lượng, em là cô gái nhẫn tâm nhất mà anh từng gặp!”

Tôi sững sờ, nụ cười đông cứng trên môi: “Anh nên thấy là mình may mắn vì đã sớm phát hiện ra điều đó!”

Nét mặt Phó Thần bỗng mất hết sức sống.

Xa xa có một chiếc Mercedes-Benz màu bạc đi tới rồi dừng lại, Khang Tử Huyền bước ra, đắm chiêu nhìn tôi và Phó Thần đang giằng co.

Tôi hơi cúi đầu: “Người tôi đợi đến rồi. Tạm biệt!”

Tôi định lướt qua thì tay bị anh ta giữ chặt. Phó Thần liếc nhìn Khang Tử Huyền cách đó mấy mét, dịu dàng dặn dò giống như những lần xa nhau mấy năm trước, giọng nói không có sự hấp tấp lúc nãy mà nhỏ nhẹ, đánh trúng vào nơi sâu nhất trong trái tim tôi: “Hãy hứa với anh, em sẽ bảo vệ bản thân thật tốt!”

Không đợi tôi trả lời, anh ta lê bước chân nặng trĩu đưa Duy Nhất nghênh ngang lướt qua, càng đi càng xa. Bóng hai người cong cong in trên mặt đường khiến tôi cảm thấy vô cùng cô đơn.

Mưa phùn bay bay, tôi chậm chậm ôm lấy khuôn mặt mình âm thầm khóc nhưng cũng chỉ có hai giọt nước mắt chảy xuống mà thôi. Lúc này, dành thời gian để tưởng nhớ một tình yêu đã chết là điều xa xỉ, việc khẩn cấp lúc này là cứu Đông Tử thoát khỏi tay họ Đặng kia. Tôi điều chỉnh lại cảm xúc, kiên quyết lau khô nước mắt rồi quay người lại tìm Khang Tử Huyền.

Chỉ có điều, vừa mới xoay người đã đụng vào một vòm ngực rắn chắc, tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn. Khang Tử Huyền đang nhìn tôi với thái độ vô cảm, đôi mắt đen rất đẹp có gì đó suy tư nhưng không hề ảm áp.

Nước mắt trên mặt chưa khô, tôi chỉ có thể lui lại miễn cưỡng cười gượng: “Đừng hiểu lầm, tại anh đến gần quá, chứ tôi không có ý yêu thương nhớ nhung gì anh đâu.”

Anh ta im lặng nhưng lại vô tình tạo cho người khác áp lực nặng nề. Đúng là không phải một người đàn ông tốt.

“Chúng ta đi thôi!” Tôi lướt qua anh ta tiến đến chiếc xe, vừa đi vừa gọi điện cho Đông Tử lần nữa nhưng vẫn không liên lạc được.

“Phương tiểu thư hình như là một người có tâm sự”. Anh ta khẽ nói sau lưng tôi.

Một ngọn lửa bùng lên trong lòng, tôi xoay người trợn mắt lạnh lùng lườm anh ta: “Anh muốn nói cái gì?”

Anh ta đút tay vào túi quần, như một con công cao ngạo làm cho người ta cảm thấy chán ghét, tiến lại gần nhìn thẳng vào gương mặt “gây chiến” của tôi: “Tôi thấy rất ngạc nhiên, người cô muốn cứu đêm nay là một trong những người bạn trai của cô sao?”

Đối diện với khuôn mặt đẹp trai nhưng rất cay nghiệt này, lại phải nghe lời lẽ tỏ rõ sự phỉ báng và phỏng đoán không có gì tốt đẹp được phát ra từ đôi môi mỏng kia, tôi nhổ một bãi nước bọt theo thói quen rồi cố gắng nín nhịn. Dù có giận run người, tôi cũng quyết không nổi điên mà bước lên một bước. Tôi kiễng chân, đưa bàn tay lạnh lẽo ôm lấy cổ hán rồi nháy mắt nói: “Sao nào? Anh có thích trở thành một trong số đó không?”

Kết quả của hành động này là đôi môi mỏng của anh ta nhếch lên, hai mắt nheo lại phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Theo bản năng, tôi nhận ra mình đã chọc vào lửa, vừa định buông tay ra, anh ta đã bắt lấy bàn tay không biết an phận của tôi nghiêm túc nói: “Xin lỗi nhé, cô tìm nhầm người rồi!”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, nhún vai, xoay người bước đi vài bước rồi mỉm cười nháy mắt với anh ta: “Cho nên tôi sẽ không làm hại anh đâu.”

Anh ta vẫn đứng im như cũ nhìn tôi. Tôi bực mình liền đứng bên cạnh xe của anh ta vẫy tay: “Nhanh lên nào, đến muộn thì cậu bạn trai nhỏ của tôi sẽ thành bạn trai của một gã đàn ông mất!”

Lúc ngồi trên xe Khang Tử Huyền, tôi để ý thấy anh ta bật máy sưởi. Không khí ấm áp phả lên da thịt làm cho tôi cảm thấy vô cùng thoải mái giống như được ngâm mình trong suối nước nóng. Tiếc là, gã đàn ông ở bên cạnh vẫn lạnh như băng. Tôi lo lắng nhìn những quán bar đỏ đèn bên ngoài xe, không nhìn được hỏi: “Còn bao lâu mới đến nơi?”

“Một tiếng nữa, câu lạc bộ kia ở cạnh núi.” Anh ta trả lời không chút cảm xúc.

Trong lòng tôi thầm nguyên rủa, ngồi cùng một khối băng như thế này suốt một tiếng đồng hồ thì chẳng khác nào đang phải trải qua giờ học môn Tiếng Anh vật vờ nhất cuộc đời học sinh trung học của tôi, khó chịu vô cùng!

Khang Tử Huyền xem ra cũng không có hứng thú bắt chuyện với tôi. Vốn dĩ tôi cũng ghét nói chuyện với anh ta nhưng nghĩ đi nghĩ lại, gã đàn ông này cũng khá thân quen với Đặng Lũng, lúc này nên tìm hiểu qua anh ta, biết đâu sẽ có phát hiện bất ngờ.

Tôi hắng giọng: “Im lặng thế này nhàm chán quá, chúng ta nói chuyện đi!”

Anh ta vẫn tập trung lái xe mà không nói gì, rõ ràng là muốn mặc kệ tôi.

Tôi bắt đầu điên lên, không kìm chế được mong muốn trả thù, cười hì hì nói ra một câu đáng buồn nôn: “Tôi hỏi điều này nhé, anh... là bạn trai của Đặng Lũng sao?”

“Hả?” Một cú phanh gấp, đầu tôi đập mạnh lên cửa kính xe, đau đến mức tôi thấy sao bay đầy trời.

Khang Tử Huyền từ từ dừng xe lại, tôi xoa trán, nhìn anh ta chăm chăm. Không ngờ anh ta lại có phản ứng dữ dội như vậy, đột nhiên tôi nghĩ không biết có phải mình đã đoán đúng rồi hay không, anh ta cũng là một chàng gay.

Dù sao thì nỗi nào úp vung nấy, tôi tự nói với mình như vậy.

Đôi lông mày của Khang Tử Huyền nhíu chặt lại, anh ta nghiêng đầu lườm tôi. Ánh đèn xe mờ mờ chiếu lên sống mũi cao thẳng của anh ta, khí chất oai vệ kia nhắc nhở mọi người rằng chủ nhân của nó là một người đàn ông không thể xem thường. Về mặt kia cho tôi biết anh ta để ý đến điều tôi vừa nói, vậy thì tôi quyết không dễ dàng bỏ qua cho con người này.

Tôi bắt đầu chủ động công kích: “Thật ra anh không cần phải kích động như vậy, tôi không kỳ thị mấy người các anh đâu. Đương nhiên HIV có vẻ cũng không kỳ thị các anh lắm, nghe nói tỷ lệ lây nhiễm cao đấy. Ừ, bình thường anh nên chú ý một chút, mua nhiều cái đồ đó về mà dùng nhé. Đương nhiên kiểm chế một chút thì lúc nào cũng tốt!”

Khang Tử Huyền không nói gì, hai mắt rực lửa. Sau một hồi tức giận nhìn tôi, anh ta cắn răng nói: “Ba ngày. Tôi chỉ mới quen cô được ba ngày, nhưng cái suy nghĩ muốn bóp chết cô xuất hiện gần ba trăm lần rồi. Phương Lượng Lượng, cô nhớ kỹ tôi đấy!”

“Đùa một chút không được sao? Chẳng có tí hài hước nào cả!” Tôi bĩu môi chỉnh lại tư thế ngồi. Lúc này một tia chớp lóe lên giữa màn đêm, rồi tiếng sấm rền vang, mưa ngày càng nặng hạt, tiếng “ào ào” vang bên tai không dứt.

Để xóa tan bầu không khí khó xử, tôi vờ xoa xoa hai cánh tay, lo lắng liếc nhìn màn đêm mờ mịt: “Lạnh quá!”

Thật ra là tôi đang tự tìm đường lui cho chính mình.

Một giây sau, Khang Tử Huyền ngồi bên cạnh khẽ cởi áo trên người ra, tôi trợn mắt vì kinh ngạc. Anh ta ném áo cho tôi rồi lặng lẽ khởi động xe.

Anh ta đột nhiên tốt như vậy làm cho tôi đỡ khóc đỡ cười. Tôi do dự liếc nhìn, thấy anh ta mím môi không vui, nên không đành lòng từ chối ý tốt của anh ta. Hơn nữa, bây giờ tôi thật sự cần một cái áo khoác dày như vậy.

Thịnh tình không thể chối từ, tôi thoải mái mặc áo vào.

Bên ngoài mưa ngày càng nặng hạt, trên đường chỉ có vài chiếc xe đi lại khiến đêm mùa xuân có chút trống trải hoang vắng.

Lặng yên ngắm nhìn khung cảnh tối đen bên ngoài, tôi bỗng nhớ tới đôi mắt đen ẩn chứa tình yêu say đắm mà đau đớn của Phó Thần. Rõ ràng anh ta đã từng thuộc về một mình tôi, vậy mà tôi lại cố ý để anh ta vượt mất. Sống mũi cay cay, lại thêm cảnh đêm trôi qua như con thoi ngoài cửa sổ khiến tôi càng lặng im.

Đúng lúc tôi cảm thấy hai mí mắt nặng trĩu thì Khang Tử Huyền ngồi bên cạnh bất ngờ mở lời: “Chúng tôi là bạn học đại học, quen nhau nhiều năm rồi.”

“À!” Vội vã xoa cơn buồn ngủ, lỗ tai tôi dựng thẳng lên để nghe xem anh ta sẽ nói gì.

“Với hiểu biết của tôi về cậu ta, bạn trai... của cô” – Anh ta nhấn mạnh hai chữ “bạn trai” – “... rất an toàn. Martin là một người đàn ông hoàng, mặc dù cảm giác cậu ta tạo ra ọi người thì không phải như vậy.”

Tôi bán tín bán nghi: “Anh đã tin tưởng như thế, sao còn đồng ý đưa tôi đi? Có thể thấy là anh cũng không chắc chắn lắm.”

“Về lý thuyết tôi nên từ chối cô.” Anh ta nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi đầy ngụ ý: “Cũng may tối nay câu chuyện thú vị của Phương tiểu thư làm cho tôi cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ. Nói ra thì tôi còn phải cảm ơn cô nữa đấy!”

“Anh...” Tôi đang định mắng liền một hơi nhưng cổ dần xuống, tim gan phều phới vì thế đảo lộn hết cả.

Đầu tôi vốn đang đau, giờ bị một vố của tên họ Khang này lại càng thêm choáng váng, đã vậy ông trời còn giáng sấm sét âm âm. Dù bình thường hiếm khi tôi chịu ngồi yên nhưng sau một ngày mệt nhọc, tôi muốn thả lỏng thân kinh một chút để lát nữa còn có sức mà kéo Đông Tử ra khỏi móng vuốt của Đặng Lũng. Tôi phải phân biệt rõ nặng nhẹ, tên họ Khang này không đáng để tôi mở miệng đầu khẩu.

Tôi nhắm mắt lại dựa vào ghế, yếu ớt hươ tay: “Tôi biết anh nghĩ tôi như thế nào. Phải, tôi là kẻ thứ ba, là hồ ly tinh, chân đạp lên rất nhiều thuyền. Tất cả những việc xấu xa của một người phụ nữ tệ hại tôi đều làm cả, tôi là một chiến sĩ trong những người phụ nữ hư hỏng, được chưa?”

Tôi khép hờ mắt, toàn thân mất hết sức lực, đột nhiên cảm thấy mình không hề nói quá chút nào. Đối với Phó Thần và Duy Nhất, tôi thiếu sự hiền hòa. Thậm chí với Đông Tử, tôi cũng đối xử không tốt, biết rõ Đặng Lũng có ý đồ mà tôi vẫn để cậu ta tiếp tục đi theo dõi, nếu đêm nay xảy ra chuyện gì, tôi khó có thể tha thứ cho bản thân.

Nhờ Khang Tử Huyền mà chỉ một thoáng suy nghĩ, tôi đã phủ định chính mình, phủ định tất cả. Tôi chán nản thấy rõ.

Anh ta cười thú vị: “Tôi thấy cô giống một cái tàu ngầm.”

Tôi giật mình, ông trời ơi, gã đàn ông này rốt cuộc là thông minh đến cỡ nào? Vì sao lại có người vừa đẹp trai lại thông minh đến đáng sợ như vậy chứ? Ông có để ấy kẻ phàm phu tục tử như con được sống không vậy?

Tôi quay đi không nhìn hắn, ngượng ngùng nói: “Anh nói cái gì thì cứ cho là như vậy đi. Lần trước say rượu trên đũa anh là tôi không đúng. Anh yên tâm, tôi còn có chút lương tri nên sau này anh đi bên trái, tôi sẽ đi bên phải. Anh đừng mơ sẽ cười nhạo tôi được nữa!”

“Một người rẽ trái, một người rẽ phải...” Khang Tử Huyền lẩm bẩm, sau đó bật cười “ha ha” với tâm trạng rất vui vẻ: “Nhờ chẳng may chúng ta lại đi quanh bồn hoa hình tròn thì sao?”

Tôi hoàn toàn bị anh ta đánh bại, nhảy dựng lên gất âm ỉ: “Vậy đập nát cái bồn hoa đó ra! Không, phải đốt sạch, đốt hết!”

Thấy tôi nổi trận lôi đình, anh ta quay đầu cười bí hiểm. Nụ cười tươi rói trong nháy mắt ấy khiến tôi cảm thấy mình đã nhìn thấy ánh hào quang hội tụ trên khuôn mặt anh ta. Cái tên đẹp trai này liệu có phải Kim Thành Vũ^[2] đang sống vất vưởng bên ngoài không nhỉ? “Cô nàng xấu xa” là tôi đây thèm thuồng nuốt nước miếng.

[2] Tên tiếng Nhật là Kaneshiro Takeshi, diễn viên, ca sĩ nổi tiếng quốc tịch Nhật Bản, là người Nhật lai Đài Loan.

Tối câu lạc bộ có tên Ben nằm trên một khu vực non nước hữu tình cũng đã gần hai giờ sáng, tôi cuống lên như gà mắc tóc, người như phát sốt. Có điều tôi vẫn rất lạc quan, sau khi khôi phục tinh thần tôi liền nhảy xuống xe.

Đương nhiên tôi cởi áo khoác của Khang Tử Huyền ra, mặc đồ đàn ông đi tìm đàn ông gây sự thì khí thế cũng mất đi vài phần, hơn nữa lại còn vướng chân vướng tay.

Câu lạc bộ này có phong cách kiến trúc châu Âu, nhìn bên ngoài có vẻ rất bình thường nhưng nội thất bên trong lại vô cùng đặc sắc. Mỹ Sắc đã thuộc loại xa hoa nhưng so sánh với cái nơi gọi là Ben này thật chẳng khác nào một cái chuồng bò, đẳng cấp đúng là khác nhau.

Khang Tử Huyền bước vào cửa của Ben chẳng những không bị ngăn lại mà còn được một gã quản lý đón tiếp lịch sự. Khang Tử Huyền cũng không nói nhiều, chỉ hỏi chỗ của Đặng Lũng rồi dẫn tôi nhanh chóng lên lầu. Tôi đi ngay sau anh ta, trong lòng thầm than thở: “Mẹ kiếp, cái gã này đúng là có phong thái của ông chủ!”

Đột nhiên tôi nhớ ra, vì giúp cho Phi Ca mua một căn phòng như ý, tôi đã thành vô sản rồi.

Hai phút sau, tôi nhìn chằm chằm cảnh tượng đang diễn ra mà vẫn không thể tin vào mắt mình.

Tôi rất tức giận.

“Đồng chí” Ngải Đông đang rất ổn, thậm chí có thể nói là cực kỳ ổn. Trong mấy tiếng đồng hồ cậu ta tắt máy, tôi lo lắng đến đảo lộn ruột gan, còn tên nhóc này lại ở đây mãi mê đánh bài, miệng phì phèo thuốc lá. Mà cậu ta còn là một chiến sĩ cảnh sát từng tuyên thệ hết lòng phục vụ nhân dân cả đời cơ đấy.

Nhưng giận gì thì giận, đây là nơi kẻ xấu hoành hành nên tôi không thể nổi điên được.

Kế hoạch bây giờ của tôi là phải đưa thằng nhóc Đông Tử ra khỏi cái nơi quỷ quái này, nếu không đến lúc cậu ta thua chỉ còn lại cái quần lót thì dù có là điệp viên cũng bị người ta ném vào hộp đêm làm trai bao trả nợ.

Trong phòng lúc này có bốn con ma cờ bạc đang say sưa đánh bài, tôi hét lên một tiếng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cái thằng nhóc đáng chết này, dám chạy đến đây à? Đến giờ uống thuốc rồi, cậu còn muốn sống không hả?”

Đông Tử thấy tôi xuất hiện thì kinh ngạc há hốc miệng đến mức có thể nhét một quả trứng gà vào. Tôi ngúng nguẩy đi vào, véo tai cậu ta đau điếng y như mụ đàn bà chanh chua. Đông Tử kêu “á” một tiếng như heo bị chọc tiết khiến trong lòng tôi lúc này thoải mái hơn nhiều.

Tôi nháy mắt cười duyên mấy cái với Đặng Lũng, hắn ta ngồi đối diện Đông Tử, khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện gì. Tôi cũng không tỏ ra sợ hãi nói: “Ông chủ, cái tên nhóc nhà em có tật xấu là không thể thức đêm, mỗi ngày còn phải uống thuốc đúng giờ để giữ lại cái mạng nhỏ này.” Tôi lườm lườm Đông Tử, ra sức diễn trò: “Ông chủ nhìn xem, cái tên quỷ này có bệnh mà quên uống thuốc, còn bắt bà chị già phải đến tận nơi xa xôi này nữa.”

Sự xuất hiện bất ngờ của tôi dĩ nhiên làm cho Đặng Lũng rất không hài lòng, hắn ném đám bài trong tay, nhìn chăm chăm vào tôi trầm giọng hỏi: “Ai dẫn cô vào đây?”

“Tôi.” Khang Tử Huyền nghiêng người bước vào lên tiếng, thái độ ung dung. Anh ta hất cằm về phía tôi nói: “Tôi bị cái người vượt ngàn dặm đến đây đưa thuốc làm cho cảm động.”

Đang căng thẳng thần kinh, tôi vẫn thấy ghê tởm mấy câu nói của anh ta. Có điều tên này coi như cũng đáng tin cậy, tôi gửi cho anh ta một cái nhìn cảm kích.

Đặng Lũng thấy Khang Tử Huyền xuất hiện, sắc mặt dịu đi một chút nhưng liền giấu cợt: “Mẹ kiếp, cậu tốt như thế từ khi nào vậy?”

Khang Tử Huyền cười, Tô Cẩm Duy béo ú ở bên cạnh chen vào: “Gần đây cả hai người các cậu đều trở nên rất tốt. Việc này đáng để chúng ta phân tích cẩn thận vì sao lại như thế. Bởi cái thứ gọi là tình yêu theo lời William Shakespear[3] sao?”

[3] Nhà văn, nhà viết kịch người Anh, được coi là nhà văn vĩ đại nhất nước Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại.

“Reid!”

“Câm miệng!”

Hai gã đàn ông gần như quát lên cùng lúc để ngăn cái tên mập ú kia nói hươu nói vượn, gã béo giơ tay lên đầu hàng: “Ok, ok, đừng kích động, tôi không nói nữa là được chứ gì!” Hắn ta nhấp một ngụm rượu rồi rầu rĩ nói: “Gần đây tôi rất hoang mang nên chỉ đọc một ít thơ của ông ấy thôi.”

Khang Tử Huyền thản nhiên nói: “Tôi rất nghi ngờ, không biết ông ta có giúp gì được cho cậu không?” Đặng Lũng “hừ” một tiếng: “Một gã khôn khéo ở tòa án như cậu sao bình thường lại ngớ ngẩn thế? Lúc ông già Shakespear viết mấy thứ ấy, mẹ kiếp, nói không chừng bản thân mình viết gì, ông ta cũng không hiểu đâu.”

Tôi và Đông Tử nhìn nhau ừ ừ cạc cạc. Đây là Hội thảo nghiên cứu thơ ca Shakespear sao? Bây giờ mạng sống của chúng tôi đang treo trên sợi chỉ, đáng lẽ hai bên phải giằng co quyết liệt chứ. Nhưng nhìn qua thì tôi và Đông Tử – “đôi uyên ương khổn khổ” – đã bị xem như vô hình rồi.

Tôi vừa định kéo Đông Tử đi ra, đôi mắt nhạy bén của Khang Tử Huyền đã đảo qua, nhìn tôi chăm chăm rồi làm như vô tình nói: “Tôi lái xe một tiếng đồng hồ không phải mời cô tới nghe thơ Shakespear.”

Tôi xoay người nói với Đặng Lũng: “Ha ha, ông chủ, tôi đi trước còn cho tên nhóc này uống thuốc. Các anh cứ tiếp tục!”

“Cảm ơn ông chủ đã ưu ái, vậy ông... ông chủ, em đi uống thuốc đây. Bọn em... hẹn gặp lại!” Coi như Đông Tử thông minh, cũng đứng lên cùng cười làm lành.

Đặng Lũng sững sững bất động, cau mày nhìn tôi và Đông Tử tay trong tay rời đi.

Lúc đi lướt qua Khang Tử Huyền, tôi khẽ nói: “Cảm ơn!”

Để trả thù việc anh ta vừa mới cạnh khỏe mình, tôi vội nói thêm một câu: “Anh không chỉ có vẻ ngoài đẹp trai, tâm hồn anh cũng rất đẹp.”

Sau đó tôi túm lấy Đông Tử, nhanh chóng rời khỏi đó.

Lúc đi đến góc cầu thang không có ai, cuối cùng không nén được cơn giận, tôi đẩy Đông Tử đang run rẩy sợ hãi vào tường. Chiếc gương sáng phản chiếu đôi mắt đỏ ngầu và sự phẫn nộ không giấu đi đâu được của tôi. Đông Tử đang run như cây sậy, hai tay đan chéo thành hình chữ X cầu xin tha thứ: “Sư tỷ...”

Tôi gườm gườm nhìn rồi nghiêng người về phía cậu ta thấp giọng cảnh cáo: “Hôm nay cậu có mang đầu óc đi ra ngoài không thể? Phân biệt rõ nơi chốn rồi mới được xưng hô chứ. Nhớ kỹ đây, bây giờ tôi là bạn gái của cậu!”

Đông Tử hình như cũng đã thức tỉnh, gạt đầu lia lịa, liên tục nói: “Sư... à, em biết rồi.”

“Cậu ăn gan báo à, sao dám tắt máy?”

“Không phải. Để em giải thích, gã họ Đặng khó chịu vì lúc nào em cũng lôi đi động ra nên bắt phải tắt đi.”

“Cậu là đầu heo à? Hắn nói không dùng thì cậu không dùng, cậu không tìm được cớ vào toilet gọi điện cho tôi hả?”

“Em cũng muốn lắm nhưng mà di động bị hắn ta tịch thu rồi. Em vô tội mà.”

“Cái gì? Vậy di động đâu? Vẫn ở chỗ hắn à?”

“Hình... hình như thế.”

Tôi vỗ mạnh vào cái đầu ngu ngốc này một cái, thật sự rất muốn khắc lên đầu cậu ta hai chữ “ngu xuẩn”. Tôi tức giận đến mức trên đỉnh đầu sắp bốc khói.

“Ôi, chị... chị... đau quá!”

“Đau, đau này, không mất trinh tiết coi như cậu gặp may mắn đấy!”

Tôi kéo cậu ta: “Đi! Đi lấy lại di động về mau!”

Đông Tử không nghe theo: “Sư tỷ, em sợ...”

Tôi tức không chịu được lại đập cho cậu ta một cái, hung dữ nói: “Bây giờ biết sợ rồi à, sao lúc vừa rồi cậu hút thuốc đánh bạc tôi có thấy cậu sợ gì đâu. Cậu đáng đánh đòn lắm!”

Trong lúc tôi nhẹ giọng răn dạy Đông Tử, bỗng vang lên tiếng động nhỏ kỳ quái như có ma vậy. Tôi hoảng sợ quay đầu lại thì thấy Khang Tử Huyền đã đứng tựa vào góc tường không biết từ bao giờ, tay đang nghịch cái bật lửa.

“Tạch tạch”, lửa bật lên rồi tắt đi, cảnh tượng ấy kết hợp với khuôn mặt lạnh lùng của anh ta làm cho tim tôi đập nhanh mấy nhịp.

Đầu óc bỗng chốc trở nên trống rỗng nhưng tay chân tôi phản ứng ngay lập tức. Tôi đẩy Đông Tử cũng đang sốc không kém bên cạnh ra, ý bảo cậu ta đi lấy lại di động, còn Khang Tử Huyền để tôi đối phó. Đông Tử liếc nhìn Khang Tử Huyền một cái rồi chạy đi như một con thỏ. Tôi nghiêm mặt bước tới, thấp giọng chất vấn: “Họ Khang kia, anh có ý gì? Lén lút nghe người ta nói chuyện à? Uống công tôi vừa rồi còn khen anh có tâm hồn đẹp!”

Anh ta ngẩng đầu lên: “Là cô tự mình cho là vậy mà.” Anh ta chỉ về phía trước: “Hai người đang chặn hết cả lối đi đấy!”

Anh ta lại nghịch cái bật lửa: “Hai người thì thâm với nhau mà chọn chỗ này thật sự không sáng suốt chút nào!”

Trong thâm tâm cũng cảm thấy hành động của mình hơi nóng vội nên tôi không nói gì, chỉ “hừ” một tiếng lạnh lùng và không nhìn anh ta nữa.

“Chị em tình cảm tốt, nên gấp gáp nói chuyện tình cảm. Tôi cũng có thể hiểu được.” Anh ta nhẹ nhàng thốt lên.

Lúc này Đông Tử đã cầm di động đi ra, tôi thở phì phì lườm Khang Tử Huyền một cái, và vẫy tay: “Hẹn không gặp lại!”

Vẫn chưa hết giận, tôi lại quay đầu bồi thêm một câu: “Tôi rút lại lời nói khi nãy. Anh từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài không hề đẹp, dù chỉ một chút!”

Trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng cười khê từ phía sau vọng đến nghe gọi cảm mê người. Tôi ghen hòng, giận dữ đi xuống lầu.

Hai phút sau, tôi và Đông Tử, hai kẻ đáng thương đứng dưới lầu của câu lạc bộ u sầu nhìn một chiếc xe hơi sang trọng lăn bánh rời đi trong tiết trời mưa phùn. Chúng tôi rất hiểu ý nhau nên cùng chìm trong im lặng.

Điều kẻ có tiền quan tâm là sự riêng tư tuyệt đối nên dạo gần đây, để thuận tiện cho những việc mờ ám, câu lạc bộ này không cho taxi đậu như thường lệ.

Tôi và Đông Tử bốn mắt nhìn nhau. Một trận gió lạnh thổi tới, “linh hồn” bé nhỏ của chúng tôi không chịu được mà rùng mình mấy cái.

Đông Tử run rẩy, cười nhả nhỏ: “Sư tỷ, hay là mình đi cướp xe đi!”

Tôi xoa xoa bả vai, môi hơi run run: “Cũng được, cướp xong để bọn chúng trực tiếp đưa mình về Cục. Lão Đàm vẫn nói cần thường xuyên về thăm nhà đấy thôi.”

Đông Tử nhìn chăm chăm chiếc Porche đang đi phía trước ra về bí ẩn: “Haizz, chẳng may mấy cái xe này được trang bị hệ thống tên lửa ném thẳng chúng ta về Cục thì làm sao đây?”

Tôi lườm một cái: “Thằng nhóc này, cậu xem 007 nhiều quá rồi đấy!”

Đông Tử gãi gãi đầu, nói hươu nói vượn: “Cũng đúng, chúng ta đang sống trong một đất nước hòa bình, ở đâu dân chúng cũng lương thiện, không có hải tặc, không có phần tử khủng bố. James Bond[4] mà di cư đến chỗ chúng ta chắc sẽ thất nghiệp mà đi bán khoai lang nướng mất. Chậc chậc, anh ta mà bán khoai lang nướng thì chắc là lãi lắm đấy!”

[4] Bí danh 007, là một điệp viên hư cấu người Anh được xây dựng hình tượng bởi nhà văn Ian Fleming vào năm 1951 và đã được đưa vào 12 cuốn tiểu thuyết, 2 tuyển tập cũng như loạt phim về các cuộc phiêu lưu của điệp viên này.

“Ngải Đông, mẹ kiếp, nếu cậu không im mồm, tôi có thể từ dân lành biến thành tội phạm giết người đấy, cậu có tin không?”

“Tin. Có thể chết dưới lưỡi dao của sư tỷ xinh đẹp, em thành quỷ cũng phong lưu.”

“Câm miệng, cậu làm tôi đau đầu chết mất thôi!”

Trời mưa mãi không ngớt, thỉnh thoảng mấy tia chớp lại lóe lên. Tôi và Đông Tử đứng đó bối rối hồi lâu, vô vọng chờ đợi một chiếc xe buýt xuất hiện.

“Làm sao bây giờ? Không về được thành phố rồi.” Đông Tử không giữ được bình tĩnh.

Lạnh đến mức run rẩy, tôi cắn chặt răng nói: “Chờ một chút, có thể sẽ có xe, nếu không thì chặn một cái lại cướp vậy.”

Đông Tử lăm lét nhìn tôi một cái, ấp úng nói: “Sư tỷ, anh chàng họ Khang kia có vẻ không phải người xấu, hay là nhờ anh ấy... chờ bọn mình được không?”

Không nói thì thôi, cứ nhắc tới Khang Tử Huyền là tôi tức điên lên: “Đồ ngốc, đạo lý răn chuốt một ổ cẩu không hiểu sao? Đêm nay, vì tìm cái tên ngu ngốc như cậu mà tôi bị anh ta chọc giận bao nhiêu lần cậu có biết không? Tôi sắp nổ tung rồi, cậu còn dám nhắc đến anh ta nữa sao?”

“Nhưng, nhưng mà anh ấy nhìn có vẻ có ý với chị...”

“Ngải Đông, mẹ kiếp, cậu đàn bà quá đấy, định diễn kịch chim sẻ biến thành phượng hoàng à? Cái tên biến chất kia có thể thích một cô nàng quán bar sao? Thôi đi, anh ta không giở trò gì thì lão nương đã a di đà Phật rồi!”

“Phụ nữ thô lỗ được như cô cũng không dễ đâu.” Giọng nói giễu cợt của một người đàn ông vang lên sau lưng như ma quỷ.

Lại là anh ta.

Tôi lạnh lùng quay đầu lại: “Khang tiên sinh, anh nhìn tôi không quen mắt thì có thể coi như không thấy. Như vậy tôi mừng mà anh cũng vui, tôi cảm ơn anh đấy!”

Khang Tử Huyền cười khê: “Chỉ sợ khó thực hiện được. Sự tồn tại của Phương tiểu thư đã là một điều thú vị, chẳng lẽ bản thân cô không nhận ra sao?”

Như thế có khác gì mắng tôi là con hề, tôi quay mặt đi theo bản năng để không phải nhìn thấy anh ta. Lúc này Đông Tử lặng lẽ nhích lại gần, ghé vào tai tôi nhỏ giọng nói: “Sư tỷ, em nói đâu có sai, anh ta thích chị.”

“Phì... cậu nguyên rửa tôi ít thôi!”

Lúc này tâm trạng tôi rất tệ, chẳng còn tâm trí đâu mà nói chuyện yêu đương. Hơn nữa tuýp người tôi thích là người dịu dàng nho nhã giống Phó Thần, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của anh thì dù tinh thần mất ổn định đến mấy cũng có thể lắng lại và có cảm giác an toàn.

Gã đàn ông đáng ghét trước mặt này không hề giống Phó Thần, mười câu thì tới chín câu có thể khiến tôi tức giận đến mức muốn đập đầu vào tường. Hai ngày nay lúc nào tôi cũng như bị lửa đốt, tính tình nóng nảy không khác gì một thùng thuốc nổ. Đã thế gã đàn ông này cầm bật lửa trong tay như muốn tôi phải tự thiêu. Tôi đâu có ngốc như vậy, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Sắc núi đêm hoang vu, tiếng mưa rơi tí tách khiến lòng người phiền muộn. Khang Tử Huyền tới bên cạnh tôi ngắm mưa rồi lăm bầm như tự nói với chính mình: “Đi thôi, tôi đưa hai người về!”

Đông Tử mừng rỡ nói: “Cảm ơn Khang tiên sinh!”

Phía bên kia, nhân viên bảo vệ đã lái xe đến, cúi đầu đưa chìa khóa cho Khang Tử Huyền. Đông Tử kéo tôi, ý bảo hảo hán không nên tính cái thiệt trước mắt, người ta cũng đã hạ mình mà cho chúng tôi đường lui rồi, đúng là một kết thúc có hậu.

Nhưng Đông Tử không hiểu tính cứng đầu của tôi rồi, nếu thật sự trêu đùa, Phương Lượng Lượng tôi sẽ là một người đàn bà gắt gỏng. Dù cơ thể đang cực kỳ khó chịu nhưng so với tinh thần không thoải mái thì không là gì hết, nên nếu hôm nay không la lối om sòm một trận, tôi sẽ phụ biệt hiệu “người đàn bà gắt gỏng” này mất!

Đêm nay tên Khang Tử Huyền liên tục khiêu chiến tinh thần đang như đường dây cao thế của tôi, lúc trước vì Đông Tử nên tôi mới nhẫn nhịn, nhưng giờ Đông Tử không sao, cuối cùng tôi cũng có thể lựa chọn phương án mỗi người một ngã.

Khang Tử Huyền ung dung ngồi vào trong xe, Đông Tử kéo kéo tôi, gượng gạo nói: “Em... em yêu à, chúng ta đi thôi!”

Tôi dựa vào cái cột tròn: “Muốn đi thì anh đi đi, tôi tự về!”

Đông Tử vội vàng liếc nhìn Khang Tử Huyền: “Đi thôi! Chẳng lẽ em định chờ tuyến xe buýt số 11 chở về sao? Em... em yêu à, em xinh đẹp như vậy, đêm hôm khuya khoắt rất dễ bị cướp sắc đấy, anh lo lắm! Chúng ta mau đi thôi!”

“Sợ cái gì, lát nữa tôi vén đuôi lên thế này, còn lo không bắt được xe về sao?”

Đông Tử lo đến mức nhảy dựng lên, chạy đến bên tai tôi năn nỉ: “Sư tỷ, đừng mà, mình về rồi nói chuyện sau đi!”

Tôi lườm một cái: “Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Lão nương đêm nay vì cậu mà bị người ta chê cười bao nhiêu lần, cậu đừng có mơ tôi bước chân lên xe giặc để lại tiếp tục bị chế giễu nữa. Không có cửa đâu!”

Nói xong, tôi khiêu khích nhìn Khang Tử Huyền, trong lòng cuối cùng cũng có chút thỏa mãn.

Khang Tử Huyền cũng không vui vẻ gì. Trước con mắt đợi xem trò vui của anh chàng bảo vệ câu lạc bộ, anh ta tao nhã bước ra khỏi xe, nghiêm mặt đi đến, sau đó quay đầu nói với Đông Tử đang sợ hãi: “Cậu vào trong xe trước đi!”

Đông Tử cẩn thận liếc nhìn tôi “à... à...” hai tiếng rồi đi vào trong xe quan sát hai người chúng tôi.

Ánh mắt Khang Tử Huyền lóe lên tia nhìn dọa người nhưng Phương Lượng Lượng tôi không sợ. Anh ta nhìn tôi thì tôi nhìn lại, chúng tôi yên lặng đối đầu qua ánh mắt.

Khang Tử Huyền đang tức giận vẫn nở nụ cười lạnh đến thấu xương, chậm rãi nói: “Phương Lượng Lượng, cô đúng là một người phụ nữ hay gắt gỏng. Làm xấu mặt người khác cô không nghĩ đến việc sẽ phải trả giá sao?”

Tôi “hừ” lạnh lùng: “Phải trả giá cái gì chứ? Họ Khang kia, tôi nói cho anh biết, tôi không thêm làm xấu mặt người khác. Phương Lượng Lượng tôi đang chiến đấu cho lòng tự trọng của bản thân! Người như anh không thể hiểu được khí tiết phẩm hạnh của tôi đâu!”

Khang Tử Huyền cúi nhìn tôi, tôi theo bản năng nghiêng đầu về sau khiến người ngoài nhìn vào có thể cho rằng bọn tôi là đôi tình nhân đang thân mật, nhưng không may gáy tôi lại đụng phải cây cột lạnh như băng. Chúng tôi tiến lại sát gần nhau đến mức tôi cảm nhận được rõ hơi thở ấm áp, thoang thoang mùi thơm của Khang Tử Huyền, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta sẵn sàng phạm tội trong nháy mắt kia như “phóng to” trước mặt khiến tôi vô thức nín thở.

Không biết vì sao tình thế nhanh chóng xoay chuyển, tôi gần như trở thành người bị uy hiếp. Anh ta nói: “Phương Lượng Lượng, ăn vạ đương nhiên là phải mất phí rồi. Phí tổn chính là tôi càng ngày càng... đánh giá cao cô. Nhưng với thân phận và nghề nghiệp của cô, tôi sẽ xét xem liệu đây có phải là thủ thuật lật mềm buộc chặt không?” Đôi mắt anh ta sâu thẳm: “Nhìn qua thì cô cũng là một tay lão làng đấy!”

Tôi không thể tin được vào tai mình, liền trừng mắt “Này” một tiếng, anh ta nhanh tay nắm lấy cằm của tôi, nở nụ cười gian ác đáng ghét: “Suýt! Cứ nghe tôi nói đã! Tôi không thể nào lý giải được, cô thà chết không chịu lên xe là để đợi tôi xuống xe rồi thân mật trước mặt mọi người như bây giờ phải không?”

Mỗi cử động của gã đàn ông này đều khiến tôi không thể kiểm soát tinh thần, tôi tức giận đến mức thở dốc, bàn tay theo bản năng nắm chặt lại.

Trong cuộc đời này, tôi chưa bao giờ chịu ầm ức như vậy.

Khang Tử Huyền lại nở nụ cười, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào cười đáng ghét đến thế. Anh ta nhíu mày nói: “Sao thế? Tức giận rồi à? Tôi khuyên cô không nên tức giận, khuôn mặt được tô vẽ này của cô chẳng khác nào một con mèo nhỏ cầu gât khiến người ta rất muốn trêu đùa. Chẳng nhẽ bản thân cô không nhận ra sao?”

“Anh... bệnh rồi!” Tôi nghiêng chặt răng, bị anh ta khích đến độ đầu đau như búa bổ nhưng tôi không thể nhận thua.

Tôi nhìn chăm chăm gã đàn ông này rồi nhe nanh gườm gườm: “Họ Khang kia, con giun xéo lắm cũng quằn, cẩn thận mèo mướp quay lại cắn anh đấy!”

Anh ta đột nhiên cúi đầu cười: “Càng nguy hiểm càng kích thích, không phải vậy sao?”

“Mẹ kiếp, anh bị chó dại cắn à?” Tôi chửi ầm lên.

“Tôi thấy so với tôi, cô nên lo lắng ình nhiều hơn một chút mới đúng!” Mắt anh ta đột nhiên đục ngầu.

Tôi bỗng run rẩy, trong đầu xuất hiện suy nghĩ đáng sợ: Hình như có phiền phức rồi.

Trong khi chuông cảnh báo trong đầu tôi đang kêu réo ầm ĩ, Khang Tử Huyền cúi xuống sát tai tôi, giọng nói nhẹ nhàng mà đầy uy hiếp: “Cô không muốn lên xe, muốn chơi trò chơi thì tôi có thể chơi cùng, như vậy được không? Tôi gọi điện thoại cho Martin để cậu ta đón anh bạn trai bé nhỏ của cô đi, nghe nói cậu ta không chỉ có một câu lạc bộ tư đâu, chẳng qua...” Anh ta phả hơi vào tai tôi khiến tôi tê tê ngứa: “Đã khuya lắm rồi, tôi muốn về nhà ngủ, không giúp được cô đâu.”

Nghe xong mấy lời này, tôi chỉ cảm thấy máu trong người chảy ngược. So với gã đàn ông đẹp trai mà vô cùng gian ác này, gió đêm giá rét cũng trở nên dịu dàng hơn.

Lòng người thật khó đoán!

Tôi phải tự nhắc mình trong im lặng: Phương Lượng Lượng, mày cố gắng trong cuộc chiến bảo vệ lòng tự trọng, bây giờ lại hao mòn dần vì gã đàn ông âm hiểm này, có khi đến cái quần lót cũng không bảo vệ được. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, cách anh ta càng xa càng tốt.

Cho dù đã mất sạch sĩ diện, tôi vẫn vô cùng khí thế hắng giọng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Đi thôi!”

Sau đó tôi nghênh ngang mở cửa xe rồi ngồi vào cạnh Đông Tử.

Đông Tử đợi đến mòn con mắt, thấy tôi vào vừa định mở miệng: “Sư...” thì tôi nghiêm mặt vung tay lên: “Từ giờ trở đi câm miệng lại, nếu không tôi sẽ bóp chết cậu.”

Đông Tử sợ hãi rụt người lại, biết điều không lên tiếng.

Lúc Khang Tử Huyền ngồi vào xe, tôi quay mặt đi nhìn đêm tối bên ngoài, trong lòng liên tục dùng hàng nghìn lưỡi dao đâm hấn.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn rất, rất, rất tức giận!

5. Chương 5: Nha Hoàn Mài Mực Bên Cạnh Diêm Vương

Tôi ngủ quên trên xe, khi tỉnh lại phát hiện trên người có một cái áo khoác màu đen thoang thoang mùi thơm nhẹ nhàng. Thấy tôi mở to mắt nhìn chằm chằm cái áo, Đông Tử ở bên cạnh không dám nói lời nào, chỉ bĩu môi hắt đầu về phía Khang Tử Huyền, ám chỉ cái áo này là của anh ta.

Tôi ngồi dậy hờn dỗi ném áo sang một bên. Thấy đã về đến thành phố, tôi lạnh lùng nói: “Dừng xe ở phía trước đi, tôi với cậu ấy bắt xe về!”

Khang Tử Huyền cũng không nín kìm, từ từ dừng xe lại. Đợi đến khi xe dừng hẳn, tôi vội vàng mở cửa đi ra ngoài rồi không nói một câu nào kéo Đông Tử quay đầu bỏ đi.

Đông Tử đi sau tôi vừa vẫy tay cảm ơn Khang Tử Huyền, vừa cố gắng đuổi kịp bước chân tôi nên bị vấp vào bậc đá trên đường. Đợi đến khi cậu ta bò dậy tìm thì tôi đã bắt được một chiếc taxi mà về nhà rồi.

Đêm đó tôi phát sốt. Đầu đau, toàn thân mệt mỏi, tôi chìm vào giấc ngủ sâu. Từ bé đến lớn tôi hầu như không ốm đau gì nhưng khi có bệnh thì phải kéo dài đến cả nửa tháng nên đến lúc khỏi ốm, một nửa số thịt trên người cũng sẽ teo đi luôn.

Tôi cũng không ốm đau gì ghê gớm, dù sốt nhưng tôi không kêu cũng chẳng than, chỉ ngủ một mạch không biết gì từ sáng sớm đến tối mịt.

Tôi tỉnh đi tỉnh lại, lần ốm nặng gần nhất đã cách đây năm năm nên lần này mới sốt ghê gớm như vậy.

Nhưng tôi là người khá lạc quan, vẫn thường tự xưng là nữ King Kong mình đồng da sắt nên tôi không thể để tâm lắm đến bệnh tật, chỉ cần ngủ nhiều là được rồi.

Giữa trưa ngày hôm sau, tôi mơ mơ màng màng bị tiếng chuông di động đánh thức.

Tôi cố gắng ngồi dậy nhưng đầu óc choáng váng, quỳ rạp trên mặt đất sờ loạn một lúc mới tìm được điện thoại ở trong đôi dép bông của mình.

Là điện thoại nội bộ, Lý Phóng phụ trách tình báo trong Cục gọi tới.

Tên này bình thường lấm la lấm lét, vóc dáng nhỏ bé trông như con khỉ thành tinh, đôi mắt đảo qua đảo lại như radar thường xuyên duy trì tần suất một phút quay mấy trăm vòng, nên thỉnh thoảng ngồi xe buýt lại bị người dân lương thiện coi là đối tượng cần được giám sát. Thực tế thì người như Lý Phóng rất biết sống và làm việc theo pháp luật, sao có thể ăn cắp tiền được chứ? Cùng lắm anh ta chỉ công vợ mình đi ăn cắp của người ta thôi.

Trong ngành tình báo, tên này được coi là nhân vật ẩn dật có tiếng tăm, cơ bản chưa từng mắc lỗi nào. Nhưng từ khi anh ta không nắm bắt được thông tin Đặng Lũng là người đồng tính khiến tôi gần như tay trắng trở về, lòng tin của tôi với anh ta giảm mạnh, có điều tôi vẫn cần sự giúp đỡ của anh ta nên không thể không lịch sự được.

“A lô!” Tôi nói mà không còn hơi sức, dựa người vào ghế sofa nhưng vẫn thấy sao bay đầy đầu, thở không ra hơi. Giọng Lý Phóng lại to và rõ ràng: “Alô, Lượng Lượng à? Việc cô nhờ tôi điều tra lần trước có kết quả rồi đây. Cái tên Khang Tử Huyền lai lịch không đơn giản đâu, cô có biết Vạn Thái quân của gia tộc họ Vạn lớn thứ hai ở thành phố này không?”

Người trong thành phố A ai mà không biết đến người đứng đầu Tập đoàn bất động sản Ngân Đô – Vạn Thái quân Vạn Kỳ Hoa tên tuổi lẫy lừng chứ. Là phụ nữ nhưng khí phách của bà ta thì ngay cả đàn ông của không bằng. Bà ta góa chồng ở tuổi trung niên, khi đó nội bộ Ngân Đô đang xảy ra tranh chấp, đầu đầu cũng có kẻ địch. Vạn Thái quân lắm mưu nhiều kế, có tầm nhìn độc đáo, biết trọng dụng người tài nên ổn định được tình hình và đưa Ngân Đô trở thành thương hiệu vàng trong ngành bất động sản. Thành phố này đầu đầu cũng là bất động sản do Ngân Đô khai thác, ngay cả căn hộ độc thân cao cấp Vũ Hoa mà tôi đang ở cũng là của Ngân Đô.

Tên Khang Tử Huyền và lão thái bà chiến công hiển hách ấy có quan hệ gì? Người tình bé nhỏ của lão thái bà chăng?

Chính tôi cũng thấy buồn cười vì suy đoán kỳ lạ này của mình.

Thấy miệng khô, tôi rót một cốc nước ấm uống rồi nói vào điện thoại: “Đừng dài dòng lời thôi nữa, nói thẳng vào vấn đề đi!”

Lý Phóng bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Vạn Thái quân có một con trai và một con gái. Con gái lấy chồng bên Mỹ, mẹ của Khang Tử Huyền là con gái của Vạn Thái quân. Là cháu ngoại của Vạn Thái quân nhưng Khang Tử Huyền rất khiêm nhường. Anh ta tốt nghiệp tại hệ thống trường Ivy League[1] nổi tiếng của Mỹ, tên tiếng Anh là Ken. Nghề nghiệp thì hơi phức tạp, anh ta làm M&A[2]. Biết M&A là cái gì không? Chính là mua bán và sáp nhập các công ty trên thị trường, mấy năm nay anh ta đã đánh được vài quả lớn rồi, hơn nữa vì được đào tạo tại Mỹ nên “giá” của anh ta ngày càng tăng vọt. Có điều nghe nói anh chàng này nổi tiếng tàn nhẫn trong công việc, vì thường sau khi kết thúc hợp đồng, anh ta sẽ yêu cầu một số lượng cổ phiếu làm tiền hoa hồng, vậy mà người cầu cạnh anh ta vẫn đến đập cửa âm âm...”

[1] Cụm từ được dùng để chỉ nhóm 8 trường và viện đại học hàng đầu của Hoa Kỳ. Các trường đại học thuộc Ivy League đặc biệt mạnh về lĩnh vực kinh tế.

[2] Viết tắt của cụm từ tiếng Anh “mergers and acquisitions”.

Lý Phóng nói một hồi rồi ừng ực uống nước. Đầu óc tôi choáng váng, gã họ Khang kia nhân phẩm như vậy mà thân phận thật ghê gớm, còn trẻ nhưng muốn gió được gió muốn mưa được mưa. Trong khi đó lão nương tôi vẫn đang co ro trong cái tổ chim này uống nước lạnh, nhà chỉ có bốn bức tường, trong thùng thì không có gạo, ngay đến chim cũng khinh không thèm đến đậu trên mái nhà. Trong lòng tôi chợt thấy không vui.

Lý Phóng uống nước xong lại tiếp tục nói oang oang: “Phần lớn thời gian Khang Tử Huyền đều ở Mỹ nhưng nghe nói gần đây đã về nước rồi. À, Lượng Lượng, tôi còn kiếm được một tin đồn giật gân nữa, tên Khang Tử Huyền này ba mươi tuổi, bạn gái cũ của anh ta là một cô nàng người Mỹ tóc vàng mắt xanh. Vạn Thái quân không hài lòng về cô cháu dâu người nước ngoài này nên bây giờ nhân lúc anh ta còn độc thân đã gọi về bên cạnh. Nghe nói mấy cô nàng tiểu thư nhà giàu trong thành phố đều nằm trong danh sách ứng cử viên con dâu của Vạn gia.”

Tiểu thư nhà giàu? Tôi “hừ” một cái, gu của tên họ Khang này cũng không tao nhã cho lắm, tối nào hắn cũng lượn lờ ở Mỹ Sắc, còn bắt nạt một “tiểu thư” đáng thương như tôi. Nhiều năm sống ở Mỹ, chắc mấy bà cô ngoại quốc không biết cách dạy anh ta đạo lý “không hái hoa dại ven đường.”

Tôi uống một ngụm nước, nước lạnh trôi xuống cổ họng khô nóng càng làm tôi có cảm giác khí nóng đang bốc lên. Cảm thấy không thoải mái, tôi nhắm mắt hỏi: “Vậy cái tên Tô Cẩm Duy có lai lịch thế nào?”

“À, hắn ta ấy hả, luật sư tốt nghiệp Trường Luật Harvard thuộc Đại học Harvard[3], là đối tác của Khang Tử Huyền. Khang Tử Huyền có thể xem là boss[4] của hắn. Hai người này song kiếm hợp bích, đều là nhân vật lợi hại.”

[3] Trường đại học tư thục tọa lạc ở thành phố Cambridge, Massachusetts, Hoa Kỳ và là một thành viên của Ivy League.

[4] Từ tiếng Anh, có nghĩa là “ông chủ”.

Tôi “à” một tiếng, Lý Phóng tiếp tục nói: “Anh điều tra rồi, không tìm thấy dấu hiệu phạm tội của hai người này. Sáp nhập kinh doanh dù hơi tàn nhẫn nhưng cũng chỉ là tìm cách lách luật thôi, cùng lắm thì bị khiển trách đạo đức. Hơn nữa, mấy tên thợ săn này ẩn nấp rất kỹ, không ai biết việc này là do bọn chúng âm thầm thực hiện. Đặng Lũng mời Khang Tử Huyền về giúp hắn thu mua lại hai khách sạn năm sao trong thành phố, nghe nói vì hắn không hài lòng với cách kinh doanh bảo thủ của ông bố. Người trẻ tuổi mà, chỉ muốn tự mình làm thôi.”

Tốc độ nói của Lý Phóng quá nhanh khiến đầu óc tôi càng thêm mờ mịt. Tôi lấy tay chống người dậy, muốn nằm xuống ngủ tiếp nhưng anh ta vẫn đang oang oang nói. Lúc này anh ta ngừng lại một chút, nói vào trọng điểm: “Lượng Lượng, xin lỗi cô! Anh chàng Đặng Lũng kia là...”

Con đường quay về giường của tôi mất khá nhiều công sức, đợi đến khi tôi nằm lại lên giường thì tim đã đập khá nhanh, cả người mềm nhũn, tôi vội tìm cách kết thúc cuộc hội thoại: “Được rồi, hắn ta thích đàn ông không liên quan gì đến anh. Anh nhớ lần sau phải mời em đi ăn lẩu xiên que là được rồi!”

Thật ra bây giờ tôi không thấy thèm ăn một chút nào.

“Ày dà, mời cô ăn mấy tấn cũng được ấy chứ. Đạo này anh tiết kiệm được kha khá tiền riêng, đợi Lượng Lượng giúp anh tiêu đây.”

Tôi cười: “Ha ha, được rồi anh ngốc, làm gì có chuyện anh giữ tiền cho em tiêu chứ, giữ cho người tình bé nhỏ của anh tiêu thì có. Em muốn đi ngủ, cúp máy trước đây.”

“Ồ được. À, đúng rồi Lượng Lượng, còn có chuyện này. Lão Đàm cũng biết mọi việc, hơn nữa nghi ngờ về Đặng Lũng hình như đã được xóa bỏ. Hôm qua lại có manh mối mới, nhiệm vụ ở Mỹ Sắc của cô có thể kết thúc rồi. Chắc lão Đàm sẽ giao cho cô nhiệm vụ mới đây.”

Tôi vô thức nhú mày: “Rồi, em biết rồi.”

Trời bên ngoài hình như gió mây đang thay đổi, không biết lại có một cuộc sống nằm vùng nguy hiểm như thế nào đợi chờ tôi đây. Nhưng giờ phút này tôi không muốn nghĩ ngợi gì hết, bởi từ khi lựa chọn con đường này, sứ mạng duy nhất của tôi chính là: phục tùng, tuyệt đối phục tùng.

Sức người có hạn nên đau khổ với quá khứ, đoán mò về tương lai chưa bao giờ là phong cách của tôi. Tôi quyết định bịt kín chặn tiếp tục ngủ.

Y như lời Lý Phóng dự đoán, ngay chiều hôm đó lão Đàm gọi điện thoại đến. Tiếng chuông làm cho đầu tôi càng thêm đau nên định ném điện thoại vào tường, nhưng sau đó mơ màng nhìn qua màn hình thì tôi nhanh chóng khôi phục tinh thần, thái độ cung kính như một tên nô tài.

Lão Đàm là cấp trên của tôi, ông chủ của tôi, lại là đàn anh mà tôi kính trọng. Người có thể làm cho Phương Lượng Lượng tôi sợ không có mấy người, anh ta là một trong số đó.

“Lượng Lượng, những nghi ngờ về Đặng Lũng cơ bản đã được xóa bỏ rồi, chỗ kia cô tìm lý do mà thoát thân đi. Tôi có nhiệm vụ mới cho cô đây, có điều cần một số thủ tục trung gian, đến lúc đó tôi sẽ báo cho cô.”

Tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý ngoan ngoãn tuân lệnh nhưng cuối cùng vẫn bạo gan hỏi: “Lão đại, có phải có manh mối mới không?”

“Có thể nói vậy, bây giờ tôi đang bận, lần khác sẽ nói cho cô sau. Cô kết thúc việc bên kia rồi đợi tin đi!”

Lãnh đạo đúng là lãnh đạo, bàn chuyện lúc nào cũng rõ ràng dứt khoát, không nói thừa một câu.

Tôi giật mình, nghĩ đến một vấn đề quan trọng: “Lão đại, vậy Đông Tử thì sao? Cũng “biến” luôn chứ?”

“Tạm thời để cậu ta ở đây thêm hai ngày nữa. Phòng Chết độc nghi ngờ có người lập nhóm hút thuốc phiện nên cần cậu ta tiếp ứng. Tôi cúp máy đây.”

Tôi “ấy ấy” hai tiếng, vừa định báo cáo về tình cảnh khó khăn của Đông Tử thì lão Đàm đã cúp máy rất nhanh, để lại một chuỗi âm thanh “tút tut” làm tôi đứng đó vô đầu bứt tai.

Tôi chán nản bóp bóp trán, kiệt sức ngã lăn xuống giường, kết quả là đầu đập vào tấm ván gỗ ở đầu giường đau điếng. Tôi tức giận mắng um lên.

Tôi xót xa nhìn một lượt quanh căn phòng: một đồng quần áo chưa giặt chất đầy trên sofa; trên nóc máy tính là một cái dép bông, đại khái là hôm đó tôi lao mình lên giường nên quăng lên đấy luôn, một cái khác thì ở dưới gầm giường, mà tôi cũng chẳng rảnh rồi gì để mà đi tìm nó cả; cây xương rồng trên cửa sổ đã thối rồi, tôi cũng chẳng có thời gian vứt đi nên vẫn còn để đấy. Giống như tôi, căn phòng này bị bỏ mặc không có người nào chăm sóc, phải tự sinh tự diệt, sau khi bị diệt rồi thì ngay cả cái thùng rác cũng không tìm thấy để chui vào.

Tôi cứ nghĩ đến mẹ già ở Seattle[5] đang nằm trên cánh tay của ông dưỡng đẹp trai Alan mà nghe tiếng sóng biển xô bờ cát, mơ những giấc mơ vô cùng ngọt ngào, là trong lòng lại cảm thấy ai oán khôn cùng.

[5] Thành phố nằm ở vùng Tây Bắc Thái Bình Dương của Hoa Kỳ, phía Tây tiểu bang Washington trên một dải đất giữa eo biển Puget và hồ Washington, cách biên giới Canada – Hoa Kỳ 160 km về phía Nam.

Mẹ già của tôi dưới sự chăm sóc của dưỡng Alan đã xanh mơn mớn như củ hành hoa, nói không chừng hai người còn có thể cho tôi một cậu em trai con lai để chơi cùng. Trong khi đó tôi phải lủi thủi một mình, chán đơn gối chiếc. Tôi cuộn người trong chăn, không chịu được mắng um lên: “Có chồng quên cả con!”

Buổi tối tôi xin nghỉ ốm, mama Tang nổi trận lôi đình mắng um lên trong điện thoại. Bà ta mắng tôi là mặt hàng thua lỗ, kêu tôi ra đường cẩn thận ô tô vì cái thứ hàng hóa như tôi không có kết cục tốt đẹp đâu.

Vốn đang ốm nặng, lại bị bà ta mắng như vậy, tôi tức giận lăn lộn xuống giường, nghiêng răng bắt tay vào việc cài cúc áo, tiện tay khoác đại một cái áo khoác rồi đi ra ngoài tìm bà ta cãi lý, nhân thể xin nghỉ việc luôn.

Còn phải liều mạng nên tôi ra đường rất chú ý ô tô, tôi quyết định đi taxi đến Mỹ Sắc.

Ngồi trên xe suy nghĩ rất lâu, Mỹ Sắc không phải là nơi muốn đến là đến muốn đi là đi, vì chỉ có hoa tàn ngọc nát nó mới không cần. Tôi là người mới đến được vài ngày đã đòi đi, mama Tang chắc chắn sẽ giết gà dọa khỉ không cho tôi thoát.

Tôi suy nghĩ tính kế trong đầu.

Thấy tôi đến Mỹ Sắc, sắc mặt mama Tang giãn ra nhưng vẫn cho tôi một đòn phủ đầu. Bà ta ở đây lâu, thâm kích về cường hào ác bá đã thấy nhiều, tâm địa cũng cứng rắn như cái ván giặt quần áo nên thấy tôi ốm đau mà sắc mặt bà ta cũng không dễ nhìn chút nào.

Tôi vừa thấy bà ta là nước mắt như mưa: “Mama, con không xin nghỉ nữa, con đi làm đây. Nhưng con muốn nghỉ ngơi một chút để điều chỉnh tâm trạng, con sợ con gặp khách rồi cười không nổi... Ôi ôi, mama à, hôm nay đến bệnh viện, con... con... bị bệnh máu trắng cấp tính. Con sắp chết rồi, ôi... ôi...”

Biết mama Tang tiếc bộ quần áo Chanel đắt giá đang mặc trên người nên tôi lao đến ôm lấy bà ta, lau nước mắt nước mũi vào tay áo rồi gào khóc thảm thiết: “Mama, làm sao bây giờ? Con bị bệnh máu trắng rồi, bác sĩ nói con chỉ còn sống được nhiều nhất là ba tháng nữa thôi... Ôi ôi, mama à, con phải làm sao đây? Con không muốn chết, bác sĩ nói rồi tóc con sẽ bạc trắng, máu chảy ròng ròng nhưng người đàn ông con yêu vẫn chưa xuất hiện, con biết nói chuyện yêu đương sinh lý tử biệt với ai đây mama ơi?”

“Này, cô điên rồi hả? Mau tránh ra!”

Mama Tang đau khổ muốn túm lấy tôi lúc này đang quần lên người bà ta ra, tôi lại càng ôm chặt lấy. Cả ngày nay ốm đau chưa kịp ăn gì tử tế, lúc ra khỏi nhà tôi chỉ kịp bỏ bụng mấy miếng bánh đã hết hạn, bây giờ mấy miếng bánh đó là nguồn năng lượng giúp tôi đóng vai nhân vật nữ chính trong phim Hàn Quốc.

Vì tôi ăn ít bánh mì quá nên cuối cùng cũng bị mama Tang kéo ra khỏi người. Mặt lấm lem nước mắt, tôi thút thút nói trong đau khổ: “Mama, ngày mai con nằm viện rồi. Bác sĩ nói con phải nhanh chóng nhập viện thì còn có thể sống thêm được hai tháng. Mama à, con không muốn chết đâu... Mama cho con mượn chút tiền được không? Mama à, mama cứu con đi, kiếp sau con nhất định sẽ hiếu kính với mama! Không, không chỉ kiếp sau mà đến kiếp sau, kiếp sau nữa con cũng làm trâu làm ngựa ama...”

Tôi đau khổ hét to một tiếng: “Mama à, cứu con với!”

Mấy cô nàng trong phòng thay đồ xúm lại, có người thông cảm, có người nghi ngờ. Lilisa bắt chéo chân cắn hạt dưa nhìn tôi thích thú.

Khuôn mặt già nua trang điểm dày cộp của mama Tang bị tôi làm cho tức đến nổi muốn rơi hết phấn ra, bà ta giật lại cái áo bị tôi “giày xéo” đến nổi rơi cả cái móng tay giả màu hồng ra. Mama Tang phun nước miếng phì phì vào mặt tôi: “Còn muốn mượn tiền à? Không có cửa đâu. Cô nghĩ Mỹ Sắc nhà tôi là nơi làm từ thiện à? Hỏi qua một lượt mấy đứa con gái ở đây xem, có đứa nào không phải cửa nát nhà tan khổ đau một bụng không? Cứ ra về trước mặt lão nương đi, cô vẫn còn non nớt lắm. Cô nghĩ lão nương không hiểu gì cả đúng không? Cô không ra ngoài mà hỏi thăm xem Đoạn Phụng tôi đây là loại người nào sao?”

Tôi tiếp tục khóc lóc kể lể: “Mama, con không lừa mama đâu. Con thật sự bị bệnh nan y mà, lần này xem như con chấp nhận số phận rồi. Ngày xưa thầy bói nói con kiếp trước là nha hoàn mài mực bên cạnh Diêm Vương, kiếp này chắc chắn là sao chổi siêu cấp, không chỉ khắc chết cha mẹ, còn khắc chết cả những người bên cạnh, cuối cùng có khi khắc chết chính mình. Lúc trước con không tin, cho dù thành cô nhi con vẫn không tin, nhưng từ khi con nuôi chó chó chết, nuôi mèo mèo chết, nuôi rùa rùa chết, cuối cùng khi con chăm cậu em họ của chú ba dì ba, nó cũng chết, con mới bắt đầu chấp nhận số phận. Bây giờ lại như thế này, con thật sự chấp nhận số phận rồi, ôi ôi ôi...”

Tôi ôm mặt ngồi sụp xuống đất gào khóc ầm ĩ. Sau khi khóc xong, bản thân tôi cũng cảm nhận sâu sắc được rằng làm một người phụ nữ danh đá đúng với tên gọi không đơn giản chút nào, làm một người phụ nữ danh đá kêu gào ầm ĩ lại càng không dễ dàng. Tôi bị sự chuyên nghiệp của mình làm cho xúc động.

Mấy cô nàng đứng xung quanh mồm năm miệng mười chỉ trỏ, mama Tang giận đến méo mặt. Tiếng khóc thê lương và những giọt nước mắt của tôi trong sự phẫn nộ của đám con gái càng trở nên đau thương, đúng là đã đạt tới trình độ “cổ cây đau khổ, mây gió biến sắc.”

Người làm ăn ghét nhất người khác đến nhà nói chuyện xui xẻo, mà miệng tôi lại không ngớt sống sống chết chết, đúng là đã phạm vào điều kiêng kỵ nhất. Dù có chết mama Tang cũng không tin là tôi sắp lìa đời, nhưng tâm lý “thà tin nhầm còn hơn bỏ sót” luôn ngấm tòn tại, tôi đoán bà ta cũng sợ việc tôi là sao chổi siêu cấp thật, nên trong lòng đã chán ghét tôi lắm rồi.

Quả nhiên bà ta phát phát tay rồi quát: “Cút, cút đi! Cút được xa bao nhiêu thì cút đi cho lão nương, đừng quay về nữa!”

Tôi sụt sịt nước mũi, rụt rè nói: “Mama đừng đuổi con đi, để con kiếm mấy đồng cuối đời mua quan tài đã. Bây giờ cái gì cũng đắt, chết cũng không xong...”

Mama Tang tức giận ôm ngực như thể có thể ngắt bất cứ lúc nào. Có người đưa cho bà ta một cái quạt giấy khuyen: “Mỵ Sắc chúng ta rõ thật là... Sao lại ột người lộn xộn như thế này vào đây chứ? Mama đừng tức giận, tức giận sẽ ảnh hưởng xấu đến sức khỏe đấy, đuổi cô ta đi cho khuất mắt là được!”

“Coi như lão nương xui xẻo!” Mama Tang yếu ớt gật đầu. Trong lúc tôi đang thút thít khóc, bà ta vẫy tay hét lên: “Mau lên, hai người đến đây, đuổi cái đứa sao chổi này ra khỏi Mỵ Sắc cho tôi. Lão nương tức chết mất thôi!”

Mấy cô nàng có mặt ở đây đều tỏ ra thờ ơ, ai cũng sợ dính phải vận “sao chổi” của tôi.

Tôi đáng thương ngẩng đầu lên: “Mama, vậy tiền...”

Nhắc tới tiền, bộ mặt Mama Tang đột nhiên dữ tợn: “Vẫn còn tiền sao?”

Nhận ra tôi là người “sắp chết”, ngay sau đó Mama Tang dịu đi, vẫy tay với tôi rồi mệt mỏi nói: “Tính toán tiền lương của cô rồi rút đi ngay cho tôi, đừng để lão nương gặp lại cô nữa!”

Tôi loạng choạng đứng dậy, khóc càng to. Lúc này Lilisa thướt tha đứng lên, cười nói với Mama Tang: “Mama, bớt giận đi, để con tống cái đứa xui xẻo này đi cho, không nó lại thành cái gai trong mắt mama.”

Mama Tang gật đầu, lườm tôi một cái rồi quay đầu gắt gỏng với mọi người: “Xem kịch xong chưa? Còn không làm việc cho lão nương đi!”

Mọi người tản ra, còn tôi “cô đơn” ra khỏi Mỵ Sắc. Trong giây lát, khóe miệng tôi nở một nụ cười gian xảo.

Lilisa đi cùng tôi khoảng ba bốn trăm mét để đón taxi. Sao trên trời nhấp nháy cười, Lilisa nháy mắt tinh nghịch không hề giống một cô nàng quán bar lưu lạc phong trần nhiều năm. Tôi và Lilisa thuộc kiểu người mới gặp mà như quen đã lâu. Dù thời gian tiếp xúc cũng chưa nhiều nhưng từ đôi mắt thông minh lạnh lợi và cái nháy mắt tinh nghịch của Lilisa, tôi cảm nhận được trong tâm hồn cô ấy vẫn giữ lại một chốn bình yên cho chính mình. Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chấp nhận cuộc sống nhưng vẫn giữ lại những điều nhỏ nhoi thật sự cho riêng mình, đây là suy nghĩ của tôi về Lilisa.

Theo tôi thấy, một cô nàng quán bar thông minh đôi khi lộ ra một dáng vẻ trẻ con còn thuyết phục hơn bất kỳ ngôn ngữ nào.

Lilisa nhìn thấu tôi.

Cô ấy quay người cười “ha ha” một lúc rồi ắn ắn lên cái trán nóng hầm hập của tôi trêu tức: “Cậu khủng à? Cơn sốt bị cậu biến thành bệnh máu trắng rồi, còn cái gì mà nha hoàn mài mực bên cạnh Diêm Vương gia nữa chứ, dối trá quá, ha ha ha. Cô nàng như cậu đúng là tuyệt vời, không thể không phục cậu được!”

Vỡ diễn khóc lóc vừa rồi gần như tiêu tốn tất cả sức lực, tôi dựa cả người lên cô ấy cười: “Không nói dối thì lão yêu bà kia đâu chịu thả mình đi. Mình thì dễ chịu lắm chắc, một ngày nay chưa ăn cơm, lại khóc đến thất cả ruột gan.”

Lilisa cười gian xảo: “Ôi, chưa ăn cơm mà cậu còn hay như vậy, ăn cơm rồi có khi còn có thể đóng phim Quỳnh Dao[6] cũng nên!”

[6] Tên thật là Trần Cát, là nữ tác giả Đài Loan chuyên sáng tác tiểu thuyết lãng mạn dành cho đối tượng độc giả nữ. Ngoài ra, bà còn là một nhà sản xuất phim với những bộ phim truyền hình dựa theo chính nội dung các cuốn tiểu thuyết của mình.

Tôi cảm thấy hơi chóng mặt: “Đúng rồi, mình có tài có sắc, là một viên minh châu đi lạc trong cuộc đời này. Nói thật với cậu nhé, Quỳnh Dao lấy mình là nguyên mẫu để viết Hoàn Châu cách cách[7] đấy.”

[7] Bộ phim truyền hình do Quỳnh Dao sản xuất. Nhân vật nữ chính Hoàn Châu cách cách Tiểu Yến Tử là một cô công chúa đến từ dân gian, rất hồn nhiên, trong sáng, tính cách lại hoạt bát, lạnh lợi.

Lilisa cười rung cả người, tôi cũng vui vẻ cười theo. Một lúc lâu sau, Lilisa buồn bã nói: “Nhiều năm rồi, cậu là người đầu tiên thoát thân khỏi cái nơi quỷ quái này nhanh như vậy đấy. Thoát khỏi khó khăn rồi, nghe bà chị này đi, đừng bao giờ quay lại nữa. Giống như chị đây này, muốn xóa cũng không xóa sạch được bùn tanh trên người.”

Tôi cảm thấy một nỗi xót xa không thể che giấu trong câu nói ấy. Tôi nắm chặt tay Lilisa, quyết định: “Lại đây cô gái xinh đẹp, chúng ta làm quen lại lần nữa đi!”

Lilisa ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp lấp lánh.

“Phương Lượng Lượng.”

“Nghê Sa.”

Tôi ôm lấy Lilisa, chân thành nói: “Chúng ta làm bạn nhé!”

“Nghĩ đến từ lâu rồi.” Cô ấy cười “hì hì” đáp: “Chị đây cô đơn lắm đấy!”

Trước khi về nhà, tôi dùng chút sức lực cuối cùng đi đến hiệu thuốc mua mấy viên thuốc hạ sốt và bát cháo hành ở quán ven đường, sợ chết đói nên mua thêm mấy gói bánh quy. Đi qua tấm gương bên ngoài cửa hàng, tôi thoáng dừng lại, chỉ thấy trong gương đôi mắt tiêu tụy, không có sức sống, mí mắt thì sưng đỏ do vừa khóc lóc một trận. Bên cạnh có một đôi tình nhân tay trong tay mỉm cười lướt qua, tôi liếc nhìn rồi bất giác sờ lên mặt. Nghĩ tới Duy Nhất giờ phút này có khi đang dựa trên vai Phó Thần làm nũng, tôi cô đơn liếc nhìn kẻ đáng thương trong gương, khó chịu bỏ đi.

Thở hồng hộc đi về nhà, tôi nằm trên sofa như hấp hối một lúc rồi ngồi dậy ăn cháo, ăn được một nửa thì không nuốt nổi nữa. Không muốn miễn cưỡng bản thân, tôi uống hai viên thuốc hạ sốt rồi gửi tin nhắn cho Đông Tử báo là tôi thoát rồi, kêu cậu ta khôn khéo lên một chút, cố gắng thêm vài ngày rồi hai chị em chúng tôi có thể hoàn toàn “bye bye” cái nơi quỷ quái kia.

Gửi xong tin nhắn, tôi xóa số của Khang Tử Huyền đi, sau đó tắt máy, rút sim ra ném đi mà không quan tâm là ném vào góc nào. Tâm trạng bỗng thấy vui vẻ hẳn lên, tôi loạng choạng nằm xuống chìm vào giấc ngủ.

Có vẻ như ra ngoài bị nhiễm lạnh nên bệnh tình của tôi càng thêm nghiêm trọng. Toàn thân tôi đau nhức mỗi mết, cả người lảo đảo, ngoài da thì nóng hầm hập nhưng bên trong vẫn thấy lạnh thấu xương, cảm giác thống khổ vô cùng, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cũng may sau đấy tôi vẫn ngủ được, đến khi tỉnh giấc từ từ mở mắt ra, tôi cảm thấy linh hồn mình vẫn còn nhưng cơ thể thì không chịu nghe lời, nặng nề đến mức di chuyển một chút cũng mất rất nhiều sức.

Tôi bò xuống giường. Gần một ngày một đêm chưa có gì bỏ bụng, tôi không còn chút sức lực, lần theo tường đi vào nhà vệ sinh.

Đánh răng rửa mặt xong, tinh thần vẫn mờ mịt như trước, tôi lại lần tường quay về, định ăn chút bánh quy để bổ sung thể lực nhưng buồn cười là, bình thường tôi chẳng tốn công sức để mở gói bánh ra, vậy mà giờ sống chết cũng không xé ra được. Tôi càng xé càng mạnh tay, cuối cùng ném túi bánh vào tường.

Ngồi trên sofa bối rối tóc hờn đỏ một lúc, liếc mắt nhìn đồ duy nhất có thể ăn ở trong phòng, tôi quệt mũi đầu hàng, đành đứng dậy lục tung mọi thứ lên tìm kéo để cắt túi bánh. Chỉ vận động một lúc mà tôi đã thấy như sắp mất mạng đến nơi, ngay cả sức lực để mắng mỗ cũng không còn.

Sau khi uống một cốc nước lạnh, ăn mấy cái bánh quy mặn, rồi uống thuốc hạ sốt, tôi không còn ngồi vững được nữa, lại lần tường về giường nằm ngủ.

Chắc là do ngủ nhiều nên tôi lảo đảo mãi mà không chớp mắt được, đành nhìn ngó xung quanh. Bên này có tường, bên kia có tường, bên trái có tường, bên phải cũng có tường, trên tường chỉ có một con gián, không có người thân đi lại, không ai yêu thương sờ trán và cho tôi một nụ cười an ủi, để tôi biết tôi không chỉ có một mình.

Đúng là bây giờ, chính xác chỉ có tôi cô đơn một mình, người đàn ông Phó Thần đã bị tôi đuổi đi rồi. Tôi trách anh không hiểu công việc của tôi, chê anh lè mề, giận anh không cho tôi tự do nên đồng dục nói: “Anh không thể hiểu em, vậy chúng ta chia tay thôi, sớm chia tay sẽ sớm có cuộc sống mới.”

Nhớ lại nửa năm trước chúng tôi ngày nào cũng cãi nhau, nguyên nhân đơn giản là vì anh ta ghen bậy ghen bạ, thiếu chút nữa thì hiểu nhầm công việc của tôi. Tôi chiến tranh lạnh với anh ta, anh ta cũng chiến tranh lạnh với tôi, cuối cùng đi đến bước đường không thể cứu vãn được nữa.

Nếu bây giờ có một viên thuốc hồi hận đặt trước mặt nhất định tôi sẽ uống mà không hề do dự, để khoảng thời gian trước kia trở lại bên tôi. Trong giây phút cô đơn gặm nhấm tâm hồn, cuối cùng tôi cũng nhận ra mình tùy tiện, trẻ con, nghĩ một đằng nói một nẻo và hơn hết là mong được quay về ngày xưa như thế nào.

Nhưng không quay lại được nữa rồi, bởi đôi vai của anh đã dành cho người khác.

Tôi rất muốn khóc nhưng nước mắt cuối cùng cũng chẳng thể rơi xuống được. Khóc mất rất nhiều sức nên tôi phải tiết kiệm sức lực mà “xài” dần.

Sau đó tôi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ. Không biết ngủ được bao lâu, tôi bị tiếng chuông cửa âm ỉ đánh thức. Đầu óc còn chưa tỉnh táo, tôi trùm kín chăn than thở: “Mẹ kiếp, chuông cửa nhà ai thế? Âm ỉ chết đi được!”

Tiếng chuông cửa ngừng một chút rồi lại bắt đầu vang lên, cuối cùng tôi cũng tỉnh hẳn. Đây không phải chuông cửa nhà tôi sao?

Ai định tới sưởi ấm cho tôi trong ngày tuyết rơi thế này? Là mẹ bay về mang cho tôi một sự ngạc nhiên? Hay là Phi Ca thi đấu xong nên bay về nước?

Tôi cuộn cả chăn bò xuống giường, trong lòng có chút háo hức. Trừ một số khuôn mặt ra, những người xuất hiện lúc này tôi sẽ mang ơn suốt cả suốt đời.

Tôi vui mừng mở cửa ra ngẩng đầu lên nhìn, chỉ cảm thấy như có một xô nước lạnh tạt xuống đầu. Tôi âm thầm chửi rửa trong lòng, người đàn ông đứng trước mặt tôi là kẻ đứng đầu trong danh sách đen, tôi hận anh ta đến mức nghiêng răng kèn kẹt.

Đứng ngoài cửa chính là Khang Tử Huyền.

Anh ta vẫn mặc vest đen, sơ mi trắng cà vạt xanh cẩn thận, gần như minh họa hoàn hảo cho khí chất hơn người, vênh váo tự đắc của nhóm người xuất chúng hơn nhân loại.

Đánh chết tôi cũng không nghĩ người này sẽ xuất hiện trước cửa nhà mình, nên khi nhìn thấy anh ta, tôi còn ngây ra một lúc mới thốt lên: “Là anh à? Mẹ kiếp, sao anh lại giống hồn ma không siêu thoát được thế?”

Nói xong tôi định đóng cửa lại nhưng một bàn tay to đột nhiên ngăn cửa. Khang Tử Huyền trầm giọng: “Tôi nghe nói cô bị bệnh.”

Tôi bừng tỉnh, thì ra anh ta đến đây thăm bệnh, đúng là mèo khóc chuột.

Tôi cũng không tình nguyện làm chuột.

Tôi gật đầu: “Phải, bị bệnh, bệnh lây qua đường tình dục. Anh có thể đi được rồi đấy!”

Nói xong tôi ra sức đóng cửa nhưng vẫn không thể đóng lại được. Khang Tử Huyền bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi cực kỳ tức giận, vốn dĩ bây giờ là lúc ra oai dọa người nhưng lại bị anh ta biến thành một kẻ ngớ ngẩn. Tôi muốn quay về giường nằm, anh ta tới cửa cười nhạo tôi vẫn chưa tỉnh, đã thế lại còn chặn cửa nhà tôi. Có kẻ nào lại đi đối xử với người yếu đuối như vậy không?

Sắc mặt tôi và Khang Tử Huyền đều rất khó coi, tay anh ta vẫn đặt trên cánh cửa không chịu bỏ ra. Sức lực của chúng tôi cách xa nhau, tôi không đóng được cửa nên rất bức mình. Tôi hung dữ nói: “Anh làm cái gì vậy? Bỏ tay ra! Tôi không chào đón anh, mẹ kiếp, anh biết điều thì biến nhanh đi!”

Tôi chửi âm lên rồi nhưng anh ta vẫn không buông tay. Chúng tôi kẻ trong kẻ ngoài cứ giằng co như vậy. Bỗng anh ta nói: “Sắc mặt cô nhìn rất tệ!”

“Ngại quá, để anh thất vọng rồi, tạm thời tôi chưa chết được.”

“Nếu bị bệnh thì nên thu bộ vuốt của cô lại đi!”

“Được được, tôi sẽ lịch sự một chút. Vậy Khang tiên sinh, mời anh tháo bộ vuốt trên cửa nhà tôi xuống, để tôi đóng cửa lại, OK?”

“Phương Lượng Lượng, đây là cách cô đón khách sao?”

“Ngại quá, lại để anh phải thất vọng, từ bé tôi đã không được ai dạy dỗ rồi.”

“Xem ra tôi gặp được tri kỷ rồi, tôi cũng vậy.”

“...”

Tôi vỗ trán đau điếng, người đàn ông này thật sự khiến tôi bất lực. Bây giờ cơ thể tôi đang chao đảo, không có cách nào để đối phó với tên này, tôi thì trán lên cửa để chống đỡ cơ thể nhưng vẫn giữ chặt tay, không để cửa mở ra.

Với hành động nhỏ này, tôi thừa nhận mình đã bị đánh bại.

Dáng vẻ của tôi đã khốn khổ thế này rồi mà Khang Tử Huyền lại không hề có ý định bỏ đi, nhất định là từ nhỏ anh ta đã không có chút lòng thương hại nào.

“Sao anh lại biết tôi sống ở đây?” Tôi đột nhiên cảnh giác hỏi anh ta.

“Tôi hỏi Ngải Đông.”

Tôi biết ngay là cái thằng nhóc kia lại bán đứng tôi mà, mồm mép không đáng tin chút nào, đúng là không thích hợp làm gián điệp.

“Rốt cuộc là anh tới đây làm gì, tôi với anh không thân quen mà?”

“Đến để xem làm sao mà trong một đêm cô lại mắc bệnh máu trắng.” Giọng nói cứng rắn của anh ta có chút trêu người: “Kết quả là phát hiện ra cô còn trầm hại hơn tôi tưởng, lại còn nhiễm bệnh lây qua đường tình dục nữa chứ.”

Tôi thật sự đã đánh giá cao đạo đức của tên này, không phải anh ta đến thăm bệnh, rõ ràng là đến để hại người. Tôi ngẩng đầu lên, thở phì phì lườm anh ta, miệng anh ta lại nhếch lên cười, rõ ràng là đang trêu tôi. Tôi cũng hết cách, chỉ có thể mềm mỏng nói: “Phải, làm gái bar là số khổ rồi. Tôi nói này Khang tiên sinh, nỗi khổ nhân gian anh cũng tận mắt thấy rồi, vậy anh giờ cao đánh khề, để tôi đóng cửa quay vào nằm nghỉ, coi như tôi cầu xin anh đấy!”

“Vì sao cô phải rời khỏi Mỹ Sắc?” Anh ta tựa lên cửa hỏi một câu không liên quan.

Tôi giận thật rồi, anh hỏi xong chưa vậy? Tôi mở cửa bước từng bước ra ngoài, ngẩng đầu đứng trước mặt anh ta: “Họ Khang kia, anh muốn bao tôi làm bà hai phải không?”

Ánh mắt anh ta nhìn tôi sáng quắc.

Tôi túm lấy anh ta, anh ta lại đứng yên không dịch chuyển. Tôi mất kiên nhẫn chỉ ra cửa thang máy: “Anh vào thang máy, đi xuống, ra cổng rẽ phải đi hai mươi phút sẽ đến một công viên, ở đó có một đám oanh oanh yến yến có thể thỏa mãn tất cả nhu cầu của anh. Đi cẩn thận, không tiến!”

Tôi nổi giận dùng dùng đi vào, không ngờ vừa bước vào cửa, tên ôn thần này cũng theo sát phía sau. Lúc tôi sững sờ xoay người lại, anh ta đã đóng cửa “rầm” một cái, thản nhiên xâm nhập vào không gian riêng của tôi.

Má ơi, năm nay con gặp phải vận xui gì vậy, đụng trúng thú dữ rồi.

Tôi rùng mình, sợ hãi lui về phía sau thủ thế phòng ngự: “Anh... anh làm gì vậy?”

Chân tôi bước loạn xạ, kết quả là vấp phải đôi giày thể thao dưới đất khiến tôi mất thăng bằng ngã ngửa về phía sau.

“Á!” Tôi hét thảm một tiếng.

Trong tiếng hô “cẩn thận” của Khang Tử Huyền, đầu tôi nặng nề tiếp đất. Tôi đau đến mức chỉ có thể nằm đấy hít không khí mà không thở ra được.

Chưa đầy vài giây, thế giới của tôi chỉ còn lại màu đen, trắng sao, đau đớn, cùng với cảm giác thất bại về một năm đầy xui xẻo.

Khang Tử Huyền bước một bước dài, ngồi xuống nhú chặt mày nói: “Sao rồi? Ngoài đầu ra, còn có chỗ nào bị thương không?”

Tôi đau đến mức ngay cả sức lực để hậm hực cũng không có. Đợi đến lúc tìm lại được ba hồn bảy vía, tôi nức nở: “Đầu, đầu tôi...”

Tôi đau đến mức nước mắt rơi lã chã, cả người co quắp một lúc lâu không nhúc nhích. Khi mở mắt ra nhìn thấy “thủ phạm” đang giả bộ ân cần bên cạnh, tôi tức giận chụp lấy tay anh ta kêu lên: “Anh rút ra ngoài cho tôi, tất cả là do anh làm hại. Đi ra ngoài, anh đừng ở đây giả mèu khóc chuột nữa. Ôi, tôi muốn chết quá!”

Ngay sau đó, tôi bị ôm ngang người rồi cả người bị giữ chặt trong lòng anh ta, lơ lửng giữa không trung. Tôi hét lên một tiếng kinh hãi, sợ đến nỗi nói lắp bắp: “Anh... anh làm gì thế hả? Này, này, tôi chỉ bán nghệ, không bán thân. Thả tôi xuống, nếu không tôi sẽ kêu lên là anh cưỡng bức tôi đấy!”

Khang Tử Huyền nhú chặt mày: “Cưỡng bức cô? Cô quá tự tin rồi đấy!”

“Anh... anh đúng là...”

“Cô lúc nào cũng chó cắn Lã Động Tân[8] thế này sao?”

[8] Câu này đầy đủ là: “Chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng người tốt”. Lã Động Tân là một trong bát tiên của Đạo gia. Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang Thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro. Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng nửa chừng lại nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang Thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra, quay sang cắn Lã Động Tân rồi chạy mất. Lã Động Tân vừa bị cắn vừa làm lỡ việc trừ yêu, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang Thần xuống mới thu phục được nó. Người đời sau dùng tích “Chó cắn Lã Động Tân” để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, làm ơn mắc oán.

“Lã Động Tân không tùy tiện vào phòng con gái.”

Tôi nhất định không buông tha, anh ta chỉ cười cười: “Cái này có lẽ chỉ có một mình “người tốt” ấy biết thôi... Nhưng mà có phòng của cô gái nào lại bừa bãi như vậy không?”

“Tôi thích thế!” Tôi quên mất cái gáy đang đau, tức giận giương nanh múa vuốt đánh bình bịch vào người anh ta giống như một con vịt sắp chết đuối.

Anh ta ôm tôi sải bước vào phòng ngủ, rồi nhẹ nhàng đặt tôi đang khoa tay múa chân loạn xạ lên giường. Tôi thấy vậy liền nhanh trí lăn sang đầu giường bên kia, cầm lấy điện thoại trên cái tủ đầu giường quát lên: “Ê, họ Khang kia, anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp, nếu anh không đi ra tôi sẽ báo cảnh sát.”

Trong lòng tôi kêu khổ, Phương Lượng Lượng tôi vốn là cảnh sát, tự nhiên gọi đến 110 xin đồng nghiệp giúp đỡ, việc này sống chết cũng không được để cho ai biết.

Chiều này hình như cũng vô dụng, Khang Tử Huyền liếc nhìn phòng của tôi một vòng rồi nhẹ nhàng nói: “Được thôi, tôi cũng muốn biết thêm về hiệu quả làm việc của cảnh sát.”

Tôi cảm thấy vô cùng bất lực, kẻ xấu xa thường vô địch, tên Khang Tử Huyền này rõ là vô địch rồi, không biết anh ta đã tu luyện bao nhiêu năm. Phương Lượng Lượng tôi đành chấp nhận chịu thua.

Lúc giờ điện thoại lên, ánh mắt tôi vô tình “lạc” xuống cái tủ phía đầu giường bên cạnh anh ta, ở đó đang đặt tấm ảnh tôi tốt nghiệp Học viện Cảnh sát. Trong ảnh, tôi mặc đồng phục rất... đẹp trai, đầu đội mũ, tư thế hiên ngang, tay cầm hoa đứng giữa mẹ và dượng Alan, ba người chúng tôi đều tươi cười rạng rỡ. Lúc

này, Khang Tử Huyền đang nhìn qua gian phòng nhưng chỉ cần quay đầu lại, anh ta nhất định nhìn ra thân phận của tôi. Nếu thế thì Phương Lượng Lượng tôi sau này đừng nghĩ đến việc ra ngoài muốn làm gì thì làm nữa.

Cái khó ló cái khôn, thấy anh ta sắp quay đầu lại, tôi đứng lên hét lớn: “Ê!”

Đôi mắt của anh ta chuyển hướng sang tôi, tôi vừa run run cởi áo khoác vừa hất cằm: “Anh quay người sang chỗ khác đi, tôi muốn thay quần áo ngủ.”

Ánh mắt tối đen, anh ta nói: “Tôi ra ngoài.”

Đợi Khang Tử Huyền ra khỏi phòng, tôi lao đến đầu giường bên kia nhét bức ảnh xuống dưới gối. Trong lòng như trút được một viên đá lớn, tôi nằm xuống thở phào nhẹ nhõm.

Đã nói dối là buồn ngủ nên tôi đành phải ngoan ngoãn nằm xuống giường rồi kêu lên với kẻ ở bên ngoài: “Này, tạm biệt, không tiễn nhé! Nhớ đóng cửa giúp tôi đấy!”

Trải qua một trận ồn ào như vừa rồi, cơ thể tôi vẫn mệt mỏi nhưng tinh thần đã tốt hơn rất nhiều. Sốt cao làm đầu óc tôi mơ hồ, cả người như chu du cõi mộng, nhưng trong nhà có một động vật giống đực bụng dạ khó lường nên tôi không dám ngủ mà đóng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Hình như không có tiếng động nào, bên ngoài im lặng giống như không có ai vậy.

Vừa rồi là mơ sao? Tôi sờ vào chỗ sưng đỏ sau gáy thấy nhưng nhức đau đau. Chắc chắn không phải là mơ rồi, tôi hoài nghi ngồi dậy đi ra phía cửa nhìn xung quanh. Trong phòng khách không có người. Anh ta biến đâu mất rồi? Tôi nhớ là trong phòng khách nhà tôi không đào bẫy mà. Ngoài ban công cũng không có người. Có phải đã đi thật rồi không nhỉ?

Tôi rón rén mở lớn cửa đi ra ngoài thăm dò. Ngoài hành lang cũng không có ai, tôi mơ màng đóng cửa quay người lại.

“Uống!”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một người mặc đồ đen, sắc mặt lạnh lùng cách tôi có vài bước, tôi sợ hãi ôm lấy ngực, miệng há thành hình chữ O.

Tôi cực kỳ giận dữ: “Anh là mèo à? Đi không phát ra tiếng động là sao?”

Anh ta liếc tôi một cái rồi quay đầu chăm chú nhìn bức ảnh chụp ba tôi ở trên tường thản nhiên nói: “Vậy cô là con gián hả?”

“Con gián? Anh mới là con gián thì có!” Tôi cảm thấy anh ta đang chế giễu tôi.

Anh ta đảo ánh mắt bất lực quét một lượt khắp căn phòng khách lộn xộn giống như vừa bị kẻ trộm ghé thăm của tôi: “Cô không biết là chỉ có gián mới có thể sống ở cái nơi...” Anh ta dừng một chút, giống như đang tìm một từ thích hợp để so sánh: “... cái nơi mà đến cả chuột cũng không sống được à?”

Tôi choáng váng!

“Anh, anh... đúng là làm tôi tức chết mất!” Bàn tay chỉ vào anh ta không ngừng run rẩy trong khi anh ta thản nhiên nhìn tôi. Tức giận đến choáng váng đầu óc, tôi quay người, bỗng “bộp”, trán tôi đập vào tường một cái thật mạnh.

Không đủ đau, “bộp” một cái nữa, lại đập tiếp vào tường.

Không đánh lại được anh ta, vậy lão nương tôi đây tự kết liễu mình đã được chưa?

Mắt không thấy thì tim không đau nên tôi quyết định đập đầu cho ngắt đi. Bỗng dưng cảm giác khác thường từ trán truyền đến, không phải bức tường cứng ngắt lạnh lẽo mà là lòng bàn tay ấm áp của Khang Tử Huyền. Chắc anh ta lo bức tường bị thương.

Tôi giật mình, vừa định quát ầm lên thì cái tên xui xẻo đó đã đưa tay sờ trán tôi, sau đó nhú mày nói: “Nóng tới mức này cơ à? Đến bệnh viện chưa?”

Tôi đẩy tay anh ta ra, tức giận nói: “Không cần anh đạo đức giả!”

Năm lần bảy lượt tranh tài cao thấp với gã đàn ông này đều thất bại làm lòng tự trọng của tôi bị tổn thương sâu sắc. Đã thế anh ta lại luôn xuất hiện trước mặt tôi, càng làm “vết thương” lở loét nghiêm trọng.

Để sống sót, tôi quyết định ăn chút gì đó bổ sung năng lượng.

Đầu không lại anh ta thì “ăn bánh bơ, đội mũ phớt”, tôi ra ghế sofa ngồi, mở bát cháo ăn dở một nửa tối hôm qua ra ngửi ngửi, hình như vẫn chưa bị hỏng. Phải ăn thôi, cũng không có gì khác mà, chẳng lẽ lại ăn cái cây xương rồng bị thối kia?

Tôi nhú mào khuấy khuấy đám cháo lạnh ngắt trong bát, còn chưa kịp ăn bụng đã bắt đầu cồn cào, mà cái tên giũ cửa kia vẫn không hề có ý định rời đi.

Tôi ngẩng đầu lên, quát: “Mẹ kiếp, như thế nào anh mới chịu đi hả?”

“Đêm nay không có việc gì hết.”

Có nghĩa là anh ta đang rất chán, vì thế mới ở đây hạ mình trêu đùa một con gián để giết thời gian. Tôi tức đến nổi cháo cũng nuốt không trôi.

“Không có việc gì thì anh đến Mỹ Sắc đi!” Tôi cố gắng kiên nhẫn, hy vọng có thể bình tĩnh mà khuyên được tên xui xẻo này.

“Mỹ Sắc không thú vị bằng cô.” Anh ta nói mà không thay đổi nét mặt.

Tôi cứng lưỡi, còn anh ta tiến lại đẩy một chồng quần áo mà tôi không có thời gian giặt sạch trên cái ghế sofa xuống. Nhìn thấy cái áo ngực bằng ren màu đỏ dưới đồng quần áo, anh ta khựng lại một lát rồi đứng thẳng dậy đi đến ngồi chen chúc trên một chiếc ghế sofa với tôi. Anh ta chạm tay, vắt chân nhìn ngó cái “ổ chó” của tôi.

Vô lại, đúng là vô lại ngoại hạng! Dù anh ta có khuôn mặt hấp dẫn cũng không che giấu được tâm lý biến thái của mình.

Tôi nghiêng đầu lườm gã đàn ông mặt dày này, nhớ lại thái độ kỳ quái của anh ta mà lo lắng: “Tôi nói này đại ca, tôi xin anh đấy, anh ngàn lần đừng có ý gì với tôi, tôi còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa!”

“Ừ!” Anh ta nghiêm túc gật đầu. Tôi vừa định thở phào nhẹ nhõm thì anh ta lại quay sang tôi cười nói: “Nhưng mà cô cũng biết rồi đấy, tôi chẳng phải người lương thiện gì đâu.”

Tôi run rẩy. Tường, chỗ nào có tường? Mau mau xuất hiện để tôi đập vào với nào, tôi đang sống không bằng chết đây.

Tôi khó chịu ôm đầu bứt tóc, quyết định hôm nay phải quét sạch những dự định xấu xa với tôi trong đầu anh ta, nếu không sau này tôi khó có thể sống một cuộc sống tốt đẹp được.

Tôi muốn làm anh ta cam tâm tình nguyện từ bỏ.

Tôi cố gắng nhấn mạnh: “Tôi làm gái bar, gái làng chơi anh hiểu không? Một nụ hôn có vạn người hưởng, không thích hợp với anh đâu!”

Anh ta vẫn bình tĩnh, khóe môi cong lên: “Không sao, tôi không kén ăn.”

Ồi mẹ ơi, tôi chưa từng gặp tên khách làng chơi giàu có nào lại đề tiện thể này, khẩu vị không khác gì một kẻ bốc vác. Có phải là đầu óc bị chó gặm hết, không chữa khỏi được nên để lại di chứng không thể?

Tôi nhìn anh ta như đang nhìn một bệnh nhân tâm thần rồi lặng lẽ dịch mông, cố gắng cách xa anh ta một chút, chỉ sợ anh ta phát bệnh lại hại đến con cá nhỏ như tôi.

Trong khi tôi đang vô cùng hoảng sợ, Khang Tử Huyền lại chỉ chỉ bức ảnh trên tường. Tôi nhìn lên mà lo lắng. Trong bức ảnh tôi trẻ trung quyến rũ, tinh thần phơi phới, trong vẻ yêu kiều có chút ngượng ngùng, trong sự ngượng ngùng lại có nét tự nhiên. Lần đầu tiên tôi hối hận vì sao dáng vẻ của mình lại trong sáng hấp dẫn người khác đến vậy, đáng giật mình là hoàn toàn không hề có chút lợ phơ trần nào cả.

Tôi bắt đầu hận đám gen tốt của ba mẹ.

Khang Tử Huyền chỉ vào người đàn ông trong bức ảnh bên tay trái hỏi: “Đó là ai?”

Tôi tập trung nhìn vào đây, trong lòng hơi lo lắng một chút trả lời: “Ba tôi. Rất đẹp trai phải không? Năm đó thiếu chút nữa là bị bắt đi làm ngói sao rồi.”

“Ông ấy là cảnh sát?”

“Phải.”

“Bác nhà chắc là đã về hưu rồi?”

Tôi không nói gì, anh ta cũng không đợi tôi trả lời mà ngạc nhiên liếc nhìn tôi, ánh mắt mang theo ý dò hỏi.

Tôi thấp giọng nói: “Lúc tôi còn ở trong bụng mẹ, ông đã hạ sinh rồi. Ông là liệt sĩ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trong bức ảnh kia. Là ông đã cho tôi cuộc sống, trong người tôi đang chảy dòng máu của ông, tôi đang theo nghề mà ông đã chọn, vậy mà ông đến lúc chết cũng không biết đến sự tồn tại của tôi. Đây đúng là một việc khiến cho người ta phải phát điên.

“Nếu ông còn sống, chắc là về hưu rồi. Mẹ tôi nói ông cực kỳ sạch sẽ, thích làm việc nhà. Nếu ở cùng nhà với ông, tôi sẽ không phải sống trong bãi rác thế này.” Trong lời nói chất chứa bao đau xót, chúng tôi im lặng một lát.

Khang Tử Huyền lại chỉ bức ảnh bên phải trong góc khuất nhất nói: “Vậy hai người kia là ai? Người bên trái là mẹ cô phải không?”

Anh ta chỉ vào bức ảnh kết hôn của mẹ và dương Alan. Lễ cưới trong vườn của họ lãng mạn và ấm áp. Trong đám cưới, tôi mặc váy lụa màu trắng nhưng đáng buồn cười là tôi không phải phù dâu. Lúc đó tôi học đại học năm thứ nhất, mẹ sống chết thế nào cũng muốn tôi làm hoa đồng[9]. Phi Ca trêu tôi là “hoa đồng già nhất trong lịch sử”, tôi quệt quệt mũi nói, lão nương không phải hoa đồng, lão nương rõ ràng là... bà đồng. Phi Ca cười hơn nửa ngày không đứng thẳng lên được.

[9] Phù dâu nhỏ đi trước cô dâu chú rể trong hôn lễ để rải cánh hoa, thường là những bé gái 4 – 5 tuổi.

Bức ảnh chụp chung ba người chúng tôi, ngoài cô dâu chú rể còn có cả “bà đồng” là tôi. Tôi khó chịu, sao nhìn thế nào cũng không thấy tôi giống một cô gái làng chơi, đến tôi còn không tin nổi, đừng nói là Khang Tử Huyền.

Tôi vẫn chưa thể tiếp nhận được mẹ mình đã đi bước nữa, bất đắc dĩ nói: “Phải. Bên cạnh là dương của tôi.”

“Người nước nào?”

“Mỹ.”

Anh ta nhìn kỹ lại, đột nhiên quay đầu hỏi: “Sao lại đặt ảnh cưới của họ xuống dưới cùng như vậy?”

Tôi mắng một tiếng, mẹ nó chứ, anh ta quan sát rất tỉ mỉ, cái này đúng là có nguyên nhân.

Tôi nhăn nhó nói: “Còn không phải là lo cho ba tôi sao? Mẹ tôi tái giá, anh nghĩ ông có thể chịu được không? Vì thế tôi để hai tấm ảnh đó ở hai chỗ xa nhất, để tránh cho ba tôi ở dưới đó ngủ không yên giấc.” Tôi chống cằm suy nghĩ một chút rồi nói: “Nhưng mà nói không chừng ba tôi cũng đã sớm tái hôn dưới đây rồi, với bề ngoài đẹp trai của ông ấy, có khi có đến mấy bà vợ lẽ cũng nên.”

Khang Tử Huyền nghe vậy nở nụ cười. Anh ta cười rất đẹp, trong nụ cười có chút dịu dàng, trái tim tôi không thể không đập nhanh thêm mấy nhịp. Sao tim tôi lại đập nhanh thế chứ! Suýt chút nữa thì lao vào mê hồn trận của anh ta. Âm thầm nhắc nhở trái tim để bị sắc đẹp dụ dỗ của mình, tôi quay đi bắt mình bình tĩnh lại, phải đuổi anh ta đi thật nhanh mới được.

Tôi bắt đầu động não.

Anh ta tiếp tục xem ảnh, tôi nhìn qua một lượt. Đột nhiên có linh cảm tuyệt vời, tôi mừng suýt khóc. Nữ thần chiến thắng đang mỉm cười với tôi, tôi đã nghĩ ra cách đối phó với anh ta.

Lần này chắc chắn có thể đuổi anh ta đi, cam đoan anh ta không quay đầu lại.

Tôi sung sướng dịch mông lại gần, nhiệt tình vỗ vai anh ta rồi chỉ vào bức ảnh nói: “Này, anh xem tấm ảnh kia kìa, nhìn thấy cô ấy không?”

Anh ta gật gật đầu.

Tôi càng vui vẻ, chỉ vào Phi Ca trong bức ảnh đang cười rất ngốc nghếch vội vàng nói: “Cô ấy là người yêu tôi.”

Phi Ca mình rất xin lỗi cậu, ngày mai mình sẽ mua cho cậu một bộ ấm chén để đền tội.

Khang Tử Huyền quay đầu, nhìn tôi mỉm cười ý nhị, tôi thấy đúng là có tác dụng. Một hồi trống làm tỉnh thần tôi hăng hái thêm: “Tôi đồng tính, lesbian đấy biết không? Chính là mấy người lesbian quan hệ với phụ nữ đấy. Anh không biết đâu, tôi và người yêu tôi đã sớm thề non hẹn biển dưới ánh trăng rồi, không ai chia cắt được.”

Để tăng hiệu quả, tôi tiếp tục nói lý nói tình: “Anh xem, điều kiện của anh tốt như vậy, trông anh lại đẹp trai mà có vẻ cũng rất có tiền. Nếu tôi là phụ nữ bình thường chắc chắn sẽ quẩn luyến anh nhưng anh thấy đấy, tôi không hề có hứng thú gì với anh, bởi vì tôi có nhiều chỗ không được bình thường, anh nên từ bỏ đi. Thật ra tôi cũng xinh đẹp, thông minh hơn người khác một chút, nhưng thế thì sao chứ? Hoa dại bên ngoài đang đợi anh hái, mau đi đi, đến muộn người khác sẽ hái mất đấy!”

Anh ta vẫn giữ nụ cười khó lường như trước, tôi đẩy đẩy anh ta, uốn ba tấc lưỡi nói: “Mau đi đi, tôi nhìn mặt anh rất có phúc khí, có khi bây giờ ra ngoài còn kiếm được một cô gái trong trắng để thưởng thức cũng nên. Mấy năm nay muốn nhìn thấy xử nữ[10] chỉ có thể đến nhà trẻ, đàn ông các anh cũng chẳng dễ chịu gì, tôi đặc biệt hiểu được nỗi khổ của các anh.”

[10] Từ thường được dùng để chỉ người con gái còn trinh tiết.

“Phương Lượng Lượng!” Khang Tử Huyền đột nhiên gọi tên tôi.

“Hử?”

“Có phải là cô cần uống thuốc rồi không?”

“Uống thuốc?” Tôi nghĩ anh ta muốn nói đến thuốc hạ sốt nên suy nghĩ một lúc, nhớ ra là chưa uống. Tôi đưa tay lên sờ trán thấy nóng đến mức có thể làm trứng ốp la, vội vàng nói: “Đúng vậy, tôi bị sốt đến mức hồ đồ rồi, vẫn còn chưa uống thuốc. Bây giờ đi uống đây.”

Mục đích cơ bản đã truyền đạt xong, tôi quyết định uống thuốc trước đã. Tay chân tôi luống cuống bóc hai viên thuốc ra định uống thì Khang Tử Huyền đã nhắc nhở phía sau: “Bụng rỗng không được uống thuốc. Cô ăn cái gì lót dạ trước đi đã!”

Tôi bất đắc dĩ khuấy khuấy bát cháo đông lạnh, chán nản quay lại nhìn anh ta, nghĩ hôm nay anh ta phá hoại tâm trạng của tôi như vậy, sao có thể làm điều gì đó cho tôi được.

Không đợi tôi mở miệng, anh ta đã nhú mồm lại hỏi: “Ăn cái này hả?”

“Ừ.” Tôi đau khổ gật gật đầu: “Ngoài cái này, tôi chỉ có thể bắt gián để ăn thôi.”

Trong lòng tôi thấy hơi hối hận, không thể tưởng tượng được tôi lại lâm vào cảnh nghèo đói túng quẫn như thế này.

“May quá gián nhà tôi rất béo nên lượng protein chắc là cao.” Tôi giơ một ngón tay cái lên so sánh cho anh ta xem.

Khang Tử Huyền bị tôi làm cho phát ớn, mặt lại càng thêm nhăn: “Đã mấy ngày cô không ăn rồi?”

“Vẫn khỏe lắm, cũng mới hai ngày thôi.”

Tôi vừa định năn nỉ anh ta ra ngoài mua cho tôi cái gì có thể ăn cho ấm bụng, anh ta đã đứng dậy: “Quay về giường nằm đi! Lát nữa tôi quay lại.”

Lúc này tôi vô cùng ngoan ngoãn đứng lên, định đi vào phòng trong.

“Đợi chút!” Anh ta đột nhiên gọi tôi lại.

“Làm gì?”

“Đưa chìa khóa cho tôi!”

“Muốn chìa khóa làm gì?”

“Với kỷ lục của cô, tôi cảm thấy rất có khả năng cô cố ý ngủ một mạch đến sáng lắm. Chuông cửa có ầm ỹ mãi cũng không làm cô tỉnh được.” Trong lời nói có kèm theo cả sự chế giễu, anh ta ám chỉ vụ lúc trước của tôi.

“Ôi, bị anh phát hiện rồi!” Tôi học Châu Tinh Trì[11] làm ra vẻ ngạc nhiên.

[11] Đạo diễn, diễn viên của nhiều bộ phim Hồng Kông ăn khách, được coi là diễn viên hài xuất sắc nhất hiện nay của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài (lấy từ tên một bộ phim của Châu Tinh Trì).

Khang Tử Huyền nhìn tôi, trong ánh mắt hình như có nụ cười miễn cưỡng.

Trời cao đất dày làm chứng, Phương Lượng Lượng tôi mặc dù ruột có uốn thêm vài vòng so với người khác nhưng lúc này đúng là không có một chút ý đồ xấu xa nào hết, tôi lại vô liêm sỉ đi lừa người ta như vậy sao? Với trí thông minh và sự lanh lợi của mình, tôi đã hoàn toàn cắt đứt được sự chú ý của anh ta, tôi đâu cần phải làm việc thừa thãi này nữa.

Nhưng bây giờ tôi cũng không còn hơi sức tranh cãi nữa. Vừa rồi nói một mạch khiến miệng vừa khô vừa khát, tôi đã muốn quay về nằm một lát cho yên tĩnh, an ủi cơ thể và tâm hồn bị tổn thương. Gã đàn ông này đúng là đẹp trai đến chói mắt, bớt nhìn đi thì hơn. Vì thế tôi chỉ cái chìa khóa trên bàn, gấp một cái đi vào trong phòng tiếp tục ngủ.

Tắt đèn, rèm cửa che khuất khung cảnh nhộn nhịp bên ngoài, trong phòng gần như không có ánh sáng nhưng mắt tôi vẫn mở tròn xoe. Có lẽ do ban ngày ngủ quá nhiều, nên tôi trần trọc không ngủ được.

Trong cái đầu bị sốt đến mức hồ đồ của tôi tất cả đều là khuôn mặt tuần tú không biết đang suy nghĩ gì của Khang Tử Huyền .

Trong màn đêm, khuôn mặt ma quái ấy cứ cuốn lấy tôi khiến tôi thấy chột dạ.

Đếm ngón tay, tôi và người này quen nhau cũng được một tuần, theo lý thuyết thì cùng lắm chỉ coi như là người quen biết, nhưng sao anh ta lại đến đây, còn chạy đi mua đồ ăn cho tôi?

Cuối cùng tôi không thể lừa dối bản thân là anh ta đến để làm từ thiện được. Đạo gần đây, kẻ có tiền đi làm từ thiện hiếm hoi như vượn người vậy, nên nếu có thì đa số cũng là làm cho người tình người yêu, không thể tin được. Tôi tự hỏi, đêm nay Khang Tử Huyền rốt cuộc tới đây làm gì? Thăm bệnh? Không giống, tôi và anh ta có khúc mắc, anh ta không tốt đẹp và rảnh rỗi đến mức ấy đâu.

Chẳng lẽ... anh ta cho rằng tôi là một cô nàng tùy tiện nên tìm đến để “tình một đêm”?

Tôi ngồi dậy, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trong đầu tôi xuất hiện hai giọng nói tranh cãi kịch liệt.

“Đúng!”

“Không đúng!”

“Đúng mà!”

“Không đúng!”

Tôi quần chặt chần quanh người, nằm im lặng suy đoán có lẽ Khang Tử Huyền không quan tâm tôi có phải đồng tính hay không, chỉ cần tôi là con gái là được.

Tôi cuộn người lại, chìm vào sợ hãi. Bỗng phòng khách có tiếng “lạch cạch” như có người mở cửa, tôi vội mở căng hai mắt. Ngay sau đó, một người đàn ông cao to xách túi ni lông đi vào, tôi lại trợn tròn mắt, hoảng sợ nhìn từng cử động của người kia ở phòng khách trong bóng đêm.

Khang Tử Huyền đi về phía này chắc là muốn đánh thức tôi dậy. Tôi vô thức nằm xuống nhắm chặt hai mắt, tim không biết vì sao bắt đầu đập càng lúc càng nhanh.

Tôi hoàn toàn tỉnh táo, Phương Lượng Lượng tôi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ kẻ gian thôi.

Khang Tử Huyền gõ cửa “cốc cốc”, âm thanh khô khốc vang lên trong màn đêm nhưng tôi lại cảm thấy có vẻ dịu dàng: “Tỉnh chưa? Dậy ăn một chút gì rồi ngủ tiếp!”

Tôi tiếp tục giả vờ ngủ, trong lòng nghĩ mình giả chết không động đậy, anh ta thấy đã hoàn thành nhiệm vụ, chắc sẽ bỏ cửa chạy lấy người.

Nhưng tôi sai rồi, Khang Tử Huyền không đi, ngược lại còn nhẹ nhàng đi vào phòng riêng của tôi đứng bên cạnh giường. Sau đó tôi chỉ cảm thấy máu toàn thân sục sôi đổ về phía trán, vì anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên trán tôi. Bàn tay dày, hơn nữa lại rất lớn tạo cảm giác thô ráp hoàn toàn khác với tay con gái.

Tôi vô thức nắm chặt lấy chân, nếu hai bàn tay này mà đi xuống dưới một tắc, tôi đây sẽ không khách khí mà ra tay tự vệ.

Nhưng anh ta bỏ tay ra rất nhanh rồi nhẹ nhàng nói: “Dậy thôi, ăn chút gì đó đi, chúng ta đến bệnh viện, cô sốt cao lắm rồi!”

Đến bệnh viện sẽ phải tiêm, trong lòng tôi rất mâu thuẫn, sau đó tôi đột nhiên mở to mắt phản đối theo bản năng: “Tôi không cần đến bệnh viện!”

Mắt anh ta hiện lên nét cười: “Thì ra là cô tỉnh rồi. Sao? Tận hưởng cảm giác được người khác hỏi han chăm sóc rất thích đúng không?”

Anh ta bật đèn bàn, tôi ôm chăn ngượng ngùng ngồi dậy cãi lại: “Anh không tốt bụng như vậy đâu!”

“À, tôi quên mất là cô luôn có thói quen không biết phân biệt người tốt kẻ xấu, chó cắn Lã Động Tân. Mặc quần áo vào đi, cháo sắp nguội rồi!” Nói xong anh ta đi ra ngoài.

Khang Tử Huyền chủ động đi ra ngoài làm cho sự phòng bị trong lòng tôi buông lỏng. Tôi không nhận được nhẹ rằng trọn mắt sau lưng anh ta: “Tôi không phải là chó, anh cũng không phải Lã Động Tân.”

Anh ta đứng ở ngoài cửa quay người lại, xấu xa cười nhạt: “Đúng, cô không phải là chó, cô là con gián.”

“Hả?” Tôi tức giận hét chói tai, bên ngoài vang lên tiếng cười bị kìm nén trong cổ họng nhưng trong màn đêm yên tĩnh, nghe lại càng rõ hơn.

Khi tôi và Khang Tử Huyền cùng ngồi trên sofa cúi đầu ăn cơm, tôi cảm thấy đêm nay vô cùng kỳ quái, còn anh ta dĩ nhiên cũng nghĩ như vậy, vì anh ta vừa ăn vừa đánh giá “thái độ” ăn của tôi rồi hỏi: “Ngon không?”

Tôi vừa ăn vừa toát mồ hôi: “Ngon, nếu có thêm món đầu vịt ướp cay thì còn ngon hơn nữa!”

“Đầu vịt ướp cay? Ý cô là muốn ăn đầu của con vịt sao?”

“Anh thì biết cái gì! Trên người con vịt cái gì cũng quý, chẳng có gì không thể ăn cả, dạ dày vịt ăn cũng rất ngon.”

“Món đấy không biết dì Liên có biết làm không, hôm nào tôi sẽ hỏi.”

“Cháo này ai nấu vậy?”

“Dì Liên, dì giúp việc lớn tuổi trong nhà. Tôi quen ăn đồ dì ấy làm.”

“Hả, để tôi ăn đồ ăn do đầu bếp nhà anh nấu? Khang Tử Huyền, không phải là anh bị kích động gì đấy chứ? Anh bắt đầu muốn làm người cứu trợ nhân đạo rồi sao?” Tôi không thể không chế nhạo anh ta. Anh ta gấp miếng súp lơ cho vào miệng rồi đưa mắt nhìn tôi, đáy mắt lại hiện lên một nụ cười nhẹ: “Nhân phẩm tôi rất tốt, đa tạ đã quan tâm!”

Cháo giải nhiệt mà dì giúp việc trong nhà tên Khang Tử Huyền này làm đúng là ngon, trong vị nhạt của cháo có vị ngọt nhẹ nhàng của lê nên dễ ăn và ngon hơn cháo tôi vẫn mua ở quán ven đường gấp mấy lần. Vì thế, mặc dù đang chán ăn nhưng tôi vẫn không thể kiềm chế bản thân ăn như rồng cuốn.

So sánh với độ thềm ăn của tôi, Khang Tử Huyền thật đáng được gọi là ăn chậm nhai kỹ. Điều này tôi biết, kẻ có tiền ăn cơm chú ý lễ nghi, chú trọng vào việc dạy dỗ trên bàn ăn nên con cái của kẻ có tiền dù bị đói cũng không thể để lộ ra tướng ăn như quỷ chết đói, đây là thể diện của gia tộc.

Cái gọi là thể diện ấy được dạy từ lúc còn nhỏ.

6. Chương 6: Cá Chép Vượt Vũ Môn

Ăn xong cháo của mình đến khi trong bát không còn lại gì, tôi vẫn cảm thấy chưa no. Hai ngày nay tôi chưa ăn cơm, dạ dày trống rỗng đến thăm thương khiến cả người lơ đãng.

Sau khi thấy tôi cầm cái bát không mà mắt lại nhìn sang thịt bò, thịt băm, rau dưa trong bát của anh ta, Khang Tử Huyền lên tiếng: “Đừng nhìn nữa, mấy thứ này cô không tiêu hóa được đâu!”

Mấy lời anh ta nói đều là sự thật nhưng tôi vẫn muốn làm trái ý anh ta. Tôi hất đầu đầy kiêu ngạo, đối lòng nói: “Mấy món của anh nhìn qua chẳng ngon lành gì cả!”

“Phải, kẻ không ăn được nho thì nói nho vẫn còn xanh.”

Tôi trợn mắt nghiêng răng nhìn anh ta, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng tôi cũng không chịu nổi một gã đàn ông như vậy. Lúc trước mặc dù Phó Thần thích thuyết giáo nhưng mỗi khi tôi khóc lóc om sòm ăn vạ, anh ấy chẳng có cách nào để đối phó, đành cưng chiều nhìn tôi cười cười, cùng lắm thì vỗ đầu tôi coi như là dạy dỗ, đến phút cuối vẫn là bị tôi bắt nạt.

Nhưng gã Khang Tử Huyền này rõ ràng có chỉ số thông minh quá cao nên coi như tôi đã được trải nghiệm cảm giác bị người khác bắt nạt mà chỉ biết giương mắt nhìn.

Tôi quệt miệng một cái: “Đêm nay coi như anh đã lấy công chuộc tội, ăn xong anh có thể đi được rồi đấy!”

“Lấy công chuộc tội?” Khang Tử Huyền hỏi lại. Anh ta ăn xong cũng đặt cặp lồng cơm xuống, rút giấy ăn lau miệng, còn rút cả một cái dưa cho tôi. Cử chỉ ấy đúng là anh ta đã coi nhà tôi là nhà anh ta rồi.

“Tôi đang rất muốn biết, tôi sai ở đâu?” Anh ta lại vắt chéo chân, hai tay chụm lại, thích thú chờ đợi câu trả lời của tôi.

“Cái đấy còn phải nói nữa à? Tôi bị anh chọc tức nên sinh bệnh. Năm năm nay tôi không đau ốm gì, gặp phải anh một cái là bị bệnh nặng, không phải do anh thì do ai?”

“Vậy cô rời khỏi My Sắc là do tôi?”

“Anh đừng có tự mình đa tình!”

“Vậy thì vì sao?”

“Bởi vì... Vì tôi chán, hơn nữa ở đây tôi cũng không được làm đầu bảng, có chỗ ra giá ời tôi về làm đầu bảng.”

“Cô mới làm ở My Sắc được hai tuần.”

Tôi giật mình, gã đàn ông này thật không thể coi thường. Anh ta đã hỏi thăm về tôi ở My Sắc, tôi càng nói càng bị hố, nhất định là không lừa được anh ta. Đúng là tôi bị sốt nên hồ đồ rồi, sao lại lằng nhằng với anh ta nhiều như vậy làm gì.

Tôi phát phát tay, mắt hết kiên nhẫn nói: “Anh muốn điều tra hộ khẩu thì tìm người khác đi, tôi ghét nhất là bị tra hỏi. Ăn xong thì mau đi đi, tôi muốn ngủ! Nhớ đóng cửa vào!”

Tôi lười biếng ưỡn người, kết quả là thấy hơi choáng váng.

Khang Tử Huyền ngồi bất động: “Không được, cô còn phải đến bệnh viện!”

“Không đi đâu, tôi ghét tiêm!”

Khang Tử Huyền mím môi không nói gì.

“Reng... reng... reng...” Điện thoại kêu lớn. Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mới tám giờ, mẹ với dượng ở Mỹ sao lại “thăm hỏi” sớm vậy, tôi cảm động chết mất.

Nhưng hóa ra là Phi Ca gọi về từ Osaka.

Tôi vừa cầm điện thoại nhẹ nhàng “alô” một tiếng, tiếng thét chói tai có thể so sánh với ba trăm con vịt ở đầu bên kia giống như ba trăm tấn thuốc nổ đẩy ngã tôi xuống sô pha.

“A... a... a... Lượng Lượng, Lượng Lượng, Lượng Lượng... bọn mình thắng rồi! Trời cao ơi, A Phi con cuối cùng cũng không phải “sao chổi” của trận đấu nữa rồi!”

“Phi Ca, chúc...” Tôi hiểu được niềm hạnh phúc của Phi Ca lúc này, vừa định chúc mừng thì cô nàng đã chìm vào thế giới của riêng mình, không cho tôi một cơ hội chen lời.

“Lượng Lượng... mẹ nó chứ, bây giờ cậu đừng nói xen vào, gọi điện thoại quốc tế đắt lắm đấy! Không thể để Nhật Bản bé nhỏ này kiếm tiền của chúng ta được, nếu không mình sẽ đau lòng không ngủ được mất! Lượng Lượng, bọn mình đừng nói nhảm nữa được không? Nói nhảm nhiều thì tốn nhiều tiền điện thoại. Lượng Lượng cậu nói xem có đúng không?”

Tôi ghen lại không nói được gì, từ đầu tới cuối mới hé môi được ba chữ thôi mà, tôi nói nhảm lúc nào? Kể nói nhảm không phải là cậu thì là ai?

Cuộc đời này có một người chị em ngốc cực đại thế này khiến tôi rất đau đầu.

Chất lượng truyền âm thanh của điện thoại đúng là rất ghê gớm, đầu bên kia truyền đến tiếng rống vang khắp biển Đông của một con lừa ngốc nghếch làm tôi xấu hổ muốn chết, còn Khang Tử Huyền đang thích thú mỉm cười.

Tôi quyết định vào trong phòng nói chuyện.

“Phi Ca, cậu đợi mình một chút, mình vào phòng...”

“Lượng Lượng, mẹ kiếp, cậu không hiểu tiếng Trung à? Vậy mình nói tiếng Anh. Listen, listen to me! “No” ngắt lời, ngắt lời không “happy”! Được rồi mình chỉ biết nói câu này thôi, còn lại mình chuyển sang nói tiếng Trung vậy. Lượng Lượng bọn mình thắng rồi, quán quân. Đây là một chặng đường đầy lý kỳ, kinh thiên động địa. Mọi việc là như thế này, mở màn bọn mình thua liên tục hai trận, mấy con bé Liên bang Nga kia vênh váo lắm, mới bắt đầu đã bàn nhau lúc về ăn cá sống chúc mừng rồi...”

Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, thật sự không nhịn được nữa: “Phi Ca cậu hiểu được tiếng Nga à?”

“Lượng Lượng, hôm nay cậu rất không nghe lời, có biết là điện thoại xuyên đại dương rất đắt không? Chúng ta không thể để cho bọn Nhật Bản kiếm tiền của chúng ta được, nếu không mình sẽ đau lòng không ngủ được mất! Lượng Lượng, bọn mình đừng nói linh tinh nữa được không?”

“Được.” Tôi ghen ngào: “Mình không nói linh tinh nữa.”

“Ừ, không nhiều lời nữa. Mình vừa nói đến đâu rồi? À, nói đến chỗ mấy con bé Liên bang Nga chưa thắng đã nghĩ đến chuyện ăn cá sống. Ôi! Lượng Lượng, cậu không biết đâu, mẹ kiếp, huấn luyện viên của mình nghĩ rằng mình sẽ lại thành “sao chổi” của trận đấu nữa chứ, sợ xanh cả mặt, lão còn muốn đổi mình ở trận tiếp theo. Lượng Lượng, mình đâu có dễ dãi như vậy chứ, mình đã nói với gã huấn luyện viên ấy là, hôm nay nếu anh thay Khương Cát Phi tôi, sau này về tôi sẽ chuyển sang bán rau. Hôm nay anh không để cho tôi đánh xong trận này, hừ, lão nương không chơi với anh nữa, lão nương đi bán rau đền đáp Tổ quốc là được chứ gì!”

Tôi vội vàng ậm ừ gật đầu, trong lòng kêu khổ. Cô nàng đáng xấu hổ này chui từ đâu ra vậy, rõ ràng là một vận động viên cấp Quốc gia, vừa đổi nghề đã nghĩ đến làm bà bán rau rồi, tốt xấu gì cũng phải có chí hướng mà đi bán thịt lợn chứ, không chừng còn có thể tạo cơn sốt trên trang chủ QQ.

Tôi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Khang Tử Huyền, anh ta đang cười như cảm thấy có gì thú vị lắm.

Tôi cười “ha ha” với anh ta, một tay ôm điện thoại, một tay chỉ vào ống nghe rồi chỉ vào huyết thái dương của mình, ý nói là cô nàng trong điện thoại đầu óc không ổn lắm, anh đừng cười hay kỳ thị vì bệnh của cô nàng quá nặng, lại không có cách nào trị khỏi được.

Khang Tử Huyền cười như cũ mà Phi Ca lại vẫn kêu gào: “Lượng Lượng này, cậu nói xem, đây không phải là mình quyết sống mái một trận sao? Thua thì mình phải về nhà bán rau, mẹ mình không nổi điên lên với mình mới là lạ đấy? Lúc nghỉ giữa hiệp, mình đã nói chuyện với mấy con bé Liên bang Nga, nếu thua thì rau xanh nhà mấy cô là do tôi bao hết, không ngờ A Phi tôi lại sa sút đến mức đi bán rau, mẹ kiếp, phải liều mạng, trận này chỉ được phép thua, không được thắng...”

“Chỉ được phép thua, không được thắng?” Tôi nuốt nước bọt, khó khăn hỏi: “Phi Ca, cậu muốn đi bán rau thế à?”

“Hả? À, mình vui quá nên nói nhầm, cậu thấy chưa, mẹ kiếp, cậu lại ngắt lời rồi kìa? Không phải mình đã nói rồi sao, gọi điện đường dài đắt lắm, mình không thể để Nhật Bản kiếm được tiền...”

“Ca, Ca...” Tôi cũng tiết kiệm tiền cho cô ấy, tiết kiệm cả chữ “Phi”: “Nói mau sau đó thế nào? Mình không xem truyền hình trực tiếp.”

“Sau đó như thế nào à? Thắng rồi, đánh ấy con bé Liên bang Nga mông to kia khóc chảy nước mắt...”

“Ca, thật ra thì mông cậu cũng không nhỏ...” Tôi không nhịn được nữa, thấp giọng lầm bầm nhưng Phi Ca đang bay trên chín tầng mây nên chắc cũng không nghe thấy.

Khang Tử Huyền ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được, đưa tay ôm lấy quai hàm, miệng nhếch lên giống như đang nín cười.

Tôi trợn mắt lườm anh ta một cái.

“Lượng Lượng, Lượng Lượng, không nói nữa, lãnh đạo tổ chức cho bọn mình đi ăn mừng. Mình sẽ ăn món cá sống của mấy con bé người Nga. Nào, hô một tiếng cuối cùng với chị nào: Sao chổi của trận đấu biến đi!”

Tôi bị cảm xúc của cô ấy cuốn theo, cũng chẳng bận tâm đến việc Khang Tử Huyền ở đây, giọng khàn khàn vui vẻ kêu to vào điện thoại cùng với Phi Ca: “Sao chổi của trận đấu biến đi!”

Sau khi dập điện thoại, thế giới cuối cùng cũng khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có. Tôi cầm điện thoại lặng lẽ ngồi xuống, im lặng vài giây rất ăn ý với Khang Tử Huyền, sau đó hắng giọng chỉ vào bức ảnh chụp trên tường nhún nhó nói: “Người... người yêu tôi. Người nổi tiếng đấy, người yêu tôi là người nổi tiếng.”

Nếu Phi Ca ở Nhật Bản xa xôi mà nghe được tôi nói về thân phận của mình như vậy, không biết cô ấy còn ăn được cá sống không đây!

Khang Tử Huyền hí mắt nhìn khiến tôi đâm ra chột dạ, không dám nhìn lại.

“Sao chổi của trận đấu?” Anh ta mỉm cười giống như những thứ khác chỉ là phụ, chỉ có việc ấy mới thú vị nhất.

“Việc ấy nói ra hơi dài.” Tôi hơi nghiêng về phía anh ta, quyết định cố gắng rửa sạch nỗi oan của Phi Ca. Tôi nói: “Người... người yêu tôi, cái người tên là Phi Ca ấy, cũng có một quãng thời gian đặc biệt kỳ lạ, chắc là bắt đầu từ mùa xuân năm ngoái. Chỉ cần cô ấy vào sân thi đấu, dù là trận lớn hay trận nhỏ, kết quả đều thua. Ví dụ như một trận đấu bình thường khi bọn họ thắng chắc rồi, chỉ cần cô ấy vào sân một cái là đội đối phương sẽ cải tử hoàn sinh. Phi Ca thế thảm lắm, quãng thời gian đó huấn luyện viên nhìn cô ấy giống như là thấy Osama bin Laden[1] vậy, chỉ thiếu nước quỳ xuống với cô ấy thôi. Lãnh đạo của cô ấy còn lo lắng hơn. Đội Brasil đã đoạt cúp vô địch hai lần liên tiếp, lãnh đạo đội ngày nào cũng nằm mơ phẫu thuật rồi gửi cô ấy đến đội Brasil. Nhưng trời không chiều lòng người, dạo gần đây đây vẫn chưa nghe nói người châu Á có thể phẫu thuật thành người Nam Mỹ. Phi Ca buồn bực đến mức... tự kỷ.”

[1] Tên đầy đủ là Osama bin Mohammed bin Awad bin Laden, là một người theo đạo Hồi chính thống và là người sáng lập ra tổ chức vũ trang al-Qaeda, là một trong 10 đối tượng bị FBI truy nã toàn cầu. Ngày 1 tháng 5 năm 2011, Tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama tuyên bố trên truyền hình toàn nước Mỹ rằng cùng

ngày đó bin Laden đã bị quân Hoa Kỳ giết chết tại Abbottabad, Pakistan, và rằng Hoa Kỳ đang giữ xác của ông ta.

Khang Tử Huyền nhìn tôi mỉm cười dịu dàng, không hề có vẻ cao ngạo lạnh lùng trước đó. Lúc này đây, thái độ hiền hòa trên khuôn mặt kia nhắc nhở tôi rằng anh ta là một người biết lắng nghe.

“Lần này xem như Phi Ca cá chép vượt vũ môn.” Tôi sung sướng dựa người vào ghế sofa, ngẩng đầu nhìn trần nhà, mơ mộng: “Thật ra Phi Ca về nhà bán rau cũng tốt, thật sự tôi đã ăn đủ đồ hộp rồi!”

“Bình thường cô vẫn thường xuyên ăn đồ hộp sao?” Khang Tử Huyền nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, làm gì có thời gian mà đi mua đồ ăn, hơn nữa tôi cũng không biết làm.”

“Phương Lượng Lượng!”

“Hả?”

“Tôi muốn hỏi một chút, không biết có phải là tôi hoa mắt không. Vừa rồi lúc đi tìm bát, tôi nhìn thấy trong khe hở của tủ bát nhà cô có một “bé” nằm đang mỉm cười với tôi.”

Mất mặt quá, sao lại mất mặt như thế này chứ?

Tôi chán nản nhìn trần nhà, máu nóng dâng trào trong cơ thể khiến trán càng thêm nóng. Tôi im lặng đứng dậy giả vờ gấp nói: “Muộn rồi, tôi đi ngủ đây, mệt lắm!”

Khang Tử Huyền không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ mỉm cười chế giễu tôi: “Đi đi, ngủ dậy cô còn có cháo nấu mà ăn.”

Tôi vỗ vỗ trán, nhe răng trợn mắt lườm anh ta.

Anh ta làm như vô tội mà cười tươi rói: “Tự sinh tự diệt thôi.”

“A! Khang Tử Huyền, tôi hận anh, tôi hận anh đến chết! Anh, anh biến mất khỏi mắt tôi nhanh lên. Nếu không, nếu không... Tôi đúng là không biết làm thế nào với anh nữa... A... a... a...tức chết mất thôi! Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy mặt anh nữa!”

Tôi ôm đầu liên tục hét lên rồi nhảy lên giường bật kín chăn an ủi trái tim bị tổn thương sâu sắc.

Tôi nằm trên giường tức giận đến mức muốn bẻ cong tường. Kết quả là Khang Tử Huyền đẩy cửa đi vào, tay cầm cốc nước và thuốc, dịu dàng nói với một kẻ đang sắp phát điên như tôi: “Được rồi, tức giận một chút có phải cảm thấy tinh thần thoải mái lên không? Không muốn đến bệnh viện thì mau ngồi dậy uống thuốc đi!”

Tôi liếc mắt nhìn cái vẻ giả tạo của anh ta, phở tức sắp nổ tung rồi, tôi ôm chăn cúi gập người: “Đây đúng là kiểu đánh cho người ta một gậy rồi lại thưởng cho người ta một xiên kẹo đường.”

“Thứ tôi cho cô ăn là thuốc, không phải kẹo đường.” Anh ta đưa cốc nước tới trước mặt tôi, trong tay cầm mấy viên thuốc. “Uống đi rồi ngủ tiếp!”

Tôi không nhận, lạnh lùng nhìn anh ta: “Tôi nói này Khang Tử Huyền, xem như tôi cầu xin anh đi, anh có thể giữ bộ mặt xấu xa vốn có của mình được không, đừng tự nhiên đối xử tốt với tôi nữa nhé!”

Khang Tử Huyền mỉm cười: “Thỉnh thoảng cũng có lúc muốn làm người tốt.” Giọng nói của anh ta tỏ vẻ sung sướng: “Cô may mắn đấy, gặp đúng lúc tôi tốt. Nhanh nào, uống đi!”

“Điên rồi, tôi thấy anh mới cần phải uống thuốc!” Tôi lườm anh ta rồi cầm lấy viên thuốc nuốt ừng ực vào bụng, sau đó nhanh chóng nằm xuống che kín chăn như không muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh ta nữa.

“Tôi ở ngay bên ngoài, nếu thấy khó chịu thì gọi tôi!”

Tôi nhú mắt im lặng vài giây, đột nhiên cảm thấy có chỗ không đúng nên vọt ngồi dậy, run run nói: “Anh, anh nói cái gì? Đêm nay anh ở đâu?”

Anh ta đã đi đến cửa: “Tôi ở trong phòng khách.”

Đầu óc tôi đờ đẫn: “Phòng khách nhà anh hả?”

Anh ta chỉ ra bên ngoài trả lời rất tự nhiên: “Phòng khách nhà cô.”

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, anh muốn làm gì?” Khuôn mặt lộ vẻ căng thẳng, tôi lập tức lấy chăn che ngực như mấy cô nữ sinh yếu đuối trong phim điện ảnh rồi lùi về phía sau.

“Cô yên tâm, tôi cũng không đến mức đòi bụng ăn quàng đâu!” Khang Tử Huyền lạnh nhạt nói rồi nhìn tôi: “Giúp người lấy vui thôi.”

“Mặc dù cô vẫn không biết hai chữ “cảm ơn” viết như thế nào.” Anh ta quay lưng lại phía tôi thản nhiên nói thêm một câu. Tôi tức giận ngồi trên giường vừa thở phì phì vừa lườm anh ta, không biết nên nói gì.

Sau một hồi giao chiến, tôi lựa chọn tin tưởng Khang Tử Huyền, không phải vì anh ta làm tôi cảm động, chẳng qua là vì nỗi cô đơn đến tuyệt vọng hai ngày trước vẫn còn đọng lại trong lòng, có một người ở ngoài cửa, ít nhất cuộc sống lẻ loi hiu quạnh của tôi cũng ấm áp hơn một chút.

Ngủ một mạch đến nửa đêm thì tỉnh, tôi nhón chân xuống giường len lén đi ra cửa phòng ngủ nhìn trộm Khang Tử Huyền đang nằm trên sô pha, áo vest đắp lên người, đôi lông mi đẹp hơi nhú lại. Chắc chắn anh ta phải vất vả lắm mới ngủ được.

Đêm mùa xuân vẫn hơi lạnh, tôi không đành lòng nên rón rén lấy một cái chăn từ trong tủ đắp lên người anh ta, coi như đã lặng lẽ nói cảm ơn, sau đó tôi lại ngủ không biết gì hết. Đến lúc tôi có chút ý thức thì trời hình như đã tờ mờ sáng, cảm giác có người nhẹ nhàng đặt tay lên trán tôi. Tôi mơ màng mở mắt nhìn khuôn mặt dịu dàng thân thiết trong ánh bình minh. Ngày mới tốt lành, tôi nghĩ đây chỉ là một giấc mộng đẹp buổi sáng. Một cảm giác an toàn từ từ dâng lên trong lòng, tôi lại nhắm mắt từ từ ngủ tiếp.

Lúc đầu tóc rối bời rời khỏi giường, tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều, lấy nhiệt kế đo được ba mươi tám độ, sức lực hình như cũng hồi phục được bảy tám phần.

Sau khi đánh răng rửa mặt, lúc mở cửa phòng ngủ tôi nghe thấy hình như Khang Tử Huyền đang nói chuyện điện thoại ở ngoài cửa. Anh ta vẫn chưa đi.

“... Vậy lại làm phiền dì Liên rồi, vâng, cháo nhẹ là được rồi ạ, món tối hôm qua cũng rất ngon. Dì có thể làm thêm chút đồ ăn không?”

“Không phải, chỉ là một người bạn thôi.”

“Gặp ai?... Không không, bà ngoại à, cháu không muốn gặp đâu, lãng phí thời gian lắm! Cháu cũng cảm thấy không thoải mái.”

“Hai việc này hoàn toàn khác nhau... À, cháu có điện thoại gọi đến rồi. Được, cháu sẽ về ăn cơm với bà, trưa gặp lại dì nhé!”

Dĩ nhiên là Khang Tử Huyền không có điện thoại gọi đến, chắc là không muốn nói mấy chuyện tào lao với người bà ngoại đang dốc sức sắp xếp việc xem mặt ỉn nên anh ta gác máy. Về mặt không hài lòng, anh ta quay người lại đúng lúc nhìn thấy tôi đang dựa vào khung cửa, đồng tai nghe lén anh ta nói chuyện điện thoại.

Anh ta nhìn tôi, không thấy cái vẻ khiêm tốn lúc vừa rồi nữa. Khôi phục lại vẻ bình thản, anh ta xoa cằm nói: “Chào buổi sáng!”

Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đúng là sớm thật, mới tám giờ, tôi vẩy tay cười ha ha: “Chào buổi sáng, cũng không sớm nữa, anh đi làm nhanh đi!”

“Cô cảm thấy thế nào? Cần đến bệnh viện không?” Anh ta nói ngay.

Tôi lắc đầu, sung sướng phát hiện cảm giác chóng mặt cũng không còn: “Không, tôi khỏe lắm rồi, cơ thể rất khỏe, ăn cơm rất ngon.”

Anh ta không tỏ thái độ, chỉnh lại tôi: “Cô vẫn chưa ăn cơm.”

“Tối hôm qua ăn rồi còn gì. Tôi khỏe rồi, hoàn toàn khỏe rồi.” Tôi cố tinh thần, cố gắng nhấn mạnh, quyết tâm dùng hết sức để tổng tiền cái gã đàn ông phiền phức này đi.

Tôi cười hì hì tiến lại gần, dùng cảm dùng sức vỗ vỗ vai anh ta: “Anh cũng không tồi đâu, khó có được một lần giúp người làm vui như thế này, cuối cùng cũng có một chút giống người tốt, chúc mừng chúc mừng!”

Ánh mắt sắc bén như mũi tên của Khang Tử Huyền nhìn tôi vung về diễn trò, tôi làm ngơ, tiếp tục phô trương tài diễn xuất của mình: “Bà ngoại anh nhớ cháu rồi hả? Chắc chắc, tình cảm bà cháu sâu sắc đúng là làm cho người ta cảm động. Bà ngoại đợi cậu bé quàng khăn đỏ đây mà, mau về đi thôi.” Tôi đẩy đẩy anh ta.

“Tôi kêu bọn họ nấu chút cháo.” Anh ta chỉ chỉ một túi nóng hổi trên bàn trà: “Ồ kia có bánh mì và sữa đậu nành, trước khi tôi đi, cô phải ăn cho no.”

Tôi im lặng.

7. Chương 7: Đờng Hâm Mộ Chì, Chỉ Là Truyền Thuyết Mà Thôi!

Sữa đậu nành rất thơm, bánh mì rất mới, người đàn ông trước mắt cũng trở nên rất đáng yêu, hơn nữa anh ta biết quan tâm chăm sóc, có thể nói là hoàn hảo. Tôi khó khăn mở miệng chớp mắt mấy cái, cảm thấy đây là một vấn đề lớn gần như chí mạng: Khang Tử Huyền đối xử với tôi quá tốt, vậy có giống người đang tìm tình một đêm không? Cho dù muốn tìm người tình nhiều đêm cũng không cần phải chu đáo như vậy. Anh ta đối xử không tốt với tôi là việc bình thường, anh ta đối xử tốt với tôi là một điều rất không bình thường!

Tôi nhớ lúc ở trường có học qua môn tâm lý tội phạm. Môn học này rất cao siêu, tổng kết những hình thức phạm tội nhằm phán đoán được thủ đoạn giết người hàng loạt bắt nguồn từ những cách thức trong quá khứ để dựa vào đó đưa ra những nghi ngờ, trên cơ bản đúng được tám chín phần mười. Thật ra nhà tâm lý tội phạm cũng không phải thần tiên, ông ta có thể đưa ra hướng đi cho những vụ án khó, đơn giản là vì tội phạm lười thôi. Những tên sát thủ biến thái bình thường cư xử rất biến thái, đến lúc giết người thật thì hấn lại lười. Hôm nay đi bắn người còn phải đến chợ đen lấy súng, rồi còn bị mấy tên anh chị chợ đen làm thịt, ngày mai đi chém người còn phải đến chợ đen mua dao mổ lợn, dao mổ lợn lại nặng trình trịch, ngày kia đi chôn sống người còn phải khiêng xéng đi tìm một miếng đất hoang đào hố, người còn chưa giết xong, nói không chừng chính hấn lại mệt mỗi đến mức đột quỵ, lão đảo một cái, rơi luôn vào cái hố đấy trước. Thế không phải là tự làm ình kiệt sức sao? Giở nhiều thủ đoạn như vậy để làm gì chứ, dùng luôn thuốc trừ sâu DDVP[1] đi, tiện lợi, tiết kiệm tiền lại dễ mang theo, hơn nữa đảm bảo là uống vào chết ngay. Thứ tốt như vậy đến mấy con chuột ở Trung Quốc còn có thể thưởng thức, mấy tên sát thủ quái gở người ngoại quốc cũng phải đặc biệt vượt ngàn dặm xa xôi đến Trung Quốc để mua, vì thế mới nói muốn làm một sát thủ biến thái cũng không phải dễ dàng gì.

[1] Loại thuốc bảo vệ thực vật rất độc có độc tính cao, nên được xếp vào danh mục hạn chế sử dụng.

Xem xét từ hình thức giết người cố định của những tên giết người hàng loạt, có thể thấy mọi việc đều có cách thức cố định, không dễ xảy ra thay đổi, mà một khi đã xảy ra thay đổi, nhất định đầu óc đương sự đã bị biến dị hoặc kích động, hoặc là người ngoài hành tinh xâm nhập rồi, tóm lại là không bình thường.

Tôi lập đi lập lại phân tích từ góc độ chuyên nghiệp. Khang Tử Huyền đối xử với tôi đúng là rất khác, nói đi xem mặt lãng phí thời gian, lại chấp nhận tốn thời gian chạy qua chạy lại chỉ để mang một bát cháo đến chỗ tôi. Khuôn mặt lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng giờ thỉnh thoảng lại thân thiện hiền lành, ý đồ của anh ta đối với tôi đã rất rõ ràng.

Lúc đầu còn hơi nghi ngờ nhưng giờ tôi đã hoàn toàn chắc chắn.

Tôi thật sự sợ hãi, anh ta đã đuổi đến cửa, lại còn bám dai như đĩa, Phương Lượng Lượng tôi còn có đường sống không?

Tôi lập tức quyết định.

Thấy tôi ngẩn ra hồi lâu không có phản ứng, Khang Tử Huyền hỏi: “Cô có đang nghe không đấy?”

“Hả?” Tôi lấy lại tinh thần, vội vàng gạt đầu, nặn ra một nụ cười giả tạo: “Đang nghe, đang nghe đây.”

Khang Tử Huyền đi đến trước mặt tôi, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn tôi: “Vừa rồi cô nghĩ cái gì vậy?”

Tôi muốn khóc quá, lúc trước đúng là đầu óc tôi bị chó gặm rồi nên mới đi đùa giỡn gã đàn ông đẹp trai mà nham hiểm này. Nụ cười “đóng băng” mất vài giây rồi tôi gơ tay lên thề thốt: “Tôi không nghĩ gì hết. Có Thượng đế làm chứng cho tôi.”

A di đà Phật, may là Thượng đế không biết tôi đây là đệ tử của Phật môn.

Tôi đẩy đẩy Khang Tử Huyền giục: “Không phải anh đi lấy cháo cho tôi sao? Mau đi đi, tay nghề của đầu bếp nhà anh rất giỏi, tốt nhất là mang cho tôi mấy món ăn mặn để nuốt một chút!”

Anh ta nói ngắn gọn: “Đợi tôi nửa tiếng!”

“Chắc chắn, đúng là không nhìn ra tâm hồn anh cũng có lúc tốt đẹp như vậy. Mau đi đi, cậu bé quàng khăn đỏ, trước khi trời tối nhất định phải trở về đây!”

Anh ta nở nụ cười như có như không nhìn tôi, thái độ gay gắt có dịu đi đôi chút.

Khang Tử Huyền cuối cùng cũng bị tôi ném ra khỏi cửa. Anh ta đi rồi, tôi đứng sau cánh cửa thở dài, trong lòng trào dâng một cảm xúc mạnh mẽ. Tôi hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí mở cửa ngó ra. Anh ta đứng ở cạnh thang máy, ngay cả bóng lưng cũng tạo cảm giác thanh tao lịch lãm. Mẹ từng nói với tôi rằng, người đàn ông có được bóng lưng rộng lớn như vậy rất đáng tin. Tôi đã từng không tin, bởi vì lưng Phó Thần hơi mỏng nhưng tôi vẫn cảm thấy đủ cho tôi dựa vào cả đời. Tôi không biết cuối cùng là tôi sai hay mẹ tôi sai, nhưng giờ phút này tôi không muốn bị phân tâm, tôi chỉ muốn nói một số lời cần nói với người đàn ông này.

Tôi ngó đầu ra, ngại ngần hắng giọng, điều chỉnh cảm xúc: “Khụ khụ...”

Anh ta nghe thấy xoay người lại.

Chúng tôi cách nhau vài bước chân.

Tôi nói: “Cái này... Tôi biết hai chữ “cảm ơn” viết như thế nào.”

Anh ta không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Tôi nói: “Cảm ơn!”

Sau khi Khang Tử Huyền đi, tôi vội vàng chạy vào trong phòng lấy ra một cái túi du lịch lớn rồi nhét vội mấy bộ quần áo vào, lại đảo qua một lượt khắp phòng, xác định không có gì quan trọng bị bỏ sót, tôi cẩn trọng kéo khóa lại. Sau khi dọn dẹp xong, lo lắng được giảm đi vài phần, tôi ăn cái bánh mì mà Khang Tử Huyền mua về, uống cạn cốc sữa đậu nành ấm áp, tôi cầm bút viết một tờ giấy nhắn lại cho anh ta: “Tôi biết anh thèm khát sắc đẹp của tôi, nhưng khi anh nhìn thấy tờ giấy này, tôi đã cao chạy xa bay rồi. Tôi cho phép anh nhớ đã từng gặp một cô gái xinh đẹp như tôi khi tám mươi tuổi nhưng điều kiện đầu tiên là anh phải sống được lâu như vậy. Đừng nản chí, sẽ có một cô gái yêu anh, bye bye!”

Tôi dán tờ giấy lên trên cửa, để anh ta nhìn một cái là thấy ngay. Sau đó tôi xách túi, lắc lắc cái mông và bỏ trốn một mạch.

Nhưng tôi lại nhanh chóng quay lại, vội vã mở cửa ra, vì tôi quên hôn từ biệt ba tôi. Hôn chụt một cái lên bức ảnh người cha trẻ tuổi đẹp trai của mình, tôi vội vã bỏ đi. Có thể nhìn thấy người mẹ già và dưỡng Alan trong bức ảnh đang tội nghiệp ngóng nhìn tôi, lên án tôi thiên vị người cha đã mất của mình. Tôi đầu hàng, lại quay lại hôn hai ông bà một cái rồi khăn gói chạy như điên.

Tôi lái xe đến nhà Phi Ca, tôi có chìa khóa nhà cô ấy, cô ấy cũng có chìa khóa nhà tôi. Vì thế việc thường xuyên xảy ra là, tôi mệt mỏi ở bên ngoài cả một ngày, về nhà, cũng đã quen với việc nhìn thấy một cô gái cao lênh khênh nằm ngủ như chết trên giường của tôi, sau đó tôi tự cởi đồ, cũng nặng nề ném mình lên giường, hai đứa cùng nhau ngủ như chết. Nhưng Phi Ca chơi thể thao, ngay cả lúc ngủ cũng bị bệnh nghề nghiệp, thường xuyên coi đầu tôi như quả bóng chuyền mà đánh xuống dưới gầm giường. Vấn đề là đầu của tôi không co dẫn được như quả bóng chuyền nên lúc tỉnh lại ngày hôm sau, trên đầu tôi thường sưng to một cục. Đã thế Phi Ca còn quan tâm hỏi: “Ồ kia, gặp phải cướp à? Sưng một cục to kia!”

Mẹ tôi ở Mỹ đã khá lâu, quan hệ lộn xộn của người nước ngoài đã thấy nhiều rồi, có thời gian điện thoại gọi về đây đều là Phi Ca nhận máy lúc đang ngủ. Có một lần, mẹ tôi mơ một giấc mơ có nhân vật chính là tôi và Phi Ca, hai chúng tôi lăn lộn trên chiếc giường đơn, không có vận động nào đơn giản hơn việc lăn qua lăn lại trên giường. Nhưng mẹ tôi vẫn giật mình tỉnh dậy, bà cảm thấy ông trời đang ám chỉ cho bà cái gì đó nên không thêm quan tâm đến múi giờ, vào đúng mười giờ tối ở Bắc Kinh mẹ tôi gọi điện thoại đến. Kết quả không may là Phi Ca nhận điện thoại, mà lúc ấy tôi đang gác đầu lên bụng cô ấy ngủ bất tỉnh nhân sự.

Nội dung cuộc nói chuyện là như thế này.

Mẹ tôi nói năng lộn xộn: “Lượng Lượng à, Phi Ca đang ở đâu?”

Phi Ca bị đánh thức, ngáp một cái thật lớn, mơ hồ đáp: “Cháu ở trên giường dì ạ.”

“Vậy Lượng Lượng đâu?”

“Cậu ấy cũng ở trên giường.”

“Hai đứa ở trên giường?”

“Vâng, lên giường từ sớm ạ.”

Mẹ tôi nhẹ nhàng tay, điện thoại bị cúp.

Ngày hôm sau Phi Ca kể lại chuyện mẹ tôi vô duyên vô cớ gọi điện thoại đến, tôi đánh hơi thấy câu hỏi của mẹ tôi có chỗ khó hiểu nên định gọi điện lại cho bà. Kết quả là mẹ già đã gọi điện cho tôi trước.

Mẹ tôi khóc sụt sùi trong điện thoại, bà nói bà xin lỗi người cha đã khuất của tôi, nếu sớm biết tôi bị biến tính thì chi bằng lúc trước trốn khỏi bàn mổ, bây giờ đỡ phải sinh ra một đứa con gái gây họa cho người khác.

Tôi nghe mà mù mờ, cuối cùng cũng hiểu được lý do tại sao, đúng là dễ khóc dễ cười. Nhưng thấy mẹ già quan tâm, tôi kiên nhẫn giải thích, nói ngữ văn của Phi Ca cực kỳ tốt, rất thích dùng câu tắt, thật ra ý đầy đủ mà cô ấy muốn nói tối hôm qua là: Tối nay bọn con lên giường ngủ sớm, đơn giản chỉ là ngủ, lúc ngủ không vận động như kiểu ngủ kia.

Tức giận vì mẹ tôi suy nghĩ lung tung, tôi không nhịn được dọa bà: “Mẹ, bọn con ngủ không hề vận động, thật đấy, không giống mẹ với dượng Alan, lớn tuổi như vậy mà còn có ý thức bảo vệ sức khỏe, lúc ngủ cũng “vận động”. Vậy “vận động” thế có tác dụng gì không? Mỗi ngày một lần? Một ngày mấy lần?”

Tôi đoán mặt mẹ chắc đang đỏ như quả cà chua. Cách nhau cả Thái Bình Dương, sư tử Hà Đông rống lên một tiếng: “Phương Lượng Lượng! Con ngứa người phải không?”

Tôi biết điều gác máy, lăn xuống sofa cười gian trá hơn cả một con cáo với Phi Ca.

Sau đó suy nghĩ trong đầu mẹ tôi nhanh chóng bị tôi xóa tan, vì không lâu sau đó tôi vui vẻ nói ẹ biết tôi và Phó Thần đang quen nhau. Lúc này mẹ mới mừng rỡ ra mặt, ấp úng nói cho tôi biết (coi như phần thưởng) là bốn ngày một lần, bình thường là vào cuối tuần, còn những ngày lễ khác không tính.

Là một đứa con gái hiếu thảo, tôi ân cần nói: “Mẹ, chú ý cái lưng nhé, cái lưng!”

8. Chương 8: Mai Phục Trong Trường Trung Học

Tôi sắp xếp căn nhà của Phi Ca, trong lòng rất vui vẻ vì những ngày tháng sau này sẽ không còn liên quan gì với Khang Tử Huyền. Tôi đã vứt số điện thoại dùng khi nằm vùng nên anh ta cũng không có cách gì liên lạc với tôi nữa. Kể có tiền thay đổi người tình rất nhanh, đợi thêm một thời gian nữa, sự nhiệt tình của anh ta với tôi cũng không khác thủy triều xuống là mấy. Có khi nhìn thấy nhau trên đường cũng không nhận ra tôi, khi đó tôi lại có thể quay về nhà mà không gặp một chút phiền phức nào nữa. Thêm vào đó, nhà tôi là một bãi rác nhỏ, sự khác biệt duy nhất với một bãi rác chân chính ở chỗ, nhà tôi không lộ thiên.

Căn phòng một trăm mét vuông của Phi Ca có thể sạch sẽ hơn, mẹ cô ấy thường xuyên đến đây dọn dẹp trong lúc cô ấy đi thi đấu hay tập huấn. Ở đây mức độ thoải mái cao hơn chỗ tôi rất nhiều nên tôi vui đến quên cả trời đất. Tôi thoải mái nằm trên chiếc ghế sofa trắng tinh của Phi Ca như một con mèo lười. Híp mắt tưởng tượng đến khuôn mặt u ám đến mức muốn bóp chết tôi của Khang Tử Huyền sau khi nhìn thấy mảnh giấy, tôi sung sướng vỗ đùi cười “ha ha”.

Sáng hôm sau, tôi đang ngủ thì nhận được điện thoại của lão Đàm. Vừa nghe thấy tiếng phổ thông cứng nhắc lạnh lùng của ông ta, tôi rùng mình một cái, mấy con sâu ngủ chạy sạch. Lau qua loa nước miếng đang chảy dờ ở bên mép, tôi ngồi dậy chăm chú nghe ông ta nói chuyện.

Lão Đàm bàn giao công việc vẫn lời ít mà ý nhiều như trước, giữ chữ như vàng: “Lượng Lượng, ngày kia đúng tám giờ đến báo danh tại phòng giáo vụ ở trường A trên đường Bắc Điện. Nhiệm vụ cụ thể Tiểu Mạnh sẽ nói cho cô. Tôi phải họp rồi, cứ như vậy đi!”

Từ đầu đến cuối, mắt tôi còn chưa chớp nổi ba lần mà ông ta đã cúp điện thoại đến “cạch” một tiếng, khiến cho tôi có cảm giác ầm ỨC không biết trút vào đâu.

Nhưng lão Đàm thường xuyên nói nửa câu rồi để cho cả một đám lâu la thủ hạ tự linh ngộ như vậy. Tiểu Mạnh, cấp dưới của ông ta nói rằng đây chính là phong cách lãnh đạo. Tiểu Mạnh thường xuyên tiếp xúc với tầng lớp lãnh đạo cao nhất trong Cục, nghe nói Cục trưởng đại nhân còn ngắn gọn hơn, bình thường đa số là “Ừ!”, “Đi xuống đi!”, “Thế nào rồi?”, “Biết rồi!”. Trong lòng mọi người đều tự hỏi rằng, rốt cuộc thì Cục trưởng đại nhân bị làm sao, sao mà có thể tích chữ như vàng đến mức khiến cho người ta giận dữ đến vậy. Sau đây Lý Phóng đưa ra một giả thiết nghe có vẻ hết sức thuyết phục. Anh ta nói: Có khi là vợ hai của Cục trưởng đại nhân quá đẹp, Cục trưởng đại nhân rất phấn khích nên “vận động” hàng đêm, kêu rên đến mức cổ họng bị mất tiếng luôn. Thắc mắc trong lòng đã được giải đáp, mọi người lúc này mới “ồ” lên.

Trong lòng tôi mừng thầm, trường trung học tốt nhất thành phố A, chưa từng đào tạo ra tội phạm giết người nào, nhưng lại sản sinh ra một đồng tình anh đêm không xuể, là cái nôi của những con mọt sách. Đây là trường học cao cấp mà tôi có đập vỡ đầu cũng không vào nổi.

Phó Thần và Duy Nhất đã tốt nghiệp trường trung học ấy. Lúc đó tôi và Duy Nhất học cùng cấp, mẹ tôi thường xuyên lấy bộ đồng phục ở trường của Duy Nhất ra khoe trước mặt tôi. Bà ta nói: “Bộ đồng phục trường trung học A khác xa với bộ đồng phục trường hạng ba của mày đây, Lượng Lượng ạ. Bộ đồ này toát lên sự cao sang quý phái, đâu có như đám học sinh hạng ba chúng mày, ăn mặc như một đám lưu manh, người lớn như tao nhìn không vừa mắt chút nào!”.

Mẹ tôi nói bóng nói gió “đám học sinh” kia chính là tôi và thật không may là, Phương Lượng Lượng tôi lúc ấy lại đúng là thủ lĩnh trong trường hạng ba có đàn em toàn là một lũ lưu manh, nên bà ta đã khiến cho cả đám chúng tôi tức điên lên.

Nay thời thế đã đổi thay rồi, lão Đàm để tôi đến phòng Giáo vụ trường trung học tiếng tăm lừng lẫy ấy báo danh. Tôi híp mắt vỗ đùi, việc này còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Kêu tôi trà trộn vào trong ngôi trường ấy làm giáo viên đây mà.

Tôi sung sướng xoa xoa tay. Năng lực của lão Đàm thật cao siêu, một đứa mù chữ tốt nghiệp trường trung học hạng ba như Phương Lượng Lượng tôi đây, lại có thể không cần thi tuyển mà được cất nhắc thẳng vào làm cô giáo Phương danh giá của trường trung học A, danh chính ngôn thuận chen ép học sinh xuất sắc của ngôi trường năm đó đã khiến tôi căm thù đến tận xương tủy. Thú vị lắm đây!

Lão Đàm không hổ là miếng cơm manh áo của tôi, có lợi lộc gì cũng không quên tôi. Lần tới tôi sẽ tặng bóc ông ta một chút.

Tôi bò xuống giường, mặt mày hớn hở gọi điện cho Tiểu Mạnh nghe sắp xếp, trong lòng đã thầm toan tính xem lão Đàm thu xếp cho tôi vào dạy môn gì trong trường. Toán, ngữ văn, tiếng Anh, hóa học, vật lý, sinh vật, một chữ tôi cũng không biết gì, có khi để tôi làm giáo viên thể dục cũng nên, đây là nghề của tôi mà.

Đội cô giáo Phương tôi đây nhậm chức, tôi sẽ để cho đám mọt sách kia mỗi ngày chạy năm nghìn mét, công tác ngược đãi trẻ nhỏ không thể chậm trễ được.

Tôi đang nóng lòng muốn được trải nghiệm mà Tiểu Mạnh lại nói giọng trêu đùa: “Alô, Lượng Lượng đây à? Ha ha...”

Tiếng “ha ha” của Tiểu Mạnh nghe là lạ, giống như là... có gì đó không ổn, nhưng tôi cũng không mấy bận tâm.

“Mạnh Mạnh hả?” Tiểu Mạnh là một anh chàng to lớn mập mạp, bình thường tôi đều gọi anh ta như vậy. “Lão Đàm kêu tôi gọi điện cho anh đấy, lần này phải tôi đến trường trung học A làm gì thế?”

Tôi đã biết rõ nhưng vẫn cố hỏi vì thật ra tôi rất muốn biết rốt cuộc thì cấp trên sắp xếp cho tôi vào làm giáo viên dạy môn gì, cụ thể là tiếp cận nhân vật mục tiêu nào để còn biết đường mà... soạn giáo án chứ.

“Lượng Lượng này, không đúng, phải gọi là bạn học Phương Lượng Lượng chứ! Mấy đứa bọn mình đang rất hâm mộ cậu với Đông Tử đấy. Hai người lần này được chơi rồi nhé, lớn tuổi thế này rồi mà vẫn còn được quay lại thời trung học, người mặc đồng phục lưng đeo cặp, nhìn thấy giáo viên là lớn tiếng: “Em chào thầy!”. Đúng là khiến cho bọn tôi hâm mộ chết đi được ấy, ha ha...”

Tiểu Mạnh nói oang oang một mạch, chỗ cậu ta có vẻ âm ỉ, hình như là có rất nhiều người đang cười. Tiểu Mạnh là kẻ cười “ha ha” đầu tiên.

Tôi ngây ra như phỗng. Tôi không phải đứa ngốc, tôi nghe ra vấn đề rồi, thật sự là đã nghe ra vấn đề rồi.

Lão Đàm, cái lão già kia lại kêu một cô gái 24 tuổi đầu là tôi đây đi đóng giả một học sinh trung học ngây thơ. Tôi tự hỏi không biết đầu óc hần ta đã bị chó gặm mấy vạn lần rồi mới có thể nghĩ ra được cái ý tưởng khủng khiếp đến vậy. Tôi là một bà cô trưởng thành, hơn nữa cũng đã trải qua rất nhiều thăng trầm, giờ lại phải mặc bộ đồng phục trung học ngớ ngẩn bon chen với đám trai gái mọt sách cả ngày. Việc này quá vô lý, mà tôi cũng không dám đảm bảo rằng thân thể của đám nhóc đó vẫn còn được nguyên vẹn.

Tôi bị đả kích rất lớn: “Cái gì mà lưng đeo cặp, người mặc đồng phục? Mẹ kiếp, Tiểu Mạnh, có phải là cậu đang thêm ăn đòn không hả? Lại dám lôi lão nương đây ra làm trò cười, cậu chán sống thì cứ nói thẳng ra đi!”

Tim tôi đập thình thịch, trong lòng có dự cảm chẳng lành, chỉ hy vọng vừa rồi là do Tiểu Mạnh đùa dai. Tiểu Mạnh cười đủ rồi, lại thấy tôi sắp nổi điên, cậu ta cũng biết tính tôi nói được là làm được nên “khụ khụ” hai tiếng rồi nghiêm túc nói: “Lượng Lượng, đừng nóng! Vừa rồi tôi không nhận được, bây giờ chúng ta nói chuyện nghiêm túc. Việc là như thế này...”

Tiểu Mạnh nói một lèo mấy việc lộn xộn, càng nghe người tôi lại càng lạnh đi, giống như đang ngâm mình trong hầm băng. Giữa tiết trời mùa xuân mà tôi lạnh run từ đầu ngón chân lên đến đỉnh đầu.

Lão Đàm trước nay chưa từng bị lừa đá trúng đầu, hơn nữa ông ta còn có đai đen karate. Như vậy thì trước khi con lừa kịp giơ chân lên đá, ông ta sẽ dùng võ ảnh cước để đá con lừa chấn thương sọ não luôn. Thế mới nói, trước giờ ông ta làm việc gì cũng đều có lý do của mình, không có gì đáng phải nghi ngờ cả.

Thân là cấp dưới đắc lực của lãnh đạo Đàm, việc mà Phương Lượng Lượng tôi từ đầu đến cuối phải làm chỉ gói gọn trong hai chữ “phục tùng” mà thôi. Việc này cũng không phải nghi ngờ gì nữa.

Toàn bộ câu chuyện là như vậy.

Trong những tháng ngày tôi chịu đủ mọi khổ sở ở Mỹ Sắc, điệp viên của Interpol mai phục trong Hải Thần hội làm việc hiệu quả không biết cao hơn tôi được mấy bậc đã cực khổ đào bới được một tin tức quan trọng: nhân vật mấu chốt Long ca rất có khả năng đang đảm nhiệm một chức vị gì đó trong ngành giáo dục của thành phố A.

Manh mối này chẳng khác nào chiếc phao cứu sinh, lão Đàm lập tức thu hẹp phạm vi nghi phạm và thông qua điều tra sàng lọc đã tìm ra được một nhân vật làm mục tiêu.

Giang Viễn Long, giáo sư chuyên ngành Hóa của Đại học A, có phòng thí nghiệm riêng, tuy là học giả nhưng sự nghiệp lại không đơn thuần như vậy, ngoài việc giảng dạy ở trường học còn sở hữu một công ty in lớn. Gần đây tình hình tài chính trong công ty khá căng thẳng, cảnh sát nghi ngờ công ty này đã trở thành cổ đông thứ hai của một công ty bất động sản nào đó, nhưng điều kỳ lạ là rất hiếm khi thấy vị học giả đó lo lắng bất an.

Không chỉ có thế, gia cảnh của Giang Viễn Long đúng là rất được, đơn giản vì giáo sư Giang có một bà vợ quyền lực. Sau khi tổng hợp các dữ liệu đã cho thấy rằng, Giang phu nhân Hoàng Kỳ San mới chính là người “buông rèm nhiếp chính”, bởi bà ta là em gái của phu nhân Thị trưởng. Tỷ muội tình thâm, mấy năm nay lợi dụng quyền lực trong tay anh rể, bản thân lại khôn khéo tài năng, nên bà ta dễ dàng giúp chồng điều hành công ty. Cho nên ở bên ngoài Giang Viễn Long là người điều hành pháp lý nhưng thật ra người quyết định vẫn là bà vợ, mà Hoàng phu nhân vì sự nghiệp chính trị của anh rể Thị trưởng, luôn cố gắng tránh tình trạng “cây to đón gió lớn”, nên những lúc quan trọng vẫn đẩy chồng lên trước, tránh bị người ta chỉ trích. Ví dụ như lần này, việc hạ giá công ty cổ phần bất động sản chỉ có một số người biết, hơn nữa liệu thị trường phu nhân liệu có được dây máu ăn phần hay không, việc này e rằng chỉ có người trong cuộc mới biết rõ ngọn ngành.

Tôi nghe Tiểu Mạnh nói liên miên một hồi về việc nhà họ Giang, thăm nghĩ gia đình giàu có lại còn có quan hệ họ hàng với Thị trưởng như thế, làm sao có thể cầu kết với xã hội đen ở nước ngoài làm tiền giả được, ăn no rửng mỡ quá rồi sao? Tiểu Mạnh cũng nghĩ như vậy nhưng Giang Viễn Long hiện tại hội tụ đủ những yếu tố đáng ngờ nhất nên xứng đáng bị xếp vào diện bị tình nghi. Hơn nữa gần đây Hoàng Kỳ San đã có một quyết định kinh doanh khá liều lĩnh, dẫn đến việc không thu hồi lại được vốn. Mặt khác thời gian thu hồi vốn của công ty bất động sản quá lâu, lại đốt tiền của ngành sản xuất, vì thế trước mắt cần có một nguồn đầu tư lớn. Việc này rất có khả năng chính là động cơ phạm tội của bọn họ.

Để tránh trường hợp không may, lão Đàm vẫn quyết định tìm hiểu đến tận cùng, dù sao bây giờ nghi phạm nổi bật nhất vẫn là tên Giang Viễn Long này. Nhưng gần đây Giang Viễn Long mới bị tai nạn, thiếu chút nữa thì cái mạng nhỏ cũng không giữ được, sau khi xuất viện về nhà kiên quyết đóng cửa không ra ngoài. Vợ ông ta vì chăm sóc chồng mà chuyển cả văn phòng về nhà để dễ bề chỉ huy cấp dưới làm việc.

Việc rắc rối là ở chỗ này đây, người nhà này hầu hết đều là nghi phạm, nhưng không có chứng cứ đáng tin cậy nào nên dĩ nhiên không thể bắt giữ để thẩm vấn. Điều phiền toái nhất khiến lão Đàm khó có thể động vào gia đình này chính là cái “điểm tựa” ở sau lưng bọn họ. Cục trưởng dặn anh ta không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không sẽ khó lòng giữ được cái mũ quan trên đầu.

Không thể bước vào một cách đường hoàng, vậy thì đành phải đến theo lối bí mật thôi.

Dĩ nhiên phải thông lối bí mật này bằng cách đặt máy nghe lén ở nhà họ Giang, để theo dõi những cuộc điện thoại đến và đi của gia đình ông ta với bên ngoài.

Mọi việc lúc nói ra thì có vẻ dễ dàng, nhưng đến lúc bắt tay vào thực hiện mới thấy còn khó hơn là lên trời, có gia đình nào lại để cho người lạ đặt chân vào không gian riêng của mình quá một phút không? Vì thế kế hoạch mà lão Đàm mất công thiết kế để hai đàn em lên vào lắp đặt máy nghe trộm đã chính thức thất bại.

Bởi vậy mà tôi, một cô gái có khuôn mặt ngây thơ được giao nhiệm vụ phải đeo cặp sách, tóc buộc chổng ngược lên để tiếp cận con trai của Giang Viễn Long – Giang Ly.

Rất cục tôi cũng hiểu được vừa rồi vì sao lão Đàm lại ngắt điện thoại để cho Tiểu Mạnh hướng dẫn nhiệm vụ. Tôi nhớ rõ anh ta khá thận trọng, lúc hướng dẫn nhiệm vụ cho tôi không hề hồ đồ chút nào, nhất định sẽ nói cho đến khi tôi hiểu được mới thôi.

Nguyên nhân mà lão già này khó có thể mở miệng được thật ra rất đơn giản. Kêu bà cô như tôi đây học cái giọng trẻ con ồm ồm như Lâm Chí Linh[1], còn làm “cô thiếu nữ xinh đẹp” đeo bám anh chàng đẹp trai Giang Ly rồi bước chân vào nhà cậu ta là đúng là một việc vô cùng hoang đường, là gây khó dễ cho người khác.

[1] Siêu mẫu, diễn viên Đài Loan.

Lão già này rốt cục cũng cảm thấy có lỗi với tôi vì không để lại cho tôi một con đường sống nào cả.

Chán nản ném di động, tôi nằm ngửa lên giường, cảm thấy những ngày tháng u ám tối tăm sắp dần dập lao đến. Vừa thoát khỏi vòng xoáy ma quỷ lại phải nhảy vào làm một tên hề trong thế giới nhất quỷ nhì ma, tôi nhớ đến mấy lời của Tiểu Mạnh: “Lượng Lượng kia, cứng rắn kiên trì lên đi! Chỉ cần cô cột tóc hai bên, học mấy cô nhóc chu môi lên giả vờ vô tội thì không thể nhìn ra cô đã sắp đầu ba đầu...”

“A...súc sinh, giết tôi đi còn hơn!” Tôi bị tẩu hỏa nhập ma, vô đầu bứt tóc như đang bên bờ vực của sự sụp đổ.

Cũng chỉ chán nản một buổi chiều, tôi bực mình đến mức tìm một cái kéo ra ban công nhà Phi Ca cắt tất cả mấy chậu bonsai lá dài thành gà trọc hết. Ngồi xuống nhìn lá cây rơi đầy mặt đất, còn chậu bonsai thiếu lá lạnh quá phải “hắt xì” trong gió, cuối cùng thì tôi cũng nở một nụ cười rất biến thái.

Buổi tối, vô vô mộng, tôi chấp nhận ra ngoài mua tất cả những món đồ mà một cô bé 18 tuổi thích: túi xách dễ thương, dây cột tóc dễ thương, váy ngắn dễ thương...

Dễ thương, dễ thương, dễ thương cái con khỉ!

Chen chúc chọn đồ giữa một đám nữ sinh trung học, tôi tức giận nhìn con bé bên phải mặt đầy mụn, dáng người tong teo, rồi liếc nhìn con bé thấp béo bên trái, cuối cùng tự lừa mình rằng: Di Phương tôi mà mặc đồng phục lên, dù sao cũng ngon lành hơn hai đứa này, hông ra hông, ngực ra ngực, tí ra cũng không đến nỗi giống y một cái “Tivi màn hình phẳng”.

Lúc tôi cầm cái túi màu hồng rất lớn có in hình Mickey ra thanh toán tiền, tôi đoán mặt của tôi chắc là dần thối ra giống con chồn hôi nên lúc đi đến quầy thanh toán, cô bán hàng cười vui vẻ nhiệt tình nói: “Mấy bé gái chuộng loại cặp sách kiểu này lắm, baby nhà chị nhất định sẽ thích đấy!”

Mặt tôi giật giật một lúc, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói: “Là tôi dùng.”

Cô bán hàng vì quá bất ngờ mà nụ cười trở nên cứng ngắc, còn tôi chậm rãi đeo cái cặp sách màu hồng của mình lên, ngượng ngùng cười với cô ta rồi chạy vọt ra khỏi cửa hàng.

Tôi thừa nhận, khi mình đang khó chịu thì cũng chẳng muốn để người khác được dễ chịu chút nào.

Sáng sớm hôm sau tôi phải đến trường, ông trời bắt đầu mưa như trút nước để thưởng cho cô gái già được quay về thời trung học ngây ngô. Trên đầu tôi là hai bím tóc nhìn y như một bà chị gốc gác, lưng đeo cái cặp Mickey màu hồng, tay cầm cái ô hoa màu hồng giống hệt một cột hoa đứng trước cổng trường trung học danh tiếng, nói chung là rất khó coi.

Sự xuất hiện của tôi đã thu hút mọi ánh mắt của những người qua đường và cả lũ trẻ ranh.

Tôi kéo bím tóc, bắt đầu thấy thất vọng vì không biết có phải mình ăn mặc quá lòe loẹt không, nhưng hôm qua trong cửa hàng chuyên bán đồ cho con gái, tôi thấy mấy con bé ở đấy mặc như một con bướm hoa mà. Tôi đã qua cái thời thiếu nữ ăn mặc kiểu đấy từ lâu rồi...

Nhưng hình như tôi đã làm hơi quá đà.

Vì thế trong ánh mắt ghét bỏ của lãnh đạo trường, lúc tôi nín thở bước vào phòng học 453, tôi biết mình đã tạo nên một sự chấn động không hề nhỏ.

Khoảng ba mươi, bốn mươi khuôn mặt non nớt và tò mò dưới bậc giảng bị màu sắc trên người tôi làm cho hoa cả mắt đến nỗi không ngừng bàn tán xôn xao. Đột nhiên mấy đứa nhóc con trước mắt gập người lại chào khiến trái tim tôi đập thình thịch, đột nhiên ý thức được mình đã già rồi, màu hồng trên người có nhiều thêm nữa cũng không thể che giấu được linh hồn của một con cóc già khốn khổ đáng thương.

Trước những đôi mắt trong sáng thuần khiết, lão nương ta đây... sợ thật rồi.

Tôi nuốt nước miếng bắt đầu tự giới thiệu, vốn đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt để cho cậu Giang Ly ở bên dưới có một ấn tượng sâu sắc, nhưng kết quả là vừa khởi động đã bị chết “máy” rồi.

“Chào mọi người, mình, mình tên là, mình tên là...” Nguy rồi, đột nhiên không nhớ ra được tên giả của mình là gì, tôi xấu hổ chớp chớp đôi mắt. Đối mặt với mấy chục ánh mắt, tôi chỉ có thể vò đầu hỏi cô giáo tiếng Anh đang đứng ở cửa, ấp úng: “Thưa cô em tên là gì vậy?”

Dưới bục giảng đám học sinh cười ầm ĩ, cô giáo cũng phì cười. Hai nữ sinh ngồi ở hàng ghế đầu thì thầm với âm lượng đủ để cho cả lớp nghe thấy:

“Ày da, có phải đầu óc cậu ta có vấn đề không vậy?”

“Quần áo đúng là trẻ con, bây giờ làm gì có ai mặc như vậy chứ. Nhưng mặt cậu ta lại rất già dặn...”

“Giống bà chị ngớ ngẩn!”

“Có khi là em gái của Phù Dung tỷ tỷ[2] đấy, ha ha...”

[2] Ngôi sao trên mạng của Trung Quốc nổi tiếng nhờ sự phô trương trong cách ăn mặc cũng như những hành động gây sốc.

Tôi chôn chân trước bục giảng, mặt bắt đầu nóng lên. Sao trẻ con bây giờ lại thông minh như khỉ, mắt tinh như cú vậy! Tôi nhìn cô giáo Diệp cười “ha ha”, ngượng ngùng nói: “Cô ơi, em căng thẳng quá, cứ căng thẳng một cái là em hay bị mất trí nhớ, thế em tên là gì hả cô?”

Cô giáo Diệp là một phụ nữ xinh đẹp, lịch sự nhã nhặn, nhìn qua chắc cũng trạc tuổi tôi. Cô ấy không nhịn được cười nói: “Giản Mỹ Đạt, chắc không phải em đang chọc cười mọi người đấy chứ?”

Được đấy, Giản Mỹ Đạt, chính là tên của bà chị ngớ ngẩn ngàn lần đáng chết này!

Tôi cúi đầu chín mươi độ, đồng dạng giới thiệu với mấy thằng nhóc đang cười ầm ĩ dưới bục giảng:

“Chào mọi người, mình tên là Giản Mỹ Đạt, mọi người có thể gọi mình là A Đạt nhưng đừng gọi mình là Đạt Đạt. Đầu óc mình không có vấn đề, cũng không phải em gái của Phù Dung tỷ tỷ, lại càng không phải là bà con thân thích gì của chị ta. Là như thế đấy, hy vọng sau này chúng ta sẽ trở thành bạn tốt. Mình mới đến, mong sau này được mọi người chiếu cố nhiều hơn!”

“Vì sao không thể gọi cậu là Đạt Đạt?” Cô bé đeo kính ngồi hàng đầu lau lau nước bọt mà tôi phun lên mặt nó, rụt rè hỏi xen vào.

“Ày...” Lại một lần nữa gãi đầu chán nản, tôi giải thích dưới áp lực vô hình của ba bốn chục đôi mắt ham học hỏi: “Thời cổ đại Đạt Đạt có nghĩa là darling[3]. Mình thực sự không muốn có quá nhiều darling...” Mấy tên nhóc con bên dưới ngáy người ra, sau đó lập tức bùng nổ một trận cười lớn như sóng thần khiến cho tôi thêm một lần nữa khắc cốt ghi tâm, Phương Lượng Lượng tôi không phải đến làm gián điệp, mà là đến để làm trò cười.

[3] Từ tiếng Anh, có nghĩa là “người yêu”.

Vì vóc dáng cao gầy nên tôi bị cô giáo Diệp xếp ngồi ở dãy bàn gần cuối cạnh cửa sổ, bên cạnh một cô bé buộc tóc đuôi ngựa. Mấy con thỏ non rất thích thú khi thấy tôi đến, tranh nhau chồm lên để nhìn tôi đi xuống nhưng tất cả sự chú ý của tôi đều tập trung lên khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi ở hàng thứ hai từ dưới lên kia.

Giang Ly!

Tôi nhìn cậu ta, cậu ta cũng đang dùng đôi mắt rất đẹp kia nhìn lại tôi, khóe miệng nhếch lên đầy sự khinh thường nhạo báng. Cậu ta không cười mà tôi lại cảm nhận được sự giễu cợt của cậu ta còn nhiều hơn những kẻ khác. Lúc trước Tiểu Mạnh đã gửi đến một bức ảnh của Giang Ly, đó là một chàng trai mới 18 tuổi nhưng chiều cao đã vọt lên 1m8, dáng người thanh mảnh, khuôn mặt đẹp trai, còn làn da trắng đến mức kỳ lạ. Theo lời Tiểu Mạnh, đây chính là một thằng công tử bột còn chưa đủ lông đủ cánh.

Nhưng tận mắt nhìn thấy, trong ấn tượng của tôi về cậu trai này chỉ có một chữ: Chuyển! Về phần đẹp trai, tôi không có suy nghĩ gì nhiều, vì đã gặp một người đẹp trai chẳng chặc như Khang Tử Huyền rồi thì khiếu thẩm mỹ sẽ lập tức được nâng lên một bậc. Cậu nhóc Giang Ly này chính là một Khang Tử Huyền vị thành niên đây mà.

Tôi thu hồi ánh mắt, cười cười với cô bé ngồi cùng bàn rồi ngồi xuống, lặng lẽ lấy hộp bút, sách vở, đau khổ liếc nhìn mấy bài văn con cóc trên cuốn sách tiếng Anh, sau đó phần nộ quay sang làm quen với cô bé ngồi cùng bàn.

“Chào cậu, mình tên là Giản Mỹ Đạt, cậu tên gì?” Tôi rất nhiệt tình.

“Tổng Sướng Nhiên.” Em gái rụt rè mỉm cười với tôi, nụ cười kia đẹp thuần khiết như đóa hoa bách hợp, ngay cả đến những chấm tàn nhang trên mũi cũng như đang khoe khoang với tôi về tuổi xuân rực rỡ của cô bé.

“Cậu thật là xinh đẹp, mình thích nhất là được ngồi cùng bàn với những cô gái xinh đẹp.” Tôi mau chóng tăng bốc lấy lòng cô bé nhưng nghe thấy giọng điệu ấy của chính mình sao cứ như là một gã lưu manh đang đùa giỡn một cô gái vậy nhỉ.

Cô bé hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vào học rồi, tập trung nghe giảng đi!”.

Không hiểu tại sao thời đi học tôi lại dốt nhất môn tiếng Anh. Đối với kết cấu trạng ngữ, phân từ thời gian, tôi không thể hiểu được. Vốn tiếng Anh kiếp này của tôi cứ tưởng không có thuốc nào cứu được, nhưng ai ngờ mẹ tôi lại lấy một người Mỹ. Vì không muốn tổn thương trái tim pha lê của mẹ, tôi kiên trì nói gà nói vịt với dượng Alan suốt một năm, nhờ thế trình độ khẩu ngữ tiếng Anh khiến người ta tan nát cõi lòng kia mới được bước lên một nấc thang mới.

Bây giờ khẩu ngữ của tôi coi như cũng lưu loát, đặc biệt dùng tiếng Anh để chửi bậy là tôi rành nhất.

Nhưng lúc này nghe giọng chuẩn London của cô giáo Diệp dụ dàng phân tích cấu trúc câu, tôi che miệng ngáp một cái thật dài, ánh mắt ngẫu nhiên lướt nhìn xung quanh, kết quả là ngáp được một nửa thì thấy ở vị trí bên cạnh của bên cạnh tôi, chàng trai hấp dẫn Giang Ly cũng đang ngáp. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, tôi nhanh chóng khép cái miệng rộng lại, cố gắng chớp mắt thật to ra vẻ dễ thương rồi nhiệt tình cười với cậu ta. Kết quả là tên nhóc con này lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, đến mí mắt cũng không chớp lần nào rồi quay đầu lại tiếp tục nghe giảng làm cho nụ cười tươi tắn của tôi cứng ngắt giữa không trung.

Tôi đang xấu hổ, bỗng “con gấu” ngồi cùng bàn với Giang Ly nhìn thấy tôi đang cười với cậu ta liền đỏ mặt ngượng ngùng cười với tôi, rồi cúi mặt xuống ghi chép như điên.

Ra quân không thuận lợi, Bạch Cốt Tinh[4] lớn tuổi như tôi đây bị lạc trong vòng vây của lũ trai tơ tàn nhẫn, suýt chút nữa thì bật khóc. Nghĩ đến việc phải ngồi đây đến hết giờ học, tôi cảm thấy chán ngán muốn chết. Tổng Sướng Nhiên nhìn qua có vẻ ngại ngùng, tôi chủ động làm quen để tìm hiểu được sở thích của Giang Ly từ cô bé, giúp tôi sớm hoàn thành đại nghiệp. Nhưng nói chuyện chưa được mấy câu, cô bé một sách này đã cúi đầu làm bài tập khiến tôi tức giận đến nỗi ngồi bên cạnh mà mắt trợn trừng, nhưng lại không thể làm gì được.

[4] Nghĩa là “yêu quái xương trắng”, một nhân vật trong bộ tiểu thuyết Tây du ký của nhà văn Ngô Thừa Ân. Bạch Cốt Tinh là yêu quái ở động Bạch Hổ đã ba lần biến hóa để lừa bắt Đường Tăng và ba lần bị Tôn Ngộ Không đánh chết.

Lúc hết giờ, trong lớp rất nhiều tên nhóc con, vô tình có, mà cố ý cũng có, vây lại quanh tôi, còn tôi từ đầu đến cuối lại chỉ chú ý đến một người. Tôi quay đầu liếc nhìn Giang Ly ngồi cách đó hơn một mét đang cúi đầu chăm chú làm bài. Cậu ta môi hồng răng trắng và nhìn từ góc độ này, khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu ta có nét dịu dàng ngây ngô của thiếu niên, chỉ có đôi lông mi dày và đen làm cho cậu ta trông chẳng nam tính chút nào.

Kiểu hotboy lạnh lùng ít nói này rất hấp dẫn, người đeo bám hẳn không hề ít.

Mắt tôi bỗng giật giật, một suy nghĩ đáng sợ nhanh chóng vụt qua trong đầu, tôi vô thức đập bàn “rầm” một tiếng, thu hút sự chú ý của mấy tên nhóc trong lớp. Ba bốn chục con mắt nhìn chăm chăm vào tôi, Tổng Sướng Nhiên sợ đến mức co người lại, vẻ mặt trách móc.

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, tôi xoa xoa cái tay đau, xấu hổ cười cười: “À, à, mình thử độ cứng cái bàn này một chút ấy mà.” Tôi chỉ tay vào cái bàn: “Cái này... chất lượng rất tốt. Ha ha, đúng là trường học nổi tiếng!”

Sau đó là một trận cười chế nhạo lớn nhỏ đủ kiểu.

Bọn nhỏ đều quay đi tiếp tục làm bài tập nhưng qua khóe mắt, tôi nhận thấy Giang Ly hình như vẫn đang nhìn mình. Tôi quay sang mỉm cười tươi rói với cậu ta, trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi rất muốn hỏi: “Cậu em à, mẹ kiếp, cậu không phải dân đồng tính đấy chứ?”

Ngày hôm đó là cả một ngày dài và đau khổ. Ngoài việc choáng váng đầu óc với mấy tiết toán học, hóa học, vật lý, sinh học, ngữ văn như đọc kinh sách rồi còn phải làm một đồng bài kiểm tra, tôi gần như không hề thu hoạch được gì. Thật khiến tôi phát điên lên, vì thời gian lão Đàm đưa ra không nhiều, thật đúng là coi tôi như nữ siêu nhân ba đầu sáu tay rồi. Mẹ tôi nói rất đúng, phụ nữ mạnh mẽ cỡ nào cũng có thể giả làm Lâm Đại Ngọc nép vào bên cạnh người đàn ông như con chim nhỏ, còn những “nữ cường nhân” thì đúng là lũ ngốc, cứ nhất thời kích động là lại mang cả tấm thân con gián đập mãi cũng không chết của mình ra để mà gánh chịu.

Tôi hối hận vì đã không làm khác đi, thậm chí bắt đầu nhớ những ngày ở Mỹ Sắc tốt xấu gì cũng không phải làm bài tập về nhà. Nhưng chắc là ông trời thương tôi, hôm nay lúc trực nhật, tôi quen được cô bé Đinh Vô Song đeo kính ngồi ở hàng đầu. Cô bé này rất tinh quái, sau nửa giờ hàn huyên rất ăn ý với nhau, tôi sung sướng phát hiện ra năng lực buôn chuyện của cô bé này cũng rất “vô song”.

Ông trời ơi, cảm ơn người đã tặng cho con một con người tuyệt vời trong lúc khốn đốn này.

Tôi vứt bỏ vẻ rụt rè giả tạo mới đến để chuyển thẳng đề tài sang những anh chàng đẹp trai. Đương nhiên tôi vẫn phải vòng vo khi thì thăm hỏi cô bé: “Vô Song, trong khóa bọn mình có anh chàng “hotboy” nào không?”

Mục đích cuối cùng của tôi là muốn chuyển đề tài sang Giang Ly.

Đôi mắt nhỏ sáng quắc nhảy bèn của Đinh Vô Song chột lóe lên, cô bé cũng dáo dác nhìn bốn phía xung quanh, lét lét ôm cái chổi kéo tôi ra một góc.

Xem ra sẽ thu được nhiều tin lắm đây, tôi mừng thầm.

Hai người chúng tôi, một cô bé bà tám, một chị già ôm động cơ thăm kín thì thăm tán gẫu về đề tài muôn thuở của con gái: trai đẹp.

“Đẹp trai chứ gì, cậu muốn biết hả? Vì sao thế?”

“Đúng vậy, cậu có biết biệt danh của mình ở trường học cũ không? “Một bông hoa giữa rừng hoa háo sắc” đấy. Nói mau, khóa của bọn mình ai là người đẹp trai nhất, nước miếng của mình chảy hết xuống rồi đây này!”

“Đẹp trai nhất hả? Ninh Hiên bên lớp 5.” Hai tay Đinh Vô Song nắm lại thành quyền, đôi mắt lóe lên sự ngưỡng mộ: “Tiểu Hiên Hiên của mình...”

“Hết rồi sao?” Thiếu chút nữa thì tôi đã đánh con bé nhưng vẫn kiềm chế lại rồi dẫn dắt từng bước. Quả nhiên, ngay sau đó Đinh Vô Song lại nhìn trái ngó phải một lượt, khi xác định không có ai nghe lén mới cẩn thận nói: “Còn có Giang Ly của lớp mình. Hai người bọn họ thay phiên nhau làm hotboy của trường. Học kỳ này đến lượt Ninh Hiên, vì thế mình quyết định thích Tiểu Hiên Hiên nhiều hơn một chút, với lại ngày nào cũng được gặp Giang Ly rồi, ngắm mãi cũng thấy chán. Tiểu Hiên Hiên “bad boy” nên cũng có cảm giác thần bí hơn.”

Tiếng “Tiểu Hiên Hiên” mà Vô Song thốt lên làm cho dạ dày tôi cồn cào. Trai đẹp bây giờ cũng đáng thương thật, bỗng dưng trở thành “thú cưng” tập thể của nữ sinh, ngay cả đến biệt danh cũng đặt theo tên chó Pug[5], chẳng trách tính tình không ngoan ngoãn chút nào. Thì ra Khang Tử Huyền cũng bị cưng như vậy cho đến lúc lớn. Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện khuôn mặt tuần tú lạnh lùng cao ngạo nhưng đôi khi cũng rất dịu dàng ấy. Không hiểu tại sao, lúc này tôi lại nghĩ đến anh ta, chắc là có tật giật mình.

[5] Loài chó có thân hình chắc lẳn, gọn gàng, săn chắc, phần vai rộng hơn phần hông. Bộ lông ngắn, mềm mại, dễ chải. Đôi mắt tròn, lõi màu sẫm, hàm dưới hơi trề ra. Đuôi thẳng hoặc xoắn. Pug là loài chó nghịch ngợm, ồn ào nhưng cũng rất trung thành, tình cảm.

Tôi lắc lắc đầu, xóa bỏ hình ảnh Khang Tử Huyền đáng ghét ra khỏi suy nghĩ.

“Vô Song, cậu thích ai hơn?” Tôi muốn xác định xem liệu Vô Song có thể giúp tôi hay không nên hỏi luôn vấn đề mấu chốt.

“Hả...” Cô nàng Vô Song xấu hổ, đôi mắt thu lại che giấu tình cảm, con người cũng lấp lánh như nước hồ ngày thu. Kéo vạt áo, cô bé ngượng ngùng nói: “Người ta thích Ninh Hiên.”

Bé ngoan, dì Phương của bé chỉ đợi những lời này thôi đấy.

Tôi vui mừng quá đổi, hít sâu một hơi để kiềm chế sự kích động của chính mình rồi giả vờ đáng yêu gặng hỏi cô bé: “Nhưng mà Vô Song này, mình cảm thấy Giang Ly lớp mình cũng rất đẹp trai dễ thương đấy chứ!”

Vô Song tỏ ra khinh thường, hất tay nói: “Mỹ Đạt, cậu không hiểu đâu. Tính tình Giang Ly rất tệ, chẳng bao giờ để ý tới người khác. Tiểu Hiên Hiên mặc dù là một người lãng nhăng nhưng lịch sự hơn.”

Tôi chớp mắt mấy cái, rồi đột nhiên dùng sức ấn vai Vô Song cay đắng nói: “Nhưng mà Vô Song, làm sao bây giờ? Người ta, hình như... bị trúng tiếng sét ái tình với Giang Ly rồi!”

Tranh thủ cô em Vô Song đang ngây ra như phỗng, tôi thừa thắng xông lên, chớp mắt nhìn nó: “Song Song, Song Nhi tốt bụng, cậu sẽ giúp mình chứ? Mình thật sự rất thích kiểu con trai như Giang Ly!”

Thấy Vô Song bán tín bán nghi, tôi giả vờ ngượng ngùng vô tội, cúi đầu kéo góc áo nói nhỏ: “Vô Song, mình nói nhỏ cho cậu biết nhé, mình thật sự rất kinh ngạc, lúc trước mình cũng không tin tình yêu sét đánh đâu, nhưng mà hôm nay khi lần đầu tiên mình nhìn thấy Giang Ly...”

Tôi lại ấn mạnh vai Vô Song, cô bé sợ tới mức mở to mắt.

“Lúc cậu ấy nhìn mình, mình chỉ cảm thấy phía chân trời có một tia sét, ầm ầm lên, trái tim của mình bị đánh trúng, đập rất nhanh giống như có một con nai đang chạy loạn trong đó vậy. Mình nghĩ rằng mình sắp chết đến nơi nhưng sau đó mình mới hiểu được rằng, mình đã... rung động rồi.”

Vô Song bị màn biểu diễn tuyệt vời của tôi làm cho sợ hãi nên không dám hé răng. Tôi hơi cuống, giận dữ nói: “Vô Song, papa nói rằng mình cũng có thể được xem là tiểu mỹ nữ. Ừm, mình nghĩ Giang Ly sẽ thích mình, cậu nói xem, mình theo đuổi Giang Ly được không? Mình thích cậu ấy lắm lắm!”

Tôi không dám nói tiếp nữa, vì sợ nếu nói tiếp, Vô Song chưa ỏi thì tôi đã tự ỏi ra trước rồi. Sau một phen thổ lộ giống kiểu của Quỳnh Dao, trên mặt Vô Song đã phủ kín những chấm nước miêng của tôi, còn cô bé thì dĩ nhiên vẫn đang từ từ tiêu hóa tất cả câu chuyện.

“Cái đồ háo sắc này!” Vô Song đột nhiên mở miệng than thở, trong mắt xẹt qua một tia kiên quyết. Cô bé lấy tay lau nước miêng trên mặt, nắm tay lại nói như đinh đóng cột: “Thu phục cậu ta!”

Tôi mơ hồ thấy được ánh sáng chiến thắng chiếu rọi trên đỉnh đầu.

Tan học về nhà ngày hôm đó, tôi mời Vô Song ăn pizza hải sản mà cô bé thèm đã lâu. Vô Song cung cấp cho tôi không ít tin tình báo, tôi sắp xếp ra một vài chi tiết có giá trị trong số đó:

Một: theo đường sự Giang Ly tự tiết lộ, cậu ta thích phụ nữ trưởng thành. Thế nào là phụ nữ trưởng thành? Vô Song giải thích cái danh từ ấy đơn giản như thế này: yêu cầu của bạn học Giang không cao, cậu ta yêu cầu “bánh bao” của nữ sinh phải cao hơn mực nước biển trung bình mới có thể khơi dậy được sự quan tâm của cậu ta.

Tôi vừa nghe thấy hai chữ “trưởng thành”, trong lòng đang hoan hô nhưng nghe xong câu dưới thì cúi đầu tự ngẫm hai cái “bánh bao” quy mô nhỏ của mình, âm thầm mắng “mẹ kiếp”. Chẳng trách tên nhóc con kia không thèm tôi, thì ra là thích mấy bà chị ngực lớn. Vậy bộ ngực nhỏ của tôi hiển nhiên là không vừa mắt cậu ta rồi. Tôi không thể không bực mình được, sớm biết thế sáng nay đã dọn hai cái bánh bao thật đi học, như vậy tên nhóc Giang Ly chắc chắn sẽ trúng tình yêu sét đánh với bộ ngực của tôi.

Hai: thành tích của Giang Ly rất xuất sắc, đặc biệt là toán – lý – hóa. Về cơ bản, mỗi lần kiểm tra cậu ta đều không cần tốn nhiều chất xám cũng có thể xếp hạng nhất. Nhưng môn xã hội thì yếu hơn một chút, nhất là tiếng Anh. Bài kiểm tra 150 phút thường kém rất xa so với yêu cầu của cậu ta, vì thế bây giờ cứ vài ngày cậu ta lại phải đến học thêm nhà cô giáo Diệp, điểm số cũng khá lên rất nhanh.

Tôi vừa nghe vừa phân tích kỹ một chút. Cô giáo Diệp này xinh đẹp nhỏ nhắn, tính tình thoải mái, điều quan trọng nhất là ngực cô ta rất lớn, quy mô hoành tráng hơn tôi nhiều. Vì thế, không cẩn thận thì cô giáo Diệp lại ra tay trước làm hỏng chuyện tốt của tôi mất.

Vẫy tay chào Vô Song, tôi chán nản đeo cặp đi về nhà Phi Ca. Trên đường về, đi qua mấy cửa hàng Triump[6], tôi dừng lại, trong lòng nghĩ lần này không thể không “quyết chiến” với cô giáo Diệp ngực bự được. Nhất định “bánh bao” của tôi phải cao hơn mực nước biển, dù là độ cao giả đi chăng nữa cũng vẫn phải chiến thắng.

[6] Nhãn hiệu đồ lót phụ nữ nổi tiếng thế giới.

Vì kế hoạch này, chỉ có miếng độn bằng xốp mới có thể cứu tôi từ trong nước sôi lửa bỏng.

Tôi từ từ nhắm hai mắt quyết tâm, mua một cái bra[7] có miếng độn cao như cái bánh hamburger khiến từ xa nhìn vào chỉ thấy núi cao nhấp nhô, lại gần thì giống hai cái bánh bao siêu lớn mềm mại thơm ngon, làm cho người ta nhìn vào là muốn ăn ngay.

[7] Từ tiếng Anh, có nghĩa là “áo lót”.

Tôi nghĩ cậu thanh niên Giang Ly nhìn thấy nhất định sẽ xúc động.

Tôi cười khó hiểu bước ra cửa trong ánh mắt kỳ quái của cô bán hàng. Gần đây những ánh mắt khác thường nhìn tôi ngày càng nhiều, tôi đã tu luyện thành siêu nhân vô địch rồi, có bị nhìn nữa cũng chẳng thấy gì kỳ lạ cả.

Mặt trời chiếu trên đầu.

Hoa cũng chết hết cả,

Bạn chim kêu: phi phi phi,

Sao bạn lại đeo túi thuốc nổ ?

Mình đặt bom trường học,

Thầy giáo không biết,

Đặt dây xong mình bỏ chạy,

Ầm một tiếng, trường học biến mất rồi!

Tôi vừa ngâm nga hát vừa mở cửa nhà Phi Ca. Vừa bước qua cửa tôi đã nhìn thấy Phi Ca đang ngồi trên sofa ăn lê, lắc lư chân rất thoải mái. Cô ấy vừa nhìn thấy bộ đồ màu hồng chói mắt và hai bím tóc trên đầu tôi thì ngẩn người ra, miệng đang cắn dở miếng lê đột nhiên khựng lại, giây tiếp theo, “phụt” một tiếng, từ cái miệng rộng của cô ấy, nước lê phun tứ tung trên bàn. Tôi nhú mày.

Nhưng Phi Ca không có tâm tư để ý tới mấy thứ đó. Cô ấy nhảy dựng lên, vóc dáng 1m8 ấy nảy lên thực giống một con khỉ. Cô ấy nhảy đến trước mặt nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt thích thú lướt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, qua hơn mười giây, cô ấy mới vuốt ngực sợ hãi nói: “Ngoan nào, không có gì đáng sợ hơn là heo nái già giả bộ ngây thơ!”

“Ê, ờ, nói kiểu gì thế?” Tôi đỏ mặt, thở phì phì lườm cô ấy.

Phi Ca lo lắng vỗ vai tôi nói: “Chị heo mẹ à, giả nai được đấy, dọa người là quyền của chị. Chắc chắn, nhìn mấy thứ lồ lệt trên người cậu này. Ôi mẹ ơi, cậu nhận mình là thứ nhĩ thì cầu vòng trên trời cũng không dám nhận mình là thứ nhất đâu. Nghe lời chị đi, mau quay về với thế giới động vật đi, đừng ra ngoài này làm nhân loại sợ hãi, nhé!”

Ồn ào xong, Phi Ca cố làm ra vẻ như không có chuyện gì, lại ngồi phịch xuống sofa vắt chân ăn tiếp nửa quả lê còn lại.

Từ một năm trước, trong giai đoạn tôi bị lão Đàm cử đi làm gián điệp, Phi Ca trở thành một trong số ít những người biết được công việc thực sự của tôi. Thật ra những người biết việc này không nhiều, chỉ có mẹ tôi, dượng Alan, Phi Ca, còn cả Phó Thần nữa. Ngay cả cậu mợ cũng không biết tôi cả ngày làm cái gì,

chỉ biết sau khi tôi tốt nghiệp từ trường cảnh sát vào Cục cảnh sát thì không có được thành tích gì, có rất nhiều việc không quan tâm đến. Vì thế mẹ tôi luôn ngầm mắng tôi là kẻ thua cuộc, căn bản không xứng với Phó Thần, Duy Nhất lại càng khinh thường tôi.

Tôi đặt cặp xách xuống như trút cơn tức giận rồi ngồi phịch xuống bên cạnh Phi Ca, nhắm mắt lại day day hai bên thái dương, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Dù sao cũng mới khỏi bệnh, hai ngày trước bị đòn ông đeo bám, hai ngày nay lại lo lắng buồn bã xem làm sao để đeo bám một tên nhóc, đúng là rất nhức đầu.

Tôi và Phi Ca, hai đứa con gái mà chẳng có nét gì giống con gái, nằm xiên xiên vẹo vẹo nói chuyện câu được câu chăng.

“Phi Ca, nhìn mình già không? Mình sợ bị lộ.”

“Không sao, mặt cậu trẻ con, lớn lên thì giống đứa trẻ khổng lồ... Lần này lại làm gì thế? Học sinh à? Cấp hai hay cấp ba?”

“Mặt mình già thế này, mẹ kiếp, cậu vẫn muốn mình học cấp hai? Thôi đi, để ỉnh sống thêm hai năm nữa. Cấp ba mình đã ăn không tiêu rồi, lặn lội cả ngày, từng giờ từng phút đều sợ mấy thằng nhóc kia gọi mình là “di ơi”. Mấy môn toán, lý, hóa, tiếng Anh, ngữ văn, sinh vật khỉ gió hôm nay, bọn một sách kia nghe đến là say mê, mẹ kiếp, con người sao lại có thể tiến bộ như thế chứ?”

“Thôi đi Lượng Lượng, mẹ kiếp, hết cả thời thanh niên lưu manh cậu cũng không thể hiểu được thế giới tinh thần của bọn một sách, chưa “đủ trình” đâu. Đúng rồi, trường cấp ba nào? Chẳng lẽ là...” Phi Ca quay đầu lại, đột nhiên hai mắt mở lớn, ném quả lê đang gặm dở đi một cách không thương tiếc rồi lắc lắc vai tôi hỏi: “Chẳng lẽ là... là trường học cũ của người yêu mình... Trung học A?”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu, dù sao, người yêu cũ của tôi và Phi Ca đều tốt nghiệp ở trường trung học danh tiếng này. Với hai đứa bọn tôi, hai học sinh hạng ba của trường trung học hạng ba, thái độ thời đó với trung học A là bên ngoài thì liêu chết phỉ nhổ nhưng trong lòng lại mong mỗi hướng đến, đúng là mâu thuẫn.

Phi Ca kích động, văng cả nước lê lên mặt tôi: “Má ơi, Lượng Lượng à, Phi Ca mình cuối cùng cũng được mở mắt rồi! Hóa ra gà chó cũng có thể thăng thiên, thế giới này vẫn còn tồn tại kỳ tích, gà rừng cũng có thể biến thành phượng hoàng...”

Tôi nổi trận lôi đình, thưởng cho cái đầu của Phi Ca một hạt dẻ rồi kêu lên: “A Phi, cậu còn nói mình nữa. Đồ gà rừng như cậu cũng được xuất hiện trong vườn thú quốc tế, bay về núi đi!”

“A...” Phi Ca không chịu yếu thế, cũng vươn cánh tay dài ra muốn đánh nhau với tôi.

“Bay về núi cũng được, cậu trả tóc lại cho A Mao, A Hồng đi! Cậu đừng cho là lần này mình sẽ bỏ qua cho cậu, lúc về mình tức đến phát điên lên đấy. A Mao, A Hồng của mình trọc hết cả rồi! Phương Lượng Lượng, cậu là một con gà rừng biến thái!”

A Mao, A Hồng chính là hai chậu cây cảnh trên ban công nhà Phi Ca, chậu có nhiều cành lá là A Mao, chậu ít cành lá là A Hồng. Bình thường Phi Ca rất thích mân mê hai cái cây đáng thương ấy, lúc rảnh thì đếm xem có bao nhiêu cái lá, còn đặt cho bọn nó hai cái tên khốn khổ đó nữa chứ. Đôi khi tôi cũng thấy hối hận khi kết bạn với một người ngớ ngẩn như vậy.

Tôi cũng vung nắm tay hét lên: “Kêu cái gì mà kêu, A Mao, A Hồng đang trong thời kỳ mãn kinh, hói là chuyện bình thường.”

“Khốn kiếp, cái gì mà hói chứ, người hói đầu vẫn còn mấy sợi tóc. Cậu nhìn bọn nó xem, cơ bản là không còn tí nào.”

“A... a... a... Phương Lượng Lượng cậu là cái đồ yêu tinh!” Phi Ca hùng hổ lao đến. Bọn tôi đuổi đuổi đánh đánh một lúc, cả người đầy mồ hôi mới thấy “đã”. Hai đứa nằm dưới đất cười “ha ha”, tâm trạng bực bội nhiều ngày của tôi cuối cùng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Lúc này tôi mới nói chuyện với Phi Ca về vấn đề quan trọng.

Dĩ nhiên đầu tiên là nói về Phó Thần, anh ta là cái gai trong lòng tôi. Mặc dù tôi giả vờ là mình không đau nhưng chia tay lâu như vậy, tâm trạng cũng bắt đầu ổn định, thế mà khi gặp lại anh ta, tôi phát hiện ra mình vẫn không thể bình tĩnh như không được. Lúc trước để anh ta và Duy Nhất bên nhau là tôi tức quá nên nói đùa, không ngờ anh ta vẫn thật sự đến bên nó. Tôi không biết có phải anh ta đang trả thù tôi không, tóm lại trong thâm tâm tôi vẫn không thể chấp nhận được.

Phi Ca vẫn yên lặng nghe tôi nói liên miên, thỉnh thoảng lại cười an ủi tôi một chút.

Rồi sau đó ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại muốn nói về Khang Tử Huyền với Phi Ca. Tôi có mấy vấn đề, khoảng thời gian gặp được người đàn ông này coi như tôi đã trải qua quãng thời gian kỳ lạ nhất, thậm chí tôi nhớ rõ từng chi tiết mỗi lần đấu võ mồm với anh ta. Thật ra tôi nên quên đi nhưng có lẽ sâu thẳm trong tôi là một người con gái thích mạnh mẽ, một khi thua tôi sẽ ghi nhớ người mạnh hơn mình rồi tự cảm thấy thông cảm cho bản thân.

Lần này bỏ chạy trước mũi anh ta, tôi rất đắc ý. Vì thế trước khi đi ngủ, ngoài việc mắng mỏ Phó Thần, đôi lúc tôi cũng sung sướng tưởng tượng đến thái độ u ám của Khang Tử Huyền sau khi biết tôi chạy trốn. Kết quả của việc tưởng tượng trước khi ngủ mỗi ngày chính là, một mặt tôi nghiêng rằng nghiêng lợi với gã đàn ông này, mặt khác đôi lúc lại cảm thấy anh ta cười rất đẹp trai.

Mẹ kiếp, cũng không thể không thừa nhận, gã đàn ông lúc tốt lúc xấu này ngon như quả óc chó vậy, làm người ta phải nhớ đến mãi.

Suy nghĩ định nói ra chợt lóe lên rồi biến mất, cuối cùng tôi vẫn lựa chọn im lặng. Người đàn ông này là mây trôi gió thoảng, huống hồ là những lần nói chuyện với anh ta đa số là tôi bị thua, không hề vẻ vang gì. Phi Ca chắc chắn sẽ cười tôi một trận, cho nên không kể thì hơn.

Buổi tối, sau khi hai đứa đi ra ngoài mua đồ, Phi Ca nấu cơm, còn tôi ngồi ngáy ra trên sofa cắn bút khổ sở suy nghĩ xem nên viết thư tình cho Giang Ly như thế nào.

Tôi và cô em Vô Song bàn luận nửa ngày, cô bé khuyên tôi nên tiến hành từng bước, không nên vội ăn thịt mỡ, tôi biết cô bé sợ thịt mỡ ngấy quá tôi nuốt không trôi. Nhưng mà tôi làm gì còn thời gian, hơn nữa phía trước còn có một tình địch tiềm năng là cô giáo Diệp, chi bằng dùng dao sắc chặt đay rồi[8], thực hiện luôn hành động theo đuổi cậu ta với cường độ cao, mật độ dày.

[8] Giải quyết mọi việc một cách nhanh chóng, dứt khoát.

Vì thế nên bức thư tình này rất quan trọng, cần phải đạt được hiệu quả khiến cho người ta phải rơi lệ. Ngữ văn của tôi lại kém, nhiều chữ còn không biết viết. Phi Ca ăn cơm xong cũng qua giúp tôi nhưng cô ấy còn “mù chữ” hơn tôi. Vì thế hai đứa bọn tôi mất trọn hai tiếng tập trung trí tuệ, khoa tay múa chân mới hoàn thành một bức thư tình cực kỳ buồn nôn mà ngây thơ vô cùng.

Sau khi hoàn thành, tôi cảm thấy như trút được gánh nặng, trước khi ngủ cũng không ép mình nhớ đến gã yêu nhân Khang Tử Huyền nữa. Tôi ôm đù Phi Ca, nhẹ nhàng chìm vào mộng đẹp.

9. Chương 9: Hoa Đồng Cao Tuổi

Sáng sớm hôm sau, tôi không thể không dậy sớm được, nguyên nhân rất đơn giản, chim dậy sớm thì có sâu ăn, bà cô này dậy sớm là có bài tập cần copy. Mẹ kiếp, tôi phải đến trường để nộp bài.

Sáng tinh mơ, tôi dọn một bộ ngực giả thật khủng, ôm lấy vở bài tập của em gái Vô Song ngồi xổm ở góc thùng rác vừa chép một cách điên cuồng, vừa ngẩng đầu lên lút chú ý động tĩnh xung quanh.

Tôi đang cắm cúi chép bài, chữ viết như rồng bay phượng múa, không ngờ một đôi giày thể thao Nike màu trắng đột nhiên xuất hiện cạnh chân tôi không một tiếng động. Tôi “hả” một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, vui mừng khôn xiết.

Lúc này cậu trai hấp dẫn Giang Ly đang lạnh lùng nhìn tôi, trong đôi mắt nhỏ kia hiện lên những ánh nhìn lạnh nhạt, đôi môi mỏng của cậu ta nói: “Tránh ra!”

Tên nhóc này được đấy, thú vị đấy, cô đây thích!

Dù trong lòng rất bực bội nhưng tôi vẫn phải cố nặn ra một nụ cười ngọt ngào nhất rồi đứng lên nhường chỗ. Tôi còn cố ý ưỡn cái bộ ngực giả khổng lồ ra nhẹ nhàng đến bên cạnh cậu ta, vừa cười “hi hi” vừa giới thiệu: “Giang Ly, tối qua ngủ có ngon không? Chào buổi sáng nha, mình tên là Giản Mỹ Đạt, cậu còn nhớ không? Tên mình không khó nhớ, người thành Đạt tuy Giản đơn nhưng Mỹ lệ, hi hi.”

Giang Ly không nói gì, chỉ cúi đầu lạnh lùng liếc tôi một cái. Cậu ta thấp hơn Khang Tử Huyền một chút, bỗng nhiên tôi lại cảm thấy thằng nhóc này không chừng là họ hàng xa gì đó của Khang Tử Huyền, phong thái quá giống nhau, mặt lạnh như băng khiến cho người khác nổi hết da gà.

Tôi cố ưỡn ngực ra, hy vọng cậu ta rũ lòng thương nhìn tôi nhiều một chút, dù động lòng chỉ vì bộ ngực thôi cũng được. Nhưng thằng nhóc này không hề hé răng, vứt túi đồ ăn vào thùng rác rồi quay người bước đi, từ đầu đến cuối đều coi tôi như người vô hình.

Tôi giận dữ nhìn theo bóng tên tiểu tử thối ấy, nắm đấm của tôi thực sự đang rất ngứa ngáy đây.

Tâm hồn của lão nương đã bị tổn thương nặng nề, ngọn lửa chinh phục bốc lên hừng hực.

Buổi trưa, qua Vô Song tôi được biết, với ai Giang Ly cũng đều lạnh lùng như thế, đặc biệt là những nữ sinh có ý với cậu ta. Về cơ bản cậu ta luôn duy trì khoảng cách 1km, chưa bao giờ để cho người khác có chỗ mà ảo tưởng.

Tôi khéo léo hỏi dò Vô Song có phải cậu ta không biết nói chuyện không, Vô Song phủ nhận: “Thực ra Giang Ly có quan hệ rất tốt với cô Diệp, mỗi lần nhìn thấy cô, cậu ta đều cười rất hiền. À, Giang Ly còn có quan hệ cũng không tệ với hoa khôi của trường đang học bên lớp 3, ngoài ra, còn có ứng viên hoa khôi của lớp 1 nữa.”

Tôi im lặng, trong lòng thầm mắng, xem ra khẩu vị của tên nhóc Giang Ly này cũng không phải hạng xoàng. Trong thời gian ngắn có thành công hay không mới là vấn đề, bức thư tỏ tình này của tôi còn phải khéo léo chuyển cho hắn, nếu không với tính cách lạnh lùng của thằng nhóc đầu còn để chỏm này, chắc chắn nó sẽ chế giễu tôi là “cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga”, trước mặt mọi người nó sẽ không cho tôi con đường lui.

Trong lòng tôi chán nản, bây giờ yêu cầu về ngoại hình của bọn trẻ sao lại có thể khắt khe như thế chứ? Về đến nhà tôi phải nói ngay với Phi Ca, chặng đường cố gắng vun đắp bồi dưỡng vẻ đẹp nội tâm của bọn tôi bao năm nay hoàn toàn là sai lầm. Bọn tôi đã đi đường cong rồi, các nhà khoa học vẫn chưa phát minh ra loại kính nhìn xuyên thấu mà bọn đàn ông con trai đều là lũ mù cả, họ không thể nhìn ra vẻ đẹp nội tâm ấy của bọn tôi, họ chỉ nhìn thấy bra thôi.

Tình thế bức bách, tuổi tác luôn ủng hộ thanh niên, tôi, đối mặt với cậu thiếu niên độ tuổi 18, bỗng nhiên cảm thấy bất lực. Tôi đặt toàn bộ áp lực lên bức thư tình ba nghìn chữ đầy hùng hồn kia.

Nhưng làm sao để trao tình sâu ý nặng đến tận tay cậu ta đây, việc này lại cần phải có kỹ xảo rất tốt, phải chọn nơi ít người mới được. Nếu không chẳng may người khác biết được tôi bám đuôi thất bại thì cái mặt già sau này biết giấu vào đâu? Tuyệt đối không thể đặt dưới móng được.

Một ngày khổ sở trôi qua, hôm ấy tôi lại tìm cơ hội bắt chuyện với Giang Ly hai lần. Tôi hỏi cậu ta về vấn đề cờ hiệu, cậu ta cũng không lơ đi nhưng khuôn mặt lạnh như tiền ấy giảng giải vấn đề cho tôi rất miễn cưỡng, nói xong là quay đầu tiếp tục chú tâm vào bài tập, không để ý đến tôi nữa. Lúc lên lớp cũng thế, tôi thường không nghe giảng, cố ý dán mắt nhìn cậu ta, miệng lúc nào cũng cười si ngốc. Những lúc ấy Giang Ly không thể chịu nổi sự quấy nhiễu của tôi, quay đầu lạnh lùng liếc tôi một cái như cảnh cáo, sau đó lại quay đi tiếp tục nghe giảng. Chắc là cậu ta nghĩ đã làm tôi mất hứng nhưng tôi lại vẫn tự làm theo ý mình như cũ, trở thành một miếng keo con voi không biết xấu hổ.

“Bánh bao giá” cứ bám riết lấy hỏi han này nọ, Giang Ly không chịu nổi sự quấy rầy đó, lúc đầu còn phí lời nói với tôi: “Sao cô lại ngốc như vậy?”, “Bài này cũng không biết, cô có mang đầu đi không thể?”, “Vẫn chưa hiểu à?”. Mặc dù mặt cậu ta vẫn lạnh như băng nhưng tôi lại thấy được tảng băng đó đang tan dần.

Mập mờ hai hôm, đến thứ năm, tôi tìm được một cơ hội tuyệt vời để đưa lá thư tình, chính thức dốc toàn lực triển khai kế hoạch theo đuổi X.

Hôm thứ 5 là ngày Giang Ly phải trực nhật, còn phụ trách đổ rác cuối cùng. Tôi có thể nhân lúc mọi người trong trường đi gần hết, đánh bạo chặn cậu ta lại, quang minh chính đại bám đuôi cậu ta về nhà, nhân tiện đến đó xin bữa ăn, sau đó... ha ha.

Buổi chiều hôm đó, đợi mọi người trong trường tản đi gần hết, tôi mặc chiếc áo vest ngắn và cái váy xếp li màu đỏ mà nhà trường mới phát hôm qua, để lộ đôi chân dài thẳng tắp, ngồi trấn giữ bên cạnh cái thùng rác. Gió thổi hiu hiu mang theo mùi hôi thoang thoảng của thùng rác bay vào mũi, tôi cũng không nhăn nhó. Cả người vui mừng như đánh tiết canh gà, tôi nghĩ, ngay cả lúc tôi và Phó Thần bên nhau hai năm trước, tôi cũng chưa từng hừng hực đam mê thế này.

Quan trọng là tôi đã bị cái tên nhóc con không coi mình ra gì kia làm sục sôi tinh thần chinh phục, tôi không tin Phương Lượng Lượng tôi không hạ được tên nhóc này. Năm đó khi lão nương tung hoành ngang dọc trên giang hồ, nhóc con đầu còn để chỏm nhà người vẫn còn học tiểu học, lẽ nào chạy theo cô giáo đấy.

Chờ mãi mới đến 5 giờ 30, trời chạng vạng tối, ánh hoàng hôn nhuộm vàng cả một khoảng trời. Còn tôi, một con sói đội lốt cừu, cuối cùng cũng đợi được bé cừu đen đội lốt sói – Giang Ly.

“Giang Ly, cậu đi đổ rác à?” Tôi hồ hởi vẫy tay với cậu ta, sau đó lại cố ý liếc cậu ta một cái, tôi vội giấu bức thư ra sau lưng, giả vờ ngưỡng chừng luống cuống.

Khoảnh khắc này, mẹ kiếp, tôi thấy mình còn thiếu nữ hơn cả mấy cô thiếu nữ. Giang Ly vừa ngó thấy bức thư tình màu hồng thì không thèm để ý đến tôi nữa. Cậu ta không nói lời nào bước qua đổ rác, sau đó lại một lần nữa coi tôi như người vô hình, quay gót đi thẳng.

Thật ra tôi đã sớm đoán được kết quả sẽ như vậy, nhưng khi tận mắt nhìn thấy những gì mình nghĩ trở thành sự thật, tôi không nhận được nghiêng răng kèn kẹt.

Bạo lực, tôi thực sự rất nhớ bạo lực.

Chỉ có điều bây giờ không thể dùng tới biện pháp mạnh, nên tôi quyết định biến thành một con ruồi bay ra từ thùng rác, vo ve quần lấy Giang Ly. Tôi không tin cậu ta có thể tiếp tục biến tôi thành kẻ vô hình mãi như thế.

Tôi chạy theo Giang Ly, bộ ngực giả cao ngất nẩy tung tung. Tôi không chịu khuất phục, nhiệt tình hỏi: “Giang Ly, cậu về nhà à? Nhà cậu ở đâu? Nhà tôi ở khu Bắc, nhà cậu ở khu nào thế?”

Giang Ly quay sang liếc tôi một cái, một lúc sau mới miễn cưỡng nhả ra ba chữ: “Khu Tây Thành.”

“Oa, khu Tây Thành nằm trên đường đi khu Bắc, mình đang định đến đó mua ít bánh ga tô. Vậy mình đi cùng cậu nhé!” Tôi cười nhăn nhó sau lưng cậu ta, da mặt tôi dày như miếng lát凍 ngực vậy.

Giang Ly bước nhanh, mặt kiên nhẫn nói: “Tôi không quen đi cùng người khác.”

Tôi tiếp tục chạy theo cậu ta làm cái đuôi có cốt thể nào cũng không chịu rụng ra: “Không quen cũng không sao, dần dần rồi sẽ quen, ai cũng có lần đầu mà.”

“Này, rốt cuộc cô muốn gì hả?” Giang Ly đang đi phía trước đột nhiên dừng bước, hại tôi không kịp phanh lại, không may bộ ngực giả đâm sầm vào tấm lưng gầy của Giang Ly.

“Á!”

Dù cho da mặt tôi có dày đến đâu nhưng bộ ngực giả lớn thế này va vào người một chàng trai trẻ, tôi cũng vẫn cảm thấy thực sự rất xấu hổ.

Bên cạnh bồn hoa tĩnh lặng vắng vẻ, một con chim sẻ đã vỗ cánh bay lên. Tôi và Giang Ly lặng yên đứng đó, cả hai đều cảm thấy rất ngưỡng chừng, khuôn mặt thanh tú của Giang Ly có chút không tự nhiên, nói một tiếng “xin lỗi” qua loa, rồi sau đó mặt mày xanh mét quay người bước nhanh.

“Này, này...” Tôi vội vã gọi cậu ta. “Giang Ly, cậu đi chậm một chút, mình đi với cậu. Mình... mình có thứ muốn đưa cho cậu.”

Lần này Giang Ly không quay đầu lại, lạnh nhạt nói với tôi: “Cậu về nhà đi, tôi không cần!”

“Không không, cậu nhất định sẽ cần, mình vì cái này mà đợi cậu đến tận bây giờ đây.”

Cậu ta không thèm để ý đến tôi, chân bước nhanh hơn, một bước của cậu ta bằng ba bước của tôi nên chẳng mấy chốc dễ dàng kéo xa khoảng cách giữa hai chúng tôi.

“Giang Ly, Giang Ly, mình có lời muốn nói với cậu.” Tôi liếc cái thân già đuổi theo Giang Ly. Chúng tôi kẻ trước người sau ra khỏi cổng trường. Cậu ta đột nhiên chạy như điên, trước khi đèn dành cho người đi bộ chuyển đỏ đã chạy vội sang bên kia đường, bỏ mặc tôi một mình nhìn cái đèn đỏ sáng trưng mà thở không ra hơi.

“Thằng nhóc thối tha, lão nương lại để vuột mất người rồi!” Tôi nhìn theo cái bóng đẹp trai của tên nhóc đó miệng liên tục mắng mủi, trong lòng không khỏi xót xa cho bộ xương già han gỉ của mình đã lâu lắm rồi không chạy nhảy, không đua được với thanh niên rồi.

Trong lòng tôi bỗng cảm thấy có chút mất mát.

Lúc này dòng xe qua lại nườm nượp, Giang Ly đang sải bước về phía một người phụ nữ ăn mặc khá trang nhã, khuôn mặt trẻ trung trút bỏ sự lãnh đạm mà tươi cười rạng rỡ. Tôi chăm chú nhìn rồi mắng một tiếng, đó chính là cô Diệp vừa dịu dàng vừa đáng yêu, ngực lại rất to!

Cô giáo Diệp đang mỉm cười e thẹn và nói chuyện với một người đàn ông cao lớn mặc bộ vest đen, người đàn ông đó quay lưng về phía tôi. Hai người nhìn thấy Giang Ly chạy đến nên dừng câu chuyện lại, cô giáo Diệp vẫy tay mỉm cười chào cậu ta. Mẹ kiếp, giữa đường lại xuất hiện cô giáo Diệp này, hủy hoại hết cả đại nghiệp mà tôi đang theo đuổi. Tôi cuống đến nỗi giẫm cả vào chân, mắt nhắm mắt mở chạy như điên vượt đèn đỏ.

Tôi cảm thấy có gì đó không ổn, tên Giang Ly này trước mặt cô Diệp rất dịu dàng nhưng thái độ với tôi lại khác một trời một vực. Phi Ca nói dừng để ý mấy tên nhóc đẹp trai thích làm ra vẻ lạnh lùng, thật ra bọn chúng rất nhàm chán, chỉ thích những cô nàng trưởng thành hấp dẫn thôi. Có khi Giang Ly và cô Diệp đã có gì rồi. Dù sao lúc học thêm, trai chưa vợ gái chưa chồng, củ khô gần lửa mạnh, tiết trời mùa xuân lại mặc ít quần áo, ngực cô Diệp thì to...

Tôi nóng lòng muốn cho tình địch trong tưởng tượng của mình một đòn phủ đầu, để cô ta biết điều mà giữ gìn bốn phận một nhà giáo. Không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, tôi điên cuồng chạy sang đường giống như không muốn sống nữa, tay hươ hươ lá thư tình, hét lớn với Giang Ly và cô Diệp đang vui vẻ nói cười: “Giang Ly, mình thích cậu. Mình đã bị trúng tiếng sét ái tình, hãy nhận bức thư này của mình!”

Lời tỏ tình của tôi vang đến tận trời, bản thân tôi cũng bị “tình yêu thiếu nữ” của mình làm cho cảm động.

Nụ cười trên mặt Giang Ly vụt tắt, còn cô giáo Diệp thì kinh ngạc. Khi tôi đang đắc ý vì mình đã ra tay trước, người đàn ông cao lớn trước mặt cô giáo Diệp vẫn tiếp tục quay lưng về phía tôi.

Có gì đó không ổn. Kiểu tóc quen quen, dáng người quen quen, khí chất cũng quen quen... Có phải tôi đã gặp người này ở đâu rồi hay không?

Tôi ngây ra một lúc, đột nhiên có dự cảm chẳng lành, mà trong mấy giây tôi ngây ra đó, từng động tác của người đàn ông kia như được quay chậm, từ từ xoay người lại. Tôi nhìn qua một chút, những mạch máu đang sôi sục trong cơ thể bỗng đứng đóng băng lại.

Gã đàn ông đẹp trai xấu xa có đôi môi mỏng mím chặt, khuôn mặt lạnh lùng đang đứng trước mặt tôi. Mẹ kiếp, đây không phải là tên oan gia đầu bảng Khang Tử Huyền sao?

Trời cao ơi, ông không có thiên nhân à? Đất dày ơi, ông thiếu địa nhân sao? Các ngài thiếu đạo đức tập thể ư?

Lúc này ánh sáng lạnh lẽo bắn ra từ mắt Khang Tử Huyền như lưỡi dao sắc nhọn cắt tôi ra làm trăm mảnh. Mặt tôi nóng bừng, đầu óc hỗn loạn, bây giờ tôi không khác gì một đứa trẻ chạy trốn vì làm chuyện sai trái, chạy được một nửa đường rồi vẫn bị người lớn nắm được tóc nên rất sợ hãi và xấu hổ.

Đừng nói đến lỗ nẻ dưới đất, bây giờ mà cho tôi một cái lỗ chó, tôi cũng không ngần ngại mà chui vào. Một đứa con gái vong ân phụ nghĩa, đắc ý chạy trốn, lại hiện hình dưới lốt một kẻ háo sắc thách thức ánh mắt của những người khác, đừng nói tôi là thảm kịch, tôi chính là chiếc máy bay chiến đấu trong thảm kịch.

Có trời mới biết người đàn ông trước mặt kia sẽ dùng cái miệng độc ác sắc bén ấy như thế nào để cười nhạo hình tượng bà chị già ngốc nghếch vô địch của tôi lúc này, anh ta làm cho tôi tức đến nổi thất khiếu[1] chảy máu, chỉ muốn đập đầu vào tường cho ngất luôn.

[1] Theo Đào Duy Anh, “Việt Nam văn hóa sử cương”, (1938), Nhà xuất bản Tổng hợp Đồng Tháp (tái bản năm 1998), thất khiếu là bảy cái lỗ trên mặt, gồm: hai mắt, hai tai, hai mũi và miệng.

Mỗi lần tôi và người đàn ông này gặp nhau đều rất kỳ quái, thật đúng là nghiệt duyên. “Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách”, phải chuồn ngay, tôi lập tức lùi lại phía sau. Tôi đảo mắt tìm đường thoát thân, chắc cô giáo Diệp cảm thấy khó xử khi thấy Khang Tử Huyền đang chăm chăm nhìn tôi. Cô ấy nở nụ cười thân thiện, dịu dàng hỏi: “Giản Mỹ Đạt đấy à, sao muộn thế này rồi mà em vẫn chưa về nhà?”

Trước mắt tôi lại một tia chớp chói lóa xẹt qua.

Cô Diệp à, vì sao cô lại gọi tên giả của tôi ra chứ, đây không phải là gây thêm rắc rối cho tôi sao?

Tôi vò nhàu bức thư tình, môi nhẹ nhàng chuyển động. Bị luồng điện cao thế của Khang Tử Huyền giật thành một con gà ngổ nên phải một lúc lâu sau tôi mới lắp ba lắp bắp nói: “Ha ha, cô, cô Diệp, em đi đây. Hi hi, em đi ngay đây.”

Có yêu nhân ở đây, trong lòng ý chí ngút trời đến mấy cũng tắt ngấm. Giang Ly đứng bên cạnh cũng chẳng cho tôi chút thiện cảm nào, cậu ta vẫn lạnh lùng lườm tôi, có lẽ vẫn bực tôi vì đã làm hỏng chuyện tốt của cậu ta.

Ngày mai tiếp tục cố gắng vậy.

“Tạm biệt cô ạ!” Tôi khom lưng chào, quay người định chạy bán sống bán chết. Nhưng còn chưa kịp quay người đi thì một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng tôi: “Cô vẫn chưa đưa thư tình cho cậu ấy kia!”

Tôi biết mà.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, gần như có thể nhai nát một vạn lần cái tên Khang Tử Huyền kia, nhưng vì đại cục, dù tức giận đến mấy tôi vẫn phải nhịn. Tôi ngượng ngùng quay lại, vô cùng khó chịu lườm anh ta một cái như để cảnh cáo: biết điều thì đừng xen vào chuyện của tôi, cản trở tôi làm việc.

Tôi lườm Khang Tử Huyền, anh ta cũng không khách sáo, lạnh lùng nhìn tôi, đôi môi mỏng mím chặt, ánh mắt chúng tôi bất giác chạm nhau.

Tôi hướng về phía Khang Tử Huyền nghiêng răng nghiêng lợi cười nói: “Đúng vậy, cảm ơn chú nhắc nhở!”

Tiếng “chú” thốt ra, Khang Tử Huyền không nói gì, mặt căng ra nhìn càng làm tôi cảm thấy toàn thân anh ta như được bao phủ bởi một lớp sương mỏng.

Cô Diệp giận dữ quay người nhìn. Tôi công khai trừng mắt xúc phạm người lạ nên chắc là sợ tôi làm hỏng danh tiếng của Trung học A, cô chuyển sự chú ý bằng cách làm bộ mặt nghiêm túc rồi nhỏ nhẹ nói: “Giản Mỹ Đạt, thư tỏ tình đã viết rồi, bài tập toán cũng không được quên làm nghe chưa?”

Cô Diệp đang nhắc đến việc tôi chưa nộp bài tập toán. Sáng nay tôi và Phi Ca ngủ như chết đến tận 8 giờ, phi đến trường thì bọn nhóc đã bắt đầu tiết tự học nên tôi làm gì có thời gian đi copy chứ. Thế là tất cả thầy cô của năm tiết học hôm nay đều tìm tôi làm công tác tư tưởng. Hung dữ có, giáo huấn có, tất cả đều nói tôi đừng biến mình thành một con sâu làm rầu nồi canh, còn tôi liên tục hứa không tái phạm nữa để cho qua chuyện. Kiếp này tôi chưa bao giờ nhục đến thế!

Chịu tủ nhục một ngày cũng coi như cho qua nhưng không ngờ lại gặp phải “sao quả tạ”, đến một bức thư cũng chưa đưa được, còn xui xẻo đến nỗi ngay kể thù. Nếu như hôm nay chịu khó xem lịch trước khi đi ra ngoài, có lẽ tôi không xui xẻo đến thế này đâu. Bức thư tình thấm đẫm huyết lệ này lúc muốn đưa thì không đưa được, lúc không muốn đưa thì bị kẻ thù ép phải đưa, rốt cuộc tôi có nên đưa hay không?

Tôi cắn răng, thời khắc quyết định tuyệt đối không thể mất bình tĩnh, dứt khoát bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa. Nếu không đưa, có thể tôi sẽ phát điên mà nuốt nó luôn.

Không nhìn Khang Tử Huyền, tôi uốn thẳng lưng nhìn cô Diệp rồi tươi cười rất lễ phép: “Cô Diệp yên tâm, em không quên đâu! Em phải học theo gương bạn Giang Ly, làm một học sinh giỏi phát triển toàn diện văn – thể – mỹ.”

Sau đó tôi cười lớn với tên nhóc con Giang Ly vẫn đang đứng bên lạnh lùng quan sát, thần thái giống như một tiểu hoàng tử kiêu ngạo.

Hôm nay chỉ vì tên nhóc này mà mất hết thể diện, tôi kìm nén sự oán hận xuống tận đáy lòng rồi giả vờ e thẹn cúi đầu nhét bức thư tình vào tay cậu ta, nói nhỏ nhưng rất dứt khoát: “Cho cậu này!”

Giang Ly cúi đầu liếc lá thư tình màu hồng phấn trong tay, có lẽ không ngờ tôi lại dám to gan làm chuyện trái quy tắc trước mặt cô giáo nên hơi bối rối. Cậu ta hết ngược lên nhìn tôi, lại nghiêng đầu do dự nhìn cô Diệp.

Cái nhìn theo bản năng của cậu ta khiến chuông báo động trong đầu tôi vang lên. Tên nhóc này tám phần mười là có tình cảm đơn phương với cô giáo Diệp nên sự nhận thư của tôi sẽ khiến cho cô ấy hiểu lầm.

Cậu ta giúi bức thư vào tay tôi, miệng nói: “Tôi không...”

“Không phải cậu không nhận đấy chứ?” Tôi nhanh hơn một bước, hai tay nắm chặt tay cậu ta, cười “hì hì” chặn lại lời từ chối cậu ta sắp nói ra. Cùng lúc đó, tôi cảm thấy như có gai sau lưng, đồng phục như sắp bị đốt cháy một lỗ lớn.

Sự tồn tại của người đàn ông sau lưng tôi thực sự quá mãnh liệt.

Dưới cái nhìn của ba đôi mắt tóe lửa, tôi tính toán trong đầu, tin chắc chỉ vài câu nói là có thể làm tan vỡ mối quan hệ phức tạp đan xen giữa bốn người chúng tôi.

Tôi có thể làm cho tên nhóc kia từ bỏ ảo tưởng với cô giáo Diệp, làm cho Khang Tử Huyền – gã đàn ông tôi ghét cay ghét đắng – mãi mãi không bao giờ đến làm phiền tôi nữa.

Đối phó xong với Giang Ly, tôi quay lại và mỉm cười liếc nhìn tên Khang Tử Huyền này giờ vẫn lạnh lùng xem tôi diễn nốt vở kịch, vừa là vở cuối cùng trong ngày hôm nay, cũng là màn đặc sắc nhất với cô Diệp.

Sân khấu đêm chung kết của tôi.

Tôi cố gắng đóng vai một thiếu nữ ngây thơ trong sáng, chớp chớp mắt chỉ vào Khang Tử Huyền rồi quay sang hỏi cô giáo Diệp: “A, cô Diệp, chú này có phải là bạn trai cô không?”

“Hả?” Cô Diệp giật mình, hai má ửng hồng, e thẹn nhìn Khang Tử Huyền xua xua tay: “Không, không phải.”

Có vẻ như đã bị lời của tôi nói trúng, cô Diệp rõ ràng hơi xấu hổ, dè dàng quả trách: “Cái con bé này thật là...”

Tôi nhe răng cười: “Cô đừng phủ nhận mà, chú ấy sẽ đau lòng lắm đấy!”

“Đúng không chú?” Tôi hơi xoay người, thân mật gọi Khang Tử Huyền mà mặt anh ta vẫn không có biểu hiện gì. Tôi nhớ lần trước khi tôi say rồi trêu chọc anh ta, đến phút cuối, anh ta vẫn dùng ánh mắt sâu thẳm thẳm không biết đâu là bờ khiến người khác chẳng rét mà run để nhìn tôi.

“Tôi không phải chú của cô, cô bạn nhỏ.” Giọng nói của Khang Tử Huyền lạnh lùng. “Cô bạn nhỏ”, ba chữ được nhấn mạnh đặc biệt, rõ ràng là anh ta đang châm chọc tôi.

Được rồi, đúng là anh không phải chú tôi mà là kẻ thù của tôi. Tôi chạy được nửa vòng Trái đất rồi mà vẫn bị anh tóm được, coi như tôi xui xẻo.

“Chú thì đương nhiên là chú rồi!”

Để làm anh ta buồn nôn thêm, tôi khom lưng kính cẩn, chân thành nói: “Chú thật đẹp trai, rất xứng đôi với cô giáo Diệp của cháu! Khi nào hai người kết hôn cháu sẽ làm hoa đồng đi tung hoa có được không?”

Mặt Khang Tử Huyền tối sầm lại, còn cô giáo Diệp đặt tay lên bộ ngực đồ sộ kinh ngạc nói: “Giản Mỹ Đạt, cái con bé này rõ thật là... Sao có thể đùa linh tinh như thế?”

Tôi cười rất ngây thơ, mục đích đã đạt được rồi, kịch hay cũng nên hạ màn thôi. Lúc tôi đang chuẩn bị chuẩn, Khang Tử Huyền đột nhiên lên tiếng.

Anh ta không thèm nhìn tôi, trên mặt nở nụ cười nhạt khiến người khác rợn cả tóc gáy. Theo như hiểu biết mấy lần trước của tôi, bình thường gã này không hay cười nhưng một khi đã cười thì thường có hai nguyên nhân: một là tâm trạng anh ta rất tốt, hai là tâm trạng anh ta rất tệ.

Lúc này, dùng ngón chân để suy đoán cũng biết được tâm trạng anh ta đang tốt hay xấu. Nụ cười nhả nhặn đến khác thường, anh ta bình tĩnh nói với cô Diệp: “Học sinh của cô Diệp đều đặc biệt thế này sao? Trường trung học A đúng là không lẫn vào đâu được!”

Có lẽ trên khuôn mặt đẹp trai tuấn tú hút hồn kia của Khang Tử Huyền trong phút chốc đã cướp mất hơi thở của cô giáo Diệp. Hai má cô ửng hồng và hoàn toàn mất đi sự nhanh nhẹn trong mỗi giờ lên lớp, nhìn rất giống một cô gái lần đầu biết yêu.

Cô ấy nhìn tôi và Giang Ly, then thừng ấp úng: “Vâng, cũng khá là đặc biệt... rất thông minh.”

Cô Diệp này đúng là khẩu Phật tâm xà, tôi đoán rằng cô ấy sẵn sàng băm tôi ra thành trăm mảnh ấy chứ!

Khang Tử Huyền nhẹ nhàng nói: “Tôi nghĩ, chắc do cô Diệp dạy dỗ chúng tôi tốt.”

“Khang tiên sinh quá lời rồi!” Cô Diệp không khống chế nổi cảm xúc của mình, bị một lời khen của Khang Tử Huyền làm cho đôi tai đỏ hết cả lên.

Người đàn ông vừa chăm sóc tôi cả đêm thoát cái đã ân cần dịu dàng với người phụ nữ khác, trong lòng tôi tự nhiên có chút bức bối. Vậy mà lúc đầu tôi còn cảm kích trước tấm lòng của anh ta, thậm chí còn cảm thấy anh ta cũng không tệ lắm, kết quả là...

Tôi có chết cũng không thể thừa nhận mình có chút hụt hẫng. Tôi đang định nhấc gót bỏ đi thì Khang Tử Huyền lại châm chọc: “Có điều, không biết cô Diệp đã dạy học sinh của mình đạo lý này chưa?”

“Là gì vậy ạ? Khang tiên sinh cứ nói!” Cô Diệp cười dịu dàng, trong đôi mắt lấp lánh tràn ngập nụ cười của Khang Tử Huyền.

Cô Diệp đã hoàn toàn bỏ qua Giang Ly ở bên cạnh. Chứng kiến sự háo sắc của cô Diệp, tôi không khỏi thở dài thay cho Giang Ly, người này giờ đứng sau lưng tôi không nói câu nào. Trong lòng giai nhân này đã có kẻ khác rồi, chú em hiểu chuyện thì nhanh chóng quay về quy thuận bà chị này đi. Nhưng tôi cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, Khang Tử Huyền không phải là Tô Cẩm Duy – hậu nhân của Đường Tăng, anh ta không thích nói nhảm nhí, nếu đã nói gì thì chắc chắn sẽ có mục đích.

Tôi vênh tai lên nghe Khang Tử Huyền nói tiếp: “Khi nào có cơ hội, cô Diệp nhớ nói với học sinh của mình rằng...” Anh ta ngừng lại một chút, đôi mắt đen huyền quay sang nhìn tôi, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt châm biếm: “Trái đất hình tròn giống như bồn hoa, ít vòng vo, ít giờ trò khôn lỏi đi thì hơn!”

“Hả? À vâng đúng thế, ha ha ha...” Cô Diệp mù tịt về cái gọi là “lý luận bồn hoa”, chỉ biết cười cười gật đầu, sau đó đắm chiêu nhìn tôi và Khang Tử Huyền.

Tôi nổi trận lôi đình, người đứng ngoài quan sát thì không hiểu, còn trong lòng đương sự tôi đây thì rõ đến mức không thể rõ hơn được nữa: tên họ Khang đang cảnh cáo tôi. Ý tứ đầy đủ của anh ta là: Đừng tưởng cô rở trái, tôi rở phải thì chúng ta mãi mãi không bao giờ chạm mặt nhau nữa, cuộc sống chính là một bồn hoa rộng lớn, dù có có là Tôn Hầu Tử[2] tuyệt kỹ đẩy mình, cũng không thể nhảy qua được nắm ngón tay của phật tổ Như Lai.

[2] Cách gọi khác của Tôn Ngộ Không trong tác phẩm Tây du ký của Ngô Thừa Ân (Trung Quốc).

Không đến lượt anh ta dạy tôi.

Khang Tử Huyền nhìn cô Diệp nói: “Xin lỗi cô giáo Diệp! Hôm nay xảy ra chút chuyện khiến tôi không kiềm chế được nói mấy câu giáo lý. Có điều, dù sao thì, bọn trẻ bây giờ cũng không nghe lọt tai mấy lời khuyên của người già chúng ta.”

Cô Diệp đỏ mặt xua tay: “Khang tiên sinh nói có lý, học sinh bây giờ đúng là hơi nông nổi. Nhưng Khang tiên sinh cũng quá khiêm tốn rồi, anh không già chút nào, thật đấy!”

Khang Tử Huyền mỉm cười với cô Diệp, nụ cười khiêm tốn kia trong mắt tôi còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

Dùng ngón chân suy đoán cũng biết tâm trạng người đàn ông này đã thay đổi, vì lúc vui vẻ, anh ta sẽ mỉm cười.

Hai con người này công khai tán tỉnh nhau làm người khác muốn ói. Tôi chịu đựng đủ việc anh ta luôn cao hơn tôi một bậc như thế là quá đủ rồi. Tôi không muốn lần nào cũng như một con ngốc ngớ ngẩn, rõ ràng biết anh ta đang giễu cợt mình nhưng lại không làm gì được. Cũng giống như những lần trước, trận này đánh đến cuối rõ ràng có thể thắng anh ta, nhưng cuối cùng tôi cũng chẳng chiếm được bao nhiêu lợi thế. Tôi mệt rồi, có lẽ trên đời này thực sự có thiên mệnh cũng nên, lần sau gặp mặt tôi phải tránh hấn càn xa càng tốt.

Tôi nén bực tức trong lòng rồi vẫy tay chào: “Cô Diệp, không làm phiền cô chút hẹn hò nữa, em về nhà trước đây. Tạm biệt cô!”

Đang định quay người bỏ đi thì tên nhóc Giang Ly vẫn đứng sau tôi im lặng từ đầu đến cuối, đột nhiên mở miệng: “Tở đi với cậu!”

Trời sập rồi.

Tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngược nhìn Giang Ly, thấy cậu ta cúi đầu với cô Diệp: “Chào cô ạ!”

Tôi vui vẻ đeo cặp sách đi bên cạnh Giang Ly. Tên oan gia kia, tôi nghĩ, anh ta cứ đi xem mặt bà cô ngực lớn ấy, còn tôi “cậu” cậu nhóc đẹp trai của tôi, cả đời này đừng gặp lại nhau nữa. Như thế tôi tốt mà anh ta cũng tốt, cả nhà đều vui.

Im lặng đi cùng Giang Ly khoảng ba bốn phút, đến giữa đường, tôi liếc trộm phía sau lưng thấy chiếc xe Benz màu bạc của Khang Tử Huyền đã đưa cô giáo Diệp đi mất hút. Tôi cười thầm, trên đời này lấy đâu ra mà lăm bòn hoa thế, chẳng may quanh quẩn thì gặp nhau một lần, cuối cùng cũng có lúc chia tay. Trong cuộc sống thứ nhiều nhất không phải hình tròn mà là hai đường thẳng song song khiến người ta mãi mãi không bao giờ đến được điểm giao nhau.

10. Chương 10: Forrest, Run... Run!

Tôi lắc đầu để hình ảnh Khang Tử Huyền bay ra khỏi trí não, rồi tập trung toàn bộ chú ý vào tên nhóc ngạo mạn trước mặt, đây mới là việc quan trọng nhất. Có điều, tôi vừa định mở miệng bắt chuyện, tên nhóc ấy đã nghiêng đầu rồi khề nhừ mồm nói một câu khiến người khác phải giật mình: “Này, cậu quen người đàn ông vừa nãy phải không?”

Trong phút chốc, tôi lú lẫm không nói nên lời, cái nhìn nhạy bén của tên nhóc này làm tôi kinh sợ. Nhưng chỉ trong giây lát, tôi lại đóng vai một bà chị ngốc nghếch, phát huy khả năng sở trường nhất của tôi: giả ngu.

“Hà? Giang Ly, có phải cậu đang nói đến chú đẹp trai mà đáng sợ lúc nãy không? Trời ạ, chú đó nhìn qua rất hung dữ đấy, sợ quá đi! Sao cô Diệp lại tìm một người như thế làm bạn trai chứ, cậu nói có phải không?”

Tôi cười nhả nhỏ, mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói xấu Khang Tử Huyền một trận. Thật ra trong lòng tôi cũng hơi lo lắng, nếu Khang Tử Huyền mà biết được tôi đang nói xấu sau lưng anh ta thì cứ theo cái tính thích lạng lẽ trả thù, có lẽ cuối cùng kẻ bị nhai nát lại chính là tôi.

Giang Ly không nói câu nào, nghiêng đầu nhìn tôi, rồi tiếp tục lạnh lùng đi về phía trước khiến tôi không biết phải làm sao. Tôi không thể không nghi ngờ bản thân, một bà già 24 tuổi “tấn công” phi công trẻ 18 tuổi, thật ra cũng giống vụ tiếp cận tên đồng tính lần trước, gần như là nhiệm vụ bất khả thi.

Nhưng tôi không thể chịu thua được, lần trước ở Mỹ Sắc chưa đánh đã bại đủ mất mặt lắm rồi, lần này không thể tiếp tục trắng tay nữa: “Giang Ly, hôm nay có nhiều bài mình không biết làm, cậu có thể giúp mình không? Mình sẽ mời cậu đồ ăn ngon nhé!”

Để xoay chuyển hình tượng vừa bị sụp đổ, tôi tỏ ra đáng thương: “Bao nhiêu là bài mình không biết làm, ôi chao, bài tập nhiều thật...”

Giang Ly nghiêng đầu lạnh lùng hỏi: “Vậy là cậu chưa làm xong bài mà vẫn có thời gian viết cái này?”

Tên nhóc này ám chỉ tới bức thư tình rĩ mầu kia. Tôi cười hì hì, nháy mắt nói: “Vậy cậu đã nhìn ra thành ý của mình rồi chứ?”

Giang Ly nhìn tôi một cách bất lực rồi quay đầu đi thẳng. Thấy cậu ta không thèm trả lời, tôi cuống lên, vừa phải nén cảm giác buồn nôn lại, vừa học theo mấy cô bé hay mơ mộng gọi: “Giang ca, đợi em!”

Giang Ly dừng bước rồi kinh ngạc quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhìn tôi chằm chằm: “Giang ca?”

Bị tên nhóc non nớt này chất vấn, bà cô lớn tuổi tôi đây cũng hơi chột dạ, đành nuốt nước bọt cười ha ha nói: “Không gọi cậu là Giang ca, lẽ nào gọi là Giang tỷ?”

Một Giang Ly trước giờ luôn tỏ ra lạnh lùng cũng không nhịn được, chỉ biết bất lực nhìn tôi trong làn gió. Bức tranh đẹp dễ dó làm tôi hơi hoảng hốt, dường như thời gian đã quay ngược lại lúc tôi 18 tuổi, là một cô gái có thể vui chơi quên hết tháng ngày.

Hôm đó “người đẹp băng giá” Giang Ly đối xử với tôi thân thiện chưa từng thấy. Trước sự tăng bốc ngất trời của tôi, cậu ta động lòng từ bi, kiên nhẫn giảng bài tập cho tôi bên cửa sổ cửa hàng bánh ga tô. Nhưng tôi vẫn chọc giận cậu ta, nguyên nhân đơn giản là vì tôi sinh ra đã thuộc kiểu người chuyên múa súng chơi gậy, không thể hiểu mấy loại toán, lí, hóa sâu sắc. Vì không hiểu nên tôi rất dỗi và buồn ngủ, không thể chú tâm nghe giảng, lời vào tai này thì ra luôn tai kia. Tay tôi cũng không chịu để yên mà liên tục nhét bánh vào miệng. Vậy là Giang Ly nghiêm túc giảng bài, còn tôi nghiêm túc ăn bánh ga tô. Thái độ của tôi khiến cậu ta không hài lòng chút nào. Giảng được một nửa, thấy miệng tôi đang há to, chuẩn bị đón miếng bánh sôcôla thứ tư, cậu ta đặt bút “cạch” một cái, nhúu mày tức giận: “Này, cô có phải cái thùng nước gạo không vậy?”

Thấy cậu ta tức giận, tôi vội vàng đặt miếng bánh ga tô xuống, khó chịu đẩy miếng bánh thơm phức kia ra rồi bĩu môi: “Khó ăn chết đi được, không ăn nữa!”

Khuôn mặt cậu ta vẫn tỏ ra tức giận, tôi đành cười hì hì: “Lần sau chúng ta đi chỗ khác. À, làm sao để ra được bước này? Mình không hiểu lắm.” Tôi chuyển sự chú ý của cậu ta sang chỗ khác.

Giang Ly tiếp tục giảng bài, tôi mở to mắt cố gắng nghe nhưng mắt càng lúc càng lơ đãng, mí mắt sụp xuống phải khó khăn lắm mới kéo lên được, tôi bắt đầu buồn ngủ rồi. Sau khi tôi che miệng ngáp trộm cái thứ năm trong vòng năm phút, Giang Ly lại đặt bút xuống “cạch” một cái, lần này đôi lông mày nhúu sát lại, xem ra cậu ta giận lắm rồi.

“Cô buồn ngủ lắm hả?”

Cảm nhận được tức giận của cậu ta, tôi giật mình xua tay: “Đâu có...”

Nhưng vì trời cũng đã muộn, Giang Ly bắt đầu sắp xếp cặp sách. Lấy lại vẻ mặt lạnh nhạt thường ngày, cậu ta đứng dậy: “Trời sắp tối rồi, cô mau về nhà đi!”

Tôi ngồi đó tiếc quặn cả ruột, đột nhiên cậu ta quay lại nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ không nhẫn tâm: “Ngày mai đừng ngủ nướng nữa, đến trường sớm một chút mà chép bài!”

Cậu ta quay đầu nhưng trước khi bỏ đi, một âm thanh rất nhẹ như gió thoảng vào tai tôi: “Đồ ngốc!”

Theo kinh nghiệm nhiều năm tung hoành ngang dọc nơi tình trường, mũi tôi đánh hơi thấy gì đó... Đột nhiên tôi thấy thật hạnh phúc.

Sáng sớm hôm sau, tôi không dám ngủ nướng nữa mà lao thẳng đến trường chép bài. Điều đáng mừng đây lại là bài tập của Giang Ly. Tôi cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, ánh bình minh sáng chói ở phía trước. Tiết tự học sớm ngày hôm nay, tôi liên tục quay lại trơ trên nháy mắt với Giang Ly làm cậu ta giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhiều lần trừng mắt lặng lẽ cảnh cáo tôi. Biết tên nhóc con này không còn lạnh lùng như lần đầu gặp nữa, tôi tiếp tục chiến lược đeo bám của mình.

Sáng hôm ấy, Đông Tử mặc đồng phục lưng đeo cặp cũng được giáo viên chủ nhiệm dẫn về lớp số 4. Mái tóc vốn màu đỏ rượu vang của cậu ta được nhuộm lại thành màu đen, tóc cắt ngắn nhìn rất ngoan ngoãn. Bộ dạng ấy cùng với bàn tay đặt ngay ngắn hai bên ống quần, người cúi gập khiến cậu ta trông cực kỳ giống học sinh trung học đang khí thế hùng hục.

“Chào các bạn, mình tên Ngải Đông. Năm nay 18 tuổi, hi vọng mọi người sẽ kết bạn với mình.”

Nghe tên nhóc này tự giới thiệu bản thân, tôi ngồi dưới bịt miệng cười trộm: tên lính mới này, còn cổ nhần mạnh mẽ 18 tuổi nữa chứ, khác gì lạy ông tôi ở bụi này.

Lúc nghe rằng nhìn Đông Tử bước xuống bậc giảng, tôi vô tình nhìn thấy ánh mắt Giang Ly đang quét qua bên này nên nhanh chóng ngậm chặt cái miệng đang toé toét lại, cúi đầu giả vờ đọc sách. Hôm ấy tôi và Đông Tử không nói với nhau câu nào, chúng tôi chỉ trao đổi ánh mắt một lát khi cậu ta đi ngang chỗ tôi để đi vệ sinh lúc giữa giờ. Ánh mắt này dừng ngay trên bộ ngực cao ngất của tôi, tên nhóc ngây ra. Cũng may cậu ta thông minh, lúc khoe miệng tôi hơi giật giật, biết điều chạy xa.

Cậu ta ngồi bên cạnh Giang Ly. Vị trí này rất dễ dàng tiếp cận đối tượng.

Lão Đàm chuẩn bị hai phương án cùng lúc. Đề phòng Giang Ly không “kết” tôi, ông ta để Ngải Đông kết bạn với cậu ta, dù sao cánh đàn ông chỉ trong thời gian ngắn là có thể kết thân với nhau ngay.

Ngoài trời âm u, mây đen mịt mù, dự báo thời tiết nói chạng vạng tối có thể mưa to. Tôi có chút buồn bực vì tiết trời dục yêu thích của tôi cũng đổi thành tiết tự học, nên mấy cô cậu học sinh đành khổ sở âm thầm làm bài tập. Ngồi cùng bàn với tôi là Tống Sướng Nhiên, một cô bé ngoan ngoãn chỉ biết học hành, tôi vô cùng chán ngán. Liếc sang bên cạnh thấy Giang Ly chăm chú cúi đầu ôn bài, còn Đông Tử đang nằm nhoài ra ngủ, cuối cùng tôi cũng không chịu nổi, nằm bò ra bàn mà ngủ.

Đang ngủ say sưa, tôi bị Tống Sướng Nhiên lay dậy. Còn chưa tỉnh ngủ hẳn, tôi thấy người trong lớp đã đi gần hết, chỗ của Giang Ly đã trống. Tống Sướng Nhiên vẫy tay tạm biệt tôi, sau đó cũng đi luôn. Đông Tử ngồi đó, quay đầu liếc nhìn tôi rồi lại tiếp tục ngồi yên. Tôi đoán cậu ta có điều gì muốn nói với tôi nên mới ngồi yên như vậy. Đợi đến khi mọi người đi gần hết, tôi thu dọn sách vở, cùng với Đông Tử kẻ trước người sau bước ra khỏi lớp.

Trời đang mưa như trút nước, mấy đứa nhóc không mang áo mưa chạy như điên, chỉ trong nháy mắt đã ướt sũng. Nhân lúc không có người, tôi và Đông Tử vai kề vai thì thầm vài câu, có điều không phải nói về Giang Ly.

“Sử tử, em...”

“Mẹ kiếp, cứ ập a ập úng, lại làm sao thế?”

“Em... sợ.”

“Vì sao? Đặng Lũng hả?”

“Vâng, em làm nội ứng, báo cáo vụ thuốc phiện trong Mỵ Sắc lên trên, hẳn ta bị Cục gọi đi lấy lời khai rất lâu. Hình như hẳn ta đoán ra là em làm, nên phải thuộc hạ tìm em khắp nơi, đến nhà em cũng dám về, đi đường cũng thấy sợ hãi...”

Tôi không nói gì, hai chị em đi trong im lặng. Mưa rơi nặng hạt, giày thể thao ướt từ lúc nào, tôi cũng không có cảm giác gì. Tôi không biết phải an ủi Đông Tử ra sao.

Đông Tử sợ hãi hỏi tôi: “Sử tử, em... em liệu có bị hẳn ta truy sát không? Liệu có bị hẳn ta lột da rút gân không? Em trên có người già, dưới có... chó nhỏ, em không muốn xảy ra chuyện gì...?”

Tâm trạng nặng nề, tôi vỗ vai cậu ta an ủi: “Đừng nghĩ gì nữa. Bây giờ là xã hội pháp trị, hắn ta không thể làm gì cậu được. Hơn nữa, gia đình hắn ta đã rửa tay gác kiếm nhiều năm, ở thành phố A này hắn ta cũng là nhân vật có máu mặt, không thể...”

Tôi văng ra một tràng an ủi Đông Tử, bỗng khuôn mặt vốn đang dịu đi của cậu ta đột nhiên nhăn nhó, tay cầm ô cũng run run. Tay phải run rẩy chỉ về phía đường quốc lộ phía ngoài cổng trường, đôi môi cậu ta lắp bắp: “Khang... Khang...”

Tôi giật mình nhìn theo tay cậu ta. Cách đó không xa, Khang Tử Huyền mặc một bộ vest thời trang đang nhăn nhó bước ra từ chiếc Benz màu bạc. Thấy bọn tôi đang nhìn, anh ta liền bước nhanh đến. Giờ phút này, khuôn mặt đẹp trai của anh ta u ám giống như mây đen trên trời, làm cho người ta không rét mà run. Đông Tử cuống lên, lẩm bẩm: “Sao Khang Tử Huyền lại biết được bọn mình ở đây? Sao anh ta lại biết được? Vậy Đặng Lũng nhất định cũng biết rồi, hắn ta nhất định cũng biết rồi!”

Đông Tử cuống cuống nhìn ngó khắp nơi: “Đặng Lũng... Không chừng Đặng Lũng cũng đang ở gần đây.”

Tôi cũng bị cậu ta làm cho rối loạn, đối mặt với tên Khang Tử Huyền này không phải chuyện tốt, tôi dựng hết tóc gáy. Một giây sau, Đông Tử dùng hết sức lực kéo tôi: “Sư tỷ, chạy mau! Không thì cái mạng nhỏ này cũng chẳng giữ nổi mất!”

“Này này...” Tiếng phản đối yếu ớt của tôi biến mất trong tiếng mưa ào ào. Sau đó tôi cứ bị Đông Tử điên cuồng kéo đi trong mưa, đến ô cũng rơi mất.

“Phương Lượng Lượng, dừng lại! Chết tiệt, cô dừng ngay lại cho tôi!” Khang Tử Huyền quát lên sau lưng tôi.

Mình mảy ướt như chuột lột, tôi ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên thở gấp: Khang Tử Huyền cũng đang chạy trong mưa. Dáng người mạnh mẽ của anh giống như muốn nói không truy sát được tôi thì nhất định không từ bỏ. Tim tôi đập thình thịch, tốc độ cũng càng ngày càng nhanh. Tôi vùng ra khỏi tay Đông Tử, chạy bán sống bán chết trong cơn mưa mịt mù, cố gắng giẫy giụa lần cuối trước tiền đồ u ám của mình.

Trong làn mưa xối xả, tôi chạy như sắp bỏ mạng cả người ướt sũng. Đông Tử ở đằng sau vẫn đang bám sát tôi. Cái thân già này của tôi, lúc bình thường thì là gà rù, một khi đã điên lên liền biến thành gà rừng, Đông Tử dần dần hết hơi, bị tôi bỏ xa một quãng dài phía sau. Tôi nghe thấy cậu ta lên cơn hen suyễn nặng, thở phì phò như một con bò già: “Sư tỷ... học học... em, em không xong rồi... Học học... anh ta đuổi đến nơi rồi.”

Tôi lập tức ngoái đầu nhìn lại phía sau. Qua một màn mưa dày đặc, Khang Tử Huyền chỉ còn cách Đông Tử khoảng năm, sáu mét, nhìn anh ta cũng nhếch nhác không chịu nổi.

Đông Tử liếc thấy bên đường có một cô gái đang mở cửa xe taxi định tiến vào liền bước thật nhanh, bay lên chui vào xe như một con mèo làm cho cô gái sợ hãi kêu lên. Đông Tử giơ ngón tay trở lên môi nói một câu gì đó, cô gái kia cũng yên lặng lùi lại. Đông Tử căng thẳng liếc sang phía Khang Tử Huyền, hạ cửa kính xe xuống hét lớn với tôi: “Sư tỷ, mau lên đây!”

Khang Tử Huyền cũng nghe thấy, anh ta vừa chạy vừa hung dữ dọa tôi: “Phương Lượng Lượng, cô thử bước lên xe xem!”

Khoảng cách với tên oan gia này càng ngày càng rút ngắn, tôi không còn thời gian để lên xe. Trước mắt phải đảm bảo an toàn cho Đông Tử, nên tôi quả quyết nói: “Đừng lo cho chị, cậu chạy trước đi!”

Đông Tử ồn ào: “Không được. Sư tỷ, có nạn cùng chịu, có xe cùng lên...”

Tiếng mưa rơi rất lớn, nhưng chính tiếng hét của tên nhóc này làm màng nhĩ tôi đau nhói như bị xuyên thủng. Tôi học mấy bà Dạ Xoa hét lớn với tài xế taxi: “Chú tài xế, phiền chú chở con quạ đen này đi ngay!”

Đông Tử bị chở đi rồi, Khang Tử Huyền cách tôi chỉ còn ba, bốn mét, tôi hoảng đến mức lùi về sau liên tục rồi lại chạy bán sống bán chết.

“Sư tỷ, chạy đi!” là câu cuối cùng Đông Tử kịp nói trước khi taxi vút đi. Tiếng gào điên loạn của cậu ta dường như vẫn vọng lại bên tai làm cho tôi hoảng hốt nhớ lại một bộ phim điện ảnh Hollywood nhiều năm

trước. Trong phim, một cô bé tóc vàng mắt xanh hét lên với cậu bé chân thọt đang bị mấy tên nhóc xấu xa đuổi theo: “Forrest, run!... Run!”[1]

[1] Câu thoại trong bộ phim điện ảnh nổi tiếng của điện ảnh Hoa Kỳ Forrest Gump được chuyển thể từ tác phẩm văn học cùng tên của nhà văn Winston Groom. Bộ phim đã kể lại một giai đoạn nhiều biến động trong lịch sử nước Mỹ qua góc nhìn ngây thơ và trong sáng của Forrest Gump – một người IQ chỉ có 75. Forrest là một đứa trẻ không có cha nhưng luôn có tình yêu thương của mẹ. Cậu bị thiếu năng trí tuệ và lưng không thẳng, phải giữ chân bởi một khung sắt. Mẹ đưa cậu vào học một trường học bình thường và ở đây Forrest thường bị mọi người chọc phá. Người bạn duy nhất của Forrest là Jenny, một cô bé ở gần trang trại nơi cậu sống. Câu thoại này Jenny đã nói với Forrest khi cậu bị bạn bè chọc ghẹo.

IQ của cậu nhóc đó nghe nói chỉ có 75, cậu ta là tên ngốc nổi tiếng thế giới. Người ta gọi cậu là Forrest Gump.

Đột nhiên trong lòng trời dậy nổi thê lương, tôi cảm thấy mình có thể là kiếp sau của Forrest Gump, bởi nhìn qua thì tôi và cậu ta ngốc như nhau. IQ của Forrest Gump là 75, còn tôi cảm thấy mình chỉ có 57.

“Phương Lượng Lượng, cô còn dám chạy? Dừng lại! Nghe thấy chưa hả? Dừng lại! Cô lại muốn bị bệnh nữa có phải không?” Khang Tử Huyền đuổi theo sát sau tôi, nghe qua là biết anh ta vừa tức giận vừa không biết phải làm sao.

Dừng lại để bị anh cười cho à!

Mưa như trút nước, nhiều người đi dưới ô nhìn thấy chúng tôi diễn trò mèo vờn chuột ngoài trời đều tò mò chỉ trỏ, tôi cũng chẳng hơi đâu mà để ý. Đưa tay gạt nước mưa trên mặt, tôi nghiêng đầu hét lên với anh ta: “Khang Tử Huyền, là anh ép tôi đấy nhé!”

Câu này của tôi thốt ra khỏi miệng khiến cảnh tượng lúc này giống như trong một bộ phim có nhân vật ác bá ức hiếp dân lành, nhưng ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng thà chết chứ không chịu khuất phục. Vì vậy, có người qua đường tốt bụng ra tay nghĩa hiệp ngăn Khang Tử Huyền lại: “Này, người anh em, đừng có bắt nạt cô bé ấy!”

“Tránh ra, đây là chuyện trong nhà!” Khang Tử Huyền lạnh lùng đáp.

“Anh nói rõ ràng một chút, ai... ai là người nhà với anh?” Tôi nghe mà hết hồn, vừa thở hồng hộc vừa quay lại lấp bắp phản bác. Sau đó tôi nhìn thấy khuôn mặt u ám của người đàn ông nhếch nhác trong mưa kia đến gần mình, trong lòng không hiểu tại sao lại thấy sợ hãi đến mức co giò chạy trốn.

“Cô còn chạy?” Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trong lòng tôi bỗng nhiên có linh cảm mình sẽ không thoát khỏi móng vuốt của anh ta.

Đáng sợ là sự thật đã minh chứng cho trực giác của tôi.

Năm phút sau, tôi bị Khang Tử Huyền chặn lại bên góc tường của một con hẻm nhỏ chết tiệt. Tôi thở hồng hộc, cổ họng nóng như lửa thiêu, kiệt sức đến cùng cực.

Chúng tôi, trai chưa vợ gái chưa chồng đứng giữa màn mưa trắng xóa. Tôi dựa lưng vào tường, còn anh ta chống hai tay lên tường khiến tôi vô tình kẹt giữa vách tường và ngực anh ta, gần đến mức có thể cảm nhận được lồng ngực phập phồng và nhịp tim đập mãnh liệt sau khi vận động của anh ta nữa.

Chúng tôi đều vô cùng nhếch nhác, cả người ướt sũng, tóc tai bù xù dính bết lên mặt, lên trán. Nước mưa tí tách nhỏ từng giọt trên người chúng tôi xuống đất.

Tôi sợ hãi ngẩng đầu lên, còn anh ta u ám cúi đầu nhìn tôi, bốn mắt chạm nhau trong im lặng. Cảnh tượng này hơi giống hai đứa ngốc yêu nhau đến phát cuồng trong phim Quỳnh Dao. Tôi đang suy nghĩ linh tính cái gì thế này? Làm sao tôi có thể yêu cái gã đàn ông đáng ghét này được? Nếu là thế thật thì nhất định rằng cái đang chờ đợi tôi ở phía trước không phải là sự ngọt ngào mà là những cơn ác mộng triền miên rồi.

Tôi bị anh ta nhìn đến mức cả người nổi da gà. Trong lòng hơi lo lắng, tôi buộc mình ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp nhận ánh mắt có chút đáng sợ của anh ta. Khang Tử Huyền thở hồng hộc, đôi mắt hấp dẫn sáng đến mức khiến người ta phải sợ hãi kia nheo lại. Anh ta thấp giọng hỏi: “Chạy đủ chưa?”

Tôi ngoan cố quay mặt đi không nhìn anh ta, mạnh miệng nói: “Chưa đủ!”

Nói vậy nhưng thật ra trong lòng tôi cũng đang bồn chồn, tim đập rất nhanh.

Thành thật mà nói, thể trận hiện tại khiến tâm trạng tôi rối bời. Nếu là đánh nhau thì lại đơn giản, tôi chỉ cần xắn tay áo, hét to một tiếng rồi tiến lên liều mạng. Nhưng mà bây giờ... mọi thứ trở nên hỗn loạn, mờ mịt, sự tiếp xúc ở cự ly gần với cơ thể cường tráng đang tỏa ra hơi ấm của một người đàn ông khiến cho tôi không biết phải xử lý tình huống này như thế nào ngoài việc mạnh mẽ và run rẩy toàn thân.

“Được lắm!”

Tôi nghe thấy anh ta cúi đầu xuống thì thầm. Còn chưa ý thức được thì một bàn tay to lớn đã mạnh mẽ giữ lấy cằm tôi, ngay sau đó trước mắt tôi tối đen, đôi môi lạnh như băng bị một vật âm ẩm, mềm mềm hung hăng bao phủ. Anh ta hôn tôi.

“Khốn kiếp... ưm...” Cằm giác bị xâm phạm mạnh mẽ như vậy, tôi thẹn quá hóa giận nên co chân đá anh ta một cái theo bản năng. Nhưng nguy quân tử thường ngày tao nhã cuối cùng đã hiện nguyên hình là cầm thú, anh ta bỏ qua việc tôi khoa chân múa tay rồi tranh thủ khi tôi ngạc nhiên há miệng, cái lưỡi ẩm áp của anh ta lại tiến vào. Nụ hôn có sự tức giận xen lẫn cuồng nhiệt, mạnh mẽ đến mức tôi không tài nào thoát ra được.

Sau nụ hôn sâu, tôi đã thực sự trở thành Forrest Gump thứ hai. Máu không lên nổi não, đầu óc tôi trống rỗng đến mức mắt không biết nhìn đi đâu, người run lên nhẹ nhẹ.

Hơi ẩm nồng cháy của anh ta vẫn còn lưu lại trên môi, tôi cúi đầu muốn đào một cái lỗ chôn vùi vào đấy gào khóc một hồi. Báo ứng đây mà, nếu ngày ấy tôi không say bí tỉ, nếu tôi không để ý cái áo vest của anh ta, nếu ngay từ đầu tôi khách sáo với anh ta một chút, có lẽ bây giờ anh ta sẽ không thô lỗ với tôi như vậy...

“Mẹ kiếp, anh... anh... Mẹ nó chứ, đồ khốn kiếp!” Tôi lắp bắp nói năng lộn xộn.

“Tôi hỏi cô một lần nữa.” Khang Tử Huyền mạnh mẽ nắm lấy cằm tôi, để một kẻ đang lo sợ không yên như tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ của anh ta: “Chạy đủ chưa?”

Tôi bấu môi, định bưng bình lắc đầu thì thấy đôi mắt nguy hiểm của anh ta nhú lại, liền vội vã gật đầu, miễn cưỡng ngập ngừng: “Đủ rồi!”

“Lần sau còn trốn nữa không?” Anh ta nhú mày, giọng nói đầy nguy hiểm mê hoặc: “Hả?”

Tôi lại nổi tính ương ngạnh, không hé răng đáp lời anh ta, nhưng trong lòng thầm nói: lần này lão nương gặp hạn, lần sau sẽ không dẫm lên vết xe đổ nữa đâu. Tôi không trốn thì chữ “Phượng” trong Phượng Lược Lược sẽ viết ngược, tôi không trốn mới là lạ!

Khang Tử Huyền dường như đã nhận ra cuộc đấu tranh tư tưởng trong vài giây ngắn ngủi này của tôi, khóe miệng anh ta hơi cong lên như đang cười. Sự hấp dẫn xấu xa trên khuôn mặt anh ta làm cho đầu óc tôi tê dại.

Anh ta vừa cười vừa đưa tay nghịch bím tóc ngớ ngẩn của tôi, rồi đột nhiên cúi người thì thầm: “À, sao tôi lại quên mất nhỉ, cảnh sát Phượng của chúng ta không chỉ giỏi lừa gạt mà khả năng chạy trốn cũng thuộc hàng siêu đẳng. Nhưng làm sao bây giờ, cảnh sát Phượng, gần đây tôi luôn qua lại làm ăn với Đặng Lũng, tôi sợ một ngày nào đó nằm mơ rồi lỡ lời nói ra hết chuyện của ai đó trước mặt anh ta không biết chừng...”

“Anh...” Tôi nắm chặt tay lại, tức giận bùng lên từ tận đáy lòng: “Họ Khang khốn kiếp, anh dám lấy Đông Tử ra uy hiếp tôi?”

Đối mặt với cơn tức giận của tôi, anh ta chỉ nhếch miệng nở một nụ cười nhạt rồi nheo mắt nói: “Phượng Lược Lược, cô nên nhớ là cô ép tôi trước. Rồi cuộc ai vô liêm sỉ trước, chắc là cô rõ nhất. Cô quên mất mình đã làm gì rồi sao? Yên tâm, tôi vẫn còn giữ tờ giấy kia. Thấy nó, có lẽ cô sẽ nhớ ra hết.”

Mặt đỏ bừng, tôi kêu lên: “Này Khang Tử Huyền, anh vô liêm sỉ nhiều lần như vậy mà lại không cho phép tôi vô liêm sỉ một lần à? Vừa rồi anh làm bậy với tôi, tôi còn chưa tính toán với anh đâu đấy!”

Anh ta đột nhiên cười: “Cái đấy cũng là do cô ép tôi. Có đi có lại, tôi cũng muốn cô nếm thử mùi vị tức giận, có được không?” Anh ta dừng lại một chút, nụ cười đột nhiên có chút xấu xa. “Còn nữa, không phải tôi làm bậy với cô, tôi chỉ giúp cô sưởi ấm thôi. Cô nhìn xem mặt cô đỏ hết cả lên rồi, cách sưởi ấm này rất hiệu quả, phải không nào?”

Khuôn mặt tươi cười của gã đàn ông đẹp trai đang đứng trước mặt khiến tôi phải lần đầu tiên trong đời chịu thua. Cái này gọi là núi cao có núi cao hơn, mặt dày có mặt dày hơn, Phương Lượng Lượng tôi thua rồi.

Chuyện xấu hổ như vậy qua một câu nói của anh ta trong giây lát lại trở nên rất tự nhiên. Tôi đỏ khốc đỏ cười, còn anh ta vẫn nắm chặt cằm của tôi, trong đôi mắt như có nét dịu dàng. Anh ta nhẹ nhàng nói: “Cô biết không? Trên thực tế không cần đợi đến lúc tôi tám mươi tuổi. Chính ngày, sau chính ngày chúng ta đã chạm mặt nhau rồi...”

“Phương Lượng Lượng, dù cô có chạy nhanh thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi số phận đâu. Vì vậy, cô cắt ngay mấy trò khôn lỏi của mình đi cho tôi!”

Khang Tử Huyền nhẹ nhàng đe dọa khiến tôi không khỏi giật mình nên có chút hoang mang sợ hãi, đành phải ầm ừ hời hợt giống như một tên trộm: “Thế, ha ha, anh... anh biết hết rồi à? Anh... sao anh lại biết được?”

Từ lúc anh ta gọi “cảnh sát Phương”, tôi đoán chắc anh ta đã biết về thân phận của tôi. Mẹ kiếp, anh ta cũng thần thông quảng đại lắm.

“Cô nghĩ rằng hôm qua tôi và cô chạm mặt nhau, hôm nay tôi sẽ để cô sáng tác ra chuyện gặp phải em gái sinh đôi để lừa tôi sao?” Anh ta nói mà mặt cứ thản nhiên như không.

Gặp một người thông minh hơn mình sau đó bị vạch trần một cách tàn nhẫn, cảm giác này rất tệ, thậm chí có thể gọi là vô cùng khủng khiếp. Tôi không còn gì để phản bác lại anh ta, chỉ lạnh nhạt “hừ” một tiếng.

Ngược lại, anh ta mở lời dạy dỗ tôi, giọng nói rõ ràng có pha chút thích thú: “Lại còn nói muốn làm hoa đồng cho tôi ư? Cô đã 24 tuổi rồi, vẫn còn muốn làm hoa đồng sao?”

Tôi chớp mắt mấy cái, đột nhiên muốn làm anh ta buồn nôn một chút nên mỉm cười, cố ý tỏ vẻ bí ẩn nói: “Chú Khang, chú bớt soi mói đi. Cháu đồng ý làm hoa đồng cho chú với cô giáo Diệp là tốt lắm rồi đấy!”

Tôi vừa dứt lời, nhiệt độ không khí dường như hạ hẳn đi, Khang Tử Huyền đột nhiên cúi xuống gần tôi. Thân hình to lớn của anh ta che đi ánh sáng nên tôi chỉ có thể cảm thấy bầu trời u ám dần. Anh ta lạnh lùng mở miệng: “Phương Lượng Lượng, cô nghe chuyện cô dâu đi làm hoa đồng bao giờ chưa?”

“Hả?”

Lúc Khang Tử Huyền nói những lời này, một tia sét sáng lóa đang cắt ngang bầu trời, còn tôi chỉ hy vọng giờ phút này mình không bị sét đánh trúng.

Tôi hoàn toàn bị choáng rồi.

Tôi... tôi đang được cầu hôn sao?

Thấy tôi lú lẫm, người đàn ông ra không nhúc nhích, Khang Tử Huyền cũng hơi xấu hổ nên một lúc lâu sau mới ngại ngùng giải thích: “Hôm nay là ngày Cá tháng Tư[2].”

[2] Cá tháng Tư là ngày mừng 1 tháng Tư hàng năm. Trong ngày này, mọi người có thể thoải mái nói dối mà không bị người khác giận. Phong tục này có nguồn gốc từ các nước phương Tây, sau lan dần sang một số nước châu Á.

Tôi nghe xong thì cơ thể đột nhiên thoải mái, có cảm giác chết đi rồi được sống lại. Trời mưa lớn nhưng tôi lại toát mồ hôi. Chuyện vừa rồi đúng là rất shock, người đàn ông này đúng là không thể tưởng tượng được.

Tôi vừa hồi phục tinh thần, Khang Tử Huyền đã cầm tay tôi, khuôn mặt anh ta lại quay về với vẻ lạnh lùng, còn giọng nói rất tệ: “Còn ngày ra đó làm gì? Cô muốn đắm mưa với tôi đến bao giờ hả?”

Nhìn anh ta nắm tay mình, tôi cứng đờ cả người, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Còn ngậy ra đấy à? Cô ăn mặc thế này muốn cho tôi bị viêm mắt có phải không? Còn nữa...” Anh ta đột nhiên nhìn tôi cười cười sau đó ánh mắt không có ý gì tốt đẹp ấy nhắm ngay vào ngực tôi: “Tôi bảo này, bọt biển cũng là nước ấy, cô không thấy nặng sao?”

“...”

Tôi bị Khang Tử Huyền kéo đi trước ánh mắt của đám đông. Tôi rất không quen với kiểu thân mật thế này nên vừa giật vừa kéo, cố gắng thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy tay mình. Nhưng tay anh ta khỏe quá, tôi cảm thấy tay mình sắp bị bóp nát mất thôi.

Màn rượt đuổi trong mưa đầy hấp dẫn vừa rồi của tôi và Khang Tử Huyền giống như một bộ phim gangster đặc sắc nhưng đến khi tay anh ta bắt được tay tôi, mưa đột nhiên chỉ lác rác như mưa phùn. Tôi và người đàn ông đẹp trai này nắm tay nhau đi trong mưa, nhìn kiểu gì cũng thấy giống như một bộ phim Quỳnh Dao ngọt ngào.

Thì ra hiện giờ ông trời đang thích xem phim Quỳnh Dao, nhưng nói đi nói lại, nữ chính là tôi đây không phù hợp cho lắm, vì tôi không vừa mắt nam diễn viên chính chút nào.

Tôi vừa cố rút tay mình ra vừa luôn miệng gào: “Ê, Khang Tử Huyền, anh bỏ tay ra! Tôi không phải là chó để anh kéo đi như thế này...” Tôi nhỏ giọng lắm bẩm: “Chúng ta không thân quen mà rất xa lạ đấy biết chưa?”

Tay anh ta nắm chặt lại, bình tĩnh quay đầu liếc nhìn tôi một cái: “Chó cũng không trốn nhanh được như cô đâu.”

Tôi tức giận đến mức đầu xì khói, giọng cũng lên ấy tông: “Ê, họ Khang kia, lần trước anh nói tôi là con gián, lần này lại nói tôi đến con chó cũng không bằng. Được, tôi thừa nhận mình là động vật, anh hài lòng chưa? Tôi không xứng đáng đứng cùng một chỗ với loài người cao thượng như anh, vậy tôi cầu xin anh giơ cao đánh khẽ cho loài động vật tôi đây một con đường sống, anh cũng đỡ phải đau mắt... Ê, anh bỏ tay ra đi, anh dắt chó đi dạo đấy à?”

Tôi nói năng lộn xộn giống như con nhím đang xù lông nhưng gã Khang Tử Huyền này vẫn mặc kệ, anh ta chỉ quay đầu cười lạnh: “Cô nhầm rồi, tôi không cao thượng, tôi không muốn cho cô con đường sống.”

Tôi nghe vậy suýt nữa trợn mắt ngất đi. Một giọt nước mưa từ trên trán chạm rã chảy xuống lông mi của tôi, cũng không biết đó là nước mưa hay là mồ hôi, tóm lại tôi không nhìn rõ lắm.

Khi còn nhỏ, tôi vẫn luôn ngây thơ nghĩ rằng con người rất đơn giản, người xấu vĩnh viễn độc ác, người tốt vĩnh viễn lương thiện. Sau này lớn lên đi làm, thấy nhiều mặt tối của xã hội, thế giới quan lúc nhỏ của tôi đã thay đổi. Trộm cắp có một vài kẻ sinh ra đã ham ăn lừa lăm, còn lại là bị ép đi sai đường từ lúc nhỏ. Thậm chí đằng sau những tên giết người tội ác tày trời cũng là những câu chuyện đáng buồn, nhưng đợi đến khi hấn ta hồi cải, xã hội đã tước mất cơ hội chuộc lỗi của hấn rồi.

Rèn luyện được vài năm, tôi cho rằng Hầu Ca[3] đã ban cho tôi tuyệt kỹ Hỏa nhãn kim tinh có thể nhìn thông suốt mọi việc. Nhưng người đàn ông cả người ướt sũng đang ở trước mặt lại khiến tôi hồ đồ mất rồi. Lúc thì anh ta chuốc Mê Hồn Thang, lúc lại cho tôi uống Đoạn Trường Tán khiến tôi luôn bị mù mờ, không nhìn rõ được anh ta.

[3] Tức nhân vật Tôn Ngộ Không trong tác phẩm Tây du ký của Ngô Thừa Ân.

Tôi có cảm giác anh ta có ý với tôi, vì thế lần trước anh ta mới phá lệ gõ cửa đến thăm bệnh, nhân tiện nói móc tôi một vố.

Nếu có người hỏi tôi: “Một người vì thích cô nên rất hay “đá” cô, cô thấy thế nào?”, tôi sẽ không ngần ngại trả lời luôn: “Anh ta biến thái à?”

Tôi cảm thấy Khang Tử Huyền chính là tên biến thái ấy.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, những người tôi tiếp xúc đều rất thẳng thắn, thích là nhận, không thích nghĩa là ghét giống như Phi Ca. Cô ấy thật lòng yêu đơn phương con một sách Phương Dịch Hằng bảy năm, dạo này

cô ấy cũng thẳng thắn thừa nhận cảm giác yêu đơn phương đã nhạt như nước ốc rồi. Vì không muốn cả đời lèo đèo chạy theo mối tình vô vọng nên bà cô ấy không chơi nữa mà bắt đầu muốn tìm một người đàn ông.

Bên cạnh tôi còn có rất nhiều người thẳng thắn đơn giản như vậy. Dù làm người trưởng thành quen đeo mặt nạ nhưng khi đã thân thiết, đôi khi họ vẫn để lộ phần chân thật của mình, không phức tạp đến mức làm cho người ta phải đoán mò. Nói trắng ra, những người ở bên cạnh tôi đều là động vật đơn bào nên khi gặp phải động vật bậc cao giống như người đàn ông cao thâm khó lường đứng trước mặt này, tôi có chút choáng váng.

Nhìn qua thì dường như anh ta có ý với tôi nhưng hành động cử chỉ lại không hề giống chút nào mà chỉ như kẻ ngẩn hoa trong sương[4], cố tình muốn trêu đùa tôi. Đợi đến lúc tôi bị đùa giỡn phát điên lên, sau đó cười tủm tỉm ném cho cục xương khiến tôi nhận không được mà không nhận cũng không xong, đúng là rất khổ sở. Tôi hờ hết trong lòng: Họ Khang kia, mẹ kiếp, cho tôi một đao dứt khoát đi, tôi không chịu nổi kiểu ngược đãi chậm chạp thế này đâu!

[4] Ý muốn nói đến sự mơ hồ, không rõ ràng.

Kéo đi được một đoạn đường, thấy tôi ngoan ngoãn không nói gì, Khang Tử Huyền liền quay đầu lại. Tôi ai oán nhìn, bốn mắt lặng lẽ giao nhau, cộng thêm hơi ẩm trong lòng bàn tay anh ta khiến má tôi nóng bừng lên. Một lúc sau, chúng tôi lại gặp anh chàng qua đường vừa rồi ra tay hiệp nghĩa. Anh ta cười “ha ha” nhìn sang rồi nói với người quen đi bên cạnh: “Ồi, vừa nãy mình nhiều chuyện thật rồi, đúng là việc nhà người ta!”

Trong lòng tôi âm thầm lên tiếng phản bác: Anh thì biết cái gì. Trong mắt người này, tôi cũng lắm được xem như con chó nhà anh ta, ngay cả con chó trông nhà còn có phẩm giá hơn tôi.

Tôi khổ quá.

Lúc bị Khang Tử Huyền kéo vào xe, tôi mới dần cảm nhận được cái lạnh xuyên thấu da. Trong đó áo lại ướt sũng dính chặt vào người nên không chỉ rét run mà tôi còn cảm thấy hết sức khó chịu.

Hai cánh tay tôi run rẩy ôm lấy thân.

“Cạch cạch cạch...” Răng tôi va vào nhau cạp cạp. “Họ Khang kia... cạch cạch, cứ gặp anh là tôi không được việc gì tốt cả, cạch cạch, lần này tôi sắp toi rồi, cạch cạch, tôi với anh chưa xong đâu...”

Khang Tử Huyền chỉnh điều hòa trong xe lên mức cao nhất rồi ném cho tôi cái khăn khô mà không thay đổi nét mặt: “Lau đi!”

“Chịu khó một lát thôi!”

Xe nhanh chóng lẩn bánh, Khang Tử Huyền ngồi ngay ngắn ở ghế lái nhìn thẳng về phía trước. Nhìn theo góc nghiêng, khuôn mặt anh ta không chỉ rất đàn ông mà còn lộ ra nét hấp dẫn. Ôi chao, những người làm công tác văn hóa gọi như vậy là “gợi cảm”!

Tôi chớp chớp mắt, cảm thấy mình trở thành một con chó trong nỗi chờ bị nhúng. Tôi cảnh giác hỏi: “Đi đâu vậy?”

Anh ta vẫn tập trung lái xe: “Đi tắm trước đã.”

“Tắm?” Tôi ngẩn người, trong đầu hiện lên hình ảnh hai con chim trên mặt nước, một con tên Uyên, một con tên Ương, đang cọ người cho nhau.

Tôi giật mình che trước ngực rồi lùi về sau quát ầm lên: “Đồ lưu manh, anh muốn làm gì? Mẹ kiếp, muốn tắm uyên ương thì đi tìm cô giáo Diệp bạn gái của anh đi!”

Tôi nổi giận đùng đùng, vừa nói vừa định mở cửa phi ra ngoài nhưng cửa xe bị khóa, mà người đàn ông trên ghế lái rõ ràng rất không hài lòng. Anh ta nhíu mày quay đầu lại: “Cái đầu dưa hấu của cô rất cục đang nghĩ cái gì vậy? Ngoan ngoãn ngồi yên cho tôi, đừng ép tôi lại phải dùng cách vừa rồi để sưởi ấm cho cô!”

Cân nhắc nhiều lần, tôi nhận ra bản thân mình suy cho cùng vẫn là một người phụ nữ bình thường. Vì thế tôi đành bấu môi rồi ngượng ngùng khuất phục dưới uy lực của gã ngụy quân tử.

Nhưng tôi quyết định vẫn phải liên tục thể hiện khí tiết của mình.

“Thế này... Tôi không khuất phục cường quyền, nghèo hèn mà không thay đổi, sang giàu mà không dâm...”

“Tôi biết, cô mạnh mẽ lắm.”

“Cái đó... Sao anh biết tôi là... ha ha... cảnh sát?”

“Phu nhân Cục trưởng hiện tại là chị họ của Đặng Lũng.”

Khang Tử Huyền giải thích ngắn gọn nhưng tôi ngẩn cả người, không thể không nổi điên lên.

Mẹ kiếp, đây mới là Vô gian đạo[5] chân chính này, đến bọn tội phạm cũng đưa cô nương tôi đây đến trước cửa nhà Cục trưởng rồi. Vô gian đạo này cao cấp quá! Trong giây lát tôi cảm thấy những gì mình làm ở Mỹ Sắc đều thật buồn cười. Nhưng nói đi nói lại, lần này lão Đàm vốn khôn khéo sao lại hồ đồ như vậy chứ? Đặng Lũng là người thân của Cục trưởng, lão Đàm cũng dám phái người động vào, ông ta chán sống rồi chắc?

[5] Dùng để chỉ tầng địa ngục thứ tám, nơi chúng sinh tạo nghiệp cực ác phải chịu thống khổ liên tục. Cũng là tên bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông, do Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ thủ vai chính.

Sau đó tôi lại nghĩ, cũng có thể hiểu được giữa các bè phái bên trong Cục luôn có những rắc rối khó gỡ. Rình mò vị trí Cục trưởng không chỉ có một mình lão Đàm. Mặc dù Cục trưởng đại nhân nắm quyền hành trong tay nhưng cũng bị hạn chế nhiều nên lão Đàm muốn bắt đầu ra tay từ người thân để đẩy ông ta xuống, thậm chí đơn giản không cho ông ta biết đã xếp người cạnh Đặng Lũng. Hóa ra lão Đàm định ra tay trước rồi chờ đợi cơ hội để trả đũa, nhưng lần này bàn tính ngọc của ông ta hình như tính toán không được chính xác cho lắm.

Tôi đang nhủ mảy nghĩ những người trong Cục này quây còn hơn cả phim truyền hình TVB[6] thì Khang Tử Huyền lại lên tiếng: “Martin cũng đã biết rồi, nhưng tạm thời cậu ta sẽ không chủ động đi tìm anh bạn nhỏ của cô.”

[6] Television Broadcasta Limited: Công ty Trách nhiệm hữu hạn Phát sóng Truyền hình. Là một trong hai đài phát thanh truyền hình miễn phí qua sóng tại Hồng Kông.

“Tôi tin anh mới là lạ, Đông Tử nói tên họ Đặng phái người tìm cậu ta khắp nơi.”

“Cô không biết sao, có một số loài động vật ăn thịt luôn chờ tới khi con mồi bị dọa cho sợ chết khiếp rồi mới ra tay.” Khang Tử Huyền quay đầu, nhe hàm răng trắng tinh cười đầy dụng ý với tôi: “Sau đó cắn một nhát trí mạng.”

Tôi nghe mà nổi da gà. Nuốt nước miếng “ực” một cái, tôi vội thụt lùi ra sau: “Anh... Mẹ kiếp, các anh cũng không phải là người tốt, anh cách xa tôi ra một chút!”

Khang Tử Huyền cười tủm tỉm nhìn tôi nói: “Phương Lượng Lượng, chúc mừng cô cuối cùng cũng đã phát hiện ra rằng mình đang đùa với lửa!”

Tôi thật sự muốn khóc.

Với tốc độ nhanh nhất, Khang Tử Huyền đưa tôi đến phòng tập thể dục anh ta thường đến ở gần đây để tắm nước nóng. Anh ta rất chu đáo khi quần áo cá nhân cũng nhờ nhân viên nữ của phòng tập mua rồi mang đến giúp tôi. Cầm cái áo ngực mềm mại mà lâu lắm không nhìn thấy, tôi suýt chút nữa khóc sụt sùi.

Bao nhiêu ngày rồi, tôi nhớ cái áo này đến quận thắt tim gan. Tên Khang Tử Huyền chết tiệt nói đúng, bọt biển gặp nước rất nặng, nhưng ngay cả lúc bình thường không gặp nước, nó cũng đã nặng đến mức khiến tôi khó thở.

Tôi sung sướng lao vào tắm nước ấm, vừa tắm vừa ngâm nga hát. Xong xuôi tôi mặc bộ đồ thể thao mà anh ta mua, tinh thần sảng khoái lên rất nhiều. Còn Khang Tử Huyền đã tắm xong từ sớm và đang ngồi gọi điện thoại bên ngoài, sau khi tắm xong nhìn anh ta rất đẹp trai. Thấy tôi đi ra, anh ta gác máy rồi bước tới gần.

Mặt mũi tươi như hoa, tôi nhìn anh ta một lượt rồi cười trêu chọc: “A, người anh em không tệ chút nào, rất giống mặt người dạ thú!”

Khang Tử Huyền nhíu mày kéo tôi đến một chỗ vắng người, ấn tôi vào giữa vách tường và anh ta.

Tôi lúng túng chớp chớp mắt, mặt lại nóng bừng lên, Khang Tử Huyền bực bội nói: “Phượng Lượng Lượng, cô nghe rõ cho tôi: Tôi là đàn ông, cô là phụ nữ, đừng coi tôi như anh em của cô. Tôi không thích!”

Tim đập nhanh hơn, tôi dịch dịch người, tránh anh ta xa ra một chút: “Tôi thích kiểu anh em tốt đấy, thế thì sao hả? Khang Tử Huyền, tôi không thân quen gì với anh, nếu anh cứ thích quẩn người khác như vậy thì đi mà quẩn cô giáo Diệp của anh!”

“Cô đừng có nghĩ linh tinh, tôi chỉ mới gặp cô ta một lần.”

“À, vâng, chúc mừng hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên!”

“Phượng Lượng Lượng!”

Ánh mắt tắm tối của Khang Tử Huyền nhìn tôi, anh ta đã bị tôi trêu ghẹo đến mức phát điên.

Tôi đang định cố gắng chọc tức anh ta thì di động bất ngờ kêu lên. Tôi cũng lườm anh ta một cái rồi lấy điện thoại ra. Là Phi Ca gọi.

“Lượng Lượng à, việc khẩn cấp đây. Bác trai mình tối qua uống nhiều quá suýt nữa thì đi, bây giờ đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Ôi mẹ ơi, bác gái mình suýt chút nữa thì khóc chết luôn. Mẹ ơi, ôi trời, cô em họ ngốc nghếch của mình cũng đang dần hết cả ra rồi, mình ở bệnh viện trung tâm thành phố C, chắc là mấy ngày tới không về được, mình báo với cậu một tiếng...”

Tôi “Ừ ừ” rồi đột nhiên hét lên: “Phi Ca, Phi Ca! Mẹ nó chứ, sáng nay mình đi vội, không mang theo chìa khóa đâu.”

“Hả? Không mang theo chìa khóa? Cậu là đầu heo à? Bác sĩ gọi mình rồi, Lượng Lượng, cậu tìm tạm cái găm cầu nào chữa cháy mấy hôm đi, mình gác máy đây.”

“...”

Tôi vò rối tung mái tóc mới sấy khô của mình, không còn tâm trạng để đấu võ mồm với Khang Tử Huyền nữa.

Sáng nay tôi lại ngủ nướng, đến bảy giờ bốn mươi vẫn còn ngáy khò khò. Kết quả là Phi Ca đá vào mông tôi một cái để gọi dậy. Tôi xoa mông nhìn đồng hồ báo thức rồi nhảy dựng lên, vội vã đánh răng qua loa rồi chạy đi, cuống đến mức chìa khóa nhà mình, chìa khóa nhà Phi Ca, chìa khóa xe đều không mang theo.

Đêm nay còn phải tìm một chỗ để ngủ, biết đi đâu bây giờ?

Nhà mợ sao? Thôi đi, đến đây bị bà ta lườm thì không nói làm gì, nhưng được tiếp đãi bằng mấy câu châm chọc cạnh khố có độc tính cũng không khác gì hóa chất tetramine[7], tôi nuốt không trôi. Nhà của Lilisa? Cũng không được, hình như cô ấy có một anh bạn trai ở chung. Bạn bè khác đều đã kết hôn, nếu không kết hôn thì không ở cùng thành phố, đúng là không nghĩ ra chỗ nào để tôi tạm trú mấy ngày.

[7] Loại độc được màu trắng không mùi, không vị, chỉ cần 6 – 12 miligam là có thể lấy mạng con người, thường được dùng làm thuốc diệt chuột.

Xem ra chỉ có thể đến khách sạn, nhưng như thế đúng là mất tiền oan mà dạo này tôi lại không giàu có gì. Tất cả đều do cái đồ chân to Phi Ca kia mà ra cả.

“Làm sao vậy?” Khang Tử Huyền thấy tôi im lặng liền nhíu mày hỏi.

“Hả?” Tôi từ từ lấy lại tinh thần rồi lắc đầu trả lời: “Không có gì, không có gì!”

“Có chỗ nào để đi chưa?” Rõ ràng anh ta không hề để tâm đến câu trả lời của tôi. Tất cả là do cái đài phát thanh bẩm sinh nói một cái là cứ như tiếng heo bị chọc tiết của Phi Ca. Chắc chắn Khang Tử Huyền nghe rõ câu chuyện của hai chúng tôi.

Nhìn người đàn ông đẹp trai xấu bụng này, tôi luôn cảm thấy anh ta hỏi một cách rất giả tạo, trong lòng chắc đang nhạo báng tôi. Vì thế tôi tức giận nói: “Sao lại không có chứ? Thành phố A chính là địa bàn của tôi, chỗ tôi ở nhiều đến nỗi mỗi đêm tôi đổi một nơi cũng không thành vấn đề, hừ!”

Tôi hung hăng lườm anh ta, thì thầm lẩm bẩm: “Đồ quỷ, bớt xem thường người khác đi!”

Tôi quay người định bỏ đi, Khang Tử Huyền nắm lấy cánh tay tôi kéo mạnh một cái để tôi quay lại đối mặt với anh ta rồi nghiêm mặt hỏi: “Cô không có chỗ nào để đi phải không?”

Gặp phải người đàn ông liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu tôi như vậy, trong thoáng chốc, tôi cảm thấy bản thân thật khốn khổ. Tôi không biết anh ta làm thế nào nhưng tóm lại tôi cảm thấy hơi thất bại. Càng bị anh ta vạch trần lời nói dối, giọng tôi càng cao vút, tôi thề thốt phủ nhận: “Họ Khang kia, tôi nhìn anh đủ rồi đấy. Tôi... chỗ tôi có thể đến nhiều không đếm xuể... Đừng có mà mắt chó chỉ thấy người lùn. Tôi cảnh cáo anh, tránh xa tôi ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Gào xong, tôi liếc anh ta một cái rồi mới quàng túi xách lên vai hùng hổ bỏ đi.

Nếu có thêm một cái tắm xỉa răng, tôi nghĩ đáng đi đậm chất “lưu manh” của mình sẽ càng thêm hoàn hảo.

Thật ra chân tôi như đang bước đi trên mây rồi.

Vì người đàn ông đằng sau mà tôi cảm thấy tội lỗi, chân tôi mềm nhũn, trên trán còn toát mồ hôi.

Tôi cắn răng nghĩ, tài đối gạt người của Phương Lượng Lượng tôi ngày càng kém đi, vụng về đến mức nói câu nào bị vạch trần câu đấy, hay do tôi gặp phải một đối thủ “trình” cao hơn? Đôi mắt khôn ngoan của anh ta có thể nhìn thấu mọi sự ngụy trang, đọc thấu tâm tư của tôi.

Điều đáng sợ là, anh ta đọc thấu tâm tư của tôi mà tôi lại không đọc được tâm tư của anh ta.

Tôi sợ hãi lau mồ hôi, lưng cứng đờ, không dám quay đầu lại nhìn vì sợ sẽ đụng phải đôi mắt khôn ngoan kia.

Từ nhỏ đến lớn tôi vẫn luôn thu xếp ổn thỏa cuộc sống sinh viên nghèo của mình nên trong thâm tâm, tôi đặc biệt sợ gặp phải người thông minh, nhất là người thông minh tuyệt đỉnh. Người như thế còn sống đúng là làm tổn thương lòng tự trọng của mấy kẻ ngu ngốc như tôi.

Gần phòng tập thể thao hình như có một nhà nghỉ mới khai trương. Bên ngoài mưa đã tạnh rồi. Lúc xuống tầng, tôi chạy thẳng sang bên kia đường, sau đó lén lút quay lại nhìn một lần. Không thấy Khang Tử Huyền, tôi đoán vừa rồi tôi gào lên như sư tử Hà Đông, có lẽ anh ta cũng thấy tôi đang phiền lòng nên bỏ đi tìm “sự dịu dàng”[8] rồi.

[8] Âm chỉ tìm cô gái khác.

Cứ nghĩ đến gã đàn ông ấy tôi lại thấy vô cùng khó chịu. Trong các loại phiền phức gặp phải gần đây, gã đàn ông này xếp đầu tiên. Thậm chí, hôm nay anh ta vô duyên vô cớ tìm đến tận cửa khiến tôi bị một phen giật mình kinh hãi, còn tôi cũng vô duyên vô cớ bỏ chạy, đây vốn không phải tác phong thường ngày của tôi. Cuộc sống của tôi đang vui vẻ náo nhiệt, kết quả đến trước mặt anh ta lại thành chuột chạy qua đường. Sau này nhớ lại, bản thân tôi cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Lòng rối như tơ vò, tôi bước nhanh đến nhà nghỉ kia.

Trong lúc tôi chọn phòng giá rẻ nhất đợi đăng ký, một đôi nam nữ đi xuống thang máy với vẻ mặt cau có. Cô gái ở quầy lễ tân còn chưa kịp nở nụ cười, cô nàng kia đã mở đầu một trận giông tố: “Tôi nói cô nghe này, nhà nghỉ của các cô quá đáng lắm rồi đấy, mới trang trí nội thất xong đã mở cửa kinh doanh rồi. Cô ngồi mùi sơn trong phòng đi, người làm sao mà ở nổi? Thông gió lại không tốt, dễ ngộ độc mãn tính đấy cô biết không?”

Người đàn ông nói: “Chúng tôi muốn trả phòng.”

Đối mặt với sự chất vấn của khách hàng, cô lễ tân vẫn nhẹ nhàng hoàn thành thủ tục trả phòng, nhỏ nhẹ nói xin lỗi rất nhiều lần.

Tôi vẫn đứng im lặng bên cạnh và nhìn ngó xung quanh. Khi cô lễ tân mỉm cười nói: “Tiểu thư, mời cô đưa chứng minh thư!”, đột nhiên tôi lại do dự.

Phòng thì như hun người, lại kín mít không thông được gió, tìm một cái gầm cầu ở tạm có khi còn sướng hơn vì tốt xấu gì cũng là phòng có... tầm nhìn ra sông.

11. Chương 11: Ai Là Chồn, Ai Là Chân Gà?

Tôi vừa định mở miệng từ chối, không ngờ một giọng nói trầm ấm quen thuộc đã trả lời thay: “Không cần, cô ấy không ở nữa đâu!”

Lại đến nữa rồi...

Trong lòng dường như có thứ gì đó vũng chầy đang dần sụp đổ, bỗng nhiên thấy đầu đầu ghê gớm, tôi ôm đầu lặng lẽ nức nở. Trong lòng tôi không muốn quay lại đối mặt với Khang Tử Huyền, cũng không có gì để nói nữa rồi. Biết nói gì đây? Chẳng lẽ tiếp tục mạnh miệng nói: “Những nơi có thể tiếp nhận tôi thật sự nhiều không xuể, chẳng qua là tiền của bà cô đây nhiều đến mức tiêu không hết, không đành lòng nhìn từng khách sạn trong thành phố này phá sản. Tôi là Đức Trinh Nữ phân phát tiền tài để tích đức nên đến đây đưa tiền cho bọn họ, blablabla...”

Trước mặt một kẻ có tiền lại khóc lóc kể lể mình có rất nhiều tiền, chẳng khác nào một kẻ nghèo khổ ốm đói kiên quyết muốn đánh sừng mặt mình để thành một tên mập giàu có. Đây đúng là một tấn bi hài kịch! Dù da mặt có dày thế nào, tôi cũng không chấp nhận bôi nhọ mặt mũi của mình như thế. Vì vậy, tôi thản nhiên quay người lại, nhìn thẳng về phía trước không chớp mắt như không hề có ý định để ý đến gã đàn ông vất vưởng khắp nơi kia.

Nhưng tôi không trêu người mà người lại đến trêu tôi, thật sự tôi không biết phải làm sao.

Tôi đứng trước cửa nhà nghỉ, mưa lại tí tách rơi làm cho người ta rất khó chịu. Tôi nhìn dòng xe chạy không ngừng trên đường, trong lòng có một cảm giác mờ mịt mà chỉ những người vô gia cư mới thấu hiểu. Khang Tử Huyền dứt tay vào túi quần đứng bên cạnh tôi, chúng tôi cùng nhau nhìn về phía con đường trong ánh hoàng hôn.

“Một cô gái ở bên ngoài, không an toàn.”

“Hừm, nhưng tôi là cảnh sát. Hơn nữa việc tôi an toàn hay không liên quan gì đến anh?”

“Thật ra cũng chẳng liên quan gì, chẳng qua tôi thấy lúc nào cô cũng cố tỏ ra là mình mạnh mẽ, nhìn có chút không vừa mắt.”

“Đúng là hay xen vào việc của người khác!”

“Phương Lượng Lượng!”

“Cái gì?”

“Giương nanh gươm vuốt như vậy, cô muốn làm nhím mãi sao?”

“Ê, Khang Tử Huyền, tôi nói bao nhiêu lần rồi: nhìn không thuận mắt thì đi ngay đi! Như thế anh tốt mà tôi cũng tốt, sao anh cứ không chịu hiểu thế hả? Được rồi, anh không đi thì tôi đi được chưa? Nhưng xin anh đừng đi theo tôi nữa, anh khiến tôi gặp rắc rối đấy!”

“Cô gặp rắc rối? Nhìn qua thì những người làm cô gặp rắc rối không chỉ có một mình tôi. Tốt lắm, rất công bằng!”

“Công bằng cái gì? Tốt cái gì? Tôi bị anh quấy nhiễu đến mức không thể yên tĩnh được, anh có biết không hả?”

“Tôi cũng vậy.”

“.....”

“Phương Lượng Lượng, cô không biết là bắt đầu từ tối hôm chúng ta quen nhau, chúng ta đã trở thành “cục nợ” của đối phương rồi hay sao?”

“.....”

“Hơn nữa, việc đáng buồn cười hơn là tôi thậm chí còn không muốn giải quyết triệt để điều phiền toái này. Rất tệ có phải không?”

“Rất tệ!”

“Cho nên tôi có một đề nghị có thể giải quyết hoàn toàn vấn đề giữa hai chúng ta.”

“Anh... anh nói đi!”

“Mấy ngày tới không có chỗ để ở, cô có thể suy nghĩ đến ở chỗ tôi. Đương nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì hết, việc này cô yên tâm. Chúng ta thử sống chung vài ngày xem...” Khang Tử Huyền đột nhiên xoay người lại, dùng đôi mắt sâu lắng như biển cả nhìn tôi. Khóe miệng khẽ nhếch lên, anh ta chậm rãi nói: “Sau đó cô có thể cố gắng giết sạch những thứ chết tiệt vẫn hấp dẫn tôi ở trong cô. Như vậy cô tốt mà tôi cũng tốt. Cô thấy thế nào?”

Nụ cười trên môi anh ta càng ngày càng mở rộng, giọng nói cũng trở nên mê hoặc hơn: “Cô xem, đề nghị này rất tuyệt phải không?”

Khi Khang Tử Huyền nói xong đề nghị, tôi và anh ta cùng im lặng đứng ngắm mưa dưới mái hiên hơn mười phút mà không ai nói gì.

Mưa rơi mãi không ngừng như tâm trạng đau khổ của tôi. Chân tay tê cứng, tôi sợ nước mưa làm ướt lòng bàn chân nhưng lại muốn nhìn trời mưa. Thật mâu thuẫn!

Tinh thần của tôi đã bị tra tấn đủ rồi. Tôi nên đi đến nhà anh ta một chuyến để dứt khoát một lần cho xong, không còn vướng víu với anh ta nữa hay một mình bỏ đi để sau này vẫn phải nhùng nhằng với mối quan hệ này? Thật lòng mà nói thì tôi nghiêng về phương án một nhiều hơn nhưng gần đây người đàn ông có sức hấp dẫn chết người này liên tục quấy rầy tôi, đôi mắt hút hồn của anh ta làm tâm hồn tôi chao đảo khiến tôi không thể không có chút động lòng.

Tôi và Phi Ca, cả hai đều là những kẻ nhát gan, miệng cộp gan thỏ trong chuyện tình cảm.

Sau hơn mười phút suy đi tính lại, tôi đưa ra quyết định mà một kẻ nhát gan nên làm: “Tôi đồng ý!”

Khang Tử Huyền không nói gì. Tôi nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, quyết định vẫn nên thanh minh cái gì đó: “Nhưng tôi nói trước, những điểm xấu của đàn ông tôi cũng biết một chút. Sở dĩ tôi đồng ý với anh là vì lúc trước anh đã chăm sóc tôi một đêm, nếu không có một đêm ấy, tôi nghĩ tôi sẽ không hoàn toàn tin tưởng anh.”

“Tôi đã qua cái thời ngây thơ non nớt, mà cho dù đang ở tuổi ấy, tôi cũng không dám tùy tiện đến ở nhà một người đàn ông xa lạ. Hôm nay tôi đồng ý đến nhà anh là vì giống như anh nói, giữa tôi và anh cần có một kết thúc... Chúng ta quen nhau là một sai lầm, hơn nữa hoàn toàn là sai lầm của tôi, vì thế...” Tôi dừng lại một chút, xoay người dừng cảm nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh ta nghiêm túc nói: “Vì thế, sai lầm này cũng nên sửa lại, để tôi chứng minh rằng chúng ta hoàn toàn không thích hợp, anh chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh hoặc do cô đơn quá mà thôi!”

Khang Tử Huyền nhìn sâu vào đôi mắt tôi, hai con ngươi trong mắt anh ta phản chiếu thái độ nghiêm túc của tôi. Thế giới hoàng hôn đang bị chi phối bởi mưa to và gió lớn, tôi không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết, tôi chỉ nhìn thấy ánh mắt chăm chú của anh ta cùng với hình ảnh của chính mình đang sợ hãi cô đơn trong đôi mắt ấy.

Nửa giờ sau, tôi đứng trên ban công tầng cao nhất nhà Khang Tử Huyền ngắm nhìn cảnh đêm tuyệt đẹp của thành phố. Dưới bầu trời lác rác mưa phùn, tôi say sưa nhảy múa trong không gian mới mẻ với niềm vui thích chưa từng thấy, giống hệt một bà già nhà quê ra tỉnh.

Khang Tử Huyền sống trong khu đô thị cao cấp nhất của bất động sản Ngân Mã, và là khu vực sống được đánh giá tốt nhất ở thành phố này. Giá nhà ở đây đắt đến mức người bình thường hỏi giá xong đều phải lắc đầu lè lưỡi. Còn anh ta lại ở trên tầng cao nhất của khu nhà đắt đến mức chết người này, có thể quan sát phong cảnh cực kỳ độc đáo của thành phố.

Phòng bếp nhà Khang Tử Huyền sáng sủa sạch sẽ, trông mới tinh. Trong tủ lạnh nhiều nhất là nước khoáng và ngoài hai quả trứng, hai quả cà chua, mấy lá rau thối thì còn lại một hộp mì, gom góp lại cũng làm được một bữa tối.

Thấy những ngày tháng độc thân của anh ta cũng “khốn khổ” không kém gì mình, tôi liền chỉ vào tủ lạnh nói một cách thích thú: “Này Khang Tử Huyền, trong tủ lạnh nhà anh cũng có mấy lá rau thối đấy. Cười người hôm trước, hôm sau người cười.”

Tôi còn đặc ý hỏi: “Ái chà, phòng bếp của tôi có thể trồng ra nấm, phòng bếp của anh có làm được không?”

Khang Tử Huyền đi dép bông tiến lại, liếc mắt nhìn tủ lạnh trống rỗng suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Không.”

“Phòng bếp nhà tôi có thể dùng như một thùng rác, một phòng hai tác dụng, nhà anh có làm được thế không?”

“Không.”

“Cái nồi trong phòng bếp nhà tôi có thể nấu ra nước đen, nhà anh có làm được không?”

“Không.”

“Tro bụi trong phòng bếp nhà tôi có thể dọn lại làm phân bón trồng hoa, nhà anh có làm được không?”

Khang Tử Huyền đắn đo suy nghĩ một chút rồi vỗ vai tôi nói: “Cô thắng rồi!”

Tôi dùng đồ ăn trong tủ lạnh của anh ta để nấu một món canh mà mới nhìn qua đã thấy không lành gì.

Khang Tử Huyền vốn đề nghị đi ra ngoài ăn nhưng tôi nghĩ không ổn. Trai chưa vợ, gái chưa chồng, trời mưa to đi ra ngoài tìm hàng ăn, trong mắt người khác thì đúng là hẹn hò lãng mạn. Hơn nữa, người như anh ta từ trong ra ngoài nhìn đều giống người giàu có, mà anh ta đúng là người giàu có thật, tôi lại không muốn bị người ta cho là kẻ đào mỏ. Dù sao đi chung với anh ta không được tự nhiên cho lắm, cảm giác như là mình đầu hàng giai cấp tư sản vậy, thế nên tôi thẳng thừng từ chối.

Sau khi “ném” bát mì cho Khang Tử Huyền, tôi hất cằm nói: “Này, của anh đây!” Giây tiếp theo tôi cầm mặt vào bát mì của mình, chu môi thổi hơi nóng rồi xì xụp ăn mì không ra dáng thực nữ một chút nào.

Bát mì này không ngon lắm vì hình như uối hơi quá tay. Buổi chiều vận động quá mức, sức lực tiêu hao rất nhiều, tôi đã đói ngấu từ lâu nên không kén chọn gì. Hơn nữa, hai năm nay tôi sống rất tùy tiện, lại không biết nấu cơm nên lúc ăn uống cũng không chú ý lắm, có thể no bụng là được rồi.

Khang Tử Huyền có lẽ cũng đói bụng nhưng lúc tôi bê bát lên húp sạch nước mì, anh ta vẫn còn nửa bát. Tôi tự an ủi chẳng qua là anh ta ăn chậm hơn tôi một chút mà thôi.

Ăn uống no say, tôi đặt cái bát không lên bàn “cạch” một cái, chép chép cái miệng đầy dầu mỡ, bắt đầu thổ lộ những lời mà tôi ấp ủ đã lâu: “Tôi nói này Khang Tử Huyền, tôi cũng không giấu diếm che đậy nữa, chúng ta nói chuyện thẳng thắn đi!”

“Nói thật, anh vốn không phải tuýp người mà tôi thích, lúc thì giống người tốt, lúc lại giống tên vô lại, tôi bị anh làm cho hồ đồ rồi.”

“Lúc đầu quen anh, tôi là gái quán bar. Anh thành thật thừa nhận đi, lúc đó anh muốn tìm tôi để tình một đêm thôi. Ái chà, tôi thấy lạ thật đấy, sao anh lại bị một cô gái quán bar hấp dẫn nhỉ? Tôi nghĩ nhất định là anh bị bệnh rồi! Phải mau tìm người trị bệnh cho anh, nhỉ?”

Khang Tử Huyền chậm rãi uống một thìa canh, cau mày nói: “Canh mặn quá! Lần sau cho ít muối thôi!”

Tôi nóng nảy: “Này, anh đừng có nói sang chuyện khác. Tôi nghiêm túc đấy, đây là tôi đang muốn giải quyết thật hiệu quả vấn đề của chúng ta. Anh nghĩ sao?”

Tôi vỗ vai anh ta rồi lấy tay chỉ vào mình: “Nhìn tôi xem, nhìn thấy tôi chưa? Ham ăn lười làm, thích nói tục, không biết nấu cơm, vô cớ gây sự, ngực cũng không đẹp.”

Hai tay tôi chấp lại quay sang anh ta cầu xin: “Đại ca à, xin anh đấy, bỏ qua sự thông minh và xinh đẹp mà chú ý đến bộ ngực lép này, tha cho tôi đi...”

Khang Tử Huyền từ từ đặt đũa xuống rồi hất hất cằm vào chỗ bát đũa: “Đi rửa bát trước đi! Còn nữa, cô cũng không thể ở không được. Tuần này người giúp việc bán thời gian xin nghỉ phép rồi, cô rửa xong bát thì đi quét nhà đi, coi như là trả tiền thuê phòng!”

Tôi sững sốt, rồi đập bàn “rầm” một cái đứng lên hung hăng nói: “Ê, họ Khang kia! Tôi nhìn thấy tâm can của anh rồi, cái gì mà đề nghị rất tuyệt chứ, đơn giản là anh muốn nô dịch đầy đọa tôi làm phục vụ bán thời gian cho anh thôi.”

Tôi thật sự có cảm giác bị lừa vào bẫy.

Khang Tử Huyền lịch sự lau miệng, ngẩng đầu mỉm cười: “Là cô bảo tôi chỉ chú ý đến ngực cô.”

Anh ta cố tình đưa mắt xuống thấp một chút, miệng cười tủm tỉm nói: “Lấy ánh mắt soi mói của đàn ông mà nói thì không được đẹp lắm. Nhưng nếu nhận ra ngực cô không đủ đẹp, vậy nên chú ý đến những mặt khác để bù đắp cho nó chứ. Cô nói có phải không?”

“À, còn nữa, hôm nay trời ẩm, sàn nhà không phải lau đâu. Nhưng vừa rồi cô nói cái gì nhỉ? Cô ham ăn lười làm phải không? Vậy thì vẫn cần lau sàn, tầng trên tầng dưới lau hết một lượt đi!”

Tôi nổi điên lên, tay run run chỉ vào anh ta: “Anh! Anh... anh... Tôi đi, thế được chưa?”

Khang Tử Huyền chậm rãi đi đến bên cạnh ghế sofa rồi đột nhiên xoay người cầm lấy túi xách của tôi. Tim tôi đập thình thịch trong lúc anh ta lấy ví tiền ra và cười một cách xấu xa: “Buổi tối không an toàn, tôi giữ ví tiền giúp cô.”

Dưới ngọn đèn ấm áp, người đàn ông ba mươi tuổi trưởng thành này quay lưng về phía cảnh đêm của thành phố và chớp mắt mấy cái với tôi, cười nghịch ngợm: “Tôi giúp cô cất nó trong két an toàn, giữ – gìn – cẩn – thận”.

“Aaaaaaaa...” Tôi ôm đầu hét chói tai, phổi như muốn nổ tung vì tức giận.

Cả buổi tối ấy tôi mặt sưng mày xia khi phải đi chân trần lau từ tầng trên xuống tầng dưới, mệt đến mức mồ hôi đầy đầu. Còn gã đàn ông hành hạ tôi thì ngồi trên sofa ở phòng khách gõ máy tính, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái. Sau khi nhận lấy ánh mắt đầy oán hận của tôi, anh ta lại mỉm cười nhấp một ngụm trà, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính.

Tôi vắt cái khăn như để trút giận. Tôi coi nó như người nào đó nên vừa vắt vừa mắng, mắng anh ta mà cũng mắng cả bản thân, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Rõ ràng ngay từ đầu thắng lợi đang trong tầm tay, nhưng đến khi gã đàn ông này mở miệng nói mấy lời vàng ngọc, tình thế đột nhiên đảo ngược. Tôi cảm giác mình lại bị choáng váng cuốn vào một vòng xoáy không thoát ra được. Tôi vốn muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn nhưng sau khi gã đàn ông này xui khiến, tôi lại tự mình đi lòng vòng trong cái mê cung ấy. Tôi đứng là gốc hết thuốc chữa!

Khi tôi hoàn thành công cuộc dọn dẹp và gã đàn ông đáng ghét kia đã kiểm tra thành quả lao động của tôi xong thì đồng hồ cũng điểm mười giờ. Phù, cuối cùng tôi cũng có thể về phòng tắm rửa nghỉ ngơi cho đã đời rồi.

Ngủ trên chiếc giường xa lạ, trên gác còn có một gã đàn ông bụng dạ đen tối nên tôi lẩn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Tôi bật dậy kiểm tra khóa phòng thật cẩn thận rồi mới yên tâm nhảy lên giường nhắm mắt lại.

Bên ngoài tối như hũ nút, mưa vẫn tí tách rơi. Trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện khung cảnh hỗn loạn khi anh ta hôn tôi lúc này. Cảm giác ghệt thở xen lẫn sự hoảng sợ vì bị “tấn công” bất ngờ cùng hơi thở của anh ta dường như còn quanh quẩn đâu đây. Tôi trợn ngược hai mắt, bực mình ngồi bật dậy.

Thời gian ì ạch trôi đi như một con rùa lười biếng. Đúng là một đêm đầy hỗn loạn.

Thiếp đi được một lúc, tôi lại đột nhiên tỉnh dậy trong khi cả thế giới vẫn đang say giấc nồng.

Bụng tôi đánh trống âm âm.

Trời ơi, tôi đói đến mức tỉnh cả ngủ.

Lẩn qua lộn lại trên giường rất nhiều lần, đầu óc đói khát của tôi lúc nào cũng hiện ra chân gà, lại còn là chân gà mỡ màng giòn tan nữa chứ! Tôi cảm thấy sắp phát điên vì đói rồi.

Bị “kẻ gian” ép dọn nhà, tôi đã mất bao nhiêu sức lực nên nhúm mì ăn lúc tối chắc đã tiêu hóa hết rồi.

Đều là do Khang Tử Huyền hại. Nhớ đến dáng vẻ xấu xa của anh ta, ngọn lửa căm hờn trong lòng tôi bốc lên ngùn ngụt. Thù này không báo không phải quân tử! Anh ta không để tôi thoải mái, tôi cũng không để anh ta sống dễ dàng đâu.

Tôi liếc nhìn di động, đã là hai giờ sáng, anh ta nhất định đang ngủ say.

Tôi nhón chân nhẹ nhàng lên gác, tỳ tay vào cửa phòng anh ta, thăm thiết kêu gào trong đêm khuya: “Khang Tử Huyền, tôi đói! Ôi ôi, tôi muốn ăn chân gà...”

Lúc Khang Tử Huyền mở cửa ra, tôi đang chống cằm ngồi xồm cạnh tường, ánh mắt như nhìn xuyên qua màn đêm để thấy món chân gà chiên giòn bóng mỡ trong tưởng tượng. Cắn một miếng gà chắc chắn rất ngon!

Đáng tiếc đêm hôm khuya khoắt thế này, lũ chân gà đáng yêu đều đã đắp chăn đi ngủ cả rồi, còn tôi thì hai mắt vẫn mở to thao láo.

Bụng đói mà không được ăn chân gà thì cũng không sao, nhưng tôi cảm thấy có việc còn nghiêm trọng hơn: đêm hôm khuya khoắt, ngồi trước cửa phòng một người đàn ông lớn tiếng kêu đói, tôi định làm gì thế này? Dĩ nhiên không phải là tôi cố tình gây náo loạn đến mức anh ta không được ngủ yên để ẩn tượng về tôi giảm đi đáng kể, sau đó quyết tâm từ bỏ việc theo đuổi.

Nhưng vì sao tôi lại cảm thấy mình vô cùng ngớ ngẩn?

“Làm sao vậy?” Giọng nói khàn khàn ngái ngủ của Khang Tử Huyền vang lên trên đầu tôi. Trong đêm đen tĩnh lặng nghe giọng nói của anh ta, lỗ chân lông khắp người tôi dựng ngược lên.

Tôi rụt cái cổ rùa một chút.

Cảm thấy hơi xấu hổ, tôi tiếp tục ngồi như một tên du côn, giọng nói cũng sắc mùi “xã hội đen”: “Đưa ví tiền đây, tôi muốn đi ra ngoài mua đồ ăn! Đói bụng rồi”.

Không biết có phải cái mũi quá nhạy cảm không mà vừa dứt lời, tôi lại đánh hơi thấy đâu đó có mùi làm nũng. Sợ anh ta hiểu nhầm, tôi ngại ngần nói thêm một câu: “Ý tôi là, ví tiền của tôi.”

Đêm đã khuya, lá gan cũng nhỏ đi, lời nói đến miệng tự nhiên lấp ba lấp bắp: “Người xưa nói lâu vàng điện ngọc cũng không bằng túp lều rách của mình. Chỗ này của anh dù là Kim Loan điện[1] đi chăng nữa nhưng tôi ngủ không được thoải mái, còn dễ bị đói, chi bằng... chi bằng ngày mai tôi về nhà phá khóa ra là xong. Tôi...”

[1] Thường chỉ nơi ở của vua.

“Đói rồi hả?” Khang Tử Huyền đang đứng cạnh cửa bỗng bước lên một bước rồi thản nhiên ngồi xuống cạnh tôi mỉm cười: “Cô là chồn đấy à? Đêm hôm khuya khoắt lại nghĩ đến chân gà đúng là chỉ có mình cô thôi!”

Đôi cánh màu đen của thần bóng đêm che đi tất cả, tôi lại nhìn xuyên qua ánh sáng mờ nhạt bên ngoài, thấy trong mắt anh ta có một thứ ánh sáng có thể cướp đi hơi thở của người khác.

Khang Tử Huyền nhếch miệng cười nhạt, mắt nhìn tôi chăm chú. Trong chớp mắt, môi anh ta bỗng nở nụ cười ảm áp ẩn chứa chút cứng chiều. Tôi cảm thấy tất cả linh hồn đều bị ánh mắt mê người kia hút lấy để tôi rơi vào tuyệt vọng.

Trái tim ngu ngốc của tôi bỗng nhiên lỡ mất một nhịp. Không phải tôi đang cắt đứt sợi tơ tình của Khang Tử Huyền với mình mà là đang nối dài sợi tơ tình của chính mình với anh ta...

A di đà Phật, yêu đơn phương là một việc vô cùng đáng sợ!

“Không... không ăn nữa, tôi về ngủ đây.” Tôi lắp bắp, vừa định đứng dậy “bỏ của chạy lấy người” thì Khang Tử Huyền đã níu tay tôi lại nói: “Tôi cũng đói bụng. Mặc ấm vào, chúng ta ra ngoài ăn chút gì đó!”

Trong khi tôi vẫn đang sững sờ, anh ta đã đứng lên rồi cúi người kéo tôi dậy, cười khê: “Cô chắc chắn là muốn phá cửa nhà mình chứ? Cô không ngại để ấy bác thợ phá khóa biết cái bãi rác của cô đâu nhỉ? Tôi cũng xấu hổ thay cho cô đấy!”

Tôi đỏ bừng mặt, vừa định cãi lại, anh ta đã giành nói trước: “Bãi rác kia của cô để một mình tôi biết là được rồi, tha cho người khác đi!”

Anh ta đẩy đẩy tôi: “Nhanh thay quần áo đi ăn, sau đó về ngủ sớm một chút! Tôi đúng là bị điên rồi nên nửa đêm mới ra ngoài tìm chân gà với cô!”

Lúc mặc xong quần áo và đứng ngây ra ở cửa, tôi cố gắng vỗ vỗ vào mặt mình. Cảm thấy rất đau tôi mới chắc chắn không phải đang mơ. Khang Tử Huyền muốn ra ngoài tìm chân gà với tôi là sự thật.

Đáng sợ quá!

Tôi nhú mày suy nghĩ, cuối cùng giữa anh ta và tôi, ai là chồn, ai là chân gà?

Đối với câu hỏi này, tôi không dám tìm kiếm đáp án.

Khang Tử Huyền đi xuống tầng. Anh ta mặc một chiếc áo len đen bên ngoài chiếc sơ mi trắng trông rất thanh tao lịch lãm. Anh ta ném về phía tôi chiếc áo khoác thể thao màu cà phê đang vắt trên tay: “Tối nay lạnh, mặc cái này vào đi!”

Lần này đến phiên tôi chết lặng. Nhìn chằm chằm vào anh ta, tôi hoảng sợ phát hiện sợi tơ tình của tôi với Khang Tử Huyền lại dài thêm một tấc.

Mẹ kiếp, sao đột nhiên tôi lại cảm thấy anh ta rất chu đáo.

Nhưng tôi vẫn cứng đầu mạnh miệng nói: “Tôi không cần. Anh mặc đẹp như thế, sao tôi lại phải mặc cái này? Tôi không muốn làm nền cho anh!”

Tôi ném trả cái áo, khoanh hai tay trước ngực nhìn anh ta: “Tôi nói này Khang Tử Huyền, đêm hôm khuya khoắt, ăn mặc chải chuốt như vậy, anh muốn hấp dẫn ai hả?”

Anh ta cười cười: “Tôi nói tôi muốn hấp dẫn cô, cô có tin không?”

“Hừm, không thèm tin!”

“Chỗ này của tôi ngay cả một con gián cũng không có, trừ cô ra còn có ai nữa?”

Tôi trợn mắt nhe nanh: “Anh... anh còn dám nói tôi là gián?”

Anh ta không đưa ra ý kiến gì mà từ khoe mắt đến lông mày đều lộ ra vẻ khoái chí.

Tôi rụt vai lại, nhụt chí: “Được rồi, anh thắng! Tôi đúng là... gián.”

Khang Tử Huyền cười rất vui vẻ, ngay sau đó anh ta cầm tay tôi kéo ra ngoài.

Tôi đột nhiên ý thức được tôi mới là cái chân gà vàng giòn bóng mỡ, cái chân gà xấu số. Nhìn thái độ tự nhiên của người đàn ông trước mặt, trong đầu tôi bỗng nhiên lóe lên một nghi vấn: Anh chàng chồn hôi này... đói bụng rồi sao?

May mắn thay, sự lo lắng của tôi nhanh chóng có được câu trả lời. Trong cửa hàng McDonalds đèn đóm sáng choang, tôi đầu bù tóc rối, tay dính đầy dầu mỡ chỉ biết cắm đầu ăn chân gà như con thú hoang bị bỏ đói ba ngày. Ngồi đối diện tôi, Khang Tử Huyền thỉnh thoảng uống một ngụm sữa, phong thái rất tao nhã.

Con quỷ keo kiệt này chỉ mua cho tôi một cặp chân gà, anh ta nói món này nhiều dầu mỡ, ăn vào buổi tối không tốt. Tôi không một xu dính túi, đành bĩu môi đồng ý.

Ăn xong, dẹp đám xương gà sang một bên, tôi chớp mắt hỏi, bây giờ mà không hỏi thì tối nay tôi không ngủ được: “Tôi nói này, chúng ta ở chung cũng nửa ngày rồi, vậy anh... với tôi, à, cái này... ấn tượng có tệ đi chút nào không?”

Tôi háo hức mong chờ câu trả lời của anh ta.

Khang Tử Huyền lười biếng nhìn bóng người thừa thớt ngoài cửa sổ, sau đó quay đầu nhìn tôi bằng đôi mắt sáng như sao. Anh ta cười nhạt, gật gật đầu: “Ừ, tệ đi rất nhiều!”

Cục đá đè nặng tim tôi đã rơi xuống.

A di đà Phật, “chân gà xinh đẹp” tôi đây đã tìm được đường sống trong chỗ chết rồi.

Tôi đưa bàn tay đầy dầu mỡ của mình nắm lấy tay anh ta, suýt chút nữa thì rơi nước mắt: “Khang Tử Huyền, anh tốt quá! Tôi thật sự rất biết ơn anh”.

Khang Tử Huyền nhíu mày liếc bàn tay bị nắm lấy của mình, trên đó đang dính đầy những chấm mỡ nhỏ, rồi bình tĩnh nói: “Phương Lượng Lượng, nếu cô không bỏ tay ra, tôi không dám đảm bảo ấn tượng về cô sẽ lại tệ hơn đâu!”

Tôi sợ hãi nhanh chóng bỏ tay ra, cười ngây ngô với anh ta.

Lúc tôi và Khang Tử Huyền đi ra khỏi cửa hàng McDonalds là ba giờ sáng. Mưa lúc to lúc nhỏ, gió mang theo hơi lạnh ban đêm thổi lên mặt khiến con người cũng tỉnh táo hơn.

12. Chương 12: Những Tháng Ngày Nông Nỗi

Đêm lất phất mưa và có một sự yên tĩnh khác hẳn ban ngày, Khang Tử Huyền đề nghị cùng đi dạo, tôi gật đầu đồng ý.

Chẳng qua tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Tôi mặc áo khoác thể thao của anh ta, sợ lạnh nên đội cả mũ lên đầu, hai tay đút trong túi áo rộng thùng thình. Còn anh ta bước đi chậm chậm bên cạnh và che ô cho tôi.

Sao lấp lánh, mưa đêm lạnh, có ô che trên đầu, mọi thứ thật khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Chúng tôi lặng lẽ đi bên nhau trên con phố đi bộ vắng vẻ một lúc rồi bắt đầu nói chuyện.

“Tại sao cô lại muốn làm cảnh sát?”

“Tại sao à? Cái này nói ra thì dài lắm!”

“Cô cứ nói đi!”

“Ai chà, nói ra thì khá phức tạp... Khi tôi học cấp 3 thì mẹ tôi ở nước ngoài, dưỡng Alan lúc ấy còn là thầy giáo của bà. Tôi cũng đoán ông ấy để mất tôi mẹ vì cả ngày cứ có những hành động bí ẩn thế nào ấy, trừ lúc ngủ ra thì lúc nào dưỡng cũng bắt bà ở lại phòng thí nghiệm làm cái này cái kia. Còn mẹ tôi thuộc tuýp người nóng tính lại sĩ diện, bà cực kỳ sợ làm mất mặt người Trung Quốc nên giả sử có bị dưỡng tôi làm khó cũng chỉ biết nhẫn nhịn chịu đựng. Nhưng bà luôn phải tìm người để trút giận, anh đoán xem cái người đen đui ấy là ai chứ?”

“Là cô?”

“Đúng, chính là tôi. Hồi ấy tôi học trường trung học hạng ba, lại còn là lớp hạng ba của trường hạng ba nữa. Bảng thành tích giống như chiếc đèn lồng treo trên cao, chiếu sáng mắt thầy giáo... Thành tích của tôi hơi kém, cái này, ha ha, anh cũng biết rồi đấy, từ nhỏ tôi với Phi Ca đã rất có ý thức về quyền được bảo vệ. Vì thế... ờ, nói đúng hơn là chúng tôi thường xuyên trốn học, đi khắp hang cùng ngõ hẻm để bảo vệ công lý...”

“Đánh nhau thì cứ nói thẳng ra đi, cái gọi là công lý chẳng qua chỉ là khoác áo công lý mà thôi!”

Tôi mỉm cười, cảm thấy hơi xấu hổ, đành giả vờ kinh ngạc liếc nhìn anh ta ngượng ngùng cười: “Không ngờ một sách như anh mà cũng hiểu!”

Khang Tử Huyền quay đầu nhìn tôi cười: “Không ngờ cái gì? Tôi cũng đã từng “thực thi công lý” rồi đấy.”

Trời vẫn mưa, bên cạnh có người yên lặng lắng nghe nên tôi để mặc cho suy nghĩ lang thang về tuổi trẻ. Trong mấy năm mê muội ấy, tôi là một kẻ phản loạn không được ai giúp đỡ. Tôi xấu hổ đến mức không dám chia sẻ với Phó Thần về quãng thời gian này, vậy mà giờ đây tôi lại nói hết với người đàn ông khác.

“Thái độ của tôi lúc đó quá tệ. Phi Ca với tôi kẻ tám lạng người nửa cân, chúng tôi là “Hắc Dương giáo” nổi tiếng trong trường. Thầy giáo giận quá nên đã gọi một cú điện thoại ra nước ngoài ẹ tôi, hùng hồn kể về tôi suốt một tiếng đồng hồ. Sau đó thì hay rồi, mẹ tôi vốn dĩ đã bị dượng Alan làm cho tức tới mức cả người như một thùng thuốc nổ, bây giờ thầy giáo châm ngòi như vậy, mẹ tôi nổi điên lên, đập bàn trước mặt dượng Alan nói không học nữa, quay về đánh con gái. Kết quả, mẹ tôi nói được là làm được, xách hành lý đi về luôn. Anh đoán xem bà làm gì? Vừa xuống sân bay, nhìn thấy tôi, bà lập tức tát cho tôi một cái, trước mặt cậu mợ tôi. Đúng là không để cho tôi chút mặt mũi nào cả. Tôi tức đến phát điên.”

“Sau đó thì sao?”

“Khi đó tôi và Phi Ca đang học trung học, mẹ của Phi Ca chuẩn bị chuyển cô ấy vào trường thể thao. Sau khi bị mẹ tát ột cái, tôi chạy đi... Nói thế nào nhỉ, hồi ấy tôi ở nhà cậu mợ cũng đã được hai năm, quan hệ với mợ lại không tốt, luôn luôn bị đem ra so sánh với cô em họ. Ngày nào cũng cảm thấy mình phải phụ thuộc vào người khác nên cực kỳ khó chịu. Ngày ngày mong ngóng mẹ trở về, kết quả vừa về tới nhà, thay vì một cái ôm đầy yêu thương thì lại là một cái tát. Tôi không chịu nổi nên đã chạy tới tìm Phi Ca khóc lóc. Phi Ca nhìn tôi khóc đến phát bực, cô ấy vỗ đùi một cái rồi nói: “Không thể sống nổi cuộc sống kiểu này nữa rồi Lượng Lượng, bọn mình bỏ nhà đi thôi. Đi, lên núi Nga My tu hành!”

Nói tới đây, Khang Tử Huyền nhìn tôi khẽ cười, tôi không thể không đỏ mặt, cúi đầu lấp lút: “Vậy nên hai đứa bọn tôi mỗi đứa cầm theo 100 tệ và bắt tàu đi ngay trong đêm đó.”

“100 tệ?” Khang Tử Huyền nhún đôi lông mày quay sang hứng thú cười với tôi: “Mang đi cũng nhiều tiền đấy chứ nhỉ!”

Nhận ra sự chế giễu của anh ta, trong lòng chợt thấy bối rối, thế là tôi hất cằm đầy kiêu ngạo: “Hừm, nhưng tôi với Phi Ca chịu đựng một tuần mới đi tìm cảnh sát đấy.”

Khang Tử Huyền tủm tỉm nhìn tôi: “Vẫn biết đi tìm cảnh sát cơ đấy, coi như hai cô vẫn còn có thuốc chữa.” Tôi chống nạnh hậm hực quay ra lườm anh ta càng cười tươi hơn.

“Tôi và Phi Ca được xe cảnh sát đưa về trong nỗi xấu hổ, sau đó lại trở thành trò cười cho cả trường. Đúng lúc ấy dượng Alan bay sang đây theo đuổi mẹ tôi. Hồi ấy còn bé nên tôi không hiểu chuyện, chỉ có cảm giác là mẹ không lo lắng ình mà suốt ngày rảnh rỗi đi cãi nhau với ông già ngoại quốc đó. Để chọc giận mẹ, tôi bắt đầu đánh nhau dữ dội hơn... Kết quả là có lần vì cứu một người anh em mà tôi đánh nhau với cả một đám người, sau đó bị người ta báo cảnh sát và tôi lại bị xe cảnh sát chở vào đồn.”

Suy cho cùng đó đều là những chuyện không có gì vẻ vang cả nên để giấu đi sự xấu hổ, tôi bước ra khỏi ô. Trên đầu là những hạt mưa bay bay, tôi giang rộng hai tay đi quanh đài phun nước giống như một chú chim nhỏ: “Tối hôm đó thầy hiệu trưởng họ Dương đã đến bảo lãnh cho tôi. Tôi còn nhớ ông đã mời tôi ăn lẩu và nói với tôi rất nhiều điều.”

Tôi ngồi xuống, hai tay chống cằm. Khang Tử Huyền lấy ô che cho tôi, còn tôi vẫn đứng dưới ô lấm bầm: “Lúc đó tôi lo lắng lắm. Mẹ thì như sắp chạy theo người khác, Phi Ca có tương lai rộng mở, còn tôi như kẻ tụt hậu hàng thế kỷ... Bây giờ nghĩ lại, có thể nói hiệu trưởng Dương là ân nhân của tôi. Tất cả những lời ông nói tối hôm đó, cả đời này tôi cũng không thể quên.”

Tôi chìm đắm trong ký ức xưa, quên mất bên cạnh có một người đàn ông đang lắng nghe. Tôi chỉ muốn nhớ lại cái đêm đã làm thay đổi cuộc đời mình.

“Ông nói: Lượng Lượng, em không thể ngồi sau xe cảnh sát cả đời được, em phải ngồi ở ghế trước, em có thể làm được điều đó. Cát bụi có thể che mắt mọi người, Lượng Lượng, phủ hết lớp bụi trên người em đi, chứng minh ọi người biết em là một thỏi vàng!”

Nói tới đây tôi đột nhiên bình tĩnh, ngẩng đầu cười tươi nhìn Khang Tử Huyền thích thú nói: “Vốn dĩ mẹ ghét nhất việc tôi làm cảnh sát nên để chọc giận mẹ, tôi đã đăng ký thi vào ngành cảnh sát. Thầy Dương rất rộng lượng, ông ấy đã giúp tôi xóa sạch những ghi chép không tốt trong hồ sơ.”

Tôi ôm mặt rồi hỏi Khang Tử Huyền giống như đòi được thưởng: “Này, anh mau nhìn xem có phải trên người tôi phát ra ánh hào quang không?”

Khang Tử Huyền nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu. Một lúc lâu sau, tôi đang nghĩ là gã đàn ông đứng trước mặt mình đã rơi vào cỏi mộng du thì đột nhiên anh ta đưa tay ra xoa đầu tôi, nói rất dịu dàng: “Nhìn thấy rồi, cô không phải là cừu đen, cô là cá vàng.”

Lời anh ta nói theo gió bay đi, mang theo lời chúc phúc chân thành: “Tôi tin rằng sẽ có một ngày cô gặp được người đàn ông chăm sóc, nuôi dưỡng cô trong nước, để cô có thể tự do bơi lội.”

Tôi ngẩng đầu ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuần tú của người đàn ông dịu dàng và thân thiện đang đứng trước mặt mình. Một cơn gió chợt đến thổi tan mọi bế tắc khúc mắc trong lòng tôi. Tôi nghe thấy tiếng trái tim mình nở hoa khi lời chúc nhẹ nhàng của anh ta được thoát ra khỏi miệng. Nhưng đột nhiên tôi cảm thấy có chút chua chát.

Anh ta đã biết hết về quá khứ của tôi, sự cuốn hút của tôi đối với anh ta cũng cứ thế mà mất đi trong đêm đó, giống như ngôi sao băng vừa lóe sáng đã chợt vụt tắt.

Có lẽ Phi Ca nói đúng, nên để tất cả những gì đã qua được phủ lớp bụi thời gian, bởi sự quan tâm của đàn ông đối với những ngày tháng thiếu hiểu biết của phụ nữ cũng tương đương với sự quan tâm đến vòng ngực của họ. Đàn ông tuyệt đối không hề rộng lượng đâu.

Bỗng nhiên tôi thấy lồng ngực nhói đau. Những chuyện đó là quá khứ, là tất cả những gì quý giá nhất của tôi, tôi không muốn lãng quên chúng vì đó là một phần của tôi.

Không có Phương Lượng Lượng của những ngày tháng đó thì cũng không có Phương Lượng Lượng của bây giờ. Tôi cảm ơn chính tôi của những ngày ấy.

13. Chương 13: Đề Là Tai Họa Từ “lời Nguyên” Mà Ra

Hôm sau là cuối tuần nên không phải đi học, tôi ngủ tới lúc mặt trời lên đến ngọn tre. Lúc thức dậy vừa vươn vai một cái thì Khang Tử Huyền tới gõ cửa phòng tôi: “Dậy chưa? Dậy ăn trưa nào?”

Nghe thấy giọng của người đàn ông đang đứng cách một cánh cửa ấy, tôi đột nhiên nhớ tới những lời ám chỉ sẽ từ bỏ tôi mà anh ta nói tới qua. Tâm trạng tôi không còn vui vẻ như trong tưởng tượng nữa.

Thật là u ám!

Tôi thở dài, mùa xuân đến rồi, trái tim vốn cần cỗi đã lâu của tôi nay lại sinh sôi những tình cảm hỗn loạn. Có lẽ tôi nên mua một cái liềm để cắt sạch “mầm tình” này đi.

Tôi cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình trong lúc đánh răng. Sau khi xong đâu đấy tôi lấy lại tâm trạng vui vẻ như mọi ngày, tung tăng chạy ra ngoài. Nhìn thấy trên bàn bày toàn món ăn thơm ngon, nước miếng của tôi bắt đầu ứa ra: “Ồi chao, nhìn có vẻ ngon đấy! Có phải là do anh làm không?”

Khang Tử Huyền dọn xong bát đĩa, đưa tôi bát cơm nói: “Không phải, vừa rồi tôi đến nhà bà ngoại ăn sáng nên đã bảo dì Liên làm, cháo lần trước cô ăn cũng là dì ấy nấu. Cô không thích ăn gì để tôi bảo dì ấy chú ý?”

“Không có, không có.” Tôi trả lời qua loa rồi cầm lấy bát cơm, vội vàng gấp thức ăn. “Anh đừng nói gì cả vì lúc này tôi không rảnh để nói chuyện đâu!”

Nói xong câu đó tôi bắt đầu ăn như hùm như sói.

Khang Tử Huyền vẫn thong thả nhìn tôi ăn, miệng tùm tùm cười.

Ăn xong, như thường lệ là tôi rửa bát, Khang Tử Huyền buông đĩa xuống thản nhiên bỏ đi. Tôi biết thân biết phận tự giác thu dọn bát đĩa. Làm gì có chuyện ăn không cái gì của người được.

Anh ta gọi điện thoại cho Tô Cẩm Duy trong phòng khách dặn dò gì đó, nghe qua hình như là chuyện công việc. Tôi dọn dẹp xong nhà bếp thì Khang Tử Huyền đã bật máy tính lên, tôi cũng bắt đầu gọi điện thoại.

Tôi gọi cho Phi Ca. Giọng nói hùng hồn, đầy sức sống của Phi Ca nghe qua có vẻ rất mệt mỏi: “Alô, Lượng Lượng à, cậu mình hôn mê rồi, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, đêm qua nhà mình không ai chợp mắt được. Ôi, ông ấy không hề có dấu hiệu tỉnh lại, lo lắng chết đi được!”

Phi Ca lo lắng, tôi cũng không biết nên khuyên cô ấy như thế nào nên vội vàng nói: “Phi Ca, sao cậu nói chuyện lại như hết hơi vậy? Hay là mình đến chỗ cậu nhé! Mình đang rất rảnh đây, mình đến đó với cậu.”

Khi tôi nói xong câu này, Khang Tử Huyền ngồi đối diện vốn dĩ đang dán mắt vào màn hình máy tính bỗng nhìn lướt sang tôi, nhưng sau đó lại tiếp tục công việc đang dở.

“Không cần đâu Lượng Lượng, cậu đến cũng không ích gì. Ở đây cũng đã đủ loạn rồi, cậu cứ đợi đấy đi! À đúng rồi, thế bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Hả? À, ờ, mình phá cửa ra rồi. Mình ổn lắm, cậu không phải nhớ nhung gì mình đâu!”

“Ừ, tạm thời không nói chuyện nữa, mình phải tìm chỗ nào đó ngủ đã. Bây giờ mình cũng có thể ngủ đứng được đấy!”

Tôi chán nản gác điện thoại, đang nằm trên giường nhớ Phi Ca thì mẹ tôi gọi điện thoại đến, lại vẫn là nghìn lẻ một những câu linh tinh rắc rối: Ăn gì chưa? Tối qua mấy giờ ngủ? Chán đắp có ấm không? Có đi ra ngoài chơi với Phi Ca không? Bla... bla... bla...

Đợi tôi ứng phó xong mấy câu vô ích của mẹ thì mồm miệng cũng khô hết cả, Khang Tử Huyền ở đối diện vẫn ngồi vững như núi Thái Sơn. Mắt đưa qua đưa lại, tôi lặng lẽ nhắn tin cho Đông Tử: Còn sống không?

Đông Tử lập tức trả lời: Còn sống, sống trong mạnh khỏe. Sự tỷ chớ lo!

Tôi yên tâm, trả lời Đông Tử: Rùa rụt cổ lại thì bình an vô sự, cậu biết chưa?

Đông Tử trả lời: Rùa rụt cổ rồi.

Đến chiều tôi tiếp tục ngủ bù, Khang Tử Huyền làm việc trong thư phòng. Để không dẫm lên vết xe đổ của tối hôm qua, tối nay hai người bọn tôi không ai bảo ai mà cùng nhau đi ra ngoài ăn.

Ăn xong, thấy còn sớm mà về nhà thì nhàm chán quá, thế là tôi kéo anh ta vào một cửa hàng bán băng đĩa mua mấy đĩa phim xem giết thời gian.

Tôi nhìn trái nhìn phải, vẫn chưa quyết định được: “Anh nói xem cái gì thì hay? Phim tình cảm, kinh dị hay khoa học viễn tưởng?”

Tôi nhìn thấy anh ta đang chăm chú xem một bộ phim chiến tranh thì vội vàng nói: “Này, tôi không xem phim chiến tranh đâu nhé!”

Anh ta không thèm nhìn tôi: “Tôi không xem phim kinh dị.”

Tôi giật mình, xoa tay mừng thầm. Thì ra là gã đàn ông cao to này lá gan cũng chỉ như chuột nhắt, cuối cùng thì cũng tìm được cơ hội để trêu anh ta một trận.

Tôi mua bộ phim kinh dị nổi tiếng của Nhật có tên Lời nguyên.

Bộ phim này tôi đã từng nghe đồng nghiệp nhắc tới, những người kể lại ai nấy đều tỏ ra kinh hãi. Lúc đó tôi nghĩ chẳng có gì đáng sợ đến thế, tất cả đều là phim thôi mà, hơn nữa chẳng lẽ trong phòng lại có ma quỷ xuất hiện? Vì thế mà tôi có tên “Phương to gan”.

Bỗng nhiên tôi lại muốn xem bộ phim kinh dị này để tỏ rõ sự can đảm với mọi người, nhân tiện hù dọa cái gã Khang Tử Huyền kia cho anh ta đỡ vênh vào.

Khang Tử Huyền không phản đối gì đĩa phim tôi cầm trong tay, chỉ lạnh lùng nói: “Cô chắc chắn muốn xem chứ? Không sợ sao?”

Tôi cười ranh mãnh, vô cùng tự hào chỉ tay vào mình: “Tôi mà phải sợ á? Ha ha, thật nực cười, Phương Lượng Lượng tôi nổi tiếng với cái tên “Phương to gan”, nữ trung hào kiệt đấy!”

Kết quả là sau hơn hai tiếng xem phim, trong tiếng sấm đì đùng của bầu trời đêm, phòng khách nhà Khang Tử Huyền còn đáng sợ và tối hơn cả ngoài trời. Trên màn hình chất lượng cao dành riêng cho rạp phim gia đình đột nhiên xuất hiện một con ma nữ dữ tợn tái nhợt, toàn cơ thể là những vết máu loang lổ, đôi mắt trắng dã đung đưa. Con ma nữ dường như đang bò đến chỗ tôi, cánh tay khô trắng gầy guộc với lấy tôi như muốn lấy mạng. Tôi cảm thấy cả người cứng đờ, mắt mở to đến mức nghẹt thở, vội vàng quay sang ôm chặt lấy Khang Tử Huyền như tìm kiếm hy vọng duy nhất. Vẫn bình tĩnh ngồi bên cạnh, hoàn toàn không quan tâm đến thái độ sợ hãi của “bạn cùng xem”, anh ta chỉ tay lên màn hình, vỗ vỗ vai tôi nói: “Bộ phim này chán quá, cô xem đi nhé! Ngủ ngon!”

Anh ta vừa nói xong thì một tia chớp trắng bạc bỗng xẹt qua như muốn xé toạc đêm đen, tiếp ngay sau đó là một tiếng sấm rung trời lở đất, tôi có cảm giác như ba hồn bảy vía của mình đều bị đánh tan tã ra trăm mảnh. Khang Tử Huyền đứng dậy, tôi cố sống cố chết dính chặt lấy anh ta, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng: “Ha ha, bây giờ ngủ thì sớm quá! Anh nhìn bên ngoài còn sáng kia kìa, vẫn sớm lắm! Hay là chúng ta xem tiếp một bộ phim nhiều tập nhé? Hay là, hay là đánh cờ? À, hay là chúng ta đánh bài nhé? Trò đấy hay lắm!”

Lúc đó bộ phim Lời nguyên vẫn đang chiếu, tôi liếc sang đúng lúc khuôn mặt của ma nữ trên màn hình dần dần được phóng to. Giây phút tiếng sấm ầm vang, mắt ma nữ đang nhắm đột nhiên trợn lên, những tia máu đỏ tươi trong mắt vùn lên nổi hằn thù sâu sắc, nhìn dưng cả tóc gáy.

Phòng khách đã tắt hết đèn, tôi sợ hãi hét lên rồi bật khóc nức nở, cố sống cố chết ôm chặt Khang Tử Huyền giống như một chú gấu Koala: “Á á, làm tôi sợ chết đi được, ôi ôi ôi! Có phải phòng này của anh có vấn đề không? Sao lại tối om thế này?”

Anh ta yếu ớt nói trong bóng tối: “Đèn là cô đòi tắt đi đấy chứ.”

“Hả? Thế anh ra bật lên đi!”

“Tôi muốn đi ngủ rồi, thưa cô.”

“Anh không sợ à?”

“Chỉ có kẻ nhát gan mới sợ thôi. Sao thế, cô sợ à?”

“Tôi... tôi... là “Phương to gan” mà.”

“Được, Phương to gan, ngủ ngon nhé và mơ những giấc mơ đẹp!”

Lại một tiếng sấm đình tai nhức óc nữa vang lên, dường như bầu trời cũng sắp rách toạc ra mất rồi.

“À, chúng ta chơi cờ đi!”

“Nhà tôi không có cờ.”

“Vậy chúng ta đánh bài!”

“Cũng không có bài.”

“Thế thì chúng ta chơi trò gì đó cũng được!”

“Tôi mệt rồi.”

Tôi vẫn cố sống cố chết ôm lấy anh ta không chịu buông ra, cuối cùng phải đầu hàng người đàn ông này: “Tôi sai rồi, tôi là kẻ nhất gan. Tôi sợ lắm, anh ở lại cùng tôi thêm chút nữa đi!”

Khang Tử Huyền nhìn tôi không nói gì, trong đêm tối đôi mắt anh ta sáng một cách lạ lùng. Bỗng nhiên tôi cảm thấy bảo anh ta ở lại cùng mình thật ra không phải là một quyết định sáng suốt.

Tất cả đèn trong phòng được bật lên sáng trưng, tôi kéo tay Khang Tử Huyền liên tục kể cho anh ta nghe những chuyện cười nhạt nhẽo.

“Có một bà cô đã 50 tuổi, lớp xe của bà ấy hết hơi, thế là bà mang xe đi bơm. Vừa nhìn thấy ông chủ tiệm, bà ta liền kêu lên: “Ông chủ, tôi muốn “phá thai[1]”. Buồn cười lắm phải không? Ha ha ha...”

[1] Trong tiếng Trung Quốc, từ “phá thai” và “bơm lốp” là hai từ đồng âm.

Tôi cười nhưng người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa đối diện vẫn tuyệt nhiên không thay đổi nét mặt. Lấy lòng “cha nội” này sao khó thế!

Tôi sờ sờ mũi, tiếp tục kể chuyện.

“Có một người vào cửa hàng McDonald ăn rất nhiều cánh gà. Khi ăn xong, cô ấy đã nói với quản lý nhà hàng với thái độ rất vui vẻ: “Cánh gà KFC của các anh ngon hơn hẳn McDonald, cánh gà của McDonald có cho lợn ăn thì nó cũng chê là không ngon!” Người quản lý nhà hàng mặt lạnh như tiền nói: “Tôi thấy lợn ăn cũng rất vui vẻ đấy chứ!” Anh thấy có buồn cười không? Ha ha ha...”

Tôi bị chính câu chuyện nhạt nhẽo của mình chọc cười nhưng gã đàn ông trước mặt thì vẫn cau mày, lạnh lùng nhìn tôi giống hệt một bức tượng, cứ như tôi là quái vật vừa trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm.

“Cha nội” này sao khó lấy lòng thế nhỉ!

Tôi bắt đầu cảm thấy bức: “Anh vẫn không cười? Được rồi, tôi kể một câu chuyện có thật nhé! Tôi có một người bạn học đại học người miền Bắc. Cô ấy rất mạnh mẽ, giọng nói cũng rất to. Một lần đi gấp quá nên vào nhầm toilet nam, đến lúc qua người lại thì va ngay vào hai cậu thanh niên trang điểm điệu đà, ông ọ đi vào. Cô nàng ấy lại không ngại ngần mà còn nhiệt tình nói với hai anh chàng ấy: “Ồi, hai chị em đi nhầm phòng rồi, đây là toilet nam.” Ha ha ha...”

Tôi cười lẩn cười bò trên ghế sofa, Khang Tử Huyền cuối cùng cũng có chút hứng thú với câu chuyện có thật này. Lông mày nhíu lên như đang cười, anh ta hỏi tôi một câu: “Sau đó thì sao?”

Tôi nằm trên sofa nghịch nghịch cái gối nói: “Sau đó hả? Sau đó cô ấy bị hai anh chàng éo lá đuổi đánh một trận. Tốt nghiệp xong, cô ấy kết hôn với một trong hai anh chàng éo lá đó. Cái gọi là không đánh không quen chính là như thế! Đứa con được sinh ra mới càng buồn cười, nó gặp mẹ thì gọi là bố, gặp bố thì gọi là mẹ, đôi này cũng sắp phát điên rồi...”

Bên ngoài không còn tiếng sấm, trời bắt đầu đổ mưa to. Người đàn ông bên cạnh đã ngồi nghe tôi huyền thoại được một tiếng. Đêm cũng đã khuya, cuối cùng tôi cũng ngủ gà ngủ gật lúc nào không hay. Chân trần nằm cuộn tròn trên sofa giống như một con mèo lười, mắt tôi từ từ nhắm lại.

Sofa bị lún xuống. Khang Tử Huyền sang ngồi cạnh tôi, hình như còn nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng rồi khe khẽ nói: “Về phòng ngủ đi, nằm ngoài này sẽ bị lạnh đấy!”

“Giọng nói của anh thật dễ nghe!” Tôi nhắm mắt lại, khen anh ta theo bản năng. “Mẹ tôi nói giọng của bố tôi cũng rất dễ nghe.”

Trước khi rơi vào giấc ngủ say, tôi miễn cưỡng mở to mắt nói: “Thôi được rồi, tôi về phòng ngủ đây.”

Tôi liếc nhìn rồi nháy mắt với anh ta: “Nói thật nhé, tôi sợ nửa đêm bị sói tấn công lắm!”

Khang Tử Huyền cười: “Vậy cô nên khóa chặt cửa vào!”

Anh ta cúi người, ân cần giúp tôi đặt lại đôi dép cho ngay ngắn, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười: “Mặc dù sói cũng có chìa khóa.”

“Cứu với, chó sói tới rồi!” Không kịp xỏ dép, tôi vội vàng chạy trốn với đôi chân trần.

“Rầm” một cái, cửa phòng được đóng chặt lại.

Ngủ tới nửa đêm, tôi lại bị tiếng sấm gọi dậy. Không tỉnh còn đỡ, tỉnh rồi đúng là rất tệ.

Tôi co người trong chăn, chỉ hé ra đôi mắt sợ hãi giống như chú nai con, hoảng sợ nhìn xung quanh căn phòng tối đen, trong đầu bắt gặp lại hiện lên những hình ảnh đáng sợ trong bộ phim Lời nguyền.

Căn phòng âm u đáng sợ, gác xép thần bí tối tăm, khuôn mặt trắng toát như tuyết, nụ cười lạnh lùng rợn người, máu tươi đến chói mắt, ánh mắt như muốn đòi mạng, mùi của cái chết... những hình ảnh vô cùng chân thực ồ ạt lao đến, bóp nghẹt hơi thở của tôi. Cùng với tiếng sấm ngoài cửa sổ, tôi bật dậy, vội vàng cuộn chăn ngồi trên giường, lo lắng sợ hãi một lúc lâu. Cuối cùng tôi cũng nhận ra tối nay mình tự tạo nghiệp chướng rồi: tôi đã bị dọa tới mức không dám ngồi một mình trong phòng. Nhắm mắt lại còn bị tra tấn ghê gớm hơn, trong đầu tôi toàn hình ảnh của con ma nữ đó.

Giây phút này, so với con ma nữ dữ tợn ghê gớm kia, tôi cảm thấy sói đáng yêu hơn nhiều.

Tôi miễn cưỡng bước chân ra ngoài.

Tôi tự quán chặt mình trong chăn giống như một miếng cơm nắm vụng về. Rón ra rón rén đi chân trần lên tầng trên, cuối cùng chân vấp vào chăn khiến đầu gối đập xuống đất, tôi khẽ “á” một tiếng. Đang co người xoa xoa chỗ bị đau thì cửa phòng tầng trên đã mở ra, ánh đèn sáng rọi hành lang, người đàn ông bước tới với vẻ mặt uy nghiêm giống như một vị thần nhưng đầu tóc thì rối tung, quần áo ngủ nhăn nhúm, chỉ có đôi mắt hiện lên sự lười biếng mà quyến rũ của đêm đen.

Tôi đang nghĩ, nếu như đưa cho người đàn ông này một chiếc mặt nạ, một chiếc áo choàng thì anh ta sẽ trở thành chàng Tuxedo mặt nạ[2] đã làm tôi say đắm thời thiếu nữ.

[2] Nam nhân vật anh hùng trong bộ truyện tranh Nhật Bản Thủy thủ mặt trăng trong bộ đồ vest đen, áo choàng đen, sơ mi trắng, có cài nơ, mắt đeo mặt nạ trắng, tay cầm gậy. Tuxedo thường dùng hoa hồng đỏ để diệt trừ thế lực hắc ám. Khi xong nhiệm vụ, Tuxedo biến mất trong màn đêm một cách bí hiểm. Tuxedo mặt nạ ngoài đời tên là Mamoru Chiba.

Bị ánh mắt sắc bén của anh ta nhìn chằm chằm từ trên cao, máu trong người tôi như chảy ngược, khuôn mặt nóng bừng. Vẫn giữ tư thế quỳ gối, tôi gơ bàn tay đang quán trong chiếc chăn về phía anh ta vẫy vẫy mấy cái, cười ngượng ngùng: “Hi, chào buổi sáng! Anh ngủ ngon chứ?”

Khang Tử Huyền dựa người lên cửa, hai tay khoanh trước ngực chế giễu: “Cô nói thử xem, chuột chạy trong nhà nhiều quá!”

Tôi lúng túng, cười tới mức nửa khuôn mặt không ngừng giật giật, không biết nên nói gì đành rụt cổ cười một cách ngốc nghếch.

Lúc tôi chán nản nhấc chân định chạy lấy người thì Khang Tử Huyền bước xuống, đỡ tôi dậy giống như bế một con chim nhỏ rồi hỏi: “Cô lại làm sao vậy?”

Tôi cúi đầu xấu hổ, sụt sịt mũi buồn rầu nói: “Tôi không ngủ được, trong đầu toàn hình ảnh của ma nữ đó... Nhà anh vắng vẻ thế này, tôi sợ lắm!”

Khang Tử Huyền không hài lòng: “Tôi không phải là người sao?”

Tôi cười hì hì nịnh hót, lôi kéo anh ta: “Đúng rồi, tôi nghĩ đi nghĩ lại, anh không phải là sói, cũng lắm chỉ “mặt người dạ thú” một chút thôi. Vì thế tôi đến tìm anh đây. Này này, có phải anh cũng không ngủ được phải không? Chúng ta ra phòng khách ngồi nói chuyện đi, chúng... chúng ta vừa nói chuyện vừa ngắm cảnh đêm nhé. À đúng rồi, lớn như thế này rồi nhưng tôi chưa được xem mặt trời mọc bao giờ, tôi đoán có lẽ anh cũng chưa xem bao giờ, chúng ta cùng đợi mặt trời mọc nhé?”

Tôi ôm chăn ngược mắt lên nhìn Khang Tử Huyền, anh ta không nhịn được cười. Thì ra khuôn mặt cứng nhắc kia cũng đang dần tan chảy. Bị tôi chọc cười, đôi mắt anh ta lộ ra vẻ dịu dàng, ánh mắt làm say lòng người như thể thật sự đã làm đêm nay càng trở nên kỳ diệu hơn.

Anh ta chạm nhẹ vào mái tóc rối bời của tôi: “Phương Lượng Lượng, cô không ngủ được nên muốn kéo người khác mất ngủ giống mình có phải không?”

Tôi mấp máy không nói gì, nháy mắt mấy cái: “Thì... thì mặt trời mọc đúng là rất đẹp mà...”

“Phương Lượng Lượng, cô có biết không, mỗi lần gặp cô là tôi lại cảm thấy thích cô thêm một chút.”

Anh ta dịu dàng nhìn tôi, đột nhiên thốt ra một câu làm cho tim tôi đập thốn thốn, giọng nói trầm bổng trong đêm thanh vắng lại làm tôi thêm chìm đắm.

Thôi rồi, tôi sắp rơi vào tay giặc mất rồi.

Người tôi cứng đờ, suýt chút nữa tôi đã bị những con sóng dịu dàng trong mắt anh ta thôi miên đến lú lẫn. Không thể ở lại đây lâu được, tôi thà quay về phòng để con ma nữ kia quấy rầy còn hơn là ở đây để anh ta tấn công mất cả thành trì.

Tôi lấp bắp: “Tôi... tự nhiên tôi thấy buồn ngủ rồi, tôi về phòng ngủ đây.”

Tôi ôm chần lúng túng quay người thì đột nhiên từ phía sau một vòng tay giữ chặt lấy rồi kéo tôi vào lòng.

Chúng tôi áp sát vào nhau, giọng nói ấm áp của Khang Tử Huyền vang lên bên tai tôi: “Phương Lượng Lượng, cô còn muốn chạy trốn đến bao giờ nữa? Cô thực sự nghĩ rằng cô như vậy sẽ khiến cho tôi từ bỏ cô sao?” Anh ta nhẹ nhàng xoay người tôi lại đối diện với anh ta, còn tôi thì cụp mắt nhìn xuống đất, tim đập thình thịch.

Khẽ chạm tay lên má tôi, anh ta chăm chú ngắm nhìn gương mặt tôi như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt chân thành khẩn thiết: “Lúc nào cũng là sự đáng ghét của cô lôi cuốn tôi.”

Sau đó, anh ta cúi xuống hôn tôi. Anh ta dùng nụ hôn đó để chứng minh sự cuồng nhiệt trong con tim mình.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp đang nổ vào nhìn trộm chúng tôi. Mưa ngày càng to hơn, tiếng mưa rơi làm trái tim hoảng hốt của tôi chìm vào say đắm.

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy trên chiếc giường lớn màu xanh của Khang Tử Huyền. Bên ngoài mọi vật đã trở nên tươi sáng và tràn đầy sức sống sau cơn mưa, ánh mặt trời mềm mại xuyên qua cửa sổ làm rơi những hạt nắng vàng rực rỡ trên mặt đất. Khang Tử Huyền đã thức dậy từ lâu.

Nụ hôn đêm qua dường như vẫn còn vương lại trên môi. Tôi ôm lấy khuôn mặt đang đỏ bừng trốn vào trong chăn để giấu đi sự bối rối.

Trái tim tôi đang rối loạn.

Tối qua, sau nụ hôn ấy, tôi chờ đến mức ai cũng có thể thao túng được. Anh ta cầm tay tôi, mười ngón tay đan vào nhau, hôn lên trán tôi và nói: “Đừng sợ! Những ngày tháng sau này, ngày nào anh cũng nguyện cùng em ngắm mặt trời mọc.”

Một câu nói giản dị không văn vẻ như thế làm cho tôi suýt chút nữa rơi nước mắt.

Sau đó anh ta kéo tôi vào phòng mình và để tôi ngủ trên giường, còn anh ta ngủ dưới sàn. Anh ta nghiêng người nắm tay, hôn nhẹ lên mu bàn tay tôi giống như một quý ông lịch lãm.

“Yên tâm ngủ đi, con chuột bé nhỏ của anh!”

Trong đêm tối hết mơ màng rồi lại tỉnh táo nghe tiếng thở đều đặn của người đàn ông bên cạnh, cuối cùng tôi cũng đầu hàng nhắm mắt lại. Tôi mơ một giấc mơ rất đẹp và không muốn tỉnh dậy chút nào.

Tôi thức dậy vươn vai một cái, nhìn qua căn phòng của Khang Tử Huyền. Phong cách đơn giản nhưng mang nét quý phái, đúng là không gian của một người đàn ông đích thực. Thật ra ở độ cao thế này, toàn bộ phong cảnh thành phố ngoài cửa sổ đã là vật trang trí đẹp nhất cho căn phòng. Chưa cần nói đến những tia nắng vàng rực rỡ đang chiếu rọi vào, tôi nghĩ, nếu ngày nào cũng được thức dậy ở một nơi như thế này, tinh thần nhất định sẽ rất sáng khoái, minh mẫn.

Tâm trạng tôi bỗng trở nên thoải mái một cách lạ lùng mà không biết lý do vì sao.

Lý Phóng từng nói, lúc trước Khang Tử Huyền đã có bạn gái người Mỹ. Bây giờ nhớ lại chuyện này tôi trầm nghĩ, theo lời Phi Ca thì con người là loài vật lúc mưa lúc gió, có lúc mưa gió hòa lẫn vào nhau, ai tin những lời nói dối ngon ngọt của lũ đàn ông thì đúng là đồ ngốc.

Tôi không thể không thừa nhận, bầu không khí tối qua rất phù hợp, giọng nói và ánh mắt của Khang Tử Huyền lạ tới mức mê hoặc người khác. Hơn nữa, lúc nhỏ tôi từng coi gương mặt trong bộ vest Tuxedo là đối tượng theo đuổi, bây giờ xuất hiện một người đàn ông hấp dẫn mê người như thế này nên đầu óc tôi không được tỉnh táo cho lắm, đành phải gơ tay lên đầu hàng.

Tôi thở phì phì, gõ mấy cái vào đầu mình. Tối qua vốn dĩ chỉ định đánh thức anh ta để tìm người nói chuyện cho bớt sợ, cuối cùng không biết làm sao lại hồ đồ rơi vào cuộc tấn công dụ dỗ của anh ta? Còn vào phòng rồi ngủ trên giường của anh ta nữa chứ... Tôi tròn mắt nhìn chiếc giường to màu xanh, xung quanh đều phẳng phất mùi của đàn ông. Tôi bỗng giật mình, nhảy phắt xuống giường dựa vào cạnh tủ như con chim nhỏ cảnh giác nhìn về phía trước, trong lòng lo lắng bất an. Tổ chức vẫn thường dạy chúng ta phải tấn công vào nội bộ của kẻ địch, nhưng tôi cũng không nên đột nhập sâu như thế chứ?

“Em vẫn thường dùng vẻ mặt này để đón chào ngày mới sao?” Một giọng nói đùa vang lên bên cửa.

Tôi quay đầu lại, Khang Tử Huyền đang mỉm cười nhìn tôi. Đối lập với vẻ uể oải của tôi, anh ta có vẻ rất thoải mái, mặt mày thỏa mãn như là đã được ăn no nê vậy.

Tôi đứng bất động, nghiêng đầu chăm chiêu nhìn anh ta. Tôi nghe nói có một số loài động vật ăn thịt có thú giải trí là khi đi săn mồi, con mồi giẫy dụa càng dữ dội thì nó càng cảm thấy thỏa mãn. Lúc thì nó dụ con mồi, lúc thì đuổi con mồi chạy thục mạng và sẽ không ngừng nghỉ cho tới khi bắt được. Loài động vật này thích trò đuổi bắt vờn mồi, thích máu tươi hơn hòa bình.

Người đàn ông tuần tú trước mắt tôi đây có thể chinh phục được con gái phương Tây, vừa giỏi vừa giàu có. Lời của một công tử ăn chơi, sinh ra trong gia đình danh gia vọng tộc liệu có tin được không?

Nếu tin anh ta thì tôi đúng là đứa ngốc mà Phi Ca nói. Nhưng sự thật tôi không phải đồ ngốc.

Thấy tôi không nói gì, Khang Tử Huyền thu lại nụ cười trên môi, sắc mặt trở nên nghiêm túc bước đến.

Tôi ngẩng đầu nhìn, anh ta cầm lấy tay tôi hôn nhẹ và nói: “Có thể nói cho anh biết em đang nghĩ gì không?”

Bị anh ta hôn giống như một dòng điện chạy qua người làm tôi bị tê liệt. Tôi có cảm giác bất an, thờ ơ rút tay lại, cố ra vẻ thoải mái nhìn đông nhìn tây nói: “À, tôi đang nghĩ căn phòng này của anh đúng là rất cao. Hôm nào ngẩng đầu lên nhìn có khi lại thấy cả UFO[3] nữa ấy nhỉ? Ha ha ha... À, đúng rồi, giường của anh rất thoải mái, nằm trên đây say ngủ ngất cũng đáng. Khi nào về tôi cũng cố gắng kiếm tiền để mua một cái như thế này. Nó giá bao nhiêu thế?”

[3] Chữ viết tắt của “unidentified flying object”, nghĩa là vật thể bay không xác định, chỉ những vật thể hoặc hiện tượng ảo giác bay trên trời mà không thể xác định được đó là gì, thậm chí sau khi đã được nghiên cứu kỹ.

Ngoài miệng vẫn cười hì hì nhưng kỳ thực trái tim tôi đang đập loạn xạ. Vì mỗi lần đứng cạnh Khang Tử Huyền, bị đôi mắt đen ấy chăm chú nhìn thì đầu óc tôi như đông cứng, nói dối một cái là thấy chột dạ toát mồ hôi ngay. Hơn nữa kết quả của mỗi lần nói hươu nói vượn đều là bị anh ta vạch trần một cách lạnh lùng.

Lần này cũng vậy.

Khang Tử Huyền nhìn tôi, mắt sáng lên: “Anh nhớ lần trước sau khi nhìn anh với khuôn mặt đầy tâm sự như thế này, em đã lừa anh ra khỏi cửa rồi quyết liệt chạy trốn, đến nhà cũng không cần.”

Gạt mấy sợi tóc rối trên mặt tôi ra sau tai, anh ta cười nói: “Cho nên, lần này trong đầu em lại đang bày ra kế hoạch chạy trốn nào đó phải không? Nhưng mà em cũng nên hiểu rõ một điều, anh biết phải đi đâu để tìm em.”

Trên môi anh ta là nụ cười nhả nhặn, nhưng lời nói lại là sự thật sắc nhọn như một lưỡi dao, còn tôi thì như con gà dưới lưỡi dao ấy. Tôi ngoan ngoãn một chút thì anh ta còn để tôi sống mà nhảy nhót, nếu không thì tôi cứ chờ bị “phập” một cái đi.

Thủ đoạn của người đàn ông này nhất định rất ghê gớm, lại còn kiên trì không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc. Anh ta nhìn thấu tôi nhưng tôi lại không thể nhìn thấu anh ta, chúng tôi không cùng cấp bậc. Đẳng cấp chênh nhau quá xa, đủ để siết chết cái cổ gà của tôi.

Tôi không đầu nỏ anh ta rồi.

Không thắng được anh ta thì tôi đành trốn vậy, nhưng anh ta lại không để tôi trốn, vậy tôi chỉ có thể cầu xin anh ta bỏ dở trò chơi do anh ta tự nghĩ ra. Tôi nói: “Tôi đi đánh răng rửa mặt. Anh cứ xuống trước đợi tôi, tôi có lời muốn nói với anh!”

Vã nước lạnh lên mặt làm tôi tỉnh táo hơn nhiều. Tôi nhìn khuôn mặt đang ướt sũng nước trong gương, có lẽ đây đúng là khuôn mặt đau khổ vì tình mà người ta vẫn hay nói tới.

Tôi nhìn trái nhìn phải, tự cười nhạo mình. Thật tình mà nói, khuôn mặt đau khổ vì tình này kể ra cũng hấp dẫn lắm đấy. Lúc tôi và Phó Thần yêu nhau cũng không đến nỗi khổ sở như thế này. Tôi không phải lo lắng đến việc sau này bị đá, cũng không phải đợi người mới đến thay thế người cũ, vì Phó Thần trong mắt tôi tuyệt đối không phải người đàn ông biết trêu hoa ghẹo nguyệt.

Thôi được, cứ coi như mất tôi mù đi, vì anh ta không những hái hoa ven đường mà còn hái cả em họ tôi. Đúng là nể mặt tôi quá.

Tôi hùng dũng bước xuống tầng tìm Khang Tử Huyền để nói chuyện. Đang ngồi bên bàn ăn đọc báo, nhìn thấy tôi bước xuống, anh ta đặt báo xuống. Tôi đang định mở miệng thì anh ta cup mắt nói: “Ăn sáng trước đã, ăn rồi mới có sức để nói!”

Tôi ngồi xuống lắc đầu: “Không được, nói xong tôi mới có tâm trạng để ăn.”

Anh ta nhẹ nhàng gạt đầu, tôi lấy can đảm nói: “Những lời nói tồi qua chúng ta quên hết đi nhé. Anh cũng biết đấy, buổi tối đầu óc thường đặc lại như hồ dán, rất dễ nhầm có thành không, không thành có. Cái này thì anh yên tâm, tôi sẽ không để bụng đâu, ai mà chẳng có lúc nói nhầm đúng không? Mặc dù anh là một người thành công nhưng cũng không nên quá tự tin, chắc chắn anh sẽ có lúc nhầm lẫn. Tôi... hai người chúng ta không hợp nhau, thật sự không hợp đâu!”

Tôi vừa nói vừa liếc mắt sang nhìn Khang Tử Huyền, anh ta vừa uống nước hoa quả vừa lặng lẽ lắng nghe. Tôi mắt nhắm mắt mở, cương quyết trút lên đầu anh ta những điều kìm nén trong lòng bấy lâu nay: “Từ nhỏ tôi đã được mẹ dạy rằng, miếng bánh từ trên trời rơi xuống chưa chắc đã là bánh, có khi nó là cái đĩa sắt có thể ném chết người. Tôi thấy đối với tôi mà nói, anh chính là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống. Tôi hoàn toàn không thể giải thích được, một người chị em của tôi nói rằng: người có tiền yêu nhanh mà chán cũng rất nhanh... À, tôi không có ý nói anh, tôi đang nói đến một hình tượng tổng thể. Tôi, mặc dù đầu óc tôi đang rất mơ hồ nhưng tôi biết mình muốn gì, tôi thích tình yêu kiểu mưa dầm thấm đất. Tôi và bạn trai cũ trước đó cũng vậy, mưa dầm thấm lâu, như thế rất...”

“Người lần trước gặp ở quảng trường có phải bạn trai cũ của em không?” Khang Tử Huyền đột nhiên ngắt lời, ngược đời mắt sáng rực chăm chú nhìn tôi.

Tôi ngây ra, một lúc lâu sau mới nặng nề gạt đầu: “Đúng, đúng là anh ấy. Chúng tôi chia tay nhau được nửa năm rồi.”

Tôi cúi xuống nghịch đôi đũa, buồn rầu nói: “Tôi vẫn còn chưa chuẩn bị xong... Chúng ta cứ là bạn nhé!”

Tôi dán mắt nhìn mặt bàn, một đôi tay lớn ôm lấy bàn tay tôi siết chặt. Tôi ngẩng đầu hoang mang nhìn anh ta.

Khang Tử Huyền nhìn tôi cười dịu dàng như không hề ngạc nhiên với ý kiến của tôi. Anh ta nói: “Anh xin lỗi, xem ra anh đã dồn ép em quá rồi, chúng ta sẽ từ từ vậy!”

Tôi không nói gì.

“Nếu như em thích mưa dầm thấm lâu thì anh sẽ từ từ, nhưng anh không đồng ý làm bạn của em, anh không làm nổi.”

“Cái gọi là người có tiền yêu nhanh mà chán cũng nhanh không thể trở thành lí do để em từ chối anh đâu. Chúng ta chỉ cần thời gian để tìm hiểu nhau thôi. Anh đợi em chuẩn bị tốt tinh thần để đón nhận tình yêu mới. Đợi bao lâu cũng không thành vấn đề, bởi vì...” Khang Tử Huyền đột nhiên dừng lại, nhìn tôi với ánh mắt chân thành: “Bởi vì trong mắt anh, Phương Lượng Lượng là độc nhất vô nhị. Anh không giao cô ấy cho người khác đâu!”

Khi anh ta nói tới đó, những lời cắt đứt mối quan hệ tôi định nói lại bị nuốt ngược vào cổ họng. Trong lòng cuộn lên những trận sóng lớn, đột nhiên tôi không biết nên làm thế nào.

“Vì vậy em có thể nói cho anh biết lí do tại sao không?” Khang Tử Huyền hỏi tôi.

“Được... được thôi!” Tôi gãi gãi đầu: “Có lẽ tiếp xúc lâu rồi anh sẽ phát hiện ra tôi không giống như anh nói đâu. Dù sao, anh nói thế nào thì cứ như vậy đi!”

Ăn sáng qua loa xong, tôi quay về phòng chải kiểu tóc bím hai bên ngóc nghếch của cô nhóc Giản Mỹ Đạt rồi “xoay người biến thân” từ một phụ nữ trưởng thành lột xác làm cô học sinh ngây thơ.

Tối qua tôi đã gửi tin nhắn hẹn Giang Ly hôm nay đến thư viện tự học, nói một cách bớt văn hoa thì là làm bài tập về nhà. Cậu ta đã vui vẻ nhận lời.

Lúc tôi đeo ba lô hồng phấn ra cửa, Khang Tử Huyền đang ngồi bên bàn làm việc nháy mắt với tôi. Tôi mỉm cười rạng rỡ như một thiếu nữ xinh đẹp, nhào người lên bàn nũng nịu hỏi: “Chú ơi, cháu có đáng yêu không?”

Anh ta không nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Về sớm một chút! Nếu không cứ mười phút anh sẽ gọi điện cho em một lần!”

“Chú thật là nhỏ mọn!”

“Bạn gái ra ngoài hẹn hò với một cậu nam sinh 18 tuổi, mình lại không thể làm gì được. Nếu là em thì em sẽ nghĩ gì?”

“Này, tôi vẫn chưa phải là bạn gái của anh đâu đấy!”

Khang Tử Huyền ngược mắt khổ sở nhìn tôi, tâm trạng cao hứng của tôi bị vẻ mặt đáng thương ấy làm cho chán nản, đành ôm tâm sự đi ra khỏi nhà.

Tôi đi taxi tới thư viện thành phố. Nhảy xuống xe, từ xa tôi đã nhìn thấy bóng dáng dong dỏng cao của một cậu thanh niên tràn đầy sức sống mà ở tuổi tôi không có được. Khuôn mặt cậu ta đẹp một cách lạnh lùng, không cảm xúc, nhưng như vậy cũng đủ thu hút ánh mắt hâm mộ của mấy cô bé qua đường.

Buổi sáng vừa đối phó xong với một người đàn ông khó chơi, bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa. Tôi bị thiếu hụt tinh thần chiến đấu nhưng vẫn phải miễn cưỡng vẫy tay nhiệt tình.

“Giang Ly!” Tôi gọi cậu ta từ xa. Cậu ta nhìn sang, tôi vẫy vẫy tay. Khi đứng trước mặt cậu ta, tôi cố ý nói quá lên: “Ôi, Giang Ly, cậu đẹp trai thật, đẹp trai đến ngây người!”

Đúng là rất đẹp, một chiếc quần màu be kết hợp với áo thun trắng đơn giản cổ chữ V, rất hợp với làn da trắng. Bị cậu ta lườm ột cái, trán tôi nóng bừng lên, trước mắt như có hoa đào bay loạn xạ.

Nhưng cũng may bà cô tôi đây trấn tĩnh được ngay, bởi vì sáng nay tôi đã gặp một người còn đẹp trai hơn.

Về mặt lạnh lùng của Giang Ly hình như khó gần hơn bình thường, hệt như lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Cậu ta nói ngắn gọn “vào thôi!” rồi bước đi nhanh như sao băng vụt qua vậy.

Tôi đành đuổi theo sau cậu ta nịnh bợ, cố gắng tìm chuyện gì đó để tạo mối quan hệ: “Giang Ly, tối qua cậu làm gì thế? Mình kể cho cậu nghe nhé, tối qua mình ngồi xem hết một bộ phim kinh dị tên là Lời nguyện. Eo ôi, đáng sợ lắm! Mình bị dọa đến phát khóc, sợ phát khóc thật đấy. Cậu nhìn mình đi, có phải

mắt mình bị thâm rồi không? Mình bị con ma nữ ấy dọa đến mức cả đêm không ngủ được, mình đã nói với người nhà mình là cả đời này mình sẽ không xem phim kinh dị nữa...”

Tôi chịu đựng cảm giác buồn nôn để đóng giả làm một cô bé ngây thơ, cố gắng biểu hiện vẻ mặt sợ sệt đáng yêu, miêu tả sống động như thật. Giang Ly đang đi phía trước đột nhiên dừng lại rồi lạnh lùng quay người, đôi mắt nhỏ dài mắt kiên nhẫn liếc nhìn tôi, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh nhạt: “Có thật là cậu rất sợ không?”

Tôi lặng lẽ gật đầu, hơi tò mò với phản ứng của cậu ta.

Cậu ta cười có chút xấu xa nói: “Tự nhiên mình không muốn làm bài tập nữa. Cậu đến đây với mình”.

Cậu ta dẫn tôi đến phòng máy trên tầng 3.

Khi cậu ta bật máy thì tôi ngồi bên cạnh, khuôn mặt rạng rỡ, đợi đến khi cậu ta lấy từ trong kho ra bộ phim đã làm tôi sợ hãi thì khuôn mặt tươi cười của tôi hoàn toàn thay đổi. Tối qua tôi và Khang Tử Huyền xem Lời nguyên 2, còn bây giờ tôi và cậu ta đang xem Lời nguyên 3. Giang Ly nhìn tôi cười cười, kiêu cưỡi xoa cằm giống như ma quỷ. Cậu ta nói: “Cậu nhắc tới làm mình tự nhiên muốn xem, bọn mình cùng xem nhé!”

“Mình, mình muốn đi nhà vệ sinh.”

“Nhịn chút đi!”

Tôi nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp trai nhưng u ám của cậu thanh niên bên cạnh, rồi nuốt nước bọt. Đột nhiên tôi phát hiện ra những người đàn ông xuất hiện gần đây đều giống như con ma nữ trong bộ phim đó, ai cũng làm cho tôi vô cùng sợ hãi.

Tôi bị Giang Ly ép phải xem Lời nguyên cả một buổi sáng đến mức hình ảnh con ma nữ trước mắt sống động như thật, suýt chút nữa làm tôi hồn bay phách tán. Bộ phim này óan khí nặng nề quá, tôi có cảm giác như mình cũng bị nguyên rửa rồi. Tôi định tìm một cái toilet để thoát thân nhưng Giang Ly biết thừa trò ấy nên nhất quyết không cho tôi đi.

Không dám xem nhưng tính tò mò lại xúi giục đôi mắt tôi dán chặt lên màn hình âm u đáng sợ đó. Cứ xem tới chỗ nào đáng sợ là tôi lại ôm đầu hét lên rồi ôm chặt lấy cánh tay Giang Ly, miệng lẩm bẩm: “Ôi mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Đồ ngốc!” Giang Ly quay sang nhìn tôi với ánh mắt khinh thường có chút giống Khang Tử Huyền, nhưng cậu ta cũng tốt bụng, không gỡ mấy ngón tay đang bám chặt của tôi ra.

Chăm chú xem hết bộ phim kinh dị đó, tôi lại không dám vào nhà vệ sinh. Căn phòng nhỏ thiếu ánh sáng là điều kiện tốt để trí tưởng tượng trong đầu tôi vẽ ra đủ loại âm hồn, ma quỷ. Đúng là khủng khiếp!

Xem xong phim, tôi và Giang Ly rời thư viện. Chậm rãi đi bộ dưới ánh nắng vàng, tôi cảm thấy óan khí trên người mình đã được gột rửa đi phần nào, tim cũng ổn định nhịp đập. Làm cho người xem nghẹt thở thì điện ảnh Nhật Bản xứng đáng đứng hàng đầu, dù nhiều phim có nội dung dập theo khuôn mẫu. Trước kia tôi nghĩ làm nghề cảnh sát thì phải can đảm, nhịp tim vững vàng, về mặt đó tôi sẽ không thua kém đàn ông. Nhưng hóa ra tôi lại là một đứa nhát gan.

Ngoài nhện, rắn, lão Đàm và tình yêu, bây giờ tôi đã phát hiện ra mình sợ phim kinh dị. Sức mạnh của cái chết lớn đến mức làm người ta không có cách nào trốn thoát, ngay cả ánh mặt trời cũng không thể xua đi sương mờ. Kỹ thuật quay của Lời nguyên chẳng có gì mới mẻ độc đáo, cốt truyện cũng đã lỗi thời, nhưng bộ phim này đáng sợ ở chỗ, nó đã làm cho người xem thật sự cảm thấy cánh tay của thần chết đang thò ra bóp cổ mình.

Lúc đứng đợi đèn đỏ và buồn bã nhìn anh cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ phía trước mặt, bỗng nhiên tôi nhớ tới người cha đã khuất của mình.

“Này, cậu làm gì mà ngây người ra thế?” Giang Ly đi được mấy bước quay người lại lớn tiếng gọi tôi đang đứng đó ngơ ngẩn. Tôi giật mình “à” một tiếng, nhìn bên kia đang nhấp nháy đèn xanh liền vội vàng chạy theo cậu ta: “Hi hi, vừa rồi mình đang nghĩ xem trưa nay nên ăn gì.”

Không đợi cậu ta trả lời, tôi lắc đầu thở dài: “Bố mình đi công tác hai ngày, mẹ lại không biết nấu cơm nên hai mẹ con mình ngày nào cũng phải ăn mì ăn liền. Tối hôm kia ăn vị vịt quay, trưa hôm qua là vị bò nướng, tối là vị dưa muối.”

Nói dối mà mặt không đỏ, tim không loạn nhịp, tôi bước đến gần cậu ta ử rử hỏi: “Giang Ly, cậu thử ngửi xem trên người mình có phải toàn mùi mì ăn liền không?”

Tay dứt túi quần với dáng vẻ nhàn nhã, Giang Ly lạnh lùng liếc tôi một cái, giọng điệu rất khó chịu: “Tránh ra xa một chút, mình ghét nhất mì ăn liền!”

Nói xong, cậu ta nhanh chóng quay lưng bỏ đi, thái độ thờ ơ, tất cả đều nói lên một sự thật tàn khốc: cậu ta thấy tôi không vừa mắt. Tôi bất lực nhìn theo cậu thanh niên phía trước với cảm xúc phức tạp, tâm trạng tôi lúc này có thể miêu tả bằng một từ đơn giản: thất bại. Mặc dù đã hoàn toàn mất đi niềm tin về sức hấp dẫn của mình, thậm chí trong lòng còn thấy nghi ngờ không biết mình có thể hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao cho hay không, nhưng một con người khác không chịu thua trong tôi đang vẫy cờ hét lên: “Phượng Lượng Lượng, vì bình minh của chiến thắng, mày không thể bỏ cuộc giữa chừng được!” Tôi không thể bỏ cuộc, tôi không có yêu cầu gì khác mà chỉ muốn bước chân vào nhà cậu ta và hoàn thành nhiệm vụ lão Đàm giao cho. Chỉ cần có thể là tôi có thể vĩnh viễn nói “bye bye” với tên nhóc con lúc nào cũng thích nói móc người khác này rồi.

Vì bình minh tươi sáng của thắng lợi, tôi đuổi theo và không ngừng quẩn luyến cậu ta, mặt dày hỏi: “Giang Ly, hóa ra cậu không thích ăn mì ăn liền à, bình thường ở nhà cậu ai là người nấu cơm vậy? Ở nhà mình đều là bố nấu cơm, chỉ có điều đồ ăn bố mình nấu không được ngon cho lắm, nhà cậu thì sao?”

“Người giúp việc.” Cậu ta hậm hực đáp, rồi dừng đứng nhìn về phía trước.

“Cô giúp việc à, thế đồ cô giúp việc nấu có ngon không? Mình nghe nói bây giờ mấy cô giúp việc rất giỏi, họ còn được đào tạo qua một lớp có trình độ đầu bếp nữa, tiếc là mẹ mình tiết kiệm tiền không thuê người giúp việc. Ồi...”

Tôi quay sang nhìn Giang Ly, ngao ngán thốt lên: “Giang Ly à, cậu thật là hạnh phúc, mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu đấy!”

Bình thường tôi quen ăn đồ hộp nên rất hâm mộ cậu nhóc đang đi bên cạnh. Sinh ra như chiếc chìa khóa vàng, được bố mẹ che chở, nâng niu, nuôi lớn trên tay, chắc chắn cậu ta chưa từng nếm qua mùi vị của thất bại, vì thế sinh ra kiêu ngạo, thích làm theo ý mình và không quan tâm đến tâm trạng của người khác.

“Giang Ly, cô giúp việc nhà cậu có biết làm bánh kem không? Bánh caramen nữa?”

“Ừ, chắc chắn cô ấy biết làm bánh bao!”

“À, cô ấy là người Hàn Quốc à? Cô ấy biết làm kim chi chứ? Kim chi cải thảo hay là kim chi củ cải?”

Dòng người đi lại tấp nập trên phố, tôi lại luôn miệng ồn ào bên tai cậu ta giống như một con quạ với sự ám chỉ “rõ như ban ngày” trong từng câu nói. Giang Ly cũng là một người thông minh nên đột ngột dừng bước, đôi mắt đẹp hờ hững liếc nhìn tôi rồi thờ ơ hỏi: “Muốn thử tay nghề của cô giúp việc nhà mình không?”

Tổn nước bọt cả nửa ngày thật ra chỉ để đợi câu nói này của cậu ta, tôi gần như không thể đợi hơn được nữa vội vàng gật đầu, nhưng lại làm ra vẻ rụt rè xấu hổ nhìn cậu ta, hai tay mân mê vạt áo nói: “Cái này... không tiện lắm!”

Trong lòng tôi khắp khởi đợi lời mời được nói ra.

“Ừ, không tiện thật. Ngốc như cậu...” Mĩa mai chưa hết câu, cậu ta nhìn tôi một lượt với vẻ xem thường không hề có ý che giấu: “... cũng khá hợp để ăn mì đấy!”

Tôi cảm giác có một chậu nước lạnh đang dội lên đầu mình, dập tắt hoàn toàn ngọn lửa đang cháy dần trong tim. Tôi nghiêng răng kèn kẹt, cơn thịnh nộ trong lòng bỗng bùng phát như núi lửa phun trào.

Dù vậy tôi vẫn phải cười toe toét, cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ Hello Kitty đeo trên cổ tay, nháy mắt nói: “Ồi, muộn thế này rồi cơ à! Trưa rồi, Giang Ly, mình đi trước đây, mẹ mình đang đợi mình về ăn mì.”

“Sao? Đồng hồ rơi xuống nước mà vẫn dùng được à?” Giang Ly đột nhiên nói một câu khó hiểu.

“Hả?” Tôi ngây ra mấy giây, đột nhiên nhớ ra cái đồng hồ này đúng là bị rơi xuống nước một lần, chính vào ngày bị Khang Tử Huyền đuổi chạy trong mưa.

Có phải cậu ta đã nhìn thấy không?

Không phải chứ...

Trong lúc tôi đang lo lắng xem nên trả lời sao cho trôi chảy thì Giang Ly đã nói trước: “Này, trong thư cậu từng nói cậu muốn làm bạn với mình phải không?” Thái độ của Giang Ly cũng bắt đầu nghiêm túc hơn, điều đó làm tôi có cảm giác như đang nói chuyện với người trưởng thành vậy.

Tôi khẽ gật đầu, nụ cười cứng đờ, tay lại toát mồ hôi: “Đúng, đúng vậy”.

“Cậu phải biết rằng mình rất hay soi mói bạn bè đấy!” Cậu ta vênh vác nhìn tôi bằng nửa con mắt. “Mình không chịu được chuyện có người nói dối, đặc biệt là những người nói dối như cơm bữa.”

Cậu ta kiêu ngạo liếc tôi một cái rồi nhìn đồng người đồng đực đang đi lại trên đường. “Loại người đó... không bằng rác rưởi!” Cậu ta cười bướng bỉnh: “Mình tuyệt đối sẽ không giao du với loại đó đâu!”

Hai má tôi nóng bừng, cảm thấy từng câu từng chữ thốt ra từ miệng cậu thiếu niên đó đều biến thành hòn đá lần lượt ném về phía tôi.

Tôi có cảm giác mình bị tát một cái. Người tát tôi lại là cậu thanh niên 18 tuổi tràn đầy nhiệt huyết. Đáng cười hơn, tôi cảm thấy cậu ta nói đúng nên bất chợt không tìm ra được lí do để giận dữ, vì khi 18 tuổi tôi cũng mang cái nhìn cực đoan để nhìn thế giới này. Không chấp nhận làm một hạt cát, cũng không thể chịu đựng được sự phản bội và lời nói dối nhưng lại không biết thời gian có thể mài mòn một viên đá cuội.

Sau khi trưởng thành, tôi đã hiểu thế nào là dối mình dối người nhưng lời nói của cậu thanh niên này đã đánh bại tôi hoàn toàn. Đau xót hơn, những lời nói dối do tôi tự thêm dệt lên vẫn phải tiếp tục. Đúng là không bằng rác rưởi.

Tôi gãi đầu cười ngốc nghếch, giọng vừa tha thiết vừa chân thành: “Giang Ly, mình thật sự rất muốn làm bạn với cậu, mình sẽ cố gắng... Mình có thể làm bạn cậu không?”

Trong vài giây đợi câu trả lời của cậu ta, tim tôi đập liên hồi như đang gõ trống.

Giang Ly liếc mắt nhìn tôi một cái, hai tay nhàn nhã rút túi quần rồi nhìn người bán hàng rong đang chào mời khách: “Muốn làm bạn của tôi? Vậy cậu nhìn cái đồng hồ đeo tay của mình đi, cố nhớ lại xem có chuyện gì quên chưa nói không, đến lúc đó tôi quyết định cũng không muộn.”

Tôi nghiêng răng kèn kẹt. Tên nhóc con này đúng là ghê gớm, tuổi trẻ mà nhạy bén, một thời gian nữa rất có thể sẽ là một nhân vật lợi hại.

Có gì đó tôi không dám chắc về cậu ta.

Tôi có thể chắc chắn cảnh tượng đuổi nhau hỗn loạn ngày hôm đó đã bị Giang Ly bắt gặp, vấn đề ở chỗ rốt cục thì cậu ta đã nhìn thấy những gì? Điều này làm tôi lo lắng. Tôi nhớ khi ấy mình bị Khang Tử Huyền cầm tay kéo vào trong xe, lúc đó tôi chỉ chú ý đến việc tranh cãi với anh ta, hơn nữa lại thấy xấu hổ nên cúi đầu không dám nhìn những vẻ mặt kỳ quái của người qua đường.

Sơ suất quá rồi!

Điều này giải thích hành động khác thường của Giang Ly hôm nay, nhìn cậu ta giống đứa trẻ đang giận dữ, mà trong đó còn chứa đựng cả sự trừng phạt nữa. Cậu ta thực sự tức giận rồi.

Giang Ly bình tĩnh đợi câu trả lời của tôi. Nhanh chóng cân nhắc, tôi hạ quyết tâm đánh cược một phen: “Cái đó, đồng hồ của mình đúng là bị rơi xuống nước, tại cái tên xấu xa họ Khang đó...”

Giang Ly nhíu đôi mày cho thấy cậu ta đang chăm chú lắng nghe.

Thời điểm quan trọng nhất đến rồi, tôi nói dối đến mức hồi hộp lo sợ, thậm chí toát cả mồ hôi lưng: “À, cái tên họ Khang đó, chính là ông chú đã từng nói chuyện với cô giáo Diệp, cậu cũng nhìn thấy rồi đấy. Hắn ta... hắn ta là bạn trai cũ của chị họ mình. Hắn ta rất lãng nhăng, chị họ mình một mực yêu hắn ta mà hắn ta lại qua lại với người khác sau lưng chị họ mình. Đúng là đồ xấu xa!”

Cả người ướt đầm mồ hôi, không biết khi tôi đang nói xấu Khang Tử Huyền, anh ta có bị hắt hơi không, bây giờ tôi chỉ mong nhanh chóng lừa được Giang Ly.

Tôi nhắc nhở mình cần phải bình tĩnh để tiếp tục sáng tác câu chuyện một cách sinh động: “Mình và chị họ là chị em tốt của nhau. Chị họ mình vì hấn ta suýt chút nữa đã tự vẫn. Vì vậy, hôm đó, vừa nhìn thấy hấn ta đi cùng cô Diệp là trong lòng mình nổi điên lên, giận đến sôi gan. Vì thế...” Tôi ngập ngừng nói chậm lại, thật ra tôi đang không biết phải diễn tiếp như thế nào.

“Vì thế làm sao?” Quả nhiên Giang Ly không chịu bỏ qua cho tôi, nhất quyết phải hỏi tới cùng.

“Vì thế, ngày hôm sau khi hấn ta đi hẹn hò cùng bạn gái, mình đã theo dõi họ.” Mắt tôi đảo qua đảo lại rồi vội vàng nói thêm: “Không phải cô giáo Diệp, là người khác. Mình nhân lúc hấn ta đi ra ngoài, kể mấy việc xấu xa của hấn với cô gái đó, còn khắc một bông hoa trên xe của hấn nhưng bị hấn phát hiện. Vì thế hôm trước tên đó tìm đến tận trường học, hấn ta nói phải dạy ỉnh một bài học.”

Tôi đứng chống nạnh, phồng má lên bực tức nói: “Hừm, mình mà phải sợ hấn ta à, tên xấu xa! Còn bắt nạt cả nữ sinh, đúng là quá xấu xa!”

Tôi mắng Khang Tử Huyền hết nước hết cái, trong lòng tự hỏi không biết có phải anh ta đang hắt hơi liên tiếp không, oan uổng cho anh ta quá.

Giang Ly yên lặng nhìn tôi diễn kịch mà không tỏ thái độ gì, giống như đang tập trung suy đoán. Cuối cùng cậu ta lẩm bẩm một câu: “Lấy trứng chọi đá, sau này tránh xa mấy tên đó ra!”

“Đi! Mình dẫn cậu tới chỗ này ăn cơm, cũng gần đây thôi.”

Sau đó cậu ta uể oải bước đi. Theo sau lưng cậu ta, tôi như trút được gánh nặng, vai xụi xuống, cảm giác mệt mỏi như vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Phi Ca nói đúng thật, đàn ông đều rất khó thu phục. Tên nhóc đứng trước mắt tôi cũng không ngoại lệ. Tên nhóc con mặt búng ra sữa này rõ ràng đã tu luyện để có được phong cách của người lớn. Tụi trẻ con bây giờ ăn nhiều KFC nên... trưởng thành sớm.

Suốt quãng đường đi, tôi vô cùng cảnh giác khi nói chuyện với Giang Ly, nịnh nọt cậu ta, nhưng mỗi câu đều phải suy nghĩ thật kỹ trước khi nói. Thái độ của cậu ta cũng thân thiện thêm một chút dù vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Cậu ta dẫn tôi đi lòng vòng một hồi, cuối cùng dừng lại ở một gian nhà cũ kĩ. Ngôi nhà này giản dị khiêm tốn nhưng từ bức tường ái ngói màu trầm kìa, có thể tưởng tượng được sự giàu có của những năm tháng xưa. Chắc hẳn ngày trước đây là một đại gia đình, có điều thời đại biến đổi quá nhanh, con cháu của chủ nhà năm đó liệu có còn quan tâm đến chuyện hương khói, cuộc sống liệu có còn sung túc như trước, thật khó có thể biết được.

Thì ra những người sống ở đây là ông bà ngoại của Giang Ly. Ông bà vẫn rất khỏe mạnh, tinh thần minh mẫn. Có lẽ do sống một mình ở đây thấy cô đơn nên khi bọn tôi đến, ông bà rất vui mừng, cười mãi không thôi.

Ông bà ngoại tôi mất sớm, ông bà nội không ở thành phố A nên mỗi năm tôi chỉ đến thăm một lần, quan hệ cũng không được thân thiết lắm. Hôm nay được gặp hai cụ già đáng kính, dễ gần, tôi cảm thấy lòng mình cũng ấm áp thêm một chút. Ông bà vui vẻ chuẩn bị cơm trưa cho bọn tôi, ông ngoại Giang Ly còn lớn tiếng gọi vợ: “Bà nó ơi, hôm nay là lần đầu tiên Tiểu Ly dẫn bạn gái về nhà nên bà làm nhiều món một chút nhé!”

Tôi đỏ bừng mặt, ngại ngùng nhìn trộm Giang Ly nhưng cậu ta đang cúi đầu đọc báo, mặt không biến sắc.

Cũng không biết tại sao, đối diện với cậu thanh niên tỏa ra hơi thở mùa xuân kìa, tôi bỗng thấy như đang ngồi trên đồng than. Rõ ràng là lấy danh nghĩa công việc, nhưng tôi lại có cảm giác như mình đang phạm tội, lại còn là tội lỗi không thể tha thứ được.

“Giang Ly, ông bà ngoại cậu thật tốt bụng! Chẳng trách cậu cũng tốt như vậy!”

“Này, cậu đang cố ý mỉa mai mình phải không?”

“Mình... mình đâu có.”

“Ngốc như cậu muốn nói dối chẳng lẽ mình lại không nghe ra sao? Cậu rõ ràng là đang cố ý nói ngược lại.”

“Được rồi, gen của cậu bị biến dị, như thế được chưa?”

“Cậu... cậu to gan rồi đấy!”

Tôi đành gật đầu đồng ý: “Là cậu nói mà, làm bạn của cậu phải thành thực.”

Cậu ta tủm tỉm rồi bỗng nhiên quay sang tôi cười rất tươi. Nụ cười cậu ta mang theo hơi thở của ánh mặt trời, còn ánh mắt tràn đầy những con sóng nhỏ dịu dàng.

Tôi dụi dụi mắt không dám tin nhưng lại không thể không thừa nhận rằng, ánh mắt cậu ta đang phản chiếu khuôn mặt của một cô gái ngốc nghếch. Cô gái ấy đang đóng vai một người không hề tồn tại có tên Giản Mỹ Đạt, nhìn ngây ngô nhưng luôn dùng lời nói dối để che đậy mục đích xấu xa của mình. Cảm giác mặc cảm tội lỗi của tôi lại tăng thêm vài phần như đang công trên lưng giá chữ thập nặng nề, tra tấn lương tâm và đạo đức của tôi.

Món ăn mà bà ngoại Giang Ly nấu rất ngon, rau cũng rất tươi, nghe nói đều là rau trồng trong vườn. Cuộc sống cô đơn của ông bà đúng là rất vui vẻ. Trong sân, một con vẹt đang đứng trong lồng uống nước kêu ầm ĩ, chú chó Nhật màu trắng ngồi dưới chân Giang Ly, ngược lên mong ngóng được cho ăn, cô giúp việc thấp béo phúc hậu cũng ngồi ăn cơm cùng. Cô ấy dùng giọng địa phương kể chuyện nhà mình, hai ông bà chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại vui vẻ cười gật đầu đồng ý với vẻ lịch sự và thân thiện.

Giang Ly rất hiếu thảo, biết ông ngoại rằng yếu không nhai được miếng thịt lớn nên dùng đũa xé nhỏ đùi gà thành từng miếng nhỏ rồi mới gấp cho ông. Ông ngoại cậu mỉm cười, không hề ngạc nhiên. Xem ra cậu ta thường xuyên làm như vậy. Cứ lặng lẽ quan sát, hiểu biết của tôi về cậu ta lại nhiều hơn.

Ăn cơm xong, tôi ngồi nhìn hai cụ một lúc, chơi với con vẹt và chú chó Nhật ngốc nghếch rồi ra về trong tâm trạng hết sức thoải mái. Tôi cảm thấy rất ngại khi tay không đến ăn cơm nhà người khác nhưng ông bà ngoại Giang Ly đều rất nhiệt tình, liên tục nói đến ăn cơm, nói chuyện cùng ông bà là món quà lớn nhất rồi.

Tôi và Giang Ly lặng lẽ đi bên nhau trên đường. Nhận được tin nhắn Khang Tử Huyền giục tôi nhanh nhanh về nhà, tôi nghiêng người ngó cái tin nhắn có chữ ký “Khang khốn kiếp”, sau đó liếc sang Giang Ly rồi lặng lẽ nhét điện thoại vào trong cặp.

“Cậu có tin nhắn?”

“Hả? Ừ, là mẹ mình ấy mà. Mẹ giục mình về nhà.”

Cậu ta khẽ gật đầu: “Vậy cậu về đi! Còn nữa, cậu đã ngốc đến mức hết thuốc chữa rồi đó, bảo mẹ cậu mời gia sư về nhà dạy đi!”

“Ừ, ừ.”

“Ngày thường nên ăn ít mì ăn liền thôi, ăn nhiều cái đấy có thông minh được đâu. Mình thấy trong đầu cậu cơ bản không có chút tế bào thần kinh nào thì phải.”

“Đúng thế, trong đầu mình toàn gia vị nấu ăn thôi.” Tôi gật đầu như già tởm. Giang Ly bật cười, vừa cười vừa hung hăng nhìn tôi.

Giang Ly tiễn tôi lên xe buýt rồi mới đi. Ngồi trên xe nhìn vóc dáng thư sinh của cậu ta, tôi nhú mày trầm tư suy nghĩ. Vốn dĩ tôi chỉ là một cô cảnh sát nhỏ làm theo mệnh lệnh của sếp, sếp nói Đông tôi tuyệt đối không dám rẽ sang Tây. Tôi coi “mệnh lệnh cao hơn tất cả” là phương châm của mình. Khi mới nhận nhiệm vụ tôi không nghĩ gì nhiều, chỉ liều mạng lao vào các vụ án, tranh thủ lập công để thăng quan tiến chức. Nhưng sau những gì đã trải qua, bây giờ tôi lại thấy vô cùng do dự.

Vốn đã quen với sự châm chọc mỉa mai của Giang Ly nên cậu ta đột nhiên thay đổi thế này khiến tôi bản khoăn không biết phải làm sao. Lừa dối một trái tim trẻ tuổi, khiến cậu ta trải nghiệm cảm giác bị lừa dối ngay trong những năm đầu bước vào đời có phải quá tàn nhẫn với cậu ta không?

Tôi nghĩ ngơi một lát rồi gửi tin nhắn cho Đông Tử: Tôi hết cách với Giang Ly rồi, giao cho cậu. Nên chủ động một chút. Cậu làm được đấy.

Đông Tử trả lời: Sư tỷ chị cũng hết cách rồi à? Tên nhóc này thích đàn ông hả?

Tôi: Tào lao ít thôi, cậu ta hoàn toàn bình thường!

Đông Tử: Sư tỷ... chị đã kiểm tra rồi?

Tôi: Còn nói lung tung nữa, tôi sẽ bảo Đặng Lũng kiểm tra cậu.

Đông Tử: Quả nhiên độc nhất vẫn là lòng dạ phụ nữ.

Lúc tôi lắc lư ba lô trên vai đi đến khu phố nhà Khang Tử Huyền thì anh ta gọi điện thoại đến, giọng rất khó chịu: “Đang ở đâu?”

“Ở đầu phố, sắp về tới rồi.”

Tôi nghĩ sắc mặt của Khang Tử Huyền lúc ra mở cửa sẽ giống như mảnh băng kết vậy. Tôi đi ra ngoài đã quá nửa ngày, anh ta có thể vui vẻ mới là lạ. Dù sao chúng tôi cũng đang trong giai đoạn tìm hiểu lẫn nhau, ý thức được điều đó nên chân tôi cũng bước nhanh hơn.

Thang máy dừng ở tầng 25, tôi nhẹ nhàng bước ra. Chuông điện thoại lại vang lên, tôi mở ra xem, là Phi Ca: Nhờ Bồ Tát phù hộ, chú mình đã tỉnh lại rồi.

Thật lòng vui mừng đón nhận tin đó, tôi đứng trước cửa nhà Khang Tử Huyền vừa nhấc tin vừa nhấn chuông.

Anh ta bất thành linh mở cửa, nhìn tôi với vẻ mặt u ám. Tôi đang định mỉm cười duyên dáng với anh ta thì ở góc rẽ xa xa đột nhiên vang lên tiếng bước chân cùng giọng phụ nữ nghe có vẻ lớn tuổi. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại thì thấy hai người phụ nữ tóc ngắn tuổi tác tương đương nhau đang cùng bước đến.

“Thằng bé này chắc đang ở nhà.” Cát tiếng nói là người phụ nữ đáng vẻ ung dung hơn, tóc bạc nhưng tướng mạo lại rất uy nghi, mắt đeo kính, tai đeo đôi khuyên bằng ngọc bích, nhìn qua rất quen. Tôi nhìn thấy người phụ nữ này hai lần trên ti vi và báo chí, lúc ấy tôi thầm nghĩ: Đúng là Mộc Quế Anh[4] thời hiện đại. Là bà ngoại của Khang Tử Huyền – phu nhân Vạn Kỳ Hoa, người thành phố A thích gọi bà ấy là Vạn Thái quân. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ gặp được một nhân vật lớn làm rung chuyển nền kinh tế, nên bất chợt co người lại.

[4] Là con gái của trại chủ Mộc Kha trại, tinh thông Kinh dịch, giỏi bày trận, võ nghệ cao cường, nổi danh với Lục sát kỳ môn trận. Trong lịch sử cô là một nữ tướng quân anh hùng của Trung Quốc, từng nắm binh quyền của triều đình và được phong Hầu.

Hai người phụ nữ lớn tuổi nhìn thấy tôi và Khang Tử Huyền đang đứng trước cửa nên không nói nữa mà tò mò nhìn bọn tôi. Nhưng tình cảnh trở trêu đó cũng chỉ kéo dài vài giây, vì tôi bỗng nhiên nhanh trí quay sang Khang Tử Huyền nói: “Xin lỗi chú ạ, cháu đi nhầm tầng. Làm phiền chú rồi!”

Khang Tử Huyền mím môi nhìn tôi không nói gì.

Sau đó tôi vội vàng bỏ đi, trong lòng thấy vô cùng may mắn vì vẫn đang hóa trang thành học sinh, nếu không khó có thể rút lui được. Lúc lướt qua hai người phụ nữ, tôi thấy họ vẫn đang chăm chú nhìn mình. Vạn Thái quân nhìn tôi với ánh mắt sắc bén như chim ưng khiến tôi cảm thấy sợ hãi, đến khi vào thang máy mới dám thở phào nhẹ nhõm. Không biết hôm nay là ngày đặc biệt gì mà lại có duyên với người già như vậy, tôi nghĩ thầm trong bụng.

Tôi xuống dưới sân, nhìn đông nhìn tây chẳng biết nên đi đâu vì không rõ bà ngoại ghê gớm của Khang Tử Huyền sẽ ở lại đến bao giờ.

Họ tới đây làm gì? Dựa theo thái độ ngạc nhiên mất mấy giây của Khang Tử Huyền mà đoán, thì anh ta cũng không biết gì về chuyện viếng thăm này. Bị tấn công bất ngờ sẽ khó chống đỡ, nói không chừng chỉ là bà ngoại muốn thăm dò xem thằng cháu bảo bối của mình có giấu bạn gái trong nhà không.

Trong đầu chợt hiện lên ánh mắt sắc sảo của bà ngoại Khang Tử Huyền, tôi thoáng lo lắng không yên. Không biết bà ấy có nghi ngờ tôi không? Người phụ nữ như vậy, đối với một đứa con gái đến nhà, chỉ sợ bà ta sẽ nghĩ đây là loại “chim sẻ muốn thành phượng hoàng”. Nói thật, tôi cũng không muốn bước chân vào dòng nước đục của gia đình giàu sang quyền thế, vì làm bẩn chân mình không nói làm gì, lại còn không làm cho ai vui vẻ nữa. Cái gì mà “vỡ mộng giàu sang”, “giấc mơ sang giàu”, đối mặt với kẻ thất bại thì những người nghiêm khắc và sắc bén sẽ không thể keo kiệt thành ngữ. Về phương diện này thì mẹ tôi rất có tài năng.

Tôi đá mấy viên đá cuội hai bên đường, đi loanh quanh với chiếc ba lô màu hồng phấn trên lưng trong khu nhà ở cao cấp giống như một chú chó lạc bước lên thiên đường, không biết đi đâu về đâu. Lúc này, tôi chợt nhớ tới câu nói: “tổ vàng tổ bạc cũng không bằng cái tổ chó của mình”. Tôi thấy nhớ cái “tổ chó” của mình, dù không lộng lẫy xa hoa nhưng dù sao nó vẫn hoàn toàn thuộc về mình.

Cuối cùng tôi bị thu hút bởi tiếng cười vui vẻ phát ra từ chiếc xích đu màu trắng cách đó không xa. Một cô bé khoảng năm sáu tuổi mặc chiếc quần yếm xinh xắn, đang đu lên đu xuống với chiếc xích đu giống như một chú chim nhỏ đang bay lượn. Ông bố trẻ đứng đằng sau vừa cười vừa đẩy cho bé, còn người mẹ thì đứng bên cạnh đỡ lấy bảo bối nhỏ bé của mình giống như chim đại bàng bảo vệ chim non. Cả nhà ba người đều tươi cười rạng rỡ, là hình ảnh tuyệt đẹp dưới bầu trời xanh mây trắng.

Tôi cười ngửa gổ bên cạnh, hai tay chống cằm nhìn gia đình nhỏ hạnh phúc đó, làm một người lớn 24 tuổi ngưỡng mộ một cô bé 5 tuổi.

Lúc này không có ai bên cạnh, tôi cảm thấy cô đơn vô cùng.

Khi nhỏ tôi cũng ngồi ngựa gổ, cũng chơi xích đu, cũng cười “ha ha” ngốc nghếch, nhưng sau lưng luôn thiếu một đôi tay mạnh mẽ đẩy tôi lên không trung. Từ nhỏ tới lớn, tôi chỉ có thể gọi ba với tấm ảnh, tôi chưa bao giờ biết ba có ý nghĩa gì với tôi. Hiểu biết của tôi về tình yêu của người cha rất mơ hồ.

Tôi đem chuyện này hỏi Phi Ca, Phi Ca nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: “Ba mình ấy hả, là thần hộ mệnh của mình. Lúc mẹ mình đá mình một cái thì ba nhất định là người đầu tiên ngăn cản, nếu có mắc lỗi gì thì cũng chỉ mắng hai câu rồi thôi, tốt xấu gì mình cũng do ông sinh ra mà, không bao dung mình thì bao dung ai? Ba đại loại là như thế đó.”

Khi nói những lời này, khuôn mặt Phi Ca bất giác lấp lánh niềm hạnh phúc nho nhỏ. Tôi nghĩ rằng những đứa trẻ có tình yêu thương của cả ba lẫn mẹ đều hiện lên vẻ mặt như vậy. Khi đó, Phó Thần vẫn là bạn trai tôi, nụ cười ấm áp lương thiện, có sức mạnh chiếu sáng trái tim người khác. Lần đầu tiên gặp anh ta, cả người tôi choáng váng vì phát hiện ra người bác sĩ trẻ đang đứng cách mấy bước kia có nụ cười giống ba tôi. Tôi đã nhìn nụ cười trong bức ảnh đó hơn hai mươi năm, bỗng nhiên bắt gặp nụ cười giống như vậy ở đời thực. Ấn tượng trong giây phút ấy đối với tôi đúng là rất mãnh liệt.

Tôi yêu người đàn ông đó bắt đầu từ nụ cười thân thiện ấy.

Bởi vì yêu nụ cười ấy nên tôi đã yêu Phó Thần và chinh phục được anh ta. Lần đầu tiên cầm tay nhau, tôi thậm chí nghĩ rằng người đàn ông này là người mà ba dẫn đến cho tôi.

Xem ra tôi đã sai.

Sau khi thất tình, tôi không ăn không ngủ mấy đêm, còn vừa nghe nhạc vừa khóc. Phi Ca tốt bụng đã cùng tôi đi qua những ngày tháng đen tối đó. Tình cảm ấy quả thật đã làm tôi hoàn toàn trưởng thành. Phi Ca nói đúng, trong tiềm thức tôi luôn hướng về tình yêu của người ba đã mất nên tính tình có phần kiêu căng, nhưng lại tùy tiện như đứa trẻ nhỏ. Tôi nghĩ rằng Phó Thần có thể bao dung, yêu thương tôi như một người cha, một người anh trai nhưng tôi đã quá sai lầm. Phó Thần không phải ba tôi, anh ta không thể bao dung tôi một cách vô điều kiện như những người thân ruột thịt. Vì không làm được nên anh ta đã rời xa tôi.

Suy nghĩ của tôi trôi về quá khứ. Khi tôi hoàn hồn lại thì gia đình nhỏ cách đó không xa đã tay trong tay rời đi, cô bé con còn cầm tay ba mẹ nhảy lên thích thú. Khung cảnh ấy đúng là khiến người xem cảm thấy hạnh phúc. Tôi đứng dậy đến bên chiếc xích đu đang dần dần dừng lại, nhìn nó một lúc rồi ngồi lên.

Tôi gọi cho Phi Ca. Cậu của Phi Ca đã tỉnh lại từ cõi chết, mặc dù giọng Phi Ca trong điện thoại khản đặc, mệt mỏi nhưng không giấu nổi niềm vui sướng.

“Lượng Lượng, mình nói cho cậu biết nhé, lần này trốn khỏi Quỷ môn quan ông cậu mình may mà còn giữ được cái quần đùi. Không phải lúc trước ông ấy vẫn muốn đến Nhận môn quan[5] học Lý Bạch[6] ngâm thơ đấy sao. Mợ mình nói rồi, việc lần này là do ông ấy tự chuốc lấy, Nhận môn quan thì không đến, lại đến Quỷ môn quan chơi, đúng là không may mắn. Mình vừa hỏi ông ấy: “Cậu à, ở Quỷ môn quan có vui không? Cậu chơi gì ở đó thế?” Ha, ông già ấy bệnh như vậy mà còn đùa với mình được, ông ấy nói: “Phi Phi à, cậu đã khắc lên trên cửa Quỷ môn quan dòng chữ “Lý Hưng Hải đã dạo chơi nơi đây”, lão Diêm Vương sợ cậu phá hoại cảnh sắc ở đó nên đã đuổi cậu đi.” Ha ha ha, buồn cười chết mất, cậu thấy có phải không?”

[5] Cửa ải của Vạn Lý Trường Thành thuộc huyện Đại, tỉnh Sơn Tây. Sở dĩ cửa ải mang tên này vì nơi đó có rất nhiều chim nhận.

[6] Một trong những nhà thơ danh tiếng thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi tiên.

Tôi phì cười, không khỏi ngạc nhiên: “Phi Ca, sao nhà cậu toàn là người kì lạ vậy? Ông cậu ghê gớm ấy đúng là đến Diêm Vương cũng không dám thu nhận!”

Tôi và Phi Ca ríu rít tán gẫu một lúc lâu, sau khi gác mấy tâm trạng tôi vui hẳn lên. Hai tay nắm lấy dây xích đu rồi nhẹ nhàng đu đưa chân, tôi ngẩng mặt lên cười híp mắt như chú mèo lười hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

“Lớn đùng như vậy mà còn ngồi lên đó, không sợ đứt dây sao?”

Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau nhưng không hề làm hỏng tâm trạng đang khá mệt mỏi của tôi. Tôi vẫn ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đu đưa. Cúi đầu nhìn đôi giày của mình, tôi hỏi: “Bà ngoại anh đi rồi à?”

“Ừ!”

“Anh chắc chắn chứ?”

“.....”

“Người cao tuổi thất thường lắm, chẳng may bị tấn công bất ngờ thì làm sao đây?”

Khang Tử Huyền đứng sau lưng tôi cười nói: “Em cũng thất thường đấy thôi!”

Tôi hiểu anh ta muốn nói gì. Một tình yêu mới đang bày ra trước mắt, muốn nhưng lại không dám đón nhận, cứ lặp đi lặp lại như vậy, chuyện gì cũng thấy sợ, bây giờ đến tôi cũng cảm thấy mơ hồ.

Vẫn nhìn đôi giày của mình, tôi khó chịu nói: “Anh thất thường thì có!”

Không khí có phần nặng nề. Đột nhiên Khang Tử Huyền nắm lấy dây đu từ phía sau, giọng nói cũng hào hứng hơn: “Muốn chơi xích đu không?”

Tôi hơi ngạc nhiên, quay lại chớp mắt nhìn. Cả người anh ta được bao bọc bởi những tia nắng vàng nhạt ấm áp, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười dịu dàng, nụ cười mà tôi không thể nào cưỡng lại được. Trong nụ cười đó dường như chứa đựng sự bao dung yêu thương vô tận, khiến người ta không thể phân biệt được liệu đó có phải là cạm bẫy hay không.

Tôi quay lại chớp chớp mắt, kìm nén sự xúc động trong lòng, buồn bã nói: “Hay là thôi vậy, đứt dây đấy. Dây đứt rồi bọn nhỏ sẽ khóc mất.”

“Dây đứt rồi thì mua một cái khác chắc chắn hơn là được chứ gì!” Anh ta vui vẻ nói.

“Nói thì đơn giản, thế nếu tôi bị ngã thì sao?”

Nhẹ nhàng đẩy phía sau để tôi bay lên không trung trong nháy mắt, anh ta nói: “Anh sẽ đỡ em trước khi em bị ngã.”

“Ha, anh nghĩ anh là siêu nhân chắc?”

“Anh hi vọng ở trước mặt em anh có thể làm siêu nhân.”

Lời anh ta nói bay bổng trong không khí, lặng lẽ chạm vào nơi nào đó trong tim tôi. Trái tim tôi cũng giống như chiếc lá, nhẹ nhàng bay lên trong gió.

Tối hôm đó tôi và Khang Tử Huyền đã thỏa thuận được một số vấn đề. Anh ta sẽ không can thiệp vào công việc của tôi, cũng không hỏi bất kỳ điều gì và không được hé nửa lời với bà ngoại. Còn tôi không được chơi trò mất tích. Anh ta có vẻ không hài lòng nhưng cũng đành gật đầu đồng ý.

Tôi cười hì hì rồi gặm táo rôm rốp, không ngừng huyền thuyên: “Anh không cảm thấy việc này rất thú vị sao? Có phải có cảm giác rất bí mật đúng không? Anh tui thân à? Thôi cho tôi xin, đến Phi Ca tôi còn không hé răng nửa câu. Hơn nữa, đến lúc nào đó tôi muốn đá anh hay anh muốn đá tôi, chúng ta cũng không thấy ngại đúng không? Như thế rất tốt... Gì vậy, sao anh lại cứ làm như tôi đang nợ tiền anh vậy? Anh cười một cái đi, mau lên, cười một cái cho tôi, nói Konica đi... Nhanh lên nào, cười đi rồi tôi thưởng ột quả táo nào!”

Khang Tử Huyền nhe răng cười, nhấp một ngụm cà phê rồi nhấc bàn chân lên cọ vào đôi chân trần đang lắc lư trên tấm thảm của tôi, vẻ mặt say mê nói: “Táo làm sao có thể ngon hơn em được chứ”.

Thẹn quá hóa giận, tôi đá bay cái chân không đứng đắn kia rồi đứng bật dậy nhét quả táo đang ăn dở vào miệng anh ta, giận dữ hét lên: “Ăn ăn ăn, anh ăn chay đi!”

Anh ta vui vẻ gặm táo, quên hết mọi thứ xung quanh. Anh ta còn liếc quả táo đang cầm trên tay, cười khiêu khích tôi: “Quả táo mà em cắn qua, tạm thời anh sẽ coi nó như đồ mặn vậy.”

Tôi trợn mắt lên rồi quay đi xem ti vi.

Sáng sớm thứ hai phải đi học, đồng hồ báo thức mới của tôi – Khang Tử Huyền – gõ cửa phòng một lúc lâu tôi mới miễn cưỡng rời khỏi giường, miệng lẩm bẩm suốt.

Ăn sáng xong, anh ta muốn đưa tôi đến trường. Tôi nhớ lần trước xui xẻo bị Giang Ly bắt gặp, nên tự nhủ sau này nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể để xảy ra sơ xuất nữa. Thấy tôi từ chối ý tốt, Khang Tử Huyền cau mày lại. Anh ta cau mày như thế làm tôi ngần ngại không dám nói cho anh ta biết ngày mai Phi Ca về rồi, cuộc sống của tôi sẽ trở lại như cũ. Khi sắp ra khỏi cửa, tôi nở cười ngọt ngào với anh ta, vẫy vẫy tay nói: “Tạm biệt chú nhé!”

Anh ta mặt mày u ám tiễn tôi ra cửa. Đến khi đi khuất, tôi lắc đầu nghĩ ngợi rồi đột nhiên bám lấy cánh cửa, thò đầu vào nói với người đang đứng bên trong: “Chú mau mau tìm cô cho cháu đi!”

“Phương Lượng Lượng, em...” Khang Tử Huyền đứng bên trong nghiêng răng rồi giùng chân đuổi theo làm tôi giật mình quay đầu bỏ chạy.

Kết quả của việc làm tùy hứng là tôi bị anh ta mạnh mẽ dồn vào thang máy rồi hôn tới tấp. Cảm giác thân mật này cũng không phải là xấu, thậm chí trong lòng còn dâng trào vị ngọt, tôi nghĩ mình đã rơi vào bẫy mất rồi.

14. Chương 14: Say Túy Lúy

Sáng sớm đến trường lại là tiết tự học trầm lặng như một. Hôm nay tôi cố ý vờ như không nhìn thấy Giang Ly, thật ra thì trong lòng cũng hơi sợ. Giang Ly thì vẫn lạnh lùng như trước nhưng xem ra quan hệ với Đồng Tử khá tốt, tôi nghe thấy hai người đó hình như đang nói chuyện về Premier League[1].

[1] Giải bóng đá ngoại hạng Anh – giải đấu cao nhất của các câu lạc bộ bóng đá Anh. Mùa giải bắt đầu từ tháng Tám đến tháng Năm, với 38 vòng đấu và tổng cộng 380 trận đấu. Hầu hết các trận đấu diễn ra vào thứ Bảy và Chủ nhật, chỉ có một vài trận đấu diễn ra vào giữa tuần.

Tiết đầu tiên là toán. Trước khi vào học, cô bé Tống Sướng Nhiên ngồi cùng bàn hôm nay lần đầu tiên nói nhiều như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhọt nhọt có nét trẻ trung của những người trẻ tuổi, ánh mắt không giấu được sự chờ mong, cô bé huých huých tôi, kích động đến mức nói không được rõ ràng: “Hôm nay, thầy... thầy Thạch về rồi.”

“Ai?” Tôi không thấy hứng thú, lười biếng chống cằm hỏi: “Giáo viên dạy toán không phải họ Ngô sao?”

Cái bà họ Ngô kia không vừa mắt với tôi, năm lần bảy lượt gọi tôi lên trả lời câu hỏi, làm khó dễ tôi trước lớp. Nhưng tôi có hiểu gì về toán đâu, đứng lên một cái là như người cầm điếu nên lần nào bà ta cũng bị tôi chọc tức điên lên.

“Không, cô giáo Ngô chỉ là giáo viên dạy thay lúc thầy Thạch nghỉ vì bị gãy xương do chơi bóng thôi. Nhưng hôm nay thầy ấy về rồi.”

Tôi “ồ” một tiếng nhưng không mấy quan tâm. Tôi vừa định cúi xuống chơi trò dò mìn trong điện thoại thì chuông vào lớp vang lên, một người đàn ông tóc xoăn chậm rãi bước vào và đứng trên bục giảng.

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, đột nhiên giật mình, chớp mắt liên tục. Tôi có cảm giác như vừa bị sét đánh trúng.

Còn người đàn ông trẻ tuổi tinh thần phơi phới đang đứng trên bục giảng lại mỉm cười. Sau khi lướt một vòng quanh lớp, nhìn thấy tôi ngồi ở hàng sau, miệng người đó há ra thành hình chữ O.

Nhìn bộ mặt cực kỳ sợ hãi kinh ngạc của “tên này”, tôi đoán cậu ta chắc chắn sẽ không tìm được nước mắt mà gọi tôi một tiếng “đại ca”.

Quả nhiên là vậy!

“Đại ca...” Cậu ta vừa mở miệng bắn ra một chữ, tôi vội vàng làm như năm đó, ngón tay trỏ của bàn tay trái chọc vào lòng bàn tay phải làm động tác “bình tĩnh đừng cuống” dưới lớp học. Quả nhiên cậu ta vẫn hiểu ý nên dần dần bình tĩnh lại, giọng hơi run run chào hỏi bọn trẻ: “Thầy... thầy lên lớp rồi, khụ khụ... Gần đây các em khỏe cả chứ?”

Đinh Vô Song tinh quái nghiêng đầu hỏi Thạch Lỗi: “Thầy Thạch, vừa rồi thầy há miệng rất lớn. Miệng của thầy cũng bị thương rồi à?”

Thạch Lỗi xấu hổ cười: “À không, sáng nay thầy nuốt quả trứng gà lớn quá.” Cậu ta chỉ vào miệng: “Cơ bắp ở đây hơi lỏng ra một chút ấy mà.”

Bạn ngồi cùng bàn với Vô Song ôm má cảm thán: “Đạo này thầy dễ bị thương quá!”

Trong lòng tôi thầm nói, tên này có tiền sử với chứng bệnh rối loạn sự chú ý kiêm thần đồng. Gây chuyện từ nhỏ đến lớn, may là cậu ta có ông bố “siêu cấp” đứng sau chống đỡ cho.

Gã “đầu gấu” Thạch Đầu của trường Trung học A năm đó giờ trở thành thầy giáo Thạch đứng trên bục giảng của trường Trung học A. Nhưng vẫn còn tốt hơn là Phương Lượng Lượng tôi, 24 tuổi còn đóng giả nữ sinh trung học 18 tuổi Giản Mỹ Đạt, tất cả đều là những chuyện làm người ta dở khóc dở cười. Tôi nhìn người đàn ông tóc xoăn đang hoang mang nhưng lại ra vẻ bình tĩnh, liên tục nhìn về phía tôi, trong lòng sắp cười ngất rồi.

Bảy năm không gặp Tiểu Thạch Đầu, hôm nay lại gặp nhau theo kiểu này, tôi không thể không tán thưởng khiếu hài hước của ông trời.

Châu Tinh Trì[2] đã là cái gì chứ, ông trời mới đúng là bậc thầy của hài kịch!

[2] Đạo diễn, diễn viên của nhiều bộ phim Hồng Kông ăn khách, được coi là diễn viên hài xuất sắc hiện nay của điện ảnh châu Á với biệt danh Vua hài (lấy từ tên một bộ phim của Châu Tinh Trì).

Vì sự có mặt của tôi gây ra áp lực nên lúc giảng bài thái độ của Thạch Đầu rất căng thẳng, viết bảng lộn xộn, sai mấy chữ liền. Mấy học sinh ở bên dưới thấp giọng nhắc, cậu ta mới xấu hổ sửa lại.

Ngay cả đến cô bé Tống Sướng Nhiên cũng nhận ra sự bất thường của cậu ta, cô bé cắn bút nói nhỏ: “Thầy Thạch hôm nay làm sao thế nhỉ? Bình thường thầy đâu có như vậy.”

Tôi ghé sát vào cô bé hỏi: “Thầy Thạch dạy các cậu từ bao giờ?”

Chuyện năm đó đi quá xa khiến ông bố thể lực của Thạch Đầu giận tím tái mặt mũi, lập tức đưa cậu ta ra nước ngoài và ngăn cản liên lạc với bọn tôi. Dần dần tôi và Phi Ca mất liên lạc với cậu ấy.

Thời gian qua nhanh, thoáng một cái, bảy năm đã trôi qua.

Tổng Trưởng Nhiên đếm đầu ngón tay cẩn thận tính toán nói: “Thầy Thạch dạy lớp mình được hai tháng rồi, thầy ấy là Hoa kiều từ Anh mới về nước đây.”

Tôi tự hỏi sao lại từ Anh trở về, bố cậu ta năm đó không phải đưa cậu ta đến trường Quý tộc nam sinh gì đó ở Canada sao?

Tôi gật đầu cười cười, ngẩng đầu tinh nghịch nhìn chằm chằm anh bạn cũ đang căng thẳng trên bục giảng. Sau đó, tôi chống cằm, chìm dần vào vòng xoáy ký ức tuyệt đẹp kia.

Hồi cấp hai, tôi và Phi Ca không kiêng nể gì, học hành ngang như cua. Mặc dù trường hạng ba luôn có rất nhiều lưu manh, đầu gấu nhưng nói về đánh nhau thì tôi và Phi Ca không hề thua kém nam sinh. Vì thế bình thường mấy tên côn đồ không dám trêu chọc hai nữ “côn đồ” nóng tính bọn tôi.

Tôi trở thành “nữ côn đồ” là chuyện có thể hiểu được nhưng điều đáng thắc mắc là, sinh ra trong gia đình khá giả như Phi Ca sao lại đi cùng tôi trên con đường không có lối về ấy? Phi Ca cũng nghĩ không thông, kết quả là sau nửa ngày suy tư ngẫm nghĩ, cô nàng mới thông thả nói: “Chủ yếu là vì... nhàm chán quá thôi.”

Lúc đó tôi thật sự muốn đánh cô ấy.

Chính trong khoảng thời gian nông nổi ấy, bọn tôi quen Thạch Đầu. Lần đó tôi và Phi Ca quyết định trị bọn nhóc lưu manh hay tổng tiền bạn học trong trường. Hắc Dương giáo do tôi và Phi Ca thành lập đang phát triển mạnh mẽ, rất nhiều “đệ tử” gia nhập. Dưới sự điều hành của bọn tôi, những vụ việc tổng tiền trong trường gần như biến mất.

Trong trường không còn gì để chơi, tôi và Phi Ca lại thấy chán.

Có một ngày, một nam sinh lớp dưới gầy tong teo đã chạy đến kêu khổ với tôi và Phi Ca: “Sếp Phương, sếp Khương, mẹ nó chứ, trường học tốt như Trung học A mà cũng có học sinh hư hỏng. Hôm qua lúc em đi qua Trung học A bị một thằng nhóc mặc đồng phục trấn tiền. Em thấy nó còn đi đôi giày hàng hiệu nữa chứ. Mẹ kiếp, không biết là đã cướp của bao nhiêu người để mua đây?”

Lúc ấy tôi và Phi Ca liếc nhìn nhau, hai tay đều thấy ngứa ngáy.

Chạng vạng ngày hôm ấy, tôi và Phi Ca hiên ngang mặc đồng phục của trường trung học hạng ba, đứng trước cổng trường A, ôm cây đợi thỏ hơn nửa tiếng. Được cậu nhóc bị tổng tiền chỉ điểm, bọn tôi chặn được con chuột duy nhất trong nồi cháo ngon lành: Thạch Đầu.

Thạch Đầu hồi ấy chưa béo tốt như bây giờ, cao chưa đến 1m7, mái tóc xoăn xoăn có một nửa không “nghe lời” luôn phất phơ trong không khí giống hết một con chó xù. Trên mặt cậu ta là thái độ ngỗ nghịch ngông cuồng. Lúc bị tôi và Phi Ca chặn lại, dù căng thẳng nhưng cậu ta vẫn cứng cỏi quát: “Làm gì vậy? Cút ngay cho tao!”

Tôi liếc Phi Ca, đột nhiên cảm thấy tên nhóc này đúng là một tên biến chất trăm năm có một của Trung học A, trong lòng vui sướng như trúng xổ số.

Lúc ấy chiều cao của Phi Ca đã chạm mốc 1m75, sức uy hiếp rất lớn nên tên nhóc Thạch Đầu này có vẻ sợ cô nàng. Sau đó chúng tôi, một trái một phải, dồn tên nhóc xấu xa ấy vào trong ngõ cụt, ra sức uy hiếp bắt cậu ta tiết lộ thân phận.

Vốn định hù dọa tên tiểu tử này một chút để thể hiện uy phong của trường trung học hạng ba bọn tôi nhưng không ngờ khi nghe thấy lai lịch của tôi và Phi Ca, cậu ta ngẩn người, hai mắt đột nhiên tỏa sáng, tay chân bủn rủn, suýt chút nữa thì quỳ xuống trước mặt tôi và Phi Ca. Cậu ta bị kích động đến mức nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: “Đại ca, đại ca, em ngưỡng mộ các chị đã lâu rồi. Thạch Lỗi em hôm nay cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!”

Tôi và Phi Ca nhìn nhau khó hiểu. Tên nhóc sứt sứt mũi, xúc động nói: “Sống trong một nơi như cái trường học này đúng là chẳng ra làm sao cả! Đại ca à, nhận em đi, em cô đơn lâu quá rồi!”

Vì vậy từ đó về sau, Hắc Dương giáo có thêm một thành viên mới thân phận có chút đặc biệt: đến từ trường Trung học A tiếng tăm lừng lẫy, rất thông minh chứ không ngu ngốc như đám bọn tôi.

Thạch Đầu học rất giỏi môn toán nhưng ngữ văn và tiếng Anh không ổn, vì vậy mà tên nhóc này ở Trung học A đại khái cũng chỉ xếp hạng trung. Cậu ta cũng không biết cố gắng để cải thiện thứ hạng. Lúc tôi và Phi Ca đang học lớp 11, cậu ta học lớp 10, hàng ngày sau khi tan học đều theo tôi và Phi Ca lượn lờ trên đường, lúc chạy trước lúc chạy sau tình nguyện làm cái đuôi của hai đứa tôi. Cậu ta thật sự sùng bái tôi và Phi Ca.

Ngày ấy tiền tiêu vặt của tôi và Phi Ca không đủ dùng nhưng lúc nào cũng thích ăn uống bên ngoài. Trong khi đó, nhà Thạch Đầu mở một khách sạn lớn nên tiền tiêu vặt trong túi luôn căng đầy. Sau khi ba người bọn tôi ăn uống no say, tôi và Phi Ca ngênh ngang ra cửa, cậu ta đi sau thanh toán và gọi đó là “vô cùng vinh hạnh”.

Thông thường, lúc đánh nhau, tôi và Phi Ca đều lui lại sau tên nhóc không an phận này. Thạch Đầu ở nhà bị bố mẹ quản lý quá nghiêm khắc, vì thế lúc ra bên ngoài cực kỳ quậy phá, lần nào đánh nhau cũng lao lên đầu tiên như một con lừa ngu ngốc. Chẳng trách cậu ta hay bị thương, đánh nhau xong lại lăn lộn ra đất chu choa kêu đau, làm ọi người dở khóc dở cười.

Đối với tên nhóc này, cả tôi với Phi Ca đều cảm thấy đau đầu và cũng phá hủy hoàn toàn ảo tưởng tốt đẹp về học sinh của Trung học A. Ở Thạch Đầu tồn tại một sự mâu thuẫn hết sức vô lý.

Để gọt giũa cậu nhóc thô thiển này, tôi và Phi Ca đã quy định với cậu ta rằng, sau này chỉ cần một trong hai người, hoặc tôi hoặc Phi Ca, dùng ngón tay trỏ của bàn tay trái chọc vào lòng bàn tay phải, cậu ta nhất định phải bình tĩnh lại, không làm được thì đừng đi theo bọn tôi nữa.

Uy hiếp như thế đúng là có tác dụng, Thạch Đầu sau đấy ngoan ngoãn hơn rất nhiều, có tức giận cũng vẫn biết kiềm chế lại. Chỉ trừ có một lần...

Nhìn người đàn ông trẻ tuổi đáng vẻ thư sinh, ăn mặc rất chỉnh chu đang đứng trên bục giảng, tôi có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Ai ngờ được rằng hồi trẻ cậu ta lông bông, mở miệng là nói tục, và toàn làm những chuyện quậy phá. Bấy năm đã khiến cho cảnh còn người mất, thời gian đều rất tàn khốc đối với bọn tôi.

Trong lòng tôi rất xúc động, Tiểu Thạch Đầu năm đó cuối cùng cũng trưởng thành, không còn làm cái đuôi của ai nữa. Nếu như lúc cậu ta mười bảy tuổi không thích cô nhóc Lê Oa thì tôi nghĩ, cậu ta bây giờ chắc vẫn chạy theo tôi và Phi Ca, mở miệng ra là: “Đại ca ơi, bọn mình tìm người đánh nhau đi!”

Mũi tôi cay cay, lấy di động ra gửi tin nhắn cho Phi Ca: Ca, mình gặp được Tiểu Thạch Đầu của bọn mình đấy. Cậu ta trưởng thành rồi.

Tin nhắn gửi đi chưa được bao lâu, tôi vẫn đang lưu luyến nhìn Tiểu Thạch Đầu trên bục giảng để bù đắp lại bấy năm không gặp thì di động trong túi tôi rung mạnh. Phi Ca bị kích động đến mức trực tiếp gọi điện đến.

Không để ý đến Tổng Sướng Nhiên đang nhúu chặt lông mày, tôi cúi đầu nhận điện thoại. Phi Ca ở đầu bên kia kích động không nói nên lời: “Lượng Lượng... Cậu nói cái gì... cái gì hả? Cậu nhìn thấy Thạch Đầu thật à? Thạch Đầu về rồi à? Mẹ kiếp, cậu nói gì đi xem nào, shock chết người ta rồi, cậu bảo Thạch Đầu nghe điện thoại đi!”

Tôi len lén nhìn xung quanh. Bắt gặp đôi mắt đen của Giang Ly, tôi chợt dạ, nhanh chóng cúi đầu che miệng thì thầm với Phi Ca ở bên kia: “Phi Ca, cậu đừng kích động, Thạch Đầu đang giảng bài. Lát nữa mình sẽ gọi cho cậu. Cậu xong việc nhớ về nhanh nhanh một chút!”

Lúc tôi tắt máy ngẩng đầu lên, bỗng nhiên phát hiện tất cả mọi người trong lớp đang quay lại nhìn mình, có người lên án, có người khó chịu, có đứa xem trò vui, còn Thạch Đầu đang đứng trên bục giảng thì ho khan, thái độ gượng gạo nhưng lại vô cùng nhẹ nhàng nói: “Em học sinh này, lát nữa tan học em đến văn phòng của tôi!”

Nghe giọng nói mát tự nhiên của cậu ta, tôi chắc chắn Thạch Đầu cũng rất căng thẳng.

Tôi nghĩ Thạch Đầu đang thầm suy đoán, có lẽ cậu ta cho rằng mình gặp một cô bé có diện mạo cực kỳ giống tôi, vì với độ tuổi 24, tôi không thể nào xuất hiện trong trường trung học được. Để cho cậu ta biết tôi thật sự là... tôi, “cô học sinh” Giản Mỹ Đạt tươi cười lớn tiếng nói: “Vâng, thưa thầy!”

Giây phút tôi mở miệng, khuôn mặt còn thể hiện sự nghi ngờ của Thạch Đầu lập tức trở lại bình thường, đôi lông mi rung nhẹ cho biết cậu ta đang mừng như điên. Tôi còn nhìn thấy bàn tay cầm phấn viết bảng của cậu ta hơi run rẩy.

Làm sao tôi lại không mừng đến phát điên lên cơ chứ? Tôi nghĩ chắc Phi Ca cũng vậy.

Tiết toán này thật là dài, dài đến mức tôi hồi tưởng về thời cấp ba lông bông ngộ nghĩnh, chỉ muốn tìm một nơi cùng Phi Ca, Thạch Đầu chạm cốc, nâng ly ăn mừng một phen.

Cho dù năm tháng làm khuôn mặt đổi thay, tôi rất hy vọng nó không thay đổi tình nghĩa này. Tôi cũng hy vọng Tiểu Thạch Đầu vẫn còn có thể thân thiết gọi bọn tôi một tiếng “đại ca”.

Mười lăm phút sau, tôi không lên lớp mà đứng bên cạnh cửa sổ tòa nhà khoa toán cùng Thạch Đầu. Tôi vừa nhẹ nhàng thở dài nói một câu: “Thạch Đầu à!” thì phản ứng ngay sau đó của cậu ta đã cho tôi biết, Thạch Đầu vẫn là Thạch Đầu trước kia, tấm lòng cậu ta vẫn không hề thay đổi.

“Đại ca...” Thạch Đầu sung sướng đến mức đỏ bừng mặt, đôi môi run run, nước mắt rùng rùng nhìn tôi. Lớn như vậy rồi mà lúc xúc động vẫn đỏ mặt, khóe mắt ướt nhoe.

“Đại ca, đại ca, ôi ôi... Em mừng quá, em biết là chị mà, em đã biết là chị mà...” Đã làm thầy giáo mà lúc này lại như một đứa trẻ cần được dỗ dành.

Thạch Đầu nói xong liền lấy tay lau nước mắt. Tôi cảm động nhìn cậu ta, khóe mắt cũng ươn ướt. Nhân lúc xung quanh không có ai, tôi to gan vỗ vai cậu ta, xúc động nói: “Cậu đã trưởng thành như thế này, bây giờ có tiền đồ rồi, là một khối đá vững chãi rồi.”

Thạch Đầu nín khóc, rồi mỉm cười lau nước mắt tò mò nhìn tôi: “À, đại ca à, chị càng lớn càng trẻ đi thì phải! Sao bây giờ chị vẫn còn học trung học vậy?”

Việc này nói ra thì dài, cả bụng bí mật của tôi bị nghẹn lại. Không biết bắt đầu từ đâu, tôi đành phải lờm cậu ta, làm vẻ hung tợn giống như năm đó, giận dữ nói: “Đại ca có việc của đại ca, chuyện của tôi mà cậu cũng dám quản, định làm phản à?”

Thạch Đầu cười “ha ha” với tôi, để lộ cái răng nanh đáng yêu. Vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời năm đó, nên bên ngoài thì tôi và Phi Ca thích bắt nạt nhưng thực tế hai bọn tôi rất thích cậu nhóc ấy. Chỉ cần nghe thấy cậu ta xảy ra chuyện, thì dù phải lên núi đao, xuống biển lửa vì cậu ấy bọn tôi cũng chấp nhận.

“Phi Ca cũng nhớ cậu lắm, nói với chị ấy mấy câu đi!” Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Phi Ca. Phi Ca lập tức nhận điện, có lẽ cô ấy đang ôm điện thoại chờ được nói chuyện với Thạch Đầu.

Tôi đưa điện thoại cho Thạch Đầu. Vừa kích động gọi một tiếng: “Đại ca...”, Thạch Đầu đã nước mắt nước mũi tèm nhem.

Ở đầu kia điện thoại, cô nàng Phi Ca gào lên: “Thạch Đầu...” sau đó đột nhiên im lặng. Tôi nghe thấy tiếng cô ấy nghẹn ngào. Phi Ca cũng đang khóc.

Thạch Đầu nói: “Đại ca à, bảy năm rồi, em không hề quên các chị. Thạch Đầu em... hôm nay, mẹ kiếp, cuối cùng cũng được tái sinh về tổ chức rồi. Các chị còn cần em không?”

Sống mũi cay cay, tôi vỗ vai cậu ta, đồng thanh với Phi Ca trong di động: “Thạch Đầu, mẹ nó chứ, cuối cùng cậu cũng đã về!”

Gặp lại Thạch Đầu sau nhiều năm, cả ngày nay tôi ngồi không yên, đếm trên đầu ngón tay từng phút đến giờ tan học. Tôi hẹn Thạch Đầu buổi tối cùng ăn cơm uống rượu, chỗ hẹn vẫn là quán ăn bảy năm trước bọn tôi thường đến. Năm Thạch Đầu vừa mới đi, tôi và Phi Ca còn tới chỗ đó ăn cơm rồi nhớ đến cậu ta giống như lạc mất cậu em nhỏ trong biển người, nóng ruột lo lắng. Nhưng từng ấy năm trôi qua, tên nhóc

này như hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của bọn tôi. Tôi và Phi Ca đau khổ nhớ thương, không làm sao quên được.

Món bún Qua Cầu[3] của cửa hàng này cực kỳ ngon nên dịp cuối tuần, ăn một bát bún phải đợi cả hàng dài. Ông chủ là một người đàn ông thấp người có ria mép, thích cài một chiếc thuốc lên tai, cả ngày bận rộn không nghỉ. Ông ta đã mất hai năm trước, nghe nói là bị ung thư phổi, việc kinh doanh của cửa hàng cũng càng ngày càng xuống dốc, suýt chút nữa thì rơi vào tay người khác.

[3] Bún Qua Cầu: món ăn nổi tiếng của người Vân Nam, Trung Quốc

Nhưng hai năm nay con gái ông chủ kia tiếp nhận việc buôn bán nên cửa hàng được sửa sang lại, hương vị của nước dùng hình như cũng được thay đổi. Có lẽ là con người ta giàu có, ăn sơn hào hải vị cũng nhiều rồi, vị giác cũng bắt đầu khó tính hơn, ăn là biết không phải mùi vị lúc trước.

Có lẽ vấn đề không phải ở mùi vị của nước dùng mà là không còn cái cảnh bộ ba ngày trước ngồi quanh một bàn, cùng cúi đầu xì xụp ăn canh, cùng bị bỏng lưỡi, cùng ra sức thổi hơi. Tôi và Phi Ca giống như người không muốn trưởng thành, nhưng bị buộc phải thừa nhận là mình đã già đi, nên cũng không còn tâm trạng để thưởng thức món ngon.

Cũng may, Thạch Đầu cuối cùng đã quay lại, ba người bọn tôi rốt cục lại có thể ngồi cùng một bàn rồi.

Hôm nay tôi gần như không nói chuyện gì với Giang Ly, cả ngày vùi đầu vào giấc ngủ. Có mấy lần cậu ta cố tình đi qua, tôi đều coi như không biết, tiếp tục nằm ngủ. Cả một ngày như vậy, tôi ngủ đến mức cổ đau khủng khiếp. Có điều Đông Tử xem ra không chịu thua kém chút nào, mày dầy mày dạn quần quít lấy Giang Ly hỏi han. Cậu ta chơi bóng rổ rất khá nên tiết cuối học thể dục, hai đứa chơi bóng tới mức người đầm đìa mồ hôi mới về. Cả hai nói cười rất vui vẻ, tôi cũng thấy yên tâm.

Tôi đang dài cổ ra đợi hết giờ thì đúng lúc đó Giang Ly mồ hôi chảy ròng ròng, ôm quả bóng rổ nhảy qua cửa sổ và bắt gặp ánh mắt của tôi. Cậu thiếu niên 18 tuổi, bên ngoài thì thản nhiên cười đùa nói chuyện với mọi người với ánh mắt thờ ơ nhưng lúc liếc nhìn tôi lại sắc bén như dao. Con người đen như vực sâu, ánh mắt chăm chú hút hồn có thể làm cho trái tim thiếu nữ 18 tuổi đập thình thịch.

Đáng tiếc là tôi đã 24 tuổi rồi.

Lúc 18 tuổi, tôi cũng từng mơ gặp được ánh mắt của một cậu thiếu niên đẹp trai qua ô cửa sổ như thế. Cái nhìn trong một giây ấy cũng đủ để sung sướng ngất ngây và mãi mãi trở thành hồi ức ngàn năm.

Tôi già rồi, không còn bị hút hồn bởi ánh mắt của một cậu thanh niên nữa. Vì thế sau khi bắt gặp ánh mắt Giang Ly, tôi thản nhiên cúi đầu, chống cằm nghịch điện thoại.

Tôi gửi tin nhắn cho Khang Tử Huyền: Tôi gặp người bạn cũ nhiều năm không gặp, về muộn một chút.

Lúc gửi tin nhắn này tôi đắn đo mãi, tôi luôn cảm thấy tôi và anh ta ở chung như vậy rất kỳ. Hai con người vốn dĩ xa lạ nhưng lại sống chung với nhau nhanh như tên lửa, về muộn là phải báo với người kia. Đúng là rất lạ!

Tôi vừa định xóa tin nhắn, ai ngờ ngón tay không nghe lời, đã gửi tin nhắn đi.

Tôi buồn bực một lúc thì anh ta gửi tin nhắn trả lời: No alcohol (không được uống rượu).

Tôi nhìn chằm chằm màn hình di động, trong lòng cảm thấy khó xử kỳ lạ. Sau khi chia tay với Phó Thần, tôi quay về với cuộc sống của một người tự do tự tại, đến lão Thiên vương cũng không quản lý được cuộc sống của tôi. Theo cách nói của mẹ Phi Ca, tôi và Phi Ca chính là hai con khỉ hoang trong rừng, đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, sớm muộn gì cũng có một ngày bị thợ săn bắn một phát súng ngã lăn trên bãi cỏ.

Không biết Phi Ca có gặp được thợ săn không nhưng tóm lại tôi cảm thấy mình đang bị thợ săn theo dõi.

Tôi không có tâm trạng để trả lời Khang Tử Huyền vì chuông tan học đã vang lên, một ngày vô vị cuối cùng cũng đã hết. Nhanh tay túm cái ba lô, tôi là người đầu tiên phi như bay ra khỏi phòng học. Dù cảm thấy cặp giò lớn tuổi này không được phong độ như năm xưa nhưng khoảnh khắc chạy ra khỏi trường học, tôi như tìm thấy cảm giác nổi loạn thời ấy.

Năm đó, tôi và Phi Ca thấy rất vô vị, buồn chán đến mức thi xem ai là người chạy đến cổng trường trước. Phi Ca chân dài, thần kinh vận động lại vô cùng phát triển nên tôi luôn là người bị thua. Lúc nào chạy ra khỏi lớp, tôi cũng nhìn thấy cô ấy đang đứng ở cổng trường, miệng cười tươi giống hệt một bà chị ngốc nghếch.

Thạch Đầu đợi bọn tôi ở quán ăn từ sớm. Lúc tôi đến, cậu ta đang ngồi bên cạnh cửa sổ, chỗ ngồi mà chúng tôi thích nhất, đôi mắt hết nhìn đông lại nhìn tây, đáy mắt bộc lộ sự hưng phấn rất phức tạp. Tâm trạng của cậu ta lúc chờ đợi bọn tôi giống như người vừa tìm được món quà thời thơ ấu bị mất, vừa vui sướng lại vừa lo lắng, sợ lại mất đi lần nữa. Tôi cũng hiểu được cảm giác này.

Tôi ngồi xuống, Thạch Đầu len lén nhìn rồi đột nhiên với tay cầm lấy tay tôi, âm điệu có chút run run: “Đại ca à, không phải em đang nằm mơ đấy chứ?”

Tên nhóc này chỉ vào mặt mình, vội vàng nói: “Đại ca à, chị đánh em một cái đi! Đánh đi, đánh mạnh một chút!”

Trong lòng vừa xúc động vừa buồn cười, tôi ra tay không hề khách khí, đánh mạnh vào gáy cậu ta một cái, dùng giọng nói hung dữ che giấu đi tâm trạng cũng đang xúc động của mình: “Tên nhóc này, cậu bảy năm không bị đánh rồi, sao giờ lại không có chút tiến bộ nào thế này? Đáng đánh đòn! Về cũng không tìm chị với Phi Ca, cậu muốn tạo phản có phải không?”

Thạch Đầu bị tôi dạy dỗ thì cảm thấy xấu hổ, ngập ngừng gục đầu xuống: “Đại ca... em biết các chị giận em... Năm đó em hại các chị vào đồn, em xin lỗi các chị...”

“Đừng nhắc đến chuyện trước kia nữa, cậu là huynh đệ của tôi và Phi Ca. Bọn tôi tức giận chính là giận cậu quá khờ, vì một đứa đáng khinh bỉ mà ngu ngốc như vậy. Thôi, đừng nhắc đến nữa!”

“.....”

“Chị và Phi Ca biết nhiều năm qua cậu không tìm bọn chị, có lẽ vì giận Phi Ca đã tát cậu. Ôi chà, ai bảo chúng ta khi đó còn quá trẻ tuổi chứ. Cậu ngốc như thế này, mắng cậu, chửi cậu cũng vô dụng, cậu nói xem bọn chị còn cách nào nữa đây? Được cậu gọi là đại ca lâu như vậy, không thể nhìn cậu đi lệch đường như thế được. Làm đại ca cũng chẳng dễ dàng đâu...”

Mắt Thạch Đầu đã đỏ lên, giọng của tôi cũng nghẹn ngào.

“Tôi và Phi Ca từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Mười lăm tuổi, cô ấy bị mảnh thủy tinh trên đường đâm vào chân, phải khâu mười mũi mà không hề kêu than. Cô ấy là một người chưa bao giờ khóc, vậy mà cậu vừa bỏ đi, lớn như vậy rồi nhưng cô ấy vẫn khóc tu tu, liên tục nói là vì cậu giận cô ấy. Tát cậu một cái, Phi Ca hồi hận bảy năm đấy Thạch Đầu.”

Câu chuyện hiếm có của tôi cuối cùng cũng làm cho Thạch Đầu rơi nước mắt. Cậu ta sụt sịt mũi, bỏ kính xuống lau nước mắt. Tôi nhìn kỹ cậu ta, vết sẹo trên trán đã rất mờ, không để ý thì sẽ không nhìn thấy. Nhưng sẹo vẫn còn vết như lặn lẽ gợi lên năm tháng bồng bột, thiếu suy nghĩ.

Thạch Đầu thật lòng thổ lộ.

“Đại ca à, em chưa bao giờ giận các chị, chưa bao giờ. Em chỉ cảm thấy có lỗi với các chị... Lúc đó nói ra những lời cay độc như vậy, em hối hận lắm, trong lòng em rất hối hận! Em cảm thấy các chị chắc chắn sẽ không bao giờ quan tâm đến em nữa...”

Tôi thô lỗ xoa xoa mái tóc xoăn của Thạch Đầu, cũng buồn bã nói: “Thạch Đầu ngốc! Cậu vẫn là huynh đệ của chị và Phi Ca.”

Thạch Đầu kinh ngạc nhìn tôi rồi gật gật đầu, mắt lại đỏ lên.

Tôi và Thạch Đầu vừa uống rượu vừa kể lại cuộc sống mấy năm qua. Thạch Đầu nói năm đó bỏ đi vội quá, bỏ lại không đồng ý cho gặp bọn tôi mà cậu ta cũng không còn mặt mũi nào viết thư để lại. Cứ nhùng nhằng mãi, đến lúc có được can đảm, định liên lạc với bọn tôi thì không tìm thấy tôi và Phi Ca nữa.

Thời gian qua, cậu ta du học ở mấy quốc gia. Sau khi tầm nhìn được mở rộng, suy nghĩ trong lòng cũng khác hẳn, quan hệ với bố cậu ta cũng dần dịu đi. Bố cũng lớn tuổi rồi nên cậu ta mới quyết định về nước, nhưng tạm thời chưa kế thừa gia nghiệp mà tìm công việc nhẹ nhàng như giáo viên trung học, DJ âm nhạc ở một studio nghiệp dư. Cuộc sống coi như ổn định.

Cậu ta vẫn nhớ tôi và Phi Ca như ngày trước. Vốn không phải là người quan tâm đến bóng chuyền nữ nhưng có một lần ở nước ngoài, tình cờ cô bạn gái cũ xem đấu bóng chuyền quốc tế nên cậu ta xem cùng. Đột nhiên màn hình chiếu đến tuyển thủ đỡ bóng Khương Cát Phi khiến cậu ta giật nảy mình, khoai tây chiên trong tay rơi hết xuống đất.

Nhìn thấy hình ảnh đại ca Khương mà cậu ta cho rằng cả đời này sẽ không gặp lại được nữa, Thạch Đầu nói lúc đó tâm trạng của cậu ta khó có thể diễn tả bằng lời, giống như thấy được tôi và Phi Ca, số mệnh của ba chúng tôi lại một lần nữa được hội ngộ.

Phi Ca đã là vận động viên bóng chuyền quốc gia, Thạch Đầu không chắc cô ấy còn nhớ mình nên rất lo lắng. Cậu ta do dự không biết có nên tự mình đến sân vận động gặp cô ấy không. Thật ra muốn gặp cũng không gặp được. Thạch Đầu đến xem Phi Ca thi đấu hai lần, một lần ở Luân Đôn, một lần ở Osaka. Lúc trước bị thương ở chân, cậu ta vẫn chống nạng bay đến Osaka xem Phi Ca thi đấu. Thạch Đầu nói ở khán đài, nhìn thấy Phi Ca thi đấu sôi nổi mạnh mẽ trên sân, biết bao cảm xúc nhớ thương, hạnh phúc, mất mát cùng trào dâng trong lòng. Thậm chí lúc Phi Ca ghi điểm, Thạch Đầu ở trên khán đài còn gào lên: “Đại ca, cố lên!”

Khi tiếng “đại ca” kia thoát khỏi miệng, cậu ta cảm thấy thời gian không hề thay đổi, các đại ca luôn “đỉnh” nhất.

Tôi và Thạch Đầu đều uống đến say mềm. Lúc chạm ly, thậm chí tôi còn gọi điện cho Phi Ca, kêu cô nàng ra ngoài mua mấy chai rượu, giây phút ăn mừng hội ngộ thế này không thể thiếu cô ấy được.

Phi Ca cộng ly với bọn tôi qua điện thoại, ba người bọn tôi thoải mái uống rượu ừng ực, uống hết một cốc lớn, nước mắt cũng chảy ra. Tận đáy lòng, người nào cũng cảm thấy rất vui sướng.

Đối với việc tôi có thể trở thành cảnh sát, Thạch Đầu không hề kinh ngạc. Cậu ta say khướt vỗ lên vai tôi: “Đại ca, chị vẫn đẹp trai như thế, lúc nào cũng vậy...”

Tôi cười “ha ha”, cộng ly với cậu ta rồi trêu đùa linh tinh.

Tửu lượng của tôi không được tốt lắm, uống nhiều rượu vang một chút là đã nằm lã ra rồi, Thạch Đầu cũng vậy. Nhưng hai bọn tôi không kìm được vẫn nốc rượu liên tục. Tôi uống đến không còn biết trời đất gì nữa thì chuông điện thoại trong túi vang lên. Tôi mơ mơ màng màng nhận máy, đầu bên kia là một giọng nói trầm ấm sâu lắng.

Tôi biết đây là ai nên hí hóp mắt lại nói linh tinh: “Ha ha ha... Ha ha ha... cháu uống nhiều quá rồi chú ơi! Cháu muốn về nhà, ha ha ha...”

“Đang ở đâu vậy?” Giọng nói bên kia điện thoại hình như không hài lòng.

Tôi mơ hồ nói địa chỉ rồi nằm úp mặt xuống bàn ngủ.

Bà chủ quán mỳ dĩ nhiên rất đau đầu với những vị khách uống rượu say đến mức không còn tỉnh táo như bọn tôi. Bà ta giục bọn tôi tính tiền, tôi phất phất tay nói: “Sẽ có người tới đón bọn tôi, đến lúc đó rồi tính tiền!”

Bà chủ bắt lực liếc bọn tôi một cái rồi nhú mồm bỏ đi.

Thạch Đầu đã ngủ say rồi, tóc tai rối tung như cái ổ gà. Tôi cũng nằm xuống ngủ, đợi Khang Tử Huyền đến. Mơ màng ngủ được một lúc, điện thoại trong túi lại vang lên, tôi sờ soạn hồi lâu mới lấy được ra. Đúng là say quá rồi!

Tôi nằm đấy mềm nhũn người nhận điện thoại, đầu bên kia im lặng một lúc lâu, không thấy nói gì.

Tôi nổi giận, mở miệng hét lớn: “Bao giờ thì anh đến đây hả?” rồi nấc một cái: “Chẳng phải tôi đã nói là quán mì XX trên đường Hưng Hoa rồi đó sao?” Nấc tiếp một cái, tôi chống mí mắt mơ hồ giải thích lần

cười: “Anh đến đây mau lên, tôi muốn về nhà ngủ!”

Tôi ngắt điện thoại rồi gục xuống ngủ khò khò như một con heo chết.

Ngủ đến lúc không biết trời đất ngày tháng, cảm giác cánh tay hơi lạnh, tôi vừa rụt lại thì trên vai bỗng thấy ấm áp, một giọng nói trầm trầm không vui vẻ gì vang lên trên đầu tôi: “Mau tỉnh dậy đi, về nhà ngủ tiếp!”

Biết là anh ta đến rồi, tôi lười biếng “hừ” một tiếng rồi nằm sấp trên bàn mở đôi mắt nhấp nhem ra nhìn, miệng cười ngây ngô: “Anh đến rồi đấy à?”

Người say, chắc là ánh mắt cũng say theo. Lúc này, tôi cảm thấy Khang Tử Huyền dưới ánh đèn cực kỳ đẹp trai, mũi ắt to, đẹp trai đến mức tôi cho rằng mình không xứng đáng có được, nếu có cũng không thể giữ được lâu.

Khang Tử Huyền kéo cái đĩa đã say đến mức chân nam đá chân chiêu là tôi dậy. Chân như đập trên mây, lại bị kéo như vậy, tôi thuận đà ngã nhào vào lòng anh ta. Tôi cũng không từ chối cái ôm ấy, ngẩng đầu cười ngây ngô: “Ha ha, chú tốt thật...”

Cánh tay vòng quanh eo tôi siết chặt lại tránh cho tôi ngã xuống. Nhiệt huyết dâng trào, tôi hăng hái nói: “Tôi hát cho chú nghe nhé!”

“Đừng làm ồn, muốn hát thì về nhà hát!” Có ánh mắt sẫm soi đang hướng về phía chúng tôi, Khang Tử Huyền cũng hết cách với tôi.

“Trên đời chỉ có chú là tốt, đứa trẻ không có chú giống cây cỏ...” Tôi nhỏ giọng hát, cười khanh khách vì chính lời ca ngẫu hứng của mình.

Không biết vì sao gần đây tôi lại thích gọi anh ta là chú, không thắng được anh ta thì trêu đùa anh ta như vậy. Nhìn sắc mặt u ám nặng nề của anh ta, tôi lại muốn cười to lên. Đối với tôi mà nói, thấy anh ta lộ vẻ khó chịu thế này, đúng là còn hấp dẫn hơn cả đoàn biểu diễn đến khuia chiêng gõ trống.

Khang Tử Huyền dở khóc dở cười, còn Thạch Đầu đang ngủ cũng tỉnh dậy, lặng lẽ ngẩng đầu, mắt lơ lơ nhìn tôi lăm lăm: “Đại ca, đừng bỏ em lại!”

Khang Tử Huyền nhìn Thạch Đầu như đang nhìn con nợ, tôi đành lúc lắc chân chỉ vào Thạch Đầu giới thiệu: “Quên chưa giới thiệu rồi. Đây là Thạch Đầu.”

Tôi đập bộp bộp vào ngực mình, tự hào hô lên: “Anh... anh em của tôi và Phi Ca.” Giọng của tôi cũng bị kéo lên theo men rượu: “Người anh em con chấy cắn đôi.”

Thạch Đầu ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

Tôi lại chỉ chỉ vào Khang Tử Huyền bắt đầu nói hươu nói vượn với Thạch Đầu: “Thạch Đầu, đây là chú...”

“Á...” Tay của người nào đó đã nhéo tôi một cái không thương tiếc. Tôi đau quá kêu ầm lên, mấy câu nói hươu vượn đã bị rút lại.

“Anh nhéo tôi...” Tôi hậm hực ngẩng đầu lườm thủ phạm.

Khang Tử Huyền không để ý đến tôi mà lịch sự gật đầu với Thạch Đầu, khuôn mặt không có chút cảm xúc nào: “Xin chào, tôi là bạn trai của Phương Lượng Lượng.”

“Ê ê, anh thành bạn trai của tôi lúc nào vậy?” Tôi chớp chớp mắt hỏi lại theo phản xạ.

Thái độ rất thản nhiên nhưng ánh mắt có phần sắc bén, anh ta tiến sát lại gần tôi: “Ngoài anh ra, em còn có bạn trai nào khác sao?”

Đầu óc trống rỗng, tôi đáp: “Không có...”

“Vậy chẳng phải đúng rồi sao?” Giọng điệu thản nhiên của anh ta làm tôi choáng váng, sao tôi lại có cảm giác mình bị anh ta dẫn vào mê cung vậy nhỉ. Chóng mặt quá!

Thạch Đầu run rẩy đứng lên nhìn Khang Tử Huyền chăm chú, cắn răng giận dữ nói: “Anh nhất định phải đối xử tốt với đại ca của bọn tôi, nếu không Thạch Lỗi tôi liều mạng với anh!”

Khang Tử Huyền không nói gì.

Thạch Đầu một giây trước còn hung hăng với Khang Tử Huyền, thế mà giây tiếp theo đã quay lại nhìn tôi, cười “hì hì” nói: “Đại ca ơi em cũng có bạn gái rồi. Lần sau em dẫn đến cho chị xem, để cô ấy gặp mặt bố mẹ nữa.”

Tôi nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy cái cô Lê Oa kia thì sao?”

Thạch Đầu thoáng biến sắc rồi đứng ngậy ra, nhìn chăm chăm vào tôi nói không nên lời, khuôn mặt ngượng ngùng như bị cồn hun đỏ. Hình như thời gian không hề lấy đi cái gì, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt tôi vẫn còn đáng vẻ hồn nhiên ngày ấy.

Biết là mình đoán đúng, tôi định lên tiếng dạy dỗ cậu ta nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không ổn. Vì thế, tôi vươn tay chỉnh lại gọng kính trên mũi cậu ta, giọng nói đầy uy hiếp: “Lần này cậu mở to mắt ra cho tôi! Nếu gặp phải đứa vô tình vô nghĩa, sau này cậu đừng đeo kính cận nữa, tôi và Phi Ca tặng cậu cái kính lúp.”

Thạch Đầu ngậy ngô cười “ha ha”, lộ ra hai cái răng khểnh trắng tinh rồi tinh nghịch làm động tác chào theo kiểu quân đội, đồng dặc hô to: “Yes, Madam!”

Tôi cười, cốc trán cậu ta một cái.

“Được rồi, tôi đưa hai người về!” Khang Tử Huyền ở bên cạnh chắc không thể chịu đựng được bộ phim chị em tình sâu nghĩa nặng của bọn tôi, lại còn là phiên bản điên khùng nữa chứ nên mở miệng ngắt lời.

Tôi gật gật đầu, bám vào người Khang Tử Huyền như dây leo nhưng vẫn không quên quay lại hào hứng hét lên với Thạch Đầu: “Thạch Đầu, ngày mai chúng ta uống tiếp! Ngày mai Phi Ca về rồi, ba người chúng ta lại cùng uống một chiều.”

Không biết Thạch Đầu có nghe rõ không nhưng cậu ta hét lên trong lúc loạng choạng đi theo: “Đại ca, em muốn uống rượu mừng của chị.”

Tôi cũng cười híp mắt lại, tiếp lời trong lúc suy nghĩ hoàn toàn rối loạn: “Rượu mừng à, được thôi... Thạch Đầu này, đợi lúc chị đây có em bé, cậu cũng đến uống rượu đầy tháng nhé... Hic, đại ca nghèo lắm, nhớ là hồng bao phải dày một chút đấy, ông chú như cậu không thể đến tay không được đâu...”

Thạch Đầu ở phía sau vỗ ngực bạch bạch, lớn tiếng nói: “Hồng bao thì đại ca yên tâm, chị không nuôi nổi thì còn có Thạch Đầu em. Lão tử có tiền!”

Khang Tử Huyền thoáng dừng bước lại, quay sang Thạch Đầu nói lạnh lùng: “Cảm ơn, không phiền cậu đâu! Con của tôi, tôi tự nuôi được.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta chăm chăm rồi kiễng chân ghé sát tai anh ta thì thầm: “Anh có con rồi à?”

Ánh mắt hiện lên nét cười nhẹ nhàng hơi bất lực, Khang Tử Huyền thì thầm vào tai tôi: “Ổ trong bụng em.”

“Trong bụng tôi? Trong bụng tôi chỉ có rượu, không có trẻ con.”

“Bởi vì anh còn chưa gieo mầm.”

“Gì cơ, thì ra trẻ con được gieo mầm ra à?”

15. Chương 15: Thời Gian Thấm Thoắt Thoi Đưa

Câu hỏi ngốc nghếch của tôi đã hoàn toàn chọc cười Khang Tử Huyền. Khi cười, gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng của anh ta bỗng hiện lên sự ấm áp. Tôi ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên người anh ta giống như cảm nhận được hương hoa trong gió xuân nên cũng ngậy ngô cười khanh khách.

Một giây sau, Khang Tử Huyền quay ra phía cửa, khuôn mặt tươi cười trong phút chốc trở nên lạnh lùng. Nụ cười tắt ngấm, thay vào đó là người đàn ông với khuôn mặt băng giá. Tôi cũng quay đầu lại theo bản năng, nụ cười cũng đông cứng lại.

Phó Thần đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn về phía tôi. Chúng tôi cách nhau vài bước nhưng lại như trăm sông ngàn núi, không ai qua được. Nhìn đôi mắt đầy đau khổ của anh ta, tôi cảm thấy trong tim mình có một góc nào đó đang nhói đau. Cơn say chợt tan biến.

Phó Thần bình tĩnh nhìn tôi rồi lại nhìn Khang Tử Huyền bên cạnh tôi, đôi môi khô mấp máy: “Lượng Lượng, em... muốn kết hôn?”

Nghe hai chữ “kết hôn” thốt ra từ miệng anh ta, tôi không thể không giật mình.

Lúc tình yêu với Phó Thần đang đến hồi say đắm, trong mắt và tim tôi tràn ngập hình ảnh anh ta. Tôi tự nguyện thay đổi bản thân, muốn vì anh ta mà làm người phụ nữ của gia đình. Tôi từng toàn tâm toàn ý chờ đợi được làm vợ của anh ta, từng chân thành tin tưởng vào tình yêu như vậy.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày chúng tôi đi đến bước đường này, người anh ta lấy không phải là tôi, người tôi lấy cũng không phải là anh ta. Kết hôn, từ này không có duyên với hai chúng tôi.

Phó Thần đã quay đi quá nhanh. Trong khi tôi vẫn đang đợi chờ anh ta hồi tâm chuyển ý, anh ta lại lặng lẽ yêu thương người khác.

Vì thế tôi nghĩ, tôi hận anh ta.

Tôi lạnh lùng cười, dùng giọng điệu mà đến chính tôi cũng thấy xa lạ để nói chuyện với anh ta: “Ô, đây chẳng phải là em rể họ của tôi sao?”

Tôi gỡ bàn tay của Khang Tử Huyền đang đặt trên eo mình ra. Biết anh ta đang nhìn mình nên tôi cố ý tránh ánh mắt anh ta, chân lảo đảo bước đến bên cạnh Phó Thần mỉm cười: “Em rể đúng là rất biết quan tâm, vẫn chưa kết hôn với Duy Nhất mà đã quan tâm đến chuyện nhà của chúng tôi rồi. Có cậu con rể tương lai như vậy, chẳng trách mẹ tôi ngày nào cũng cười như được mùa.”

Phó Thần vẫn dùng ánh mắt chưa dứt tình ấy nhìn tôi. Anh ta càng nhìn tôi như vậy, nỗi hận của tôi với anh ta lại càng nhiều thêm. Tôi hận anh ta đến mức muốn giương nanh giờ vuốt, xù gai nhọn như một con nhím.

Nhưng tôi lại cười tươi như hoa, dường như dùng hết toàn bộ sức lực của mình để cười: “Cảm ơn em rể đã quan tâm, nhưng mà thật sự thì tôi lớn rồi, cũng nên tìm một người đàn ông chứ. À, nói ra thì số Duy Nhất tốt thật, người chung tình giống em rể bây giờ ít lắm, làm chị họ như tôi đây không muốn hâm mộ cũng rất khó... Trên đời này còn nhiều gã đàn ông đạo đức giả, nhưng cuối cùng số tôi cũng may mắn gặp được một người đàn ông chân thành với mình, thế là tôi lấy anh ấy. Nói thế nào cũng là một “con rùa vàng”, tôi cũng không kém gì Duy Nhất, nó có thể lấy người tốt, tôi nghĩ, sao tôi lại không thể lấy một người tốt được nhỉ?”

Tôi mỉm cười nhìn Phó Thần chậm rãi nói: “Rượu mừng của tôi, em rể nhất định phải đến uống nhé!”

Cửa vào quán ăn thưa thớt bóng người, Phó Thần không nhìn tôi mà nhìn Khang Tử Huyền hỏi: “Là anh ta sao?”

Tôi ngại ngùng liếc nhìn Khang Tử Huyền đang im lặng, trái tim bỗng nhiên chùng xuống. Nếu nói trả thù Phó Thần mang lại cho tôi niềm vui gấp trăm lần thì cái nhìn sâu sắc của Khang Tử Huyền kia cũng đủ làm dâng lên ngàn vạn lần nỗi hối hận trong lòng tôi.

Men rượu say làm tê liệt toàn bộ lý trí, tôi không biết mình đang làm gì, nói gì. Gió đêm thổi nhẹ lên má, tôi nhớ đến buổi tối hôm tôi và anh ta cùng nhau đi dạo tâm sự trên biển. Đột nhiên tôi nhận ra Khang Tử Huyền giúp tôi vì tình, còn tôi lại vì sự ích kỷ của bản thân, lấy danh nghĩa trả thù để làm tổn thương anh ta, có lẽ tôi mới là người đáng bị báo ứng. Tôi không thể đối mặt với Khang Tử Huyền, thậm chí cũng không còn mặt mũi đối diện với Phó Thần, dù sao chúng tôi cũng đã từng thề non hẹn biển. Tất cả đều do cái thứ gọi là “tình yêu” đã làm cho tôi trở nên tàn nhẫn và yếu đuối.

Tôi không muốn tiếp tục ở đây nên buột miệng nói: “Tôi đi trước.”

Trước khi bỏ đi, tôi dừng lại nói: “Món bún Qua Cầu ở đây rất ngon, lần sau dẫn Duy Nhất đến đây ném thử đi!”

Tôi và anh ta cứ nhẹ nhàng lướt qua nhau như vậy, chuyện cũ cũng như cánh hoa đào bay theo gió. Hoa rơi xuống đất rồi, một ngày nào đó sẽ hóa thành bùn.

Đêm nay Khang Tử Huyền đưa tôi và Thạch Đầu về, suốt dọc đường chúng tôi không nói chuyện. Sau khi về nhà, tôi vô cùng bồn chồn, đi sau anh ta định bắt chuyện. Không ngờ anh ta nghiêm mặt đi lên tầng, đóng cửa phòng đến “rầm” một cái thật vô tình, nhốt tôi ngoài cửa.

Tôi tựa vào góc tường ngoài cửa phòng anh ta một lúc, càng nghĩ càng hiểu vì sao anh ta có phản ứng như vậy. Luôn có những người bẩm sinh kiêu ngạo như giới quý tộc nên có lẽ anh ta cảm thấy mình thất bại.

Trong bóng đêm, tôi từ từ lần xuống tầng. Tim tôi đập thình thịch đợi chờ một vòng tay ôm lấy mình từ sau lưng, để tôi lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh ta, sau đó trịnh trọng nói một tiếng “xin lỗi”. Trái tim tôi chùng xuống, vòng tay ấy không xuất hiện, có lẽ anh ta đã nhận ra tính cách của tôi và quá thất vọng nên quyết định buông tay từ bỏ. Điều đáng buồn là đến khi anh ta buông ta, tôi lại bị ánh mắt của anh ta hấp dẫn từ lúc nào không hay.

Tôi thông thả đi đến bên cửa sổ nhìn ánh trăng rải đầy mặt đất, thở dài trong lòng. Ngày mai Phi Ca về rồi, tôi cũng nên chuyển ra ngoài, giấc mơ mà anh ta cho tôi phải dừng lại thôi.

Giấc mơ này thoang thoảng hương hoa, cuối cùng lại là ảo ảnh, hư không.

Đêm đó tôi ngủ không ngon giấc và mơ rất nhiều. Trong giấc mơ có Phó Thần, Duy Nhất, lại có cả chính tôi. Trong mơ Phó Thần thì thầm với tôi: “Lượng Lượng, xin lỗi em. Anh không biết cô ấy là em họ em, anh không biết...”

Sau đó, vòng quay của hồi ức bắt đầu chuyển động, quay lại ngày đầu lúc mới quen. Tôi đi thăm lão Tôn bị xuất huyết dạ dày, lúc đi ra tình cờ gặp hàng xóm kiêm đồng nghiệp của Duy Nhất ở thang máy. Cô ta kéo tôi rồi chỉ một người đàn ông đang mỉm cười nho nhã cách đó vài bước, nhỏ giọng nói: “Kia là bác sĩ Phó khoa ngoại, tình nhân trong mộng của tất cả những cô gái còn độc thân trong toàn bệnh viện. Cô em họ Duy Nhất của chị thích anh ấy vô cùng, cô nàng ấy yêu thầm từ lâu lắm rồi.”

Lúc ấy tôi nhìn theo hướng cô ta chỉ, bắt gặp ánh mắt anh ta cũng vừa nhìn lên, đầu óc bỗng trống rỗng mất vài giây.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được trái tim đập loạn nhịp, có trách thì chỉ trách nụ cười tươi rất ấm áp đó.

Sau đó Duy Nhất làm tôi bẽ mặt trước mặt mọi người, không để tôi có đường lui. Nhưng trùng hợp thay, khi tôi đưa đồng nghiệp bị thương đến bệnh viện khám, bác sĩ phụ trách lại chính là Phó Thần. Tôi vì muốn trả đũa việc làm ác ý của Duy Nhất mà mặt dày chặn anh ta ở hành lang bệnh viện: “Bác sĩ, có thể cho tôi số điện thoại của anh ta không?”

Anh ta mỉm cười nhìn tôi, hơi ngạc nhiên “hả” một tiếng. Tôi mặt dày đến phút cuối, ưỡn thẳng lưng nói: “Tôi muốn hẹn hò với anh.”

Anh ta trầm ngâm vài giây, sau đó nói giọng rất dễ chịu: “Tối mai được không? Tối hôm nay tôi phải trực.”

Tôi vẫn nhớ rõ khuôn mặt tươi cười dịu dàng của anh ta lúc trước, trong mắt lóe lên vẻ tinh nghịch. Lúc tôi cho rằng anh ta muốn từ chối, anh ta lại trả lời ngoài dự đoán của mọi người: “Tối mai được không?”

Chúng tôi có khởi đầu tốt đẹp nhưng không ai kiên trì đến cuối cùng. Có lẽ điều tuyệt vời của cuộc sống chính là ở chỗ đó, không hoàn hảo đến mức khiến con người ta thỉnh thoảng lại phải hoài niệm.

Tôi nằm mơ suốt một đêm, lúc tỉnh lại trời đã tờ mờ sáng. Không ngủ tiếp được nữa, đầu óc choáng váng, tôi nặng nề ngồi dậy gục đầu vào đầu gối, trong lòng buồn chán.

Hình như anh ta rất để ý đến cuộc nói chuyện tối qua, có khi còn để ý đến việc tôi đơn phương tuyên bố sẽ lấy anh ta hơn. Người như thế có lẽ rất kiêng kỵ phụ nữ vì thèm muốn tiền tài của mình mà tăng bốc, nịnh nọt anh ta. Tất cả những việc tôi làm tối hôm qua giống như một con buôn, chẳng trách lúc về anh ta lại không thêm để ý đến tôi.

Tôi đau khổ ôm trán bước xuống giường. Sau khi rửa mặt, người cũng tỉnh táo lên rất nhiều, lúc này tôi mới lảo đảo đi ra phòng khách. Anh ta vẫn chưa dậy. Tôi nằm bò lên ban công, híp mắt lại cảm nhận ánh sáng bình minh của thành phố qua khe mắt. Lúc này tâm trạng chán nản mới khá lên được một chút.

“Không ngủ thêm à?” Phía sau vang lên một giọng nói trầm ấm vẫn còn ngái ngủ. Tôi ngẩng ra một lúc, một chiếc áo khoác mỏng nhanh chóng phủ lên người tôi: “Buổi sáng trời lạnh đấy.”

Tôi không từ chối ý tốt của anh ta, tiếp tục nhắm mắt trời của tôi. Nỗi lo lắng mơ hồ đã trôi dạt đến tận nơi nào đột nhiên tôi không biết nên nói gì với anh ta.

Khang Tử Huyền đứng cạnh tôi cùng nhìn về những tòa nhà cao tầng phía xa. Trong làn gió mát buổi sớm, chúng tôi chìm vào im lặng.

Một lát sau, tôi nói: “Hôm nay Phi Ca về rồi.”

Anh ta “à” một tiếng.

“Mấy ngày nay làm phiền anh, cảm ơn nhé!”

Anh ta lặng lẽ nhìn về nơi nào đó, ánh mắt xa xăm: “Không có điều gì khác muốn nói sao?”

Tôi chần chờ một chút rồi gật đầu nói chắc chắn: “Có. Tối hôm qua tôi uống nhiều nên nói lung tung, mong anh đừng để ý.”

Khang Tử Huyền quay lại đối mặt với tôi, trong đôi mắt đen chất chứa nỗi buồn. Anh ta gần từng tiếng hỏi: “Còn gì không? Hết rồi sao?”

Tôi hít một hơi sâu, chậm rãi kéo chiếc áo trên vai xuống đưa trả lại, rồi nhìn thẳng vào anh ta lắc đầu nói: “Không còn sớm nữa, tôi đến trường đây.”

Mới đi được hai bước, đột nhiên cánh tay tôi bị anh ta nắm lấy. Khang Tử Huyền cau mày tức giận nhìn tôi hỏi: “Em định cứ bỏ đi như vậy sao? Chẳng lẽ mấy ngày vừa rồi không có chút ý nghĩa nào với em?”

Tôi cắn môi không nói gì.

Khang Tử Huyền bước đến gần, trán của anh ta gần như đặt lên trán tôi: “Cô gái nghĩ một đằng nói một nẻo này, thừa nhận thích anh khó khăn đến như vậy sao?”

Kỷ niệm ấm áp của những ngày qua xen lẫn với sự rung động của trái tim như thước phim đang tái hiện lên trong đầu, tôi chần chờ một chút, một lúc lâu mới tìm được đáp án hợp lý ỉn: “Là do tôi cô đơn quá thôi. Tối hôm qua tôi mơ thấy anh ấy, tôi nghĩ mình vẫn chưa từ bỏ được, xin lỗi!”

Lúc ra khỏi nhà Khang Tử Huyền tôi không hề quay đầu lại. Trực giác nói cho tôi biết anh ta vẫn đứng trên gác nhìn tôi đi với ánh mắt phức tạp. Tôi nghĩ tôi cũng không có can đảm quay lại nhìn, dù sao sự thật đúng là tôi đã rung động. Tôi có gan rung động nhưng lại không có can đảm gật đầu thừa nhận. Tôi không khác gì một con thỏ nhát gan.

Sáng hôm nay tôi chìm trong hỗn loạn. Say rượu, thiếu ngủ cộng thêm tâm trạng không tốt làm tôi ủ rũ như bông hoa héo, chỉ muốn gục xuống bàn.

Tiết tiếng Anh, nhìn thấy cô giáo Diệp dụ hiền, nhớ đến mấy ngày trước cô ấy và “ai đó” xem mặt, trong lòng tôi như bị rót axit vậy. Tôi quyết tâm lấy sách che mắt.

Thạch Đầu lên lớp tiết toán, tôi cũng không cần che giấu nữa, hiên ngang nằm bò ra bàn ngủ suốt giờ học. Có lẽ Thạch Đầu quan tâm nhìn tôi mấy lần nên cô bé Tống Sướng Nhiên ngoan ngoãn cuống lên hých tôi: “Giả Mỹ Đạt, mau dậy đi, thầy nhìn cậu đấy!”

Tôi mơ màng lau nước miếng thay đổi tư thế ngủ. Tống Sướng Nhiên dùng mọi cách để gọi tôi dậy: “Mau dậy đi, thầy Thạch tức giận rồi!”

Giọng nói của cô bé cứ vang lên ong ong bên tai làm tôi mất hết kiên nhẫn. Thấy tôi ngang bướng, cô nàng đó cũng cao giọng lên: “Cậu mau ngồi dậy đi!”

Tiếng kêu này đủ để mọi người trong lớp nghe thấy, con sâu ngủ trong người tôi bị đuổi đi luôn. Tôi khẽ ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt mọi người trong lớp đều tập trung về phía mình. Giang Ly lạnh lùng liếc nhìn, còn Đông Tử quay đầu ngơ ngác, dưới mắt là hai vết thâm tím. Bên cạnh có mấy đứa nhóc mặt cũng ngậy ra, có lẽ do thiếu ngủ giống tôi, nhưng chắc chắn không dám ngang nhiên gục xuống bàn như tôi.

Tiếng Thạch Đầu đứng trên bục giảng đột nhiên im bật. Cậu ta bỏ qua mọi việc, chỉ cười cười với bọn trẻ: “Muốn ngủ thì cứ ngủ đi, các em đều đang ở tuổi dậy thì, nên ngủ nhiều!”

Cậu ta vừa dứt lời, trong lớp mấy cái đầu không hên mà cùng gục xuống bàn. Thạch Đầu đứng trên bục giảng đẩy gọng kính, cười gượng gạo rồi bình tĩnh giảng bài trong tiếng ngáy.

Hết giờ, Thạch Đầu gửi tin nhắn hỏi thăm, tôi bảo không sao và kêu cậu ta buổi tối đừng hẹn hò với bạn gái mà tự tập với tôi và Phi Ca.

Giờ nghỉ trưa, tôi muốn ngủ tiếp mà không được, cứ nhắm mắt là đau đầu, ngủ nhiều lại thấy buồn nôn. Lúc trước chỉ biết ăn nhiều sẽ nôn, nào biết là ngủ nhiều cũng như vậy. Ăn trưa xong, tôi một mình lên sân thượng ngắm cảnh. Được một lúc thì lão Đàm gọi điện đến hỏi tôi tình hình công việc. Tôi đỏ mặt báo cáo nói không có tiến triển gì, nhà người ta không dễ tìm được có vào cửa. Lão Đàm ở đầu kia nặng nề “ừ” một tiếng rồi bình tĩnh nói: “Lượng Lượng, sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn. Tốt nhất là cô nên nhớ kỹ điều này!”

Sau đó ông ta gác điện thoại “cách” một cái.

Tôi trợn mắt nhìn chằm chằm vào điện thoại, trong lòng thầm nghĩ lão già này càng leo cao, nói chuyện càng có sức uy hiếp, làm cho người khác nghe xong phải ghen ngào trong lòng. Hai ngày trước, Lý Phóng còn thì thầm trong điện thoại với tôi là vụ án này xem chừng có vẻ không ổn lắm, không hiểu sao mấy kẻ bị tình nghi quay đi quay lại vẫn là thân thích với Thị trưởng quyền cao chức trọng. Hơn nữa, Cục trưởng là người ngồi cùng thuyền với Thị trưởng đại nhân, mà trùng hợp làm sao phụ trách vụ án này lại là lão Đàm Phó Cục trưởng – đối thủ một mất một còn của Cục trưởng.

Trong thành phố, lão Đàm cũng có không ít quan hệ. Bây giờ Thị trưởng sắp kết thúc nhiệm kỳ, con đường làm quan lên cao hay xuống dốc vẫn chưa biết rõ, thì lão Đàm bỗng hứng lên điều tra đến tận cùng. Nhưng Cục trưởng cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, trong Cục đâu đâu cũng có “tai mắt”, ông ta làm sao có thể mắt nhắm mắt mở để lão Đàm đoạt mất vị trí sắp lớn được.

Vụ này là “dụ rắn ra khỏi hang” hay “gậy ông đập lưng ông” đây?

Đối với đám lính tôm tép như chúng tôi, muốn được sống yên ổn vẫn cần một ít triết lý sinh tồn, đặc biệt là ở nơi đầy tranh chấp đấu đá nhau như thế này. Trong Cục cũng chia thành ba phe phái: một phe của Cục trưởng và hai phe của hai Phó Cục trưởng. Bên dưới mỗi người đều có một đám tay chân thân tín, nên ai là người thuộc phe Cục trưởng, trong lòng mọi người đều hiểu.

Lúc mới chân ướt chân ráo vào đây, tôi suy nghĩ khá đơn giản. Giống như tất cả những người mới “tham gia” vào xã hội, tôi rất ác cảm với việc phân chia bè phái đấu đá nhau và hoàn toàn không thích nghi được với việc này. Tôi nghĩ làm tay chân cho ai cũng sẽ rước lấy một thân tanh hôi nên dứt khoát không theo phe nào cả, làm một gốc sen thanh khiết trong thời kỳ hỗn chiến. Nhưng ý tưởng này thật ngu ngốc, vì một tên lính hạng bét không có chỗ dựa, không có người che chở thì ai cũng có thể chà đạp, nếu chống đối sẽ phải cuốn gói đi ngay.

Quãng thời gian ấy tôi thật sự rất khổ sở, bị mấy lão to đầu bắt nạt mà phải nén giận. Sau bảy bảy bốn chín lần đấu tranh tư tưởng, cuối cùng tôi lựa chọn đi theo lão Đàm. Mặc dù ông ta là một lão già đa mưu túc trí nhưng được cái chính trực, không như Phó Cục trưởng Trương, hề thấy nhân viên nữ cấp dưới trẻ tuổi là đôi mắt lại quét một vòng qua những điểm nhạy cảm.

Tôi cứ nghĩ đến lão già lòa lẹt ấy là lại thấy ghê tởm. Khi vừa mới vào Cục, ông ta đặc biệt thân thiện dễ gần với tôi, gặp một cái là “Lượng Lượng ơi, Lượng Lượng à”, mắt lúc nào cũng hấp háy.

Vào một ngày đông lạnh giá, ở cuối hành lang không người, ông ta sờ tay tôi và bảo tôi: “Em gái, sau này đi theo anh đi, nhất định em sẽ có tương lai tốt đẹp!” Mồ hôi trong tay lão già kia làm cả người tôi nổi da gà, lần đầu ý thức được mình bị quấy rối tình dục.

Sau đấy tôi cũng nghĩ thông, trên đầu không có ô dù thì dễ bị ướt lắm nên tôi phải tự tìm ình một cái ô đáng tin cậy. Đi theo ai cũng được, miễn không phải là lão dê già này. Lão Đàm và vợ tình nghĩa cũng hơn hai mươi năm, điều này không có gì phải bàn cãi. Hơn nữa, ông ta và bố tôi là bạn học, dù không cùng lớp nhưng cũng cùng khóa. Nghe nói hai người còn ở trong cùng đội bóng rổ, bố tôi là tiền đạo, ông ấy là hậu vệ, bố tôi cũng từng mời ông ấy đi uống bia. Đi theo bạn cũ của bố, trong lòng tôi cũng thấy yên tâm.

Tôi ngồi trên cầu thang lạnh buốt, lo lắng về vụ án lần này. Một đôi giày thể thao Nike màu trắng xuất hiện, tôi giật mình trợn mắt nhìn cậu ta ngồi xuống bên cạnh. Có điều cậu ta giữ về mặt thờ ơ, đưa mắt nhìn qua cửa sổ xuống sân bóng đang có mấy cậu thanh niên mặc T-shirt ngắn đánh bóng rổ.

Tôi nghiêng đầu nhìn, trong đầu suy nghĩ về mục đích ngồi đây của cậu ta. Còn Giang Ly lại nhàn nhã tựa hai tay vào cầu thang hỏi thẳng vào vấn đề: “Dạo này cậu có tâm sự gì à?”

“Hả? À, đúng vậy.” Ngạc nhiên vì sự quan tâm của cậu ta, tôi gật đầu thừa nhận. Tâm sự thì nhiều lắm, cậu chính là một phần tâm sự của tôi đấy, tôi sắp mất bát cơm vì bố mẹ cậu đây này.

Cúi đầu đảo mắt một hồi, tôi tương kế tựu kế thở dài, buồn bã nhìn xa xăm, hai tay chống má dùng giọng đáng thương nói: “Bố mẹ mình sắp ly hôn, ngày nào cũng cãi nhau, tối qua còn động tay động chân nữa. Cả buổi tối mình không ngủ được gì hết.”

Tôi làm ra vẻ suy sụp, ngồi vẽ vòng tròn trên đất rầu rĩ nói: “Hôm nay bọn họ đều ở nhà bạn, từ giờ trong nhà chỉ có một mình mình thôi. Mình không muốn về nhà, mình muốn bỏ nhà đi.”

Tôi hạ giọng thì thầm: “Sao bọn họ lại có thể đối xử với mình như thế?”

Tôi vừa hung hăng thăm xỉ vả chính mình, vừa giả vờ nước mắt khóc, qua khóe mắt nhìn thấy anh chàng Giang Ly đang không biết làm sao để an ủi tôi. Dù sao cậu ta vẫn là một cậu nhóc thiếu kinh nghiệm, có lẽ không biết nên an ủi người khác như thế nào.

Khuôn mặt đơ ra, qua một lúc lâu cậu ta mới dám hỏi tôi: “Cậu... vẫn ổn chứ?”

Trong lòng tôi thầm khinh bỉ hành vi lừa đảo trẻ con của chính mình, nhưng với tình hình hiện nay đúng là không còn cách nào khác. Tôi đành phải tiếp tục giả vờ không nói gì và nãy nê nhìn về xa xăm.

Lời nói dối cũng đã nói ra, tôi không thể tưởng tượng được sau này khi bị cậu ta phát giác thì cục diện sẽ phải xử lý thế nào. Nhưng tôi không còn đường rút lui nữa, chỉ bằng giải quyết nhanh mọi việc để sớm được thoát thân, lưu lại trong ký ức của cậu ta một Giản Mỹ Đạt đến nhanh chóng mà đi cũng vội vàng. Kết thúc như vậy là hoàn hảo nhất, nhưng tôi sẵn sàng bỏ nhiều công sức hơn để giảm thiểu tối đa tội lỗi của mình.

Tôi và Giang Ly cứ ngồi bên nhau như thế. Dưới sân, một cậu nam sinh cao ráo đang chơi bóng, tư thế rất mạnh mẽ. Cậu ta nhảy lên rồi ném bóng vào rổ khá đẹp mắt khiến mấy cậu nhóc khác vỗ tay reo hò. Im lặng một lúc, tôi hỏi: “Cậu có thể ném vào rổ không?”

“Có.”

“Thế à, hình như mình vẫn chưa xem cậu chơi bóng rổ.”

Cậu ta “à” một tiếng.

“Tan học cậu có rảnh không?” Giang Ly đột nhiên hỏi. Tim tôi đập thình thịch, nhìn cậu ta mong chờ.

“Có, có...” Tôi đang bận lại mệ nhưng vẫn muốn đến nhà cậu ăn cơm để đặt máy nghe trộm đấy.

“Vậy đến sân bóng rổ đi, mình cũng đang muốn chơi bóng.”

Trái tim đầy mong mỏi của tôi treo lơ lửng trong không khí, phút chốc rút phịch xuống theo phương thẳng đứng.

Buổi chiều, tôi gửi tin nhắn cho Đông Tử kêu cậu ta nhớ bám lấy Giang Ly đến sân bóng. Dù nghi ngờ sức hấp dẫn ở tuổi 24 của mình nhưng tôi cũng không thể không đề phòng tình cảm nam nữ sẽ bất ngờ nảy sinh giữa cảnh sắc mùa xuân đẹp như thế này.

Sau khi tan học, tôi đến sân bóng như đã hẹn rồi ngồi xuống vỗ tay ủng hộ cho hai người đang đầm đìa mồ hôi. Đông Tử giả vờ không quen tôi. Dưới sự chứng kiến của Giang Ly, bọn tôi phải vờ hàn huyên một chút. Chơi thêm một lúc, đến lúc mặt trời lặn chúng tôi mới vẫy tay tạm biệt.

Giang Ly tiễn tôi đến trước trạm xe bus trường học, tôi lại khôi phục vẻ buồn bã chán nản. Ánh mắt cậu ta có chút lo lắng, muốn nói rồi lại thôi. Lúc tôi đang đợi động tĩnh từ phía cậu ta, Giang Ly lấy từ trong cặp cuốn vở bài tập đưa cho tôi, mắt vẫn lạnh lùng như cũ khiến tôi cảm thấy đây là cách tự vệ của riêng cậu ta.

“Cầm lấy đi! Ngày mai không cần đến sớm chép bài nữa.” Trên khuôn mặt đẹp trai hiện lên chút xấu hổ, giống như đang đấu tranh để nói ra việc gì đó rất khó mở miệng vậy.

“Buổi sáng nên ngủ nhiều một chút!”

Sau đó cậu ta giúi vào tay tôi cuốn vở bài tập, nhanh chóng lên xe phi như bay. Tôi cầm cuốn vở có chữ viết nắn nót của cậu ta, đứng ngây người trước dòng xe đang lao qua. Chưa bao giờ, tôi thấy hận chính mình như lúc này.

Phi Ca đã về nhà từ trưa, vì mấy ngày không được ngủ nên cô nàng vừa về là nằm ngay đơ ra ngủ bù. Lúc mở cửa cho tôi, cô ấy đang mặc bộ áo ngủ hình gấu Winnie, mặt mũi xanh xao.

Cô nàng ngáp một cái thật lớn rồi nằm trên sofa than vãn: “Lượng Lượng, cậu không biết đâu, ông cậu mình lần này đúng là gãy vò nhà mình gần chết. Ông già ấy làm quan lớn quen rồi nên bị bệnh mà còn bày đặt đúng theo kiểu cách nhà quan. Bên cạnh giường bệnh 24/24 giờ không được thiếu người, lại còn phải có hai người, một người bưng trà rót nước, một người nói chuyện cho ông ấy đỡ buồn. Một ngày đọc báo năm tiếng, sáng đọc Nhật báo nhân dân, tin tức xã luận không thừa một trang nào, chiều đọc Nam phương cuối tuần, ngoài quảng cáo ra, không bỏ sót tin gì hết. Mình vẫn còn may, lấy cớ phải đi tập để chuẩn. Cậu biết không, nói rõ là đi tập luyện mà vẫn không thoát được đấy. Mẹ kiếp, phải nói thêm cái cớ là “tập luyện vì Tổ quốc” ông ấy mới đồng ý thả mình đi. Em họ mình với Thư ký của nó mới thê thảm, đọc nhỏ quá ông ấy không nghe thấy, đọc to quá ông ấy kêu ồn ào. Cô em họ hỏi mình phải làm sao, mình nói mẹ kiếp còn làm sao nữa, chơi khổ nhục kế với ông ấy đi. Có phải giường bên cạnh ông già này còn trống không? Mày cứ đọc đến ngất đi cho chị, tiện thể nằm lên cái giường kia, cả ngày kêu “ui da” bên tai ông ấy, xem ông ấy còn ra vẻ quan lớn được nữa hay không.”

Tôi thay bộ quần áo ở nhà ngồi xuống cạnh cô ấy, gác đùi lên bàn. Tôi cười hì hì cắn quả táo: “Muốn trách thì hãy trách họ ngoại nhà cậu ấy! Bà ngoại cậu hình như vẫn còn là Cách cách[1] đời Thanh nhỉ? Ha ha, thế hệ sau của vương công quý tộc, cái gen thể diện vẫn còn đúng không?”

[1] Cách gọi công chúa của triều đình Mãn Thanh.

Tôi cắn táo rôm rộp, Phi Ca cân nhắc thấy cũng đúng, đành bắt lực lắc đầu than thở: “Sao Thạch Đầu vẫn chưa đến thế, không phải là không tìm thấy nhà chứ?”

Cô nàng cũng cầm lấy một quả táo, đột nhiên nhớ ra cái gì đó nên quay sang hỏi tôi: “Mình hỏi này Lượng Lượng, mấy ngày trước rốt cuộc cậu ở đâu hả? Mười một giờ đêm hôm trước mình gọi về số nhà cậu, kêu cả nửa ngày không ai nghe máy. Tối hôm qua mình lại gọi, vẫn không ai nghe máy. Cái nhà đấy cậu năng niu như thế, làm sao có thể phá khóa chứ. Mẹ kiếp, nói thật đi, cậu đã ở đâu hả?”

Phi Ca bức cung như vậy, tôi cảm giác miếng táo nghẹn trong họng, ra không được mà xuống cũng không xong nên ấp úng một lúc lâu không nói nên lời. Thái độ giấu đầu lòi đuôi này làm cho Phi Ca nhìn ra vấn đề, cô nàng bỏ quả táo xuống rồi rống lên một tiếng: “Có vấn đề rồi!” sau đó cao giọng nói: “Mẹ kiếp, cậu có thú nhận không hả?”

Bàn tay đang cầm táo run lên, nửa quả táo rơi bộp xuống sàn, hai đầu gối nhũn ra, tôi thành thật khai báo với Phi Ca. Nhưng có đánh chết tôi cũng không hé răng về mấy lần thân mật giữa tôi và Khang Tử Huyền.

“Thì đấy, mọi việc là như vậy. Là... như vậy đấy!”

Tôi lo lắng kể lại quá trình quen biết với Khang Tử Huyền và giải thích lúc trước chạy qua nhà cô ấy là để trốn tránh anh ta. Tôi cũng kể luôn chuyện hôm qua gặp Phó Thần, tôi và anh ta đã kết thúc, sau này sẽ không liên quan gì đến nhau nữa.

Phi Ca ngồi bên cạnh vắt chân chăm chú lắng nghe, yên lặng như một cô gái ngoan chưa chồng. Trên thực tế, cô ấy đúng là một cô gái chưa chồng, chỉ đáng tiếc là, phần lớn thời gian cô ấy không thể giữ yên lặng.

Nghe tôi nói xong, Phi Ca “à” một tiếng có vẻ đăm chiêu rồi tủm tỉm cười gật gật đầu, mà mỗi lần nổi điên lên cô nàng đều đăm chiêu cười tủm tỉm và ngay sau đó sẽ lao đến giết người. Quả nhiên...

Phi Ca mặc bộ áo ngủ gấu Winnie hùng hổ lao đến đập vào đầu tôi một cái đau điếng.

“Phương Lượng Lượng, cậu giỏi lắm! Xảy ra chuyện lớn như vậy mà không kể ỉnh. Hôm nay mình mà không hỏi cậu, mẹ kiếp, chắc cậu bị người ta “ăn” sạch sẽ rồi mới chịu thú nhận phải không? Quen biết một gã có tiền ở hộp đêm à, có thể là người tốt không, cậu nói xem... Cái gã vô liêm sỉ kia tên là gì, cái gì Khang hả?”

“Khang... Khang Tử Huyền.”

“Mẹ kiếp, tên gì mà khó đọc thế, cứ gọi hần là Khang gì đó đi! À, đúng rồi, tên Khang gì đó kia tuyệt đối không phải người tốt! Mấy gã như thế giỏi nhất là lừa đảo con gái nhà lành. Hần ta nhắm cậu rồi, ở thêm mấy ngày nữa ăn thêm mấy viên kẹo ảo ảnh của hần ta, mẹ kiếp, có khi ngay cả mặt mã ngân hàng cậu cũng khai hết với hần mất!”

Phi Ca khoa tay múa chân, dạy dỗ tôi đến mức nước miếng văng ra khắp phòng. Lúc này chuông cửa vang lên, Phi Ca lấy lại phong thái của hậu thế Cách cách thời Thanh, chỉ vào đĩa đang co ro trên sofa là tôi đây nói: “Đi đi, ra mở cửa! Thạch Đầu đến đấy.”

Tôi nhần nhó ra mở cửa. Thạch Đầu sung sướng xách hai túi đồ ăn vào. Thạch Đầu nhìn thấy Phi Ca thì vô cùng mừng rỡ, hai mắt sáng lên. Còn Phi Ca vẫn tùy ý ra lệnh giống năm đó, như chưa từng xa cách bấy năm.

“Thạch Đầu, mua cánh gà chưa?”

“Mua rồi ạ, thưa đại ca!”

“Cà tím đâu?”

“Mua rồi ạ.”

“Rượu đâu?”

“Cũng mua rồi ạ. Một thùng, vẫn đang để trên xe của em.”

“Tôi nay không uống rượu nữa! Lượng Lượng không uống được, càng uống càng ngu ngốc, đầu óc không dùng được nữa rồi.”

Thạch Đầu không rõ đầu đuôi, ngây ra nhìn bọn tôi. Phi Ca cắn một miếng táo, ra lệnh như nữ hoàng: “Còn ngây ra cái gì? Không đi xuống bếp đi hả? Tôi và Lượng Lượng còn có chuyện phải nói, lát nữa sẽ vào giúp cậu.”

Thạch Đầu “vâng dạ” hai tiếng, vui vẻ đi xuống bếp.

Con người trong “đôi mắt ngu ngốc” của tôi nhìn chăm chăm Phi Ca cầu xin lòng thương xót của nữ hoàng. Tôi chu môi làm nũng gọi tên cô nàng: “Phi Ca, cậu đừng tức giận... Cứ nhìn anh ta rồi cậu sẽ biết, đáng về đó đúng là như một bức họa, đẹp trai chắc chắn chiếm ngôi đầu. Mình cũng không cầm lòng được... Nhưng mình đã từ chối anh ta, từ chối thật sự đấy, mình nói với anh ta trong lòng mình vẫn còn Phó Thần.”

Phi Ca nhú mày, khinh thường “hừ” một cái rồi vỗ đầu tôi giống như đập bóng chuyền. Cô nàng đập tôi hoa cả mắt: “Cái tên họ Phó kia cậu cũng quên ngay đi ỉnh, đấy cũng không phải hàng tốt, toàn bộ lũ đàn ông đều chẳng tốt đẹp gì cả!”

Hôm nay phản ứng của Phi Ca có phần kích động, bình thường cô ấy nói chuyện dù hơi ầm ĩ nhưng cũng không đến mức tiêu cực như vậy. Tôi buồn bực hỏi: “Cậu làm sao thế?”

Phi Ca liếc tôi, lẳng lặng nằm lên sofa không nói gì. Tôi lao đến truy hỏi, huých huých cô nàng: “Làm sao vậy? Cậu nói đi nào, có phải Phương Dịch Hằng không?”

Bình thường chỉ có hành động của gã đàn ông kia mới có thể ảnh hưởng đến Phi Ca, thậm chí có thể gây ảnh hưởng vô cùng lớn. Phi Ca quay lưng về phía tôi, một lúc sau mới nói được một câu: “Anh ta lại tìm được bạn gái mới, làm y tá. Nói lần khác sẽ dẫn đến ình gặp...”.

Cô ấy bức mình tuôn ra một tràng tục tĩu. Tôi cũng chán nản theo, không biết nên khuyên cô ấy như thế nào, chỉ có thể ngồi bên cạnh buồn bực cùng.

“Cậu đừng có khóc đấy!”

“Vớ vẩn, mình mà phải đi khóc lóc vì anh ta sao?”

Nhưng trong giọng nói của Phi Ca đã đầy nước mắt, tôi đành ném khăn giấy sang cho cô nàng.

16. Chương 16: Sự Giả Tạo Của Thời Đại Hào Nhoáng

Căn phòng khách yên tĩnh chỉ có tiếng Thạch Đầu đang đảo chảo rau. Lúc này điện thoại của tôi reo lên, là Khang Tử Huyền. Tôi cầm điện thoại do dự không biết có nên nhận cuộc gọi này không. Phi Ca hỏi: “Ai thế?”

“Hả? À... À...”

“Là anh ta hả?” Phi Ca ngồi bật dậy như xác chết sống lại, giật lấy điện thoại trong tay tôi, nhìn qua rồi nhận cuộc gọi. Kế đó là một tràng bô lô ba la, Khang Tử Huyền còn chưa kịp mở miệng, Phi Ca đã bắn như súng liên thanh, văng hết nước miếng vào mặt tôi.

“Này, anh chính là Khang gì đó đấy hả? Tôi là Phi Ca bạn của Phương Lượng Lượng. Tôi cảnh cáo anh, cách xa Lượng Lượng một chút, đừng hòng giở trò xấu xa với cô ấy! Máy trò của thứ công tử bột các anh lão nường xem nhiều rồi, có muốn cũng đừng bao giờ nghĩ đến! Đừng nghĩ mình có nhiều tiền mà đã hay, ở đời vẫn còn có người hơn mình đấy! Hừm!”

Giây phút này, tôi bất lực nhìn “hộ hoa sứ giả”[1] Phi Ca giận dữ cúp điện thoại. Lần đầu tiên tôi cảm thấy Khang Tử Huyền cũng rất đáng thương.

[1] Nghĩa đen là: người bảo vệ những bông hoa. Trong trường hợp này có thể hiểu là người bảo vệ những cô gái đẹp.

Lần lộn bên ngoài nhiều năm, Thạch Đầu đã hoàn toàn thay da đổi thịt, từ một tiểu thiếu gia mười ngón tay không bao giờ dính nước đã biến thành cao thủ đầu bếp không thể coi thường. Cậu ta tự tay nấu bữa tối thịnh soạn đãi tôi và Phi Ca. Bọn tôi không thể không thừa nhận Thạch Đầu tiến bộ hơn hai kẻ mang danh nữ nhi chúng tôi rất nhiều.

Bữa cơm này thật ngon. Cảm giác ba người bọn tôi tranh giành thức ăn cũng rất tuyệt. Phi Ca luôn là đứa thích ăn cá hơn ăn thịt, Thạch Đầu vẫn là đứa khi ăn canh sẽ nói nhịu, còn tôi là đứa ăn chậm nhất nhưng lại ăn nhiều nhất.

Niềm tin về tình bằng hữu lâu dài lại một lần nữa bùng cháy trong tâm trí bọn tôi. Nếu không thể có được một tình yêu mãi mãi thì một tình bạn vĩnh cửu cũng tốt.

Bầu không khí đúng là rất tuyệt! Sau bữa ăn Thạch Đầu khui một chai vang đỏ, ba chúng tôi nằm nghiêng ngả trên ghế sofa, vừa nghe cậu ta kể về cuộc sống những năm tha hương vừa thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu.

Thạch Đầu nằm nghiêng trên ghế sofa cười rất vô tư: “Ôi, đừng nhắc đến nữa, năm đầu tiên đúng là ác mộng! Cái vốn tiếng Anh thảm họa của em, ngay việc mua một cái hamburger cũng toát mồ hôi hột toàn thân, càng không nên nhắc đến việc học hành. Bây giờ nghĩ lại thấy rất buồn cười, những ngày tháng ấy đúng là làm người ta ức chế đến mức trở nên biến thái.”

“Có một lần thằng cha người Hà Lan phòng bên kiếm có đánh em. Các đại ca đoán xem, em đường đường là con cháu Trung Hoa thì không thể làm kẻ hèn nhát. Tiếng Anh của em không cãi nhau được với nó thì em dùng thằng “tinh túy Trung Hoa cổ đại” của chúng ta vậy – chửi bằng tiếng mẹ đẻ, mẹ kiếp blablabla... Khí thế, cái này đúng là quan trọng thật, hừ. Lúc nhút nhát co đầu rụt cổ thì người ta thích tìm mình gây sự, dứt khoát dù thế nào cũng không được để ý, còn ngược lại sẽ không có ai dám động vào mình. Từ đó về sau, em tỉnh ngộ. Sợ cái gì, Thạch Đầu em ở trong nước là viên đá trong nhà vệ sinh, ra nước ngoài lẽ nào lại phải làm bùn sao? Em nhổ vào, em cứ làm một hòn đá trong nhà vệ sinh đấy, vừa hôi lại vừa cứng!”

“Giỏi lắm! Thạch Đầu cừ lắm!”

Tôi và Phi Ca ra sức cổ vũ cậu ta, đứa nào cũng nói hăng đến mức đỏ hết cả mặt. Cuộc trò chuyện ấy kéo dài cả đêm, đến tận khi ba đứa gối đầu lên ghế sofa ngủ thiếp đi.

Cũng đúng thôi, bảy năm, hơn hai nghìn ngày đêm, chuyện của ba người làm sao trong một đêm có thể kể hết được. Trước lúc ngủ, tôi bất giác nhìn điện thoại, không có bất kỳ cuộc gọi hay tin nhắn nào, không hiểu sao trong lòng lại có chút hụt hẫng. Sau đó tôi nghiêng rương xóa số điện của anh ta đi, cũng không biết đây là quyết định sau khi suy nghĩ kỹ hay chỉ xuất phát từ sự giận dữ nhất thời.

Ngày hôm sau mở mắt ra thì trời đã sáng rõ, nắng chiếu đến nhức cả mắt. Tôi ngồi dậy nhìn đồng hồ, đã 9 giờ 30 rồi. Không thấy Thạch Đầu đâu nhưng trên bàn có bữa sáng cậu ta mua, sữa đậu nành vẫn còn ấm, dưới bát cháo để một mẫu giấy: “Đại ca, sáng nay em phải lên lớp nên đi trước. Chị không phải đến trường đâu, ngủ thêm một chút đi!”

Tôi cầm mảnh giấy, sau đó nhìn bữa sáng, trong lòng cười thầm. Phi Ca vẫn đang gác chân lên ghế sofa, vừa lau nước miếng trên mép vừa ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Nói thật, tôi không chịu nổi tính suốt mướt của một đứa con gái to xác như Phi Ca, cô nàng khóc nhè còn khó chịu hơn cả tôi. Gia đình cô ấy hạnh phúc, dù mẹ cô ấy ngoài mặt hơi dữ một chút nhưng tiếp xúc nhiều sẽ biết tính bà rất trẻ con, luôn thích lời ngọt ngào. Nhưng Phi Ca con gái bà khi kích động lên là lại gắn chặt ba chữ “mẹ cha mày” trên miệng, bà xuất thân từ dòng dõi thư hương nên đương nhiên thấy rất chướng mắt.

Một người muốn uốn nắn, một người muốn chống đối, kết quả là hai mẹ con nhà này đối đầu hơn hai mươi năm rồi. Cách sống này hơi giống kiểu sống chung giữa tôi và mẹ, chỉ khác là bình thường tôi nói chuyện với mẹ rất thoải mái không khuôn phép, nhưng khi đã âm ỉ thì hai người cãi nhau long trời lở đất, không ai nhường ai. Phi Ca và mẹ cô ấy mỗi lần gặp nhau dù chuyện chỉ nhỏ như hạt vừng cũng không ngừng tranh cãi, tuy nhiên hiếm khi cãi nhau đến mức đỏ mặt tía tai. Phi Ca hiểu thuận, đến lúc quan trọng cô nàng vẫn ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của mẹ, mẹ bảo học trường thể thao thì cô nàng sẽ học, bảo cô nàng chơi bóng thì cô sẽ chơi bóng, khác với một đứa bèn ngoài ngoan ngoãn nhưng trong lòng lại ngổ ngược như tôi.

Sự nghiệp vận động viên chuyên nghiệp của Phi Ca cũng khá thuận lợi dù thỉnh thoảng có chút rắc rối. Nhưng xét về tổng thể, cô nàng đang ở thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, tương lai vô cùng xán lạn. Tâm bệnh duy nhất của cô ấy chỉ là một người đàn ông. Tôi thực sự rất hối hận lúc 16 tuổi đã kéo Phi Ca đến trường Trung học A chơi, quen biết hần ta vào một buổi hoàng hôn cuối thu đẹp như tranh vẽ.

Suốt tám năm trời ở bên cạnh hần sắm vai một người bạn, tôi khâm phục nghị lực của Phi Ca. Tôi không tin một kẻ thông minh như hần lại không nhìn ra sự si tình của Phi Ca.

Hoặc là...

Tôi quay người lo lắng nhìn cô gái đang ngủ say, lắc đầu không biết phải làm sao.

Hay là cậu che giấu trái tim mình quá tốt, đóng vai một người bạn quá đạt, khiến sự nghi ngờ của hần ta đi ngược sự phỏng đoán đó. Phi Ca ơi là Phi Ca, cậu đã là Khương Cát Phi được nhiều người sùng bái, lẽ nào còn không thể thuyết phục bản thân mở lòng mình với hần ta sao? Hần ta sắp đi rồi, cậu còn do dự điều gì?

Sau khi rửa mặt qua loa, tôi đeo cặp kính gọng đen to dùng đi học. Lúc đến trường, bọn trẻ đã bước vào tiết học thứ hai. Thạch Đầu thần sắc tiêu tụy vì một đêm thức trắng đang đứng trên bục giảng. Khi vào

lớp, tôi bình thản nói “chào thầy”, trong mắt cậu ta ánh lên niềm vui sướng.

Buổi sáng với ánh mặt trời chói chang lại trôi qua êm đềm trong giấc ngủ say của tôi. Sau bữa trưa, tôi theo thói quen ra góc cầu thang ngồi một lúc, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào điện thoại. Một lúc sau, đôi giày thể thao màu trắng hiệu Nike bước đến bên tôi. Thản nhiên ngồi xuống, Giang Ly nhìn tôi với vẻ quan tâm: “Bảo cậu sáng ngủ nhiều một chút, chứ tuyệt đối không phải bảo cậu đến muộn đâu!”

Tôi chống cằm uể oải đáp: “Sáng nay hơn 4 giờ mình mới được ngủ mà.”

“Hả?”

“Ừ!”

“Bởi vì... chuyện của bố mẹ cậu!”

“Đúng thế, hình như đã hẹn nhau tuần sau đi ký giấy ly hôn rồi. Tối qua chỉ vì chuyện phân chia tài sản mà cãi nhau đến tận nửa đêm. Ôi! Chỉ cần nhà mà không cần mình...”

“....”

Liếc thấy Giang Ly đang bị sự chán nản của tôi lây nhiễm, tôi cố ý cuối đầu thở dài, vẽ lòng vòng trên mặt đất: “Mình rất ngưỡng mộ cậu. Cậu được ở cùng bố mẹ, về đến nhà là có cơm canh nóng hổi, không như mình, về đến nhà chỉ có gói mì tôm khô khốc... Bọn họ đều không cần cái nhà này nữa rồi.”

Có lẽ diễn quá nhập tâm, tôi nhớ lại sau khi mẹ lấy chồng rồi sang Mỹ, tôi phải đối diện với khung cảnh lạnh lẽo không một bóng người khi mở cửa bước vào nhà, nên cũng không kìm chế được nỗi buồn trong lòng, khóe mắt bỗng nhoe đi. Cuộc sống của tôi thật ra cũng giống như cô bé Giảo Mỹ Đạt hư cấu này, ngoài sự tự do trong cuộc sống phải đối diện với rất nhiều thay đổi, cô đơn, tranh chấp, phải dùng những lời nói dối ngốc nghếch bao bọc lấy bản thân nên ngay cả chính lòng mình cũng không nhận ra.

“Sắp thi rồi... Gần đây lại chẳng có chuyện gì vui vẻ cả.” Tôi thì thầm.

Bầu không khí trở nên nặng nề, buổi chiều mùa xuân đang đầy nỗi buồn.

Tôi đã hoàn toàn không biết nên làm thế nào với cậu nhóc bên cạnh. Khi trong lòng đang thở ngán than dài thì cậu ta nói: “Gần nhà mình có một gia đình tối nay mở tiệc, nghe nói có rất nhiều đồ ăn ngon. Mình có giấy mời, cậu có muốn đi cùng không?”

Có đánh chết tôi cũng không nghĩ đến việc cậu ta lại mở miệng mời tôi đi dự tiệc gì đó ăn uống miễn phí. Quá đổi vui mừng, tôi ngây ra một lúc mới gạt đầu khẳng định chắc chắn, nhưng vẫn làm ra vẻ nhút nhát hỏi nhỏ: “Thật không? Mình có thể đi sao? Học sinh như bọn mình liệu có bị người ta đuổi ra ngoài không?”

Giang Ly chớp chớp mắt hơi chần chừ một chút, có điều thái độ vẫn thản nhiên: “Đi rồi tính sau! Có khi người ta không tính toán với bọn mình đâu.”

“Ừ ừ, tốt quá rồi! Giang Ly, cậu nói xem bữa tiệc này sẽ có những món gì ngon? Mình xem trên tivi thấy trong các bữa tiệc như thế này, con gái đều mặc áo dạ hội rất sang trọng, con trai mặc vest đuôi tôm, còn đeo mặt nạ nữa. Bọn họ chỉ uống rượu chứ không ăn gì, ha ha ha, đến lúc đó tất cả đồ ngon đều là của bọn mình.”

Nói thật, ấn tượng của tôi về mấy bữa tiệc cao cấp đó đại khái là như vậy. Những quý ông, quý bà có thân phận đặc biệt nói chuyện nho nhã, nhẹ nhàng cung ly, trên mặt luôn gắn một nụ cười giả tạo không ai có thể nhìn ra cảm xúc thật của họ. Những nơi đó chính là một mặt của tấm gương, phản chiếu sự giả tạo của thời đại phồn hoa, khiến người ta có cảm giác không chân thực này. Tôi chưa từng được trải nghiệm cảm giác đó nên ngoài con người ra, tôi cũng có chút tò mò về những món ăn trong bữa tiệc như thế, chưa kể lại còn được ăn uống miễn phí nữa chứ.

Giang Ly cười, chế giễu tôi: “Chẳng qua đây chỉ là dịp để những kẻ có tiền mượn danh nghĩa dạ tiệc đưa con đi xem mặt thôi. Chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là món ăn ngon có vẻ nhiều hơn, hải sản chắc đều được vận chuyển bằng đường hàng không đến.”

Lời cậu ta nói đã hoàn toàn hấp dẫn con sâu tham ăn trong dạ dày tôi. Tôi nghiêm túc nhìn Giang Ly rồi đột nhiên đứng dậy. Giang Ly tò mò gọi: “Cậu làm gì thế?”

“Mình vào WC để ới bữa trưa ra. Cơ hội hiếm có, tối nay mình nhất định phải quét sạch bữa tiệc, không để lại một món nào!”

Giang Ly nhìn tôi không nhịn được cười, miệng khẽ mấp máy hai chữ: “Đồ ngốc!”

Buổi chiều, suy đi tính lại, tôi ý thức được tối nay là cơ hội tốt ngàn năm mới có, phải làm chuyện tốt mà lão Đàm giao phó. Nhưng muốn làm chuyện tốt này, cần phải có hai người kết hợp, một mình tôi phân thân ra thì không ổn. Tôi cần sự giúp đỡ của Đông Tử.

Tôi gửi tin nhắn cho Đông Tử, bảo cậu ta sau khi tan học phải bám chặt Giang Ly tìm cơ hội đến nhà cậu ta một chuyến. Tối nay hai chúng tôi nhất định phải tùy cơ hành sự, lẽ mà chỉ còn nước đợi thông báo đuổi việc của lão Đàm thôi.

Tan học, tôi giả vờ tung tăng đi theo Giang Ly, Đông Tử hiểu ý liền chạy theo sau. Tên nhóc này diễn xuất cũng ghê gớm, nụ cười đủ làm tan chảy cả núi băng.

“Ày da, anh chị em thân yêu của tôi ơi! Tình yêu thơ mộng quá, tan học hai người định làm gì đấy? Cái trường khỉ gió này áp lực quá, ba bọn mình đi ăn đi!”

Tôi và Giang Ly trong lòng đều ấp ủ mục đích riêng, không ai để ý đến cậu ta. Đông Tử cứ quẩn lầy bọn tôi như chú chó Pug ồn ào: “Này này, rốt cục hai người định làm gì thế? Lạ thật đấy, lẽ nào hai người đi hẹn hò à?”

“Không có.” Tôi và Giang Ly cùng lớn tiếng phủ nhận. Khuôn mặt đẹp trai của Giang Ly có vẻ ngượng ngùng, hiếm khi cậu ta cao giọng như thế.

Con người Đông Tử đảo một vòng, ngay sau đó cười “hì hì” một cách lưu manh để lộ cái răng khểnh rất duyên: “Ồi chào, mình đùa chút xíu thôi mà. Các cậu đừng ngượng, mình không có ý làm kỳ đà cản mũi đâu? Không phải hẹn hò thì tốt rồi, đi thôi, đi ăn cơm. Nhưng nói trước nhé, hôm này hai cậu mời mình, chỉ một lần này thôi, coi như tiếp tế cho huynh đệ đi, ha ha.”

Tôi đứng bên cạnh cũng kịp thời thêm dầu vào lửa: “Hả? Sao cậu lại nghèo đến mức này thế?”

Đông Tử ngay lập tức nhăn nhó mặt mày, lắc đầu thở dài: “Bố mẹ về quê thăm họ hàng rồi, ở nhà không có ai nấu cơm. Tiền mình ném hết vào thẻ game rồi, đạo đức của mình lại tốt, nên không thích đi khắp nơi vay tiền, mất mặt lắm! Lừa được bữa nào hay bữa đấy, ha ha ha, có phải rất mạnh mẽ không?”

Tôi thất vọng nhìn cậu em Đông Tử đứng cạnh đang chống nạnh nhún vai cười ha hả rồi lại nhìn cậu nhóc đẹp trai Giang Ly mặt lạnh như băng. Hai người này nhắc tôi nhớ đến bộ phim hoạt hình Slam Dunk[2] của Nhật Bản mà tôi rất thích xem hồi nhỏ.

[2] Là bộ truyện tranh Nhật Bản chuyển thể thành phim hoạt hình, do tác giả Takehiko Inoue viết, nội dung về đội bóng rổ của trường cấp ba mang tên Shohoku. Hanamichi Sakuragi và Kaede Rukawa là hai nhân vật chính trong truyện.

Dáng vẻ cười ngốc nghếch ngạo mạn của Đông Tử giống như Hanamichi Sakuragi, còn cử chỉ của Giang Ly đúng là có nét Kaede Rukawa. Khuôn mặt Giang Ly không biểu lộ chút cảm xúc nào, tôi quan sát cậu ta, sau đó lắc đầu cảm thán: “Những người đáng thương còn nhiều thật!”

Đông Tử chạy tới chạy lui bên cạnh Giang Ly, hớn hở cười tươi hỏi: “Sao, sao? Phát chút thiện tâm mời mình đi ăn nhé! Lần sau mình sẽ mời mấy đứa đi ăn, mình đảm bảo đấy!”

Giang Ly vẫn không nói gì, tôi cẩn thận liếc cậu ta, trong lòng đang nghĩ cách sắp xếp để tên ngốc bên cạnh tôi cũng vào được bữa tiệc tối nay. Không ngờ Giang Ly đã thần nhiên mở miệng nói trước: “Muốn ăn ngon thì cùng đi với bọn này!”

Đông Tử ngẩn ra, sau đó lập tức hớn hở làm động tác “oh yeah”. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhìn Giang Ly đứng kế bên, cảm thấy đây đúng là cậu nhóc ngoài lạnh trong nóng. Thấy tôi nhìn, Giang Ly nhún vai mỉm cười, ánh mắt có chút tinh nghịch. Làn gió nhẹ thổi bùng lên sức sống tươi trẻ trong nụ cười đó, mạnh mẽ đến nỗi khiến tôi không thể không ngẩng đầu nhìn khuôn mặt cậu ta vài giây.

Nhà Giang Ly nằm ở khu vực có phần hẻo lánh. Hình như dạo gần đây, người có tiền đều thích học tê tê chui xuống khe núi sống.

Khu biệt thự nhà Giang Ly có tên “Thung lũng Hoa Hồng”, nằm trong khu biệt thự cao cấp của bất động sản Ngân Đô. Trên quảng cáo nói đây là vùng đất phong thủy hấp thu tinh hoa của núi non. Nhưng nói đi nói lại, hàng rào xanh thiên nhiên chính là bằng hiệu tốt nhất, hơn nữa chất lượng các khu bất động sản mà Ngân Đô phát triển từ trước đến giờ đều rất tốt, nên phần lớn các biệt thự ở khu vực này đều đã được bán hết trước khi bắt đầu giao dịch. Những người sở hữu nhà ở đây hầu hết đều nổi danh trong thành phố. Một MC của đài phát thanh nói, rất nhiều người phải nhờ cậy mối quan hệ bên trong mới có thể mua được một căn nhà hợp thiên văn tướng số và phải thanh toán hết một lần. Điều kiện này khiến những người dân thường thất lúng buột bụng như bọn tôi không thể không lắc đầu ngao ngán.

Đi lại ở nơi phú quý xa hoa, nghe tiếng chim hót vọng ra từ trong núi, tôi thầm ước tính tài sản nhà Giang Ly. Trong lúc đi, tôi cố ra vẻ ngây thơ tò mò nhìn đông ngó tây, chốc chốc lại “oa” lên nhẹ nhàng như mấy đứa con gái không hiểu biết. Đông Tử còn thẳng thắn hơn, không ngừng kêu “oa oa” như một con ếch cực bự đột nhiên nhảy ra từ trong rừng.

“Oa oa, mình không nhìn nhầm chứ, đó là Porsche Panamera[3] mà!”

“Oa oa oa, kia là Bentley, là Bentley[4]!”

[3], [4] Hai dòng xe hơi hạng sang trên thế giới.

“Oa oa oa oa, mình nhìn thấy XXX rồi! Mình vừa xem bộ phim mới công chiếu của cô ấy. Trời ạ, đúng là cô ấy sống ở đây... Oa, cái gã cô ấy đang cặp đúng là tin nóng hổi!”

Từ trước đến giờ tôi vẫn biết Đông Tử là một tên nhiều lời, nhưng không ngờ cậu ta đã đạt đến mức làm ô nhiễm môi trường xung quanh thế này. Bây giờ không thể lấy danh sư tỷ dạy dỗ cậu ta, nghĩ đến việc tối nay phải làm, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an.

Đã bảy giờ tối, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, thành phố cũng đã lên đèn. Nhà Giang Ly chỉ có phòng khách còn sáng đèn, ngay bên ngoài ô cửa sổ là rừng tre xanh mướt. Cậu ta mời tôi và Đông Tử vào nhà. Căn nhà trang trí đơn giản theo phong cách phương Tây. Bố mẹ cậu ta không có nhà, trong nhà cũng không thấy người nào khác.

“Bọn họ đã đến bữa tiệc trước rồi, em họ của mẹ mình muốn làm quen với gia đình bên kia.” Giang Ly nhận cốc nước bà giúp việc đưa, vẻ mặt coi thường: “Đã lớn tuổi như vậy rồi mà còn thích làm bà mai bà mối.”

Giọng điệu nói chuyện của cậu ta khá già đời. Tôi không hứng thú với mấy chuyện người ta xem mặt gì đó nên nghe tai này ra tai kia. Mắt tôi thật ra đang âm thầm quan sát bốn phía nhà Giang Ly. Để tránh rắc rối, tôi hỏi thăm dò: “Oa, Giang Ly, nhà cậu lớn quá, lớn đến nỗi có thể lái được xe tải. Mẹ cậu quét dọn chắc mệt lắm!”

Tôi trao đổi ánh mắt với Đông Tử, cậu ta vội vàng lớn tiếng nói: “Đúng thế, mình nói này Giang Ly công tử, mẹ kiếp, nhà cậu nên thuê người giúp việc đi! Căn nhà rộng gần 100 mét vuông như nhà mình mà còn phải thuê người làm theo giờ đây.”

Có lẽ bị hình ảnh so sánh “nhà to đến độ có thể lái được xe tải” của tôi làm cho sặc, Giang Ly đặt cốc nước xuống kiên nhẫn giải thích: “Vốn dĩ là có, nhưng làm việc không cẩn thận, làm bố mình bị bỏng nên bị mẹ mình đuổi rồi.” Tôi và Đông Tử trao đổi ánh mắt sau lưng cậu ta, trong lòng mừng thầm.

Đặt cặp sách xuống, ba chúng tôi cầm tấm thiệp mời đi bộ đến bữa tiệc. Khu này rất rộng lớn, bóng đêm làm bùng lên ánh sáng sang trọng gần đó. Đông Tử lần đầu tiên dự tiệc nên không giữ được bình tĩnh, giọng nói đầy vẻ lo lắng: “Các anh em... bọn mình đi được thật không? Sao mình cảm thấy lo quá. Bọn mình từ trong ra ngoài toàn mùi của bọn ăn mày, lát nữa có khi bị người ta đuổi ra như đám đầu đường xó chợ mất!”

Tôi cũng không thể không lo lắng nhìn Giang Ly. Dưới ánh đèn đường, trong mắt Giang Ly cũng lộ ra vài phần không chắc chắn: “Cứ đi đã, mọi việc tính sau!”

Cậu ta dừng lại một chút, đột nhiên nói một cách tinh nghịch: “Nếu đến lúc đó thật sự có người đuổi đi, mình sẽ che cho các cậu. Hai người ăn sạch đi rồi chạy, không thể để phí hoài công sức đi đến đây được!”

Đông Tử vô cùng tự hào vỗ ngực, giơ ngón tay cái lên khoe khoang: “Yên tâm, sở trường giỏi nhất của anh đây là chạy, đảm bảo cướp xong con tôm hùm là chuồn luôn.” Cậu ta còn nhiệt tình hỏi tôi: “Còn cậu, Giản Mỹ Đạt, lúc bỏ chạy cậu sẽ lấy cái gì?”

Tôi nghĩ một chút, trả lời một câu rất đáng đánh đòn: “Thật nhiều tôm hùm.”

Với câu trả lời hài hước của tôi, mọi lo lắng về vấn đề “có thể ăn bữa cơm hoàng gia hay không” đã bị cuốn trôi. Đường như tôi trở về độ tuổi có thể làm những chuyện kỳ quặc mà không phải kiêng nể gì, trong lòng lại dâng lên một ảo tưởng mơ màng. Đường như giây phút này, bản thân tôi thật sự chỉ mới 18 tuổi.

Thỉnh thoảng lại có một chiếc xe sang trọng lướt qua, đèn cũng bắt đầu được bật nhiều hơn, có tiếng người vang lên đâu đó. Khi bọn tôi đến ngôi biệt thự, tôi và Đông Tử từ từ há hốc miệng, phải mất mười mấy giây mới có thể tiêu hóa được cảnh tượng trước mắt.

Trên thảm cỏ được chiếu sáng rực rỡ ánh đèn đặt chiếc bàn ăn dài, tấm khăn trải bàn trắng muốt điểm thêm hoa tươi thơm ngọt ngào bên cạnh ánh nến lung linh. Các vị khách mời quần áo chỉnh tề, đầm dạ hội cầu kỳ sang trọng làm cho người phụ nữ trang điểm lộng lẫy càng trở nên chói lóa, ly sâm-panh trong suốt trên tay họ cũng trở thành phong nền hoàn hảo. Trên khán đài vang lên tiếng đàn violon du dương, xen lẫn vào đó là tiếng cười nói nhỏ nhẹ. Tất cả diễn ra trong không gian trong lành càng trở nên thi vị.

Tôi và Đông Tử ngây ra, cúi đầu đánh giá bộ đồng phục què mùa của nhau, chân khựng lại. Tôi cảm thấy không phải có khả năng bị đuổi ra ngoài, mà khẳng định chắc chắn bọn tôi sẽ bị như thế!

Giang Ly ngược lại không co rúm như mấy kẻ nghèo hèn chúng tôi, cậu ta ưỡn thẳng lưng tiến vào trong. Nhưng đi được hai bước, quay lại thấy tôi và Đông Tử vẫn còn đứng như trời trồng nhìn cậu ấy bằng ánh mắt sợ hãi, Giang Ly liền cau mày: “Ngây ra đó làm gì? Đi thôi!”

Tôi và Đông Tử do dự một chút, không biết nên gật đầu hay lắc đầu.

Giang Ly thấy hai đứa tôi ngây ra ở cửa làm cản trở đường đi thì càng cau mày hơn. Tôi huých huých Đông Tử, nhân lúc tiếng nhạc lớn dần lên tiếng dặn dò cậu ta: “Vào đi, lát nữa cậu tìm cơ giả vờ đau bụng phải về nhà cậu ta đi vệ sinh, tiếp theo thì chúng ta tùy cơ hành sự, tối nay là cơ hội tốt.”

Sau đó tôi và Đông Tử cứ nhắm mắt theo Giang Ly tiến vào, ưỡn ngực bước đi nghênh ngang nhưng thật ra trong lòng đang lo lắng bồn chồn. Các quý ông quý bà trên thảm cỏ bất ngờ thấy đồng phục học sinh thì nhìn không chớp mắt, nhưng cũng chỉ hiểu kỳ mấy giây, sau đó mỗi người lại quay đi tiếp tục trò chuyện. Mọi người có mặt tự do đi lại, không ai kiểm tra thân phận mấy đứa “trẻ con” chúng tôi. Tôi và Đông Tử nhẹ cả lòng. Vì thế, vốn đang đói bụng, bọn tôi lao thẳng về hướng món ăn thơm ngon đầu tiên.

Giang Ly nhìn thấy bố mẹ mình ở đó. Bố cậu ta, Giang Viễn Long chống ba-toong, đeo kính, toàn thân toát ra vẻ học giả nho nhã. Mẹ cậu ta có dáng vẻ một người phụ nữ mạnh mẽ, ánh mắt quan sát tôi và Đông Tử từ xa đầy sắc bén, có cảm giác rất khó gần. Đôi môi đỏ thắm của bà nói gì đó vào tai con trai, Giang Ly bình tĩnh đáp lại mấy câu rồi đi về phía chúng tôi.

Dùng ngón chân cũng đoán được mẹ Giang Ly đang trách cậu ta đã dẫn chúng tôi tới nơi thế này. Vì vậy Giang Ly cũng không được vui vẻ cho lắm.

Giang Ly cười với tôi như không có chuyện gì. Đột nhiên tôi cảm thấy ngượng ngùng, đành giơ chiếc đĩa đựng đồ ăn đã chọn xong tiến đến trước mặt cậu ta nói: “Cậu đói chưa? Cho cậu này, món nào cũng rất ngon đấy!”

“Cảm ơn!” Giang Ly nhận lấy rồi ăn một cách rất lịch sự.

Đông Tử đã dính chặt vào bàn tiệc quyết không rời nửa bước. Miệng ngâm nga hát, tôi cười nhạo đáng về không có tiền đồ của cậu ta. Đưa mắt nhìn những người đẹp xung quanh, tôi tự thấy xấu hổ, cúi đầu chọn rau quả ăn. Mấy ngày gần đây uống nhiều rượu quá, dạ dày không được khỏe nên món ăn nhiều dầu mỡ tôi không dám động vào. Lúc này trước mặt đầy thức ăn ngon mà tôi không có phúc hưởng thụ.

Hai người phụ nữ trung niên đến bên cạnh tôi chọn đồ ăn và dừng lại buôn chuyện. Tôi nghe câu được câu chẳng.

“Tôi bảo này, cháu ngoại bà ta đã nhắm được ai chưa? Con gái nuôi của tôi vì bữa tiệc này mà thay đến mười mấy bộ quần áo đấy.”

“Ai mà biết được. Hôm nay nhiều con gái thế này, chắc sẽ có một cô lọt vào mắt xanh chứ nhỉ? Bà ấy cũng vất vả vì đứa cháu quá!”

Hai người phụ nữ đứng cạnh râm rì một lúc, tôi quay đầu theo bản năng ngắm các cô gái trang điểm lộng lẫy trên bãi cỏ, trong lòng thầm mắng, người có tiền chắc ảo tưởng mình là hoàng thân quốc thích, học đòi vua chúa lựa chọn hoàng hậu, thật đúng là nực cười. Tôi cảm thấy coi thường.

Hai phụ nữ trung niên đứng bên cạnh tôi đột nhiên chỉ về phía cổng ngôi biệt thự: “Mau nhìn đi, cháu ngoại bà ta xuất hiện rồi kìa! Cô gái bên cạnh cậu ta là ai thế?”

“Nhìn quen quá! Hình như là con gái giám đốc đài truyền hình thành phố.”

Theo ánh mắt của bọn họ, tôi vừa ăn vừa quay đầu nhìn. Một giây sau, miếng súp lơ xuống đến cổ họng mà tôi quên không nuốt, suýt chút nữa thì mắc nghẹn.

Cuối cùng thì tôi cũng đã biết hôm nay nhà nào mở tiệc xem mặt quy mô lớn như vậy!

Tôi phát hiện xung quanh mình luôn có thể xảy ra những chuyện bất ngờ, như thể từ trên trời một chậu máu chó đổ lên người tôi, để từ đó về sau, cuộc đời tôi luôn gặp phải những trở trêu.

Ví dụ như sau khi chia tay, Phó Thần lại thích em họ tôi.

Ví dụ như sau khi bị tôi từ chối lời tỏ tình, Khang Tử Huyền lại quay ra khua chiêng gõ trống, tìm phụ nữ trong thành phố để xem mặt.

Khi ánh mắt tôi đặt lên người Khang Tử Huyền, anh ta cũng nhìn thấy tôi. Anh ta giật mình, đột nhiên mắt hơi nheo lại, miệng nói gì đó. Chúng tôi nhìn nhau từ xa, tôi cảm thấy cả hai đều đang cùng nói “Shit”.

Tôi quay người đi, miệng máy móc nhai súp lơ, hận một nỗi không thể nhai nát gã đàn ông đó như miếng súp lơ này, để trút nỗi buồn bực trong lòng. Theo lý mà nói tôi không nên tức giận, nhưng không biết vì sao trong lòng tôi lại bùng lên một ngọn lửa khiến cả người sôi lên. Tôi thật sự muốn mở miệng mắng lớn một tiếng nhưng lại không thể, vì vậy tôi nhai ngấu nghiến miếng súp lơ để trút giận.

Hai người phụ nữ bên cạnh đã rời đi, Giang Ly ngẫu nhiên lại gần. Liếc nhìn tướng ăn như không muốn sống của tôi, cậu ta vừa nhặt cọng cua đặt vào trong đĩa vừa hỏi: “Cậu giận lắm hả?”

Tôi ngây ra, đột nhiên nhớ Giang Ly cũng đã từng gặp Khang Tử Huyền, tôi còn biên soạn hẳn một câu chuyện giả dối để giải thích mối quan hệ giữa tôi và anh ta, nên đành ậm ừ cho qua chuyện.

“Xin lỗi!” Cậu ta nhẹ nhàng nói.

“Mình không biết là anh ta đang xem mặt, lại còn dẫn cậu đến...”

Tôi nghiêng đầu theo bản năng nhìn Khang Tử Huyền ở phía xa, còn anh ta hình như đang cầm ly rượu tán chuyện với mấy cô nàng xinh đẹp. Thật ra một đôi mắt sáng quắc đang chăm chú nhìn tôi. Tôi cười bất đắc dĩ với Giang Ly, thở dài nói: “Ai bảo bà chị họ mình lại đi thích một gã lăng nhăng kia chứ! Người xưa có câu thành ngữ gì ấy nhỉ, oan cái gì hẹp ấy nhỉ?”

“Oan gia ngõ hẹp.” Giang Ly cười chế giễu. “Cậu giỏi ngữ văn thật đấy!”

Tôi nhét miếng cà chua vào miệng, tự giấu mình: “Đúng đúng, môn toán của mình cũng rất giỏi!”

“Mình được linh giáo rồi.” Giang Ly lém lỉnh. Hai đứa tôi cùng cười phá lên nhưng tâm trạng của tôi chẳng vì thế mà khá hơn.

“Tiểu Ly, qua đây một lát!” Mẹ cậu ta đứng cách đây không xa cất tiếng gọi.

Giang Ly bước nhanh qua đó. Tôi thu lại nụ cười, vừa quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt dõi theo không rời của Khang Tử Huyền. Trong lòng tức giận, tôi lườm một cái rồi gấp miếng súp lơ cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Ánh mắt Khang Tử Huyền thỉnh thoảng lại lướt qua. Không làm thì thôi, đã làm thì phải đến cùng, tôi vừa ăn vừa uống, đường đường chính chính nhìn anh ta và người đẹp thề non hẹn biển không chớp mắt, trong lòng không muốn để cho anh ta được thoải mái.

Mỹ nhân tóc xoăn xinh đẹp nói không ngừng, Khang Tử Huyền thỉnh thoảng mới đáp lại một câu. Tôi thấy anh ta lấy điện thoại ra nhắn tin, sau đó ngược mắt lên nhìn tôi. Mấy giây sau, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên. Số điện thoại này dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra, nội dung tin nhắn là: Lên tầng hai. Tôi nhú mào, xóa luôn tin nhắn rồi cuối đầu tiếp tục ăn, định sau đó sẽ cùng Đông Tử đi làm việc chính.

Đông Tử đang vui vẻ ăn, hoàn toàn không chú ý đến sóng ngầm cuộn cuộn nổi lên bên này. Giang Ly khuôn mặt đầy áy náy nói với tôi, bố cậu ấy đứng lâu quá, cái chân bị thương chưa lành hẳn không chịu được, mẹ bảo cậu ta đưa bố về. Tim tôi đập thình thịch. Giang Ly còn đang định nói gì đó thì sắc mặt Giang Viễn Long tái nhợt. Mẹ cậu ta giục đi nhanh, Giang Ly đành vội vàng bỏ lại một câu “Mình quay lại ngay thôi!” rồi đi luôn.

Nhìn theo bóng cậu ta rời đi, tôi trầm ngâm tính toán xem nên làm thế nào. Lúc này bà ngoại của Khang Tử Huyền – Vạn Thái quân ung dung bước ra cửa lớn cười sảng khoái, bên cạnh có mấy vị trung niên tiền hô hậu ứng. Bà ta cười lịch sự, thỉnh thoảng tiếp chuyện vài lời. Thấy Khang Tử Huyền và giai nhân thướt tha bên cạnh, hai mắt bà ta sáng lên, mỉm cười bước đi.

Nhìn thấy bà ngoại, sắc mặt Khang Tử Huyền chẳng khá lên chút nào, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc y hệt bộ tú lơ khơ. Nói chuyện chưa được hai câu, thấy cháu không hứng thú, bà ngoại liền quay sang trò chuyện thân thiết với mỹ nhân tóc xoăn. Người đẹp nhận được sủng ái rất hân hạnh, e thẹn mỉm cười trả lời.

Khang Tử Huyền cứ nhìn tôi mãi. Mối anh ta mím lại, mặt căng ra, có lẽ đang tức giận vì tôi đến làm hỏng chuyện xem mặt tốt đẹp của anh ta.

Hai chúng tôi dùng ánh mắt tiến hành chiến tranh ngầm. Bà ngoại anh ta là một người rất tinh tế, thấy cháu mình thỉnh thoảng lại nhìn về phía bàn tiệc, đôi mắt lớn tuổi sắc sảo cũng hoài nghi nhìn theo. Tôi chợt dạ, vội vã quay người đi. Mới chỉ nhìn lướt qua một lần, hy vọng bà sớm đã quên tôi là ai rồi.

Tôi lảo đảo đi vòng qua bàn tiệc, dáo dác nhìn bên phải bãi cỏ thấy Vạn Thái quân đang nói chuyện với mẹ Giang Ly. Em họ bà ta vội ra chào, đôi mắt thỉnh thoảng lại lướt qua người Khang Tử Huyền.

Tôi gấp chút sa-lát bỏ vào đĩa, nhìn sang trái, Khang Tử Huyền lúc này đang chéch ở phía đối diện.

Đang vui đầu vào ăn như hùm như báo ở góc bàn, chợt ngẩng đầu lên nhìn Khang Tử Huyền, Đông Tử quên nuốt cả một miếng đầy thịt. Sau đó cậu ta quay sang nhìn tôi, ánh mắt hoang mang nhìn xung quanh như đang tìm người nào đó. Tên nhóc này “chim non sợ cành cong”, tôi nghĩ cậu ta tìm Đặng Lũng.

Tôi cũng trở nên cảnh giác, giận dữ nhìn Khang Tử Huyền đang đứng đối diện. Vừa định nhắc chân kéo Đông Tử bỏ đi thì không ngờ Đặng Lũng cao lớn vạm vỡ xuất hiện trước cửa biệt thự đã tiến trước một bước. Đưa ánh mắt âm u nhìn sang, Đặng Lũng nhanh chóng bước đến gần.

Đông Tử đã hoàn toàn biến thành thẳng góc, ngơ ngẩn nhìn Đặng Lũng hùng hùng hổ hổ đang đi đến như ma quỷ. Tay cầm đĩa của cậu ta run lên cầm cập, da đầu tôi cũng tê dại, bước nhanh lên trước chặn hấn ta lại. Đặng Lũng dùng giọng điệu như xã hội đen nói với tôi: “Cảnh sát Phương, chuyện cô và cảnh sát Ngải đây đến khu vực của tôi làm bậy, chúng ta hẹn ngày khác tính toán sau, còn bây giờ...” Hấn ta gian ác liếc nhìn Đông Tử đang run như cây sậy, cười cười: “Tôi phải tính sổ mọi nợ nần với vị cảnh sát Ngải đây, tốt nhất cô đừng nên nhúng tay vào!”

Thấy tôi giống như sắp lâm trận, hấn ta lơ mơ hiểu ra: “Ồ, cảnh sát Phương vẫn chưa biết nhỉ? Cậu em của cô thua tôi tám triệu còn thích chơi trò mèo vờn chuột với tôi. Đúng lúc gần đây Đặng mỗ kinh tế khó khăn, không thể không tìm cậu em cô đòi tiền. Cô thấy không sai chứ?”

Giọng điệu chắc chắn của Đặng Lũng khiến cho người ta buồn nôn. Không tin tất cả lời hắn ta nói, tôi quay sang chất vấn Đông Tử: “Đây là sự thật sao? Cậu nợ tiền hắn?”

Đông Tử đã bị đả kích đến mức mặt mày, miệng ngậm chặt hồi lâu mới khó khăn gật gật đầu, giọng khản đi trong nước mắt: “Sư tỷ cứu em! Em nhất thời hồ đồ, em không biết càng chơi càng thua. Em... em... Sư tỷ cứu em... Em không có tiền trả cho hắn...”

Nhìn bộ dạng ăn mày của Đông Tử, Đặng Lũng cười như một con mèo đang thỏa mãn, vì bất cứ lúc nào cũng có thể mở to miệng nuốt gọn con chuột nhắt.

Tự cổ chí kim, có nợ phải trả là lẽ đương nhiên. Đông Tử không có tiền trả, việc lấy thân thể ra bồi thường gần như là chuyện chắc như đinh đóng cột. Tôi bỗng cảm thấy bất lực, chỉ có thể quay đầu mong chờ sự giúp đỡ của Khang Tử Huyền. Không ngờ anh ta giống như điếc, cứ cúi đầu chậm rãi gấp súp lơ vào trong đĩa.

Xem ra toàn bộ súp lơ tối nay đều vào bụng tôi và người đàn ông này.

Đặng Lũng căn giờ xuất hiện khiến tôi không thể không nghĩ rằng hắn ta mới là kẻ đứng sau bày mưu. Nhìn khuôn mặt gian ác của mấy gã đàn ông trước mặt, tôi cảm thấy buồn nôn.

Rắc rối trước mặt phải được giải quyết, tôi không thể bỏ mặc Đông Tử thành miếng thịt ba chỉ trên thớt của Đặng Lũng, để hắn ta cắt ngang xẻ dọc như đồ tế được. Chuyện cũng đã xảy ra rồi, tôi không thể thấy chết mà không cứu. Nhưng đối với dân thường như tôi, tám triệu đúng là một con số trên trời. Thật không biết Đông Tử chơi thế nào mà thua nhiều đến thế!

Liếc nhìn con bạc không biết lượng sức Đông Tử mặt đang tái nhợt, hai bên thái dương tôi ê ẩm đau, chỉ có thể đứng thẳng người chặn giữ Đông Tử và Đặng Lũng, ép bản thân nặn ra nụ cười giống tên hề thấp kém.

Tôi nói với Đặng Lũng: “Ông chủ Đặng, tối nay hoa đẹp trắng tròn, anh xem còn có đại gia đang mở tiệc xem mặt, người đẹp từng tốp từng tốp kia kia. Nói không chừng lát nữa tài tử giai nhân sẽ ở đây tấu lên khúc nhạc tình yêu thế kỷ cũng nên. Chúng ta không nên nhắc đến chuyện tiền nong làm gì, vừa tầm thường lại vừa làm hỏng bầu không khí!”

Đặng Lũng “à” lên một tiếng, sau đó đưa mắt nhìn Khang Tử Huyền ở ngay sau lưng tôi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đông Tử run rẩy khom lưng nép sau tôi, sợ hãi như đám cô nương được nuôi dưỡng trong thâm cung ngày xưa. Tôi cảm thấy tôi đây chắn trước mặt cậu ta mới giống đàn ông, điều này đúng là làm người khác không biết nên cười hay nên khóc. Tôi nói: “Trong chuyện này có chút hiểu lầm, ông chủ Đặng tha cho Đông Tử nhà chúng tôi một lần đi! Anh cũng thấy rồi đấy, trên người tên nhóc nghèo rớt mồng tơi này không vắt ra được một giọt dầu, nhắc đến tiền với tên nhóc nghèo nàn như vậy đúng là làm vậy bản thân phạm ông chủ Đặng, phải không nào? Ha ha, chuyện này chúng ta thương lượng lại nhé! Như thế này đi, người kinh doanh như ông chủ Đặng bình thường không thể thiếu sự trợ giúp của chúng tôi, sau này khi nào cần dùng đến Đông Tử xin cứ nói! Ồ, nói đi cũng phải nói lại, cái tên Đông Tử này khuyết điểm tuy nhiều, bình thường lại dễ bị ăn hiếp, nhưng thật ra tính tình lương thiện, bị chèn ép quá thì có thể liều chết với người ta đấy. Nhưng ông chủ Đặng yên tâm, Đông Tử là đứa rất trọng tình nghĩa. Tôi có thể đảm bảo, chuyện của ông chủ Đặng, cậu ta nhất định chôn chặt trong tim! Tiếng tăm của ông chủ Đặng vang xa, dân thường bọn tôi chỉ mong được kết giao bè bạn thôi, ha ha. Có phải vậy không Đông Tử?”

Lời nói có chút châm biếm của tôi không biết có tác dụng với tên Đặng Lũng này không. Cười đến nổi cơ miệng đau nhức, tôi huých huých tên nhóc sợ hãi không thốt ra nổi một từ đang trón sau lưng mình, để cậu ta phụ họa một tiếng. Đông Tử vội vàng gật đầu lia lịa, lắp bắp trả lời: “Đúng, đúng vậy. Lũng ca, anh ta cho tôi đi, chúng ta... có gì từ từ nói chuyện.”

Đặng Lũng cười cười, nụ cười đó khiến người khác cảm thấy trời sắp đổ mưa đá, mặt đất sắp nứt ra một hố tử thần. Sau đó, hắn ta mở miệng nhưng không giống như đang nói với tôi và Đông Tử: “Ken, tôi không quen làm bạn với con gái.” Hắn ta khoanh tay trước ngực nhìn tôi: “Lại còn là một đứa con gái cứng đầu nữa chứ!”

Mặt hắn hơi nghiêng về phía Khang Tử Huyền.

Tôi nghiêng rặng rồi lại cười cười, từng câu từng chữ phản bác lại hắn ta: “Anh nhầm rồi, tôi không phải người của anh ta.”

Đặng Lũng bước lại gần ung dung nhìn tôi, dáng người cao lớn rất có sức uy hiếp. So với cái bóng to lớn in dưới bãi cỏ đang áp sát đến, dáng vẻ gà con che chở chim non của tôi trông rất đáng cười. Đặng Lũng hất cằm về phía Đông Tử: “Vậy cô là người của ai? Cửa tên nhóc này sao?”

Nghe hắn ta nói vậy, tôi bình tĩnh phân tích mối quan hệ giữa bốn người chúng tôi, phát hiện kiểu gì mình cũng phải thừa nhận là người của Khang Tử Huyền thì thẳng ngốc sau lưng tôi mới được cứu. Hi vọng Đặng Lũng có thể nể mặt Khang Tử Huyền.

Tôi do dự quay đầu liếc nhìn gã đàn ông nhàn rồi cứ cúi đầu gấp thức ăn này giờ nói lấp liếm: “Tôi... tôi đúng là người của... anh ta. Đông Tử đã có vị hôn thê, bọn họ sắp kết hôn rồi.” Tôi trịnh trọng nói thêm: “Cậu ta là huynh đệ của tôi.”

Tôi hy vọng gã đàn ông nguy hiểm kia có thể hiểu được thông tin mà tôi truyền đạt.

Tên này đầu to nhưng cũng không ngốc, quả nhiên hắn ta thu lại vẻ chế giễu trên khuôn mặt, chăm chăm nhìn tôi và cả Đông Tử.

Đông Tử sợ đến mức không dám mở mắt nhìn anh ta, yếu đuối như một con chim cút. Nói chim cút là còn khen đấy, vốn dĩ cậu ta là một quả trứng chim cút mà ai cũng có thể đập một cái.

“Tôi đợi em trên tầng hai.”

Giữa lúc bế tắc, chủ nhân của giọng nói xấu xa phía sau lên tiếng. Tiếp đó anh ta rảo bước đi về phía cửa biệt thự. Gặp hai người đàn ông trung niên mặc vest, anh ta chạm ly với họ rồi nói chuyện vài câu. Bất ngờ anh ta quay đầu nhìn tôi với ánh mắt mạnh mẽ mà người khác khó có thể xem thường, ý nói tốt nhất tôi nên nghe theo lời anh ta rồi xoay người mất hút ở cửa.

Giai điệu violon du dương uyển chuyển, đám người thượng lưu túm năm tụm ba thì thầm làm người ta rất khó chịu. Trên bãi cỏ, không có ai chú ý đến tình hình nguy cấp bọn tôi. Tôi giật lấy cốc rượu trên tay Đông Tử tu hết một hơi.

Đặng Lũng thấy tôi không đi liền nhíu mày hỏi: “Cô không lên đó sao?”

Sao có thể không đi chứ, nhưng tôi còn phải nghĩ xem nên gặp Khang Tử Huyền như nào. Giang Ly vẫn chưa quay lại, còn mẹ cậu ta đang đứng quay lưng với chúng tôi, trò chuyện rất nhiệt tình với Vạn Thái quân, nên có lẽ không ai chú ý đến động tĩnh bên này. Tôi vỗ vai Đông Tử để cậu ta vững tâm. Mắt không rời Đặng Lũng, tôi nói: “Chị sẽ quay lại ngay!”

Lúc lên cầu thang, tôi thu hút ánh mắt dõi theo của mấy vị khách mời, may nhờ đồng phục học sinh vô hại của mình nên cũng không bị soi quá kỹ. Tôi tìm thấy Khang Tử Huyền trên phòng sách tầng hai.

Anh ta đang đứng dựa vào chiếc bàn sách bằng gỗ màu đỏ, mặt hướng ra cửa phòng. Bàn tay anh ta nâng ly rượu như một vị hoàng đế, khuôn mặt thần nhiên chào đón sự phẫn nộ của tôi.

Tôi hoàn toàn không có tâm trạng quan sát thư phòng nhà Vạn Thái quân tiếng tăm lừng lẫy. Quảng mình vào nơi này, ngửi mùi sách mực nồng nặc như đổ thêm dầu vào lửa, tôi đã sẵn sàng gây ra một trận náo loạn long trời trở đất. Đóng cửa phòng lại, không đợi anh ta mở miệng, tôi phủ đầu luôn bằng một trận mắng.

Tôi nghiêng rặng chỉ tay vào khuôn mặt bình thần của anh ta: “Anh... anh... anh! Vô liêm sỉ, ti tiện, hạ lưu... Khang Tử Huyền, anh tìm tên họ Đặng ấy đến đây làm gì? Há? Tôi hỏi anh, anh muốn làm gì?”

Giọng tôi không thể không cao vút lên: “Lũ có tiền các anh vì giàu mà bất nhân, các anh dựa vào cái gì? Không phải do tốt số sao? Các anh dựa vào cái gì mà ức hiếp dân thường chúng tôi? Cùng một giuộc với nhau, các anh tất cả đều cùng một giuộc với nhau! Không có gì tốt đẹp hết...”

“Tôi nói cho anh biết, nếu những kẻ dưới kia dám động vào một sợi tóc của Đông Tử, tôi sẽ liều mạng với anh. Hôm nay anh có thể yên tâm xem mặt, nhưng hãy nhớ lấy, Phương Lượng Lượng tôi cái gì cũng dám làm! Tôi sẽ khiến anh thân bại danh liệt... Anh không để tôi yên, đừng nghĩ tôi sẽ để anh sống thoải mái, quá lắm thì cùng chết chung. Hừm!”

Cơn lốc xoáy của tôi kết thúc, sắc mặt Khang Tử Huyền vẫn thản nhiên như cũ, đôi mắt đen sâu thăm thẳm không nhìn thấy đáy. So với một con nhím đầy gai như tôi, phản ứng của anh ta đúng là rất bình tĩnh.

Tôi cảm thấy rất không công bằng, trong lòng tôi bây giờ có giấm, tia lửa, lại còn có một ít mù tạt cay kinh người đang được trộn lẫn với nhau. Ngược lại anh ta vẫn rất ổn, so với Khang Tử Huyền trước đây đúng là đã biến thành người khác. Tốc độ xoay người biến thân của đàn ông đúng là khiến người khác phải lú lẫm, trong vô thức tôi cảm thấy rất chán nản.

“Nói xong rồi hả?” Anh ta lạnh nhạt hỏi.

Tôi ức chế quay lưng về phía anh ta mĩa mai: “Làm gì có, tôi còn một đồng lời chúc phúc vẫn chưa kịp tặng Khang đại thiếu gia nữa kia!”

“Tốt nhất anh nên làm việc thiện tích chút công đức, mới có thể tìm được nhân duyên tốt. Nếu không, dù anh có bày tiệc xem mặt to hơn nữa cũng phí công thôi.”

Tôi quay người định đi, không ngờ bị một đôi tay to lớn kéo mạnh vào trong lòng. Khang Tử Huyền vòng tay ôm lấy tôi, cuốn tôi chìm trong hơi thở của anh ta. Tôi hốt hoảng, cổ giãy giụa: “Này, họ Khang kia, anh định làm gì?”

Lúc này, khuôn mặt tuấn tú của Khang Tử Huyền hiện rõ trước mắt tôi, sau lưng anh ta là cả một khoảng trời đêm ngập tràn những nốt nhạc bay bổng, nhưng lại khiến con người ta không có tâm trạng để thưởng thức. Khang Tử Huyền cúi đầu cười nói: “Tôi chẳng muốn làm gì, mặc dù tôi thích hoa hồng có gai. Nhưng bây giờ tôi hi vọng em thu lại toàn bộ gai của mình để nghe kỹ lời tôi nói!”

“Này...” Tôi vẫn không chịu yên lặng.

“Suýt!” Ngón tay mang theo cả hơi ấm của anh ta chạm vào môi tôi. Vì sự tiếp xúc kỳ lạ đó, tôi mở to mắt lặng im.

Anh ta hài lòng mỉm cười: “Như thế mới ngoan!”

“Tôi phải thanh minh một chút, sự xuất hiện của Martin không liên quan gì đến tôi. Tất cả mọi chuyện tối nay đều bất ngờ với tôi.” Anh ta dừng lại, đôi mắt sâu thăm thẳm nghiêm túc nhìn tôi: “Và sự xuất hiện của em là bất ngờ nhất trong những điều bất ngờ. Em xem, bây giờ em giống như một chú mèo con đang giờ nhanh giương vuốt. Tôi nghĩ tôi không cần tìm Martin đến để tạo thêm phiền phức cho chính mình nữa.”

Tôi vừa định mở miệng đáp trả, anh ta lại dứt khoát đặt ngón tay lên môi tôi “suýt” một tiếng.

“Tối nay em đã nói nhiều quá rồi, chỉ bằng để tôi nói!”

“Nếu tôi nói tất cả mọi thứ tối nay đều do người lớn sắp đặt, tôi hoàn toàn không hề hay biết, em có tin không?”

Tôi lắc đầu ngay lập tức. Anh ta cười thất vọng, nhưng nụ cười ấy khiến tôi choáng váng, cảm thấy Khang Tử Huyền lại xuất chiêu mỹ nam kế. Nụ cười vừa tắt, gương mặt anh ta hiện lên vẻ khổ não: “Em xem, tôi thực sự rất phiền lòng. Em đã không tin tôi, bây giờ lại có thêm cậu nhóc Đông Tử, tôi càng cảm thấy rắc rối.”

Tôi thở phì phì nhìn anh ta, bất giác mềm lòng. Tôi vừa định tự trách hành vi nhu nhược của bản thân, miệng anh ta lại nhếch lên thành một nụ cười. Mỗi lần anh ta cười như vậy là tôi biết, người đàn ông này có ý đồ xấu. Anh ta nhíu mày hỏi: “Phương Lượng Lượng, tôi đi xem mặt, không phải là em ghen đấy chứ?”

Tôi giật thót, kiên quyết lắc đầu. Tôi muốn dập tắt trí tưởng bở của anh ta.

Khang Tử Huyền trầm tư gật gật đầu rồi đột nhiên nói rất nghiêm túc. “Nếu em thừa nhận mình đang ghen thì tôi nhận lời giúp Đông Tử.”

Miếng môi anh ta vừa ném ra khiến ý chí của tôi lung lạc dữ dội, tôi đứng ngây ra đó do dự rất lâu. Chỉ cần thừa nhận, chỉ cần thừa nhận... Đông Tử sẽ an toàn không phải lo lắng nữa. Nhưng khuôn mặt xấu xa của gã đàn ông này thật sự rất đáng ghét, có thể khiến cho người ta phải giận sôi lên. Tôi ngược nhìn lên trời một lát rồi mới gượng gạo gật đầu.

“Em yêu à, ở Ấn Độ, gậy đầu có nghĩa là “No”. Vì vậy, ý em là “Yes” hay là “No”, tôi không rõ lắm.”

Cái mặt muốn ăn đòn của Khang Tử Huyền mỉm cười giả ngốc ghêch.

Tôi then quá hóa giận, đỏ mặt đẩy anh ta ra, quát âm lên: “Mẹ kiếp, tôi ghen, được chưa?”

Tôi giận dữ chỉ vào anh ta: “Mẹ kiếp, người đi xem mặt trước rõ ràng là anh. Thế mà được đăng chân lên đăng đầu, anh lại bức ép tôi. Tôi... tôi, coi như Phương Lượng Lượng tôi đen đui tám kiếp!”

Tôi dậm chân mở cửa đi ra, không ngờ vừa bước ra ngoài đã nhìn thấy một người phụ nữ lớn tuổi ở hành lang. Bà cụ mặt mũi uy nghiêm đó đang chậm chậm đi về phía tôi.

Ngay lập tức tôi cảm thấy tôi thật sự đen đui cả tám kiếp.

Khi tôi đang muốn đào một cái lỗ để chui xuống, bà ta đã đứng ngay trước mặt. Bây giờ thì hay rồi, tôi cúi đầu không được, ngẩng đầu cũng không xong, chỉ có thể sợ hãi nhìn người phụ nữ đang mỉm cười để mền trước mặt tôi. Bà ta cười tươi đến mức khắp người tôi nổi da gà.

Bà ta cười nhưng đôi mắt đang chăm chú ấy lại ẩn chứa những suy đoán sắc bén. Dừng chân suy nghĩ cũng biết, đôi mắt sáng ấy đã thấy qua rất nhiều những điều viển vông và hiểu rõ góc tối trong lòng con người. Theo năm tháng, những hiểu biết ấy biến thành lò luyện đan khiến bà ta luyện được hỏa nhãn kim tinh. Liệu lần này tôi có thể thuận lợi qua mặt bà ta không?

Vạn Thái quân mỉm cười nói: “Cô bé, có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi đúng không?”

Tôi gậy đầu không được mà lắc đầu cũng không xong. Vừa rồi gào thét bước ra khỏi cửa, không biết bà ta có nghe thấy không. Người tôi giống như bị một cao nhân nào đó điểm huyết ấy, cứng ngắc không cử động gì được.

Tôi nghĩ, nếu lại giả vờ không biết, liệu có bị nghi ngờ là không tôn trọng bậc bề trên không? Nhưng nếu không làm vậy mà nói thẳng là quen thân cháu ngoại toàn thân dát vàng của bà ta, thì không khác gì tôi tự vả vào mặt mình. Đến lúc đó, trong mắt bà ta tôi chính là một con gà mái muốn bay vào cửa nhà giàu, là người phụ nữ dễ dãi dung tục theo đến tận nhà để làm hỏng chuyện xem mặt tốt đẹp của anh ta. Hình tượng của tôi đúng là một đứa con gái hám tiền trong phim truyền hình, ai ai cũng có thể hô đánh hô giết. Không muốn bị rơi vào kết cục như vậy, tôi úp úp mở mở phủ nhận: “Không, không có ạ. Bà ơi, mình đã từng gặp nhau rồi ạ?”

Bà ta làm như không nghe thấy, chỉ mỉm cười nói: “Lần này cháu lại đi nhầm đến chỗ nào thế?”

Nghe giọng điệu châm chọc ấy, tôi toát mồ hôi lạnh, đành cười vụng về xin lỗi như một con ngốc: “Đúng ạ, bà giỏi quá! Cháu... cháu đang tìm nhà vệ sinh.”

Tôi chỉ chỉ cửa thư phòng sau lưng: “Cháu đi nhầm, không cần thận vào thư phòng nhà bà rồi, ha ha ha.”

“Cô bé còn nhỏ tuổi mà hay chạy nhầm chỗ, trí nhớ còn không bằng bà già này.” Vạn Thái quân vẫn cười, nụ cười khiến người khác toát mồ hôi lạnh: “Cô bé tên gì?”

Trong lòng tôi run run: Chết rồi, đến phần điều tra hộ khẩu rồi!

Sau khi điều tra ngọn nguồn gốc rễ của tôi, thế nào bà ta cũng sẽ ném cho tám chi phiếu. Tôi tò mò không biết bà ta sẽ ném tờ giấy mệnh giá bao nhiêu...

Lúc tôi đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, Khang Tử Huyền bước ra sau từ cánh cửa. Như gặp được vị cứu tinh, tôi vội quay lại nhìn, suýt chút nữa thì xúc động đến mức tim nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng tôi có thể diễn kịch để chuồn rồi. Không thể trách tôi không tôn trọng người lớn tuổi, thực ra cái uy của bà ngoại Khang Tử Huyền quá lớn. Đứng đối mặt với bà ta thì tim đập nhanh, cảm thấy rất kích động. Cái tên Vạn Thái quân của bà ta không phải tự nhiên mà có. Sự thật là cảm giác bức bách vô hình trong lời nói của bà ta gây áp lực lớn với tôi.

Nhìn người đàn ông sau lưng, tôi giả vờ nghiêng đầu suy nghĩ rồi vỗ trán như đột nhiên hiểu ra: “Ô, chẳng trách bà nói chúng ta đã từng gặp mặt!” Tôi ngốc ghêch cười ha ha: “Đúng rồi, chúng ta đã từng gặp nhau rồi. Đúng là có duyên quá!”

Khi nói đến hai chữ “có duyên”, trong lòng tôi đang rỉ máu. Còn hai bà cháu Khang Tử Huyền án binh bất động nhìn tôi diễn trò. Tôi cảm thấy nụ cười của mình cứng đờ rồi. Tôi ngượng ngùng chỉ Khang Tử Huyền, cười hì hì cho qua chuyện: “Hi hi, chẳng trách vừa rồi khi cháu nhìn chú này thấy rất quen! Thì ra đã gặp một lần, ha ha ha.”

Bà ngoại Khang Tử Huyền chăm chú nhìn tôi bằng ánh mắt rất khó hiểu, sau đó cười thân thiết gật đầu. Khang Tử Huyền cũng không có ý giải vây, tôi toát mồ hôi lạnh.

Tôi hoảng loạn đến mức mở miệng bịa chuyện: “À, bà và chú đây có quan hệ thân thích sao? Chú đây đẹp trai thật, à, chắc chắn là bắt nguồn từ gen của bà rồi!”

Tôi giơ ngón tay cái lên nịnh bợ: “Gen của bà đúng là loại cao cấp! Chú đẹp trai phong độ, chắc chắn lúc còn trẻ bà cũng là một đại mỹ nhân...”

“Tài nịnh nọt khá đấy!” Bà ta nói nhỏ rồi nhẹ nhàng hỏi: “Cô bé tên gì?”

Nghe thấy câu hỏi này, một loạt những câu nịnh hót của tôi đều tắc nghẹn trong bụng. Lần đầu tiên gặp mặt lúc ở quán bar, Khang Tử Huyền cũng truy hỏi tên tôi như vậy. Giờ nhớ lại mới thấy khẩu khí của hai bà cháu họ đúng là y như nhau. Nhưng không thể lấy cái tên giả Hồ Ưu Ni ra lừa gạt bà ta được, vì đằng sau có đôi mắt chim ưng đang nhìn chằm chằm vào tôi đây.

Nghe tôi tán dương, Khang Tử Huyền có lẽ đã cười vỡ cả bụng. Anh ta giả vờ đằng hắng sau lưng làm tôi hoang mang, chỉ còn cách ôm bụng: “Bà ơi, cháu muốn vào toilet một chút. Cháu xin phép đi trước ạ. Tạm biệt bà!”

Bà ta gật đầu mỉm cười với tôi nói: “Chắc chắn chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi, cô bé đi lạc à!”

Lời nói này như bùa chú của phù thủy quần lấy tôi, tôi sợ hãi liếc nhìn Vạn Thái quân rồi ôm đầu đi như chạy. Tôi vừa đi được hai bước, bà ta lại thản nhiên nói: “Hãy nhớ lấy, trẻ con nói dối nhiều sẽ dụ sói đến đấy!”

Trong lòng tôi thầm nghĩ: Đúng vậy, bà cháu nhà bà không phải đều là sói cả sao? Còn là loài sói đặc biệt hiểu chiến nữa.

Tôi nghe thấy tiếng Khang Tử Huyền bình tĩnh bổ sung ở phía sau: “Bà à, cô ấy không còn nhỏ nữa đâu.”

Chạy như bay xuống tầng, tôi tự nhủ sẽ không bao giờ đến hang sói này nữa. Tôi nhìn về phía bàn ăn trải khăn trắng muốt. Tạ ơn trời đất, Đặng Lũng đã mất hút rồi, còn lại Đông Tử đang cầm chiếc đĩa đồ dẫn đứng một mình, nhìn xa xăm, như một ngọn tre đứng đưa trong gió đêm, yếu ớt đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió núi thổi bay.

Nói thật, tôi luôn cảm thấy tên nhóc Đông Tử này hơi không bình thường. Mặc dù là đàn ông con trai, lại theo nghiệp cảnh sát nhưng tôi vẫn phải nói rằng cậu ta không đủ nam tính.

Tên nhóc này có hai bà chị gái, có lẽ vì vậy mà cậu ta bị nhiễm chút nữ tính, đặc biệt là đôi mắt đen kia. Có lần bị bụi bay vào đau đến rớm nước mắt, cậu ta nhờ tôi thổi giúp. Kết quả, tôi vừa nhìn thì tim đập thình thịch, đôi mắt ngân ngấn nước của tên nhóc này đúng là có nét giống con gái thật!

Tôi vẫn không hiểu tên nhóc này rốt cuộc là “thẳng” hay “cong”, hay là đang đi trên đường cong. Không xác định được như vậy là vì có lần cậu ta nói nhỏ với tôi về câu chuyện rất giật gân. Tôi vẫn nhớ thái độ của cậu ta lúc đó rất hoang mang. Cậu ta nói: “Sư tỷ, em... bạn cùng phòng của em, có... Cái này... Cảm thấy hơi thích cậu ta. Em vẫn mơ thấy cậu ta, sau đó em chuyển ra ngoài ở, bây giờ thỉnh thoảng em vẫn mơ thấy cậu ta...”

Tôi nhớ lần đầu nghe thấy tâm sự mơ hồ của Đông Tử, thái độ của tôi giống như đang nuốt một con ếch sống vậy, hoàn toàn không biết nên nói cái gì. Có người muốn cong mà cong không được nên tự giày vò chính mình, người ngoài như tôi có thể khuyên được gì? Chẳng lẽ nói: “Đông Tử, chúc mừng cậu nhé! Cuối cùng cậu đã phát hiện ra rồi, đúng là việc tốt!” Hay là nói: “Đông Tử à, cái gọi là tình nhân trong mộng chỉ là ảo giác thôi, vì hương hỏa của nhà cậu, cả đời cậu phải đứng thẳng như ngọn tre. Chị sẽ phát động quần chúng giới thiệu đối tượng cho cậu. Nhanh chóng lấy vợ rồi sinh con, đừng nghĩ lung tung nữa!”

Thật sự tôi cảm thấy nói gì cũng sai, mình là chủ của bản thân mình, người khác không có quyền chỉ trở tay chân đóng vai Thượng đế. Đông Tử cũng có cuộc sống và tình yêu mà cậu ấy muốn. Còn về việc tình yêu của cậu ta dành cho đàn ông hay phụ nữ, tôi nghĩ điều này cuối cùng phải do cậu ta quyết định.

Một đời người, niềm vui thì ít, đau khổ lại rất nhiều. Vì cái gọi là đạo đức xã hội mà từ bỏ thứ mình thật sự mong muốn, tôi nghĩ, đúng là rất tàn nhẫn!

Đông Tử là gay nhưng luôn nhất gan, có thể do quen sống trong cái kén của khuôn khổ định kiến. Nếu là như vậy, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cậu ta, nhưng một khi cậu ta quyết định phá kén chui ra để cất lên tiếng nói của bản thân, tôi cũng giơ hai tay lên ủng hộ.

Không biết ở nhà xảy ra chuyện gì mà Giang Ly vẫn chưa quay lại. Trong lòng mừng thầm, tôi bước đến bên đánh động Đông Tử. Cậu ta quay đầu bối rối nhìn tôi, ánh mắt tỏ ra sợ hãi: “Sư tỷ...”

Tôi giơ tay ngăn cậu ta đang chực mếu máo, đây không phải nơi thích hợp. Tôi liếc nhìn vài người trên bãi cỏ, thấy cái tên mặt người dạ thú Đặng Lũng đang nghiêng đầu nhìn tỏ vẻ rất đắc ý, dường như còn có mấy phần khiêu khích. Tôi nhíu mày đón ánh mắt hằn ta, coi như nhận lời nghênh chiến. Tôi nói nhỏ với Đông Tử: “Được rồi, cũng không thể trách cậu được. Có người đặt bẫy chờ cậu nhảy vào, tên ngốc như cậu không thua mới là lạ! Hẳn ta đợi cậu chơi thua rồi tìm hấn, hừm, cái trò lừa đảo kém cỏi này...”

“Tên họ Khang đó đã cho tôi một ân huệ, tạm thời tôi vẫn có thể bảo vệ an toàn cho cậu. Tự cậu phải sáng mắt ra, trốn được thì trốn, tránh được thì tránh. Đợi tên họ Đặng ấy tìm được món hàng mới, tự nhiên cậu sẽ thoát thân.”

Đông Tử bình tĩnh lại rồi nặng nề gật đầu. Tôi quay lưng với đám đông tiếp tục nói: “Cậu lấy lại tinh thần đi, chuyện riêng đặt sang một bên, chuyện chính không thể trì hoãn thêm! Theo kế hoạch cũ mà làm, nhớ chưa?”

Đông Tử nghiêm túc gật đầu: “Nhớ rồi, thưa sư tỷ.”

“Phải thật cẩn thận! Đây không phải trò chơi.”

Tôi uể oải gắp chút thức ăn nhưng thật ra đang ngằm đưa mắt quan sát động tĩnh xung quanh, trong lòng tính toán làm sao có thể thực hiện kế hoạch mà không xảy ra sai sót. Khi nhìn thấy mẹ Giang Ly đang cười nói vui vẻ, tôi cảm thấy có chút không an tâm. Sai rồi, không phải chỉ có một chút bất an mà cực kỳ lo lắng! Người đàn bà lợi hại này không thể không đề phòng, chỉ cần bà ta nhúng một chân vào là vở kịch này sẽ phải hạ màn ngay thôi.

Tôi liếc thấy Khang Tử Huyền đã cùng bà ngoại xuất hiện ở bên cạnh cửa, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng. Tôi lập tức rút điện thoại gửi tin nhắn cho anh ta.

Tôi nhắn: Nhìn thấy người phụ nữ trung niên mặc đầm tím đứng cạnh đàn piano không? Tôi không quan tâm anh dùng cách nào, hãy giữ chân bà ta lại! Coi như tôi xin anh đấy!

Nhận được tin nhắn, Khang Tử Huyền cúi đầu cười kỳ quái. Rất nhanh sau đó tôi nhận được tin trả lời: Lấy gì trả công tôi đây?

Lúc quan trọng thế này mà gã đàn ông đáng ghét đó còn mặc cả với tôi. Anh đúng là một con đĩa hút máu, chỉ đợi có kẻ hở là chui vào hút đến giọt cuối cùng mới thôi.

Tôi sợ anh ta rồi.

Trong lòng tôi biết đây là gã đàn ông khó chơi, hơn nữa bản lĩnh chơi xấu còn hơn cả tôi. Ngoài việc cho anh ta chút mật ngọt, tôi đoán rằng những thứ khác chẳng mê hoặc nổi anh ta. Thế là tôi đành nhắm mắt gửi tin nhắn trả lời: A kiss.

Trong đầu bắt gặp nhớ lại những nụ hôn của tôi và anh ta, bàn tay ấn phím điện thoại khẽ run.

Tôi cứ nghĩ sự “hi sinh” của mình đã cực kỳ lớn lao rồi nên chăm chú theo dõi phản ứng của anh ta. Người đàn ông này đang đứng quay lưng lại với tôi và nói chuyện với người khác. Lúc tôi đang sốt ruột thì tin nhắn của anh ta gửi tới: Three.

Tôi ngây ra, miệng lại muốn chửi một tiếng, suýt chút nữa thì ngất đi vì tức giận.

Anh ta đúng là một doanh nhân, được đăng chân lên đăng đầu, chẳng trách lúc trước Lý Phóng nói anh ta kinh doanh ra giá rất tàn nhẫn, nhưng vẫn có rất nhiều người mang tiền đến nhờ cậy. Độc ác quá, thật sự quá độc ác! Trong giây lát tôi cảm thấy tương lai của mình thật mờ mịt. So với Đông Tử, tôi cũng không khá hơn được là mấy.

Đó chẳng phải là lấy tấm thân để trả nợ ân tình sao? Chẳng qua chỉ là ba nụ hôn thôi, coi như bị sói liếm đi, về nhà đánh răng kỹ một chút là được rồi. Tôi khó chịu trả lời: Được.

Đạt được mục đích, quả nhiên Khang Tử Huyền nhanh chóng hành động. Anh ta thì thâm vào tai bà ngoại một câu, sau đó hai người đi đến bên cạnh mẹ Giang Ly. Mẹ Giang Ly vui mừng quá đỗi, vội vàng tươi cười kéo cô em họ ra tiếp chuyện.

Tôi cảm thấy tôi sắp đau mắt rồi.

May là bốn người nhanh chóng đi vào trong biệt thự, mẹ Giang Ly cười rung cả người, kéo cô em họ mỉm cười đi bên cạnh Khang Tử Huyền. Tôi gấp đồ ăn lên lút nhìn sang bên đấy, Vạn Thái quân trước khi đi vào cửa còn quay lại chỗ tôi liếc nhìn đầy ẩn ý. Tôi giật mình, con tôm trong tay rơi luôn xuống bãi cỏ.

Rất nhanh sau đó, dưới ánh đèn đường mờ nhạt, một bóng người trẻ tuổi lọt vào tầm mắt của tôi và Đông Tử. Tôi và cậu ta cùng trao đổi ánh mắt, một giây sau, Đông Tử cầm lấy đĩa đồ ăn hấp tấp chạy đến. Kết quả hình như cậu ta bị cái gì đó mắc vào chân, cả người bay lên lao bổ vào tôi. Tôi hoảng hốt bước lùi lại, cuối cùng lại va vào một phụ nữ trung niên đang chọn đồ ăn ở bên cạnh. Ba người cùng kêu “á” một tiếng, lần lượt ngã chổng lên kim tự tháp, bàn ăn cũng bị đổ nghiêng ngã. Trong phút chốc, toàn bộ thức ăn đầy màu sắc tươi ngon nằm la liệt trên mặt đất. Quần áo của tôi và Đông Tử đã lấm lem dầu mỡ, trên mặt đất thậm chí còn sáng bóng như được phủ một lớp sơn dày. Còn người phụ nữ bất hạnh vì sự cố từ trên trời rơi xuống này mặt mũi nhăn nhó làm mất đi vẻ thanh lịch, nhìn như sư tử Hà Đông vậy. Đám người trên bãi cỏ được tận mắt nhìn thấy trò vui, liền ngừng cuộc trò chuyện lại để đưa mắt sang nhìn. Cả bãi cỏ trong thoáng chốc im lặng như tờ.

Người phụ nữ kia sắp nổi điên, Đông Tử nhanh chân kéo tôi dậy nói một tiếng ngắn gọn: “Chạy đi!”

Ngay lập tức, tôi bị một lực rất mạnh lôi đi. Trong lúc hỗn loạn, Đông Tử kéo tôi chạy như điên ra cổng lớn. Lúc này Giang Ly đang định bước vào, mới nhìn có lẽ đã biết tôi và Đông Tử gây ra họa. Đông Tử hét lớn với Giang Ly: “Chạy mau!”

Tôi cũng hét lên: “Giang Ly, chạy mau!”

17. Chương 17: Giang Ly, Mong Cậu Tha Thứ Cho Tôi!

Tôi và Đông Tử bỏ chạy thục mạng, Giang Ly cũng lo lắng quay người chạy theo bọn tôi. Ở phía sau, trên bãi cỏ, mấy người phụ nữ đang mắng chúng tôi không ngớt, sự nghịch ngợm của bọn tôi đã khiến đám người đó sôi sục lên. Nhưng với mấy đứa đang bỏ chạy trong gió đêm như bọn tôi, những tiếng chế giễu, mắng mỏ kia nghe cũng không rõ ràng. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình 24 tuổi rồi mà còn có bản lĩnh làm những việc oanh liệt như thế, thậm chí trong lòng còn cảm thấy vui sướng.

Lúc chạy đến cửa nhà Giang Ly, ba đứa bọn tôi đã thở hồng hộc. Tôi cúi người xuống ôm ngực thở, đột nhiên tiếng của Đông Tử vang lên trên đỉnh đầu: “Giản Mỹ Đạt, không được nhúc nhích!”

Trong lòng nghi ngờ, tôi ngẩng đầu lên kêu “A” một tiếng.

Dưới ánh trăng sáng, Đông Tử và Giang Ly hờn hờ nhìn tôi. Đông Tử vươn tay ra lắc lắc trên đầu tôi, trên tay cậu ta như có phép ảo thuật biến ra ba con tôm. Cậu ta đắc ý nói: “Ha, vừa đủ mỗi đứa một con. Giang Ly, nếm thử xem, đồ ăn có được lúc rắc rối là ngon nhất đấy!”

Giang Ly nở nụ cười “hì hì” hiếm thấy, nhận con tôm Đông Tử đưa rồi lột vỏ nhét vào miệng nếm thử. Đột nhiên cậu ta nhìn về phía tôi nói nhỏ: “Ngon thì ngon thật, nhưng hơi có mùi của tóc.”

Cậu ta quay sang tôi thẳng thắn hỏi: “Giản Mỹ Đạt, cậu chưa gội đầu mấy ngày rồi?”

Tôi liếc nhìn mái tóc bị dính nước canh hình như vẫn còn mấy giọt mỡ, bỗng nhiên cảm thấy mình thật oan uổng.

Chẳng qua tôi chỉ chưa gội đầu hai ngày thôi mà...

Tôi và Đông Tử bây giờ trông giống như mới bước ra từ thùng dầu mỡ, trên vai Đông Tử thậm chí còn dính một cái lá. Giang Ly nhú mày nói: “Mấy cậu đi vào tắm trước đi!”

Trong lòng tôi reo hò ủng hộ, tối nay tôi và Đông Tử hao tổn tâm trí cũng là để đợi lời mời này của cậu ta. Tôi đang lo lắng bố Giang Ly – Giang Viễn Long sẽ gây trở ngại, cũng may giờ này ông ta đang dựa vào sofa xem tin tức, trên tay cầm một tờ báo buổi chiều. Thấy ba đứa bọn tôi đi vào, ông ta ngạc nhiên một chút nhưng lập tức mỉm cười vui vẻ, vẻ mặt hiền hòa. Về ngoài của Giang Viễn Long rất giống người tốt, ai có thể nghĩ rằng ông ta lại đang là nghi phạm của cục cảnh sát chứ. Nhưng trên đời này không thiếu những kẻ táng tận lương tâm có vẻ ngoài tưởng như vô hại.

Tôi và Đông Tử cung kính cúi đầu chào ông ta: “Cháu chào chú ạ!”

Giang Viễn Long nhìn bọn tôi, rồi thân mật hỏi: “Hai người bạn nhỏ này làm sao vậy?”

Giang Ly liếc bọn tôi một cái rồi trả lời: “Bọn họ gây họa lớn ở nhà bà Vạn.”

Giang Viễn Long “à” một tiếng. Tôi lập tức tiếp lời, ngoan ngoãn hỏi: “Chú ơi, chú có thể cho bọn cháu mượn nhà tắm một lúc được không ạ?”

Đông Tử rất ghét mùi dầu mỡ trên người mình nên vội vàng nói: “Chú ơi, cháu xin chú đấy! Cháu khó chịu lắm rồi, cháu phải gội đầu!”

Đông Tử lẩm bẩm: “Tối nay bọn họ mời đầu bếp gì không biết, cho nhiều dầu mỡ quá đi mất. Giang Ly, gần nhà cậu có thú hoang không? Ví dụ như lợn rừng chẳng hạn... Ôi mẹ ơi, mình thấy nguy hiểm quá! Đám dầu mỡ trên người mình và Giản Mỹ Đạt... Đây rõ ràng là hai miếng “sườn non” ngon nhất mà!”

Để tạo nên hình tượng ngây thơ vô đối của bọn tôi, tôi không che giấu nụ cười chế nhạo cậu ta trước mặt Giang Viễn Long: “Ha ha, mình là sườn non, cậu là sườn heo rán.”

Đông Tử vung tay kêu lên: “Này này, bạn Giản, nói chuyện kiểu gì đấy? Mình đẹp trai thế này cơ mà, có chỗ nào giống heo hả?”

Tôi lườm cậu ta, chống nạnh quay sang giận dữ nói: “Chẳng lẽ mình nói oan cho cậu sao? Mình bị thể này là do con heo nhà cậu hại. Đồ khỉ kia, cậu gấp cái gì thế? Đã ăn lại còn chạy, đã chạy lại không biết dừng, hại mình ngã chống vó. Mất mặt chết đi được cậu có biết không hả?”

Tôi chỉ trích không ngớt. Đông Tử đóng vai kẻ gây tai họa, mấp máy môi rất muốn phản bác nhưng cuối cùng cũng đành ngoan ngoãn nhỏ giọng nói: “Mình chỉ bị vấp một cái thôi mà.”

Giang Viễn Long hiền lành nói: “Được rồi, được rồi, đi tắm là được mà! Hai đứa mau đi đi!”

Giang Ly chỉ vào cánh cửa nhỏ màu trắng ở đầu kia phòng khách lạnh lùng nói: “Ở bên kia.”

Đông Tử mừng rỡ, vừa định đi qua đó thì thấy tôi đang hung hăng lườm. Cậu ta đặt tay lên bụng, vẻ mặt khổ sở nói: “Bạn Giản, bạn để mình tắm trước được không? Mình uống nhiều quá nên bụng toàn nước, khó chịu chết mất!”

Hai tay cậu ta siết lại ra vẻ cầu xin, tôi chống nạnh nhìn cậu ta: “Ưu tiên con gái, cậu không biết sao? Cậu muốn thừa nhận cậu là nữ sinh thì cậu cứ đi trước đi. Nhưng mình nói cho cậu biết, một khi cậu đã thừa nhận thì ngày mai chuyện cậu là con gái sẽ lan khắp toàn trường đấy.”

Đông Tử méo mặt cúi gập người, một tay ôm bụng, tay còn lại khổ sở hất hất ra hiệu cho tôi tắm trước. Tôi cười sung sướng, mắt chớp chớp nhìn cậu ta nói: “Mình sẽ tắm thật lâu, cậu cứ từ từ mà chịu đựng nhé!”

Trong khi tôi và Đông Tử tranh chấp, Giang Ly vẫn đứng bên cạnh vừa xem trò vui vừa bóc quýt cho bố cậu ta. Nặng nề đi về phía cánh cửa nhỏ màu trắng, tim tôi đập thình thịch, thắm nói: Đông Tử, nhờ cậu cả đấy.

Tôi ở trong nhà tắm nhưng thật ra toàn bộ sự chú ý lại đặt hết ở bên ngoài. Lỡ tai tôi kề sát cánh cửa để theo dõi động tĩnh trong phòng khách. Tôi nghe thấy tiếng Đông Tử ở bên ngoài dậm chân: “Ồi mẹ ơi, cái cô nàng Giản Mỹ Đạt ở trong đây áp trứng khủng long à? Giang Ly, nhà cậu còn cái nhà tắm nào không?Ồi mẹ ơi, bàng quang của mình sắp vỡ ra rồi! Không xong rồi, không xong rồi...”

Không biết Giang Ly nói gì bên ngoài mà trên cầu thang lập tức vang lên tiếng bước chân rất nhanh. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng tay nắm chặt. Lúc này tim tôi đập còn nhanh hơn, vì thời gian còn lại chính là mấu chốt.

Tầng hai là không gian tuyệt đối riêng tư của người nhà họ Giang. Tôi tin chắc bất kỳ ai cũng không để một người lạ xâm nhập vào nơi ở riêng của mình.

Tôi hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt bướng bỉnh lem luốc trong gương của mình. Tôi chậm rãi lấy bánh xà phòng trên khay, cẩn thận đặt nó trên sàn gạch ướt, sau đó đạp một chân lên, còn chân kia nhấc lên để trượt trên bánh xà phòng. Người tôi bỗng mất thăng bằng, trượt ngã xuống nền gạch như một chú bướm.

Giây phút cơ thể ngã xuống tiếp xúc “thân mật” với đất mẹ, lực hút cực đại của Trái đất làm đầu óc tôi choáng váng vài giây. Theo bản năng, tôi kêu lên một tiếng thê thảm, cảm giác nóng ran khắp lưng dồn dập lao đến. Tôi ngã cú này đúng là đau đến mức nhe cả răng!

Tiếng kêu thảm thiết của tôi quả nhiên đã gây ảnh hưởng không nhỏ tới những người bên ngoài. Giang Viễn Long lo lắng cuống lên hỏi: “Cô bé, cháu làm sao vậy?”

Tôi kêu “ui da” hai tiếng, không vội giải thích.

Gần như cùng lúc, từ trên tầng truyền đến tiếng cộp cộp, sau đó rất nhanh, câu hỏi đầy quan tâm của Giang Ly vang lên: “Ba, bạn ấy làm sao vậy?”

Giang Viễn Long nói: “Ba không rõ, nghe tiếng thì có lẽ là bị ngã.”

Giang Ly gõ cửa rầm rầm, âm thanh khản trương dồn dập, giọng nói gần gũi hơn hẳn ngày thường: “Này, Giản Mỹ Đạt, cậu làm sao vậy?”

“Ui da, ui da...”

Tôi khẽ cắn môi, chịu đựng cái lưng đau ngời dậy, phát hiện mông cũng đau. Tôi giả bộ yếu ớt nói: “Mình... không sao, mình bị ngã một cái. Ui da, đau chết mất!”

“Không sao thật chứ?” Giang Ly ở ngoài kêu lên. “Cậu có cần giúp không? Đứng dậy mở cửa được không?”

Tôi ôm mông ngời dậy nói dối: “Ui da, mình đau mông quá, không đứng dậy được.”

Lúc này Giang Viễn Long ở ngoài gõ cửa: “Cháu gái, đầu có bị đập vào đâu không?”

Tôi chỉ nói chuyện cho có lệ: “Chú ơi, đầu của cháu không sao, chỉ có mông đau thôi. Ui da,... Ngày mai liệu mông của cháu có sưng vù như quả dưa hấu không?”

Tôi vừa chống tay đỡ thắt lưng vừa trả lời. Ngắc đầu nhìn lên phía tầng trên, tôi sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, không biết Đông Tử làm việc thế nào rồi. Tôi cắn rặn chịu đau để móc ra từng ấy thời gian quý giá nên chỉ cho phép cậu ta thành công chứ không được thất bại. Bỏ qua cơ hội tốt tối nay sẽ không có lần sau nữa.

Ở ngoài cửa, giọng nói của Giang Viễn Long rõ ràng đã nhẹ hơn rất nhiều, có lẽ đang nói chuyện với Giang Ly: “Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu, có lẽ cô bé sợ đau chút thôi.”

Giang Ly lại gõ cửa thêm lần nữa, sốt ruột hỏi: “Này, bây giờ cậu có thể ngồi dậy không?”

Tôi gơ tay lên hải lòng liếc nhìn khuỷu tay chảy máu do ma sát với sàn nhà và xoay người cố gắng đặt miêng xà phòng vào chỗ cũ. Tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, Đông Tử đã ở trên đó 2 phút rồi, thời gian tôi có thể kéo dài cũng không còn nhiều nữa. Tôi đáp ứng: “Mình... mình ngồi dậy được rồi, không sao đâu. Giờ mình đang thử đứng dậy. Ôi ôi, tay mình chảy máu rồi... Hôm nay đúng là xui xẻo mà...”

“Đứng dậy rồi mở cửa nhanh đi! Có chỗ nào không thoải mái thì mau đến bệnh viện!” Giang Ly thúc giục ngoài cửa.

Cứ tiếp tục kéo dài thời gian thì khó đảm bảo nhà họ Giang này không nghi ngờ. Trong lòng lo lắng không yên, tôi lặng lẽ cầu nguyện rồi đành nhăn nhó mặt mày mở cửa ra. Trời cao phù hộ, đúng lúc tôi mở cửa, trên cầu thang đã có động tĩnh. Đông Tử mặt mũi lo lắng chạy xuống, thấy bộ dạng của tôi, cậu ta lớn giọng ồn ào: “Làm sao vậy? Giản Mỹ Đạt cậu áp trứng thoi mà cũng gặp chuyện không may à? Lão tử đây thiếu chút nữa thì bị cậu dọa sợ đến mức nghẹn lại cả bụng nước tiểu đấy. Cậu có biết trên đời này khốn khổ nhất là chuyện gì không?”

Tên nhóc này cứ căng thẳng là tự nhiên nói nhiều hần, nhưng nhìn thấy sự thoải mái trong đôi mắt cậu ta thì cục đá lớn trong lòng tôi cũng rơi xuống đất. Chắc chắn cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Cuộc đời này, chuyện khốn khổ nhất là nước tiểu không chạy ra ngoài mà chảy ngược vào bên trong. Như thế đúng là sống không bằng chết!” Đông Tử đứng trước mặt bọn tôi lăm bằm, nói xong còn thêm một câu: “Con gái như mấy cậu đúng là thủy tinh.”

Dứt lời, cậu ta vẫn giả vờ giả vịt nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Ha ha, mình thấy cậu đúng là thủy tinh tốt đấy! Ngã thế nào hả? À, hôm nay ngã hai lần rồi, ngã thêm lần nữa thì đúng là có số đại cát đại lợi đấy, ha ha...”

Giang Ly lạnh lùng nhìn cậu ta. Giang Viễn Long cười tủm tỉm, có lẽ cũng cảm thấy tên nhóc này thú vị. Chỉ có tôi là chán nản, nghiêng răng nghiêng lợi dõi theo cậu ta. Tên nhóc này động tác rất nhanh nhẹn linh hoạt, mới có mấy phút mà cậu ta đã rửa mặt sạch sẽ, ít nhất cũng không thấy văng dầu nữa. Tóc cậu ta ướt sũng, có lẽ dùng vòi hoa sen xả qua.

Tôi giả vờ nổi điên chỉ tay vào cậu ta, hỏn hển nói: “Cậu... cậu mới phải “đại cát đại lợi” ấy. Cậu đúng là đồ đáng ghét!”

Giang Ly đứng bên cạnh tôi cũng lên tiếng dạy dỗ Đông Tử: “Bạn ấy vừa bị ngã, cậu nói chuyện cẩn thận một chút!”

Nghe thấy vậy, Đông Tử hơi ngượng nên chuyển sang giọng ngọt xớt, mặt mũi cũng nghiêm túc hơn một chút. Cậu ta ngốc nghếch vò mái tóc ướt: “Mình... mình chỉ nói đùa thôi mà, ha ha...”

Tôi đỡ cái thất lưng phải chịu thương tích nặng nhất để cúi người xin lỗi Giang Viễn Long: “Xin lỗi chú, tôi này làm phiền chú và Giang Ly rồi, cháu về đây ạ.”

Vẫn giữ ánh mắt khoan dung, Giang Viễn Long gật gật đầu và vỗ vai tôi: “Cô bé, tốt nhất cháu vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra đi!”

“Cháu không sao đâu ạ. Chú không biết đấy thôi, cháu rất hâm mộ vòng ba vừa lớn lại vừa cong của mấy cô gái nước ngoài. Ngã như thế này, dù mông không cong được nhưng chắc chắn có thể to lớn. Cháu cảm thấy vui đấy ạ.”

Tôi đeo cặp khập khiễng đi ra cửa. Giang Ly nói với theo: “Để mình tiễn cậu!”

Đông Tử cũng đi giày đeo ba lô rồi nói xen vào: “Ha ha, Giang Ly, cậu khách sáo cái gì chứ, không phải tiễn bọn mình đâu! Chỗ này chỉ có bọn mình đánh người thôi, mấy người giàu có làm sao đánh được bọn mình? Ha ha...”

Giang Ly thản nhiên liếc xéo cậu ta một cái, mấp máy môi: “Tôi không tiễn cậu.”

Giang Ly tiễn bọn tôi đến con đường ở cổng biệt thự rồi gọi xe taxi. Trước khi đi, tôi và Đông Tử chân thành xin lỗi cậu ta về những việc xảy ra tối nay. Đông Tử liên tục nói lần khác sẽ mời cơm, tôi cũng cười hì hì nói muốn mời cậu ta đi ăn vặt. Giang Ly vô tư đồng ý, không nhiệt tình mà cũng không lạnh nhạt, thái độ già dặn không phù hợp với độ tuổi thiếu niên của mình.

Gió đêm trong khu này mang hương thơm nhẹ nhàng, tâm trạng vui vẻ của tôi đột nhiên biến mất không một dấu vết vì sự chân thành trên khuôn mặt của chàng trai trước mắt. Từ tận đáy lòng tôi cảm giác mang tên “áy náy” đang trở dậy, trong nháy mắt xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ của tôi. Tôi không thể cười nổi. Đột nhiên tôi sợ sự giả dối của mình sẽ lây nhiễm sang vẻ mặt trong sáng của cậu ta. Tôi bỗng muốn cả đời này tôi và cậu ta đừng gặp lại nhau nữa. Tôi cảm thấy bản thân mình thật bẩn thỉu, không gì có thể rửa sạch được tội lỗi của sự dối trá.

Trước khi lên xe, tôi quay lại nhìn Giang Ly. Gió thổi làm rối tung mái tóc đen của cậu thanh niên ấy, một góc trên khuôn mặt cậu ta ẩn trong bóng tối. Cậu ta đút tay vào túi quần, dáng vẻ vẫn lạnh lùng thản nhiên. Trong lòng tôi lặng lẽ nói với cậu ta: Giang Ly, mong cậu tha thứ cho tôi! Nếu không được, cũng mong cậu biết rằng, thế giới của người trưởng thành luôn có nhiều điều bất đắc dĩ. Tôi không hi vọng được tha thứ nhưng xin cậu hãy hiểu cho tôi!

Taxi bắt đầu chạy, bóng của những hàng cây xanh nặng nề xẹt qua ô cửa. Đông Tử ngồi ở ghế trước, chúng tôi im lặng một lúc rồi mới nói chuyện với nhau.

“Làm xong rồi hả?”

“Vâng. Nhờ sư tỷ kéo dài thời gian cho em. Chị không sao chứ?”

“Không sao. Làm xong là tốt rồi.”

Chỉ có vài câu như thế trước khi tôi và Đông Tử xuống xe. Trải qua một buổi tối căng thẳng, dường như tất cả sức lực đều để lại ở nơi vừa ra đi. Sau khi thành công đến, con người ta thường có cảm giác thật sự mệt mỏi.

Có lẽ là trong lòng mệt mỏi thì đúng hơn.

Trong một thoáng, nghĩ tới ánh mắt tin tưởng của Giang Ly, tôi cảm thấy niềm tin mà mình vẫn kiên trì ủng hộ đã sụp đổ hoàn toàn. Đột nhiên tôi không nhận ra chính mình nữa.

Trước kia tôi vẫn cho rằng mình là người tốt, nhưng giờ phút này tôi bắt đầu nghi ngờ.

Tôi thật sự không biết lão Tôn đã mất kia làm sao có thể kiên trì mấy chục năm như vậy, ông ta có thấy mệt không? Ông ta có những lúc cảm thấy lương tâm cắn rứt, chịu đựng giày vò như thế này không?

Lúc này Đông Tử có lẽ cũng có cùng suy nghĩ với tôi, cậu ta rầu rĩ hỏi: “Sư tỷ, chúng ta làm như vậy có đúng không? Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

Cậu ta nhìn lên bầu trời đêm thở dài nặng nề: “Nó thật sự coi bọn mình là bạn.”

Lòng tôi nặng trĩu. Tiếng cười nói của người đi bên cạnh không gây ảnh hưởng tới tôi, tôi lặng lẽ đi con đường của chính mình, không còn sức nói nổi một câu. Những cảm xúc chân thật trong lòng không nói ra được nên tôi im lặng.

Tôi và Đông Tử vẫy tay tạm biệt. Tôi dặn cậu ta phải thật cẩn thận, có vấn đề gì phải gọi điện cho tôi ngay. Thật ra tôi biết dặn dò như vậy cũng phí công, ai biết được Đặng Lũng sẽ giở trò gì. Người muốn làm chuyện xấu thì rất khó đề phòng. Tâm trạng của Đông Tử cũng buồn bực nên tạm thời mặc kệ rắc rối của bản thân, cúi đầu vẫy tay tạm biệt tôi.

Tâm trạng cô đơn, tôi gửi tin nhắn cho lão Đàm báo nhiệm vụ đã hoàn thành. Sau đó tôi một mình lang thang trên đường giữa đêm khuya, nhớ đến một bài hát cũ “Người về thành phố trong đêm” vẫn thường làm người ta bồi hồi.

Giọng người ca sĩ ấy trầm bổng du dương hát lên cảm giác cô đơn gặm nhấm tâm hồn con người, làm hao mòn mọi lý trí của người ta và chỉ thuộc về đêm đen.

Tôi cô đơn quá!

Tôi nhớ lần trước lang thang đi bộ trên đường như thế này là cùng người đàn ông kia, ngẩng sao ngẩng trăng, còn có cả mưa phùn lất phất. Đêm nay, sao trốn đi hết, cũng không thấy bóng dáng trăng đâu, chỉ có gió đêm nhẹ nhàng lướt qua mái tóc. Tôi vươn tay ra, không chạm được bất cứ vật gì.

Đột nhiên tôi có suy nghĩ, nếu lúc này có anh ta ở bên cạnh thì tốt biết mấy.

Đi được một lúc, tôi mua ly nước chanh, vừa định gọi xe về chỗ Phi Ca thì chuông điện thoại vang lên. Tôi nghĩ Phi Ca gọi nhưng nhìn kỹ hóa ra là Khang Tử Huyền. Trong bóng đêm nhìn dây số ấy, bông hoa có tên “cô đơn” trong lòng tôi đột nhiên lụi tàn, khóe miệng tôi không kìm được khẽ mỉm cười.

“Alô!”

“Ồ đâu vậy?”

“Để làm gì?”

“Tôi nghĩ em biết.”

“Khụ, tôi không biết...”

“Sao? Bệnh mất trí nhớ của em đúng là vẫn chưa khỏi hẳn. Nhưng em yên tâm, tôi vẫn lưu tin nhắn!”

“Tôi... tôi muốn đi ngủ.”

“Ngủ trên đường sao? Tôi nghe thấy tiếng ô tô.”

Tôi nghĩ ngợi, cuối cùng quyết định không làm trái lương tâm nữa. Tôi nói rất nghiêm túc: “Tôi đang ở quảng trường Lạc Bách. Anh qua đây đi, tôi đợi anh!”

“Được, ngoan ngoãn đứng đó đi, tôi đến nhanh thôi!”

Tôi cúp máy, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, phát hiện một quầng sáng không biết từ khi nào đã lộ ra trong đám mây. Nhìn ngẩng cảnh trời đêm, chớp mắt thêm mấy cái, bỗng nhiên tôi có ảo giác mình đang đứng dưới một bầu trời đầy sao. Tôi cảm thấy mình không còn cô đơn nữa.

Lúc Khang Tử Huyền đến, tôi đang ngồi ở một góc sáng của quảng trường vừa ăn kem vừa nhàn nhã nhìn mấy cậu thanh niên chơi lướt ván. Quảng trường khá đông người, một cậu nhóc đang xoay qua xoay lại ván trượt rất điệu nghệ, đôi lúc bay lên cao rồi hạ xuống nhẹ nhàng như gió. Bọn bè reo hò, vỗ tay khen ngợi cậu ta.

Khang Tử Huyền đi đến trước mặt tôi, tôi chỉ ngẩng đầu nhìn anh ta một cái rồi tiếp tục thưởng thức màn biểu diễn đặc sắc phía xa. Trên quảng trường rộng lớn, hai chúng tôi kẻ đứng người ngồi, không hề ăn nhập với sự ồn ào nhộn nhịp phía bên kia.

Một đêm kì lạ. Chúng tôi chỉ lặng lẽ đứng một bên làm người xem và tôi không thể không thừa nhận, cảm giác có người bên cạnh làm bạn thật sự rất tốt. Cảm giác ấy ngọt ngào như cây kem sô cô la trong tay mà ta không nỡ ăn hết.

Đưa miếng kem cuối cùng vào miệng, tôi phui tay định đứng lên, nhưng có lẽ do ngồi lâu tê chân nên nhất thời không đứng dậy được.

“Này, kéo tôi một chút!” Tôi vươn tay sang người bên cạnh nhờ giúp đỡ.

Bàn tay to lớn của Khang Tử Huyền kéo tôi dậy. Bị bàn tay dính dính của tôi chạm vào, anh ta cũng không hề nhăn mặt. Tôi đứng dậy vừa định vỗ đôi chân tê rần của mình, thì anh ta đã kéo tay tôi, lấy khăn trong túi ra chậm rãi lau tay cho tôi như chăm sóc một đứa trẻ.

Trời đêm lấp lánh ánh sao, tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt của người đàn ông đang cúi đầu cẩn thận lau từng ngón tay mình. Tôi cảm thấy vị sô cô la ngọt ngào trong miệng như tan ra, trong lòng bỗng thấy ấm áp kì lạ.

Tôi im lặng nhìn Khang Tử Huyền. Thấy vậy, anh ta ngẩng đầu lên dịu dàng nhìn tôi, trong mắt mang theo nét cười: “Làm sao vậy?”

Tôi nghiêng đầu hỏi lại: “Anh có biết bây giờ tôi muốn gọi anh là gì không?”

Anh ta không nói gì, ánh mắt ẩn chứa sự chờ mong.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Tôi muốn gọi anh là... ba.”

Khuôn mặt vốn đầy mong chờ của Khang Tử Huyền xịu xuống: “Muốn cũng đừng có gọi như vậy!”

Tôi giễu cợt: “Tôi nói thật đấy, đáng vẻ vừa rồi của anh rất giống một người cha.”

Khang Tử Huyền cười cười nhìn tôi, đột nhiên chìa ngón tay vào khóe miệng tôi nói: “Khóe môi em có cái gì kia!”

Tôi theo bản năng “a” một tiếng, còn anh ta xoay người nhanh như chớp, trong khi mắt tôi đang trợn tròn lên, đôi môi nồng ấm đã chạm đến khóe miệng rồi thì thắm vào tai tôi: “Vị sô cô la đậu phộng.”

“Anh... anh... Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, sao anh dám...” Tay tôi run run chỉ vào khuôn mặt đắc thắng của anh ta, vừa ngưỡng ngừng vừa sợ hãi nhìn xung quanh. Hình như không có ai chú ý đến chúng tôi.

Khang Tử Huyền nhíu mày: “Bây giờ còn muốn gọi ba nữa không?”

Tôi lắc đầu liên tục, tức giận hét lớn: “Ba cái gì mà ba, còn không bằng loài cầm thú!”

Anh ta gật đầu, rồi đột nhiên cười cười ghé sát tay tôi thì thào: “Đa tạ quá khen!”

Tôi đỏ mặt lên, giận dữ lườm anh ta một cái rồi xoay người đi không nhìn anh ta. Tôi ử rử nói nốt một câu với vẻ thiếu tự tin. “Đã giao hẹn rồi đấy. Đây là một trong ba cái đấy nhé!”

Khang Tử Huyền kéo cà vạt trên cổ, hành động ấy kết hợp với mái tóc đột nhiên bị gió thổi rối tung tạo ra dáng vẻ của một tên côn đồ. Anh ta kéo tôi lại gần như xách một con gà, tay trái khoác lên vai tôi, giọng nói nhẹ nhàng như than thở: “Chà, nói thật thì tối nay tôi không có tâm trạng để hôn em.”

Tôi vốn không tình nguyện trả món nợ này, cũng không muốn nợ ân tình của anh ta nên nhận được câu trả lời bất ngờ như vậy, tôi cảm thấy trên mũi mình có một lớp bụi rơi xuống. Thật sự quá mất mặt!

Người đàn ông bên cạnh ở sát như vậy, có thể ngửi được mùi nước hoa quen thuộc trên người anh ta. Cánh tay anh ta đặt trên vai tôi giống như định bắt tôi làm con tin. Vốn dĩ tôi định quay người bỏ đi, nhưng làm như thế thì Phương Lượng Lượng tôi có vẻ chẳng phong độ chút nào! Nhẫn nhịn chịu đựng sự khó chịu trong lòng tôi vô tư “à” một tiếng.

Tôi bất giác lọc ra trong đầu những cô gái đẹp nhìn thấy tối nay, cuối cùng không nhận được hỏi nhỏ một câu: “Tối nay anh đã chọn được ai vậy?”

Lời nói buột ra khỏi miệng, tôi bỗng nhiên cần phải đầu lười. Giọng điệu khi hỏi câu này có chút ghen tị xen lẫn chút buồn phiền. Tôi chỉ có thể cúi đầu nhìn chằm chằm chân mình, thật sự muốn xé rách cái miệng không biết che giấu điều gì này.

Tiếng nói trầm thấp của Khang Tử Huyền tỏ vẻ đắc ý: “Ừ, chọn được một người. Rung động mạnh mẽ lắm.”

Nghe thấy câu trả lời ấy, trong lòng như bị đá chèn, tôi không sao thở nổi. Tôi thầm nghĩ tên lãng nhãng này vừa mới giây trước còn sàm sỡ tôi, giây sau đó đã thông báo chuyện tình cảm của anh ta rồi. Trong lòng tôi vô cùng xem thường anh ta, nhưng vẫn giả vờ thản nhiên “ồ” lên một tiếng, nói bóng nói gió: “Chúc mừng anh nhé! Mấy người đẹp tối nay tám phần đều vừa ý bà ngoại anh. Người lớn đã nhọc lòng như vậy, đúng là không mất công toi! Mau mau mời cô ấy đi chơi, uống trà cầm tay rồi tổ tình đi!” Tôi làm ra vẻ sáng khoái vỗ ngực anh ta, khí khái nói: “Ha ha, người anh em, anh được lắm!”

Khi nói chuyện, tôi lặng lẽ cúi thấp người lách mình ra khỏi cánh tay anh ta để rời rộng khoảng cách như thể mới có thể thoát mái thờ được.

Có lẽ màn biểu diễn của tôi rất mất tự nhiên, nên Khang Tử Huyền liếc nhìn tôi rồi cười nhạt: “Đã nắm tay rồi.”

Trong lời nói của anh ta ẩn chứa sự ngọt ngào của đêm hè, tôi đồng tai lên nghe, lòng thầm nghĩ: “Tốc độ nhanh thật!” Tôi quyết tâm bỏ về nhà ngủ một giấc.

Không ngờ anh ta quay đầu lại, vẻ mặt tỏ rõ sự mong chờ: “Phụ nữ bọn em thích được thổ lộ ở đâu?”

Giờ phút này mặc dù trái tim tôi đã bị axit ăn mòn nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười thật tươi. Chú ý đến vẻ mặt hiêm khi nghiêm túc của đàn ông này, tôi nghĩ tốt xấu gì cũng nên tác thành ổi nhân duyên đẹp ấy, coi như làm việc thiện. Vì thế tôi cũng nghiêm túc suy nghĩ.

Có lẽ câu hỏi này mỗi cô gái khi mơ mộng đều đã tự hỏi mình rồi. Tôi từng cùng Phi Ca thảo luận về đề tài này. Hồi đó Phi Ca cũng hay mơ mộng, cô ấy nói lúc nằm mơ đều hy vọng Phương Dịch Hằng sẽ viết lên chín trái bóng chày màu trắng: “Khương Cát Phi, anh yêu em. Lấy anh nhé!”, sau đó đặt chín trái

bóng này ở sân bóng mà cô ấy thường tập. Cuối cùng Phi Ca khoa chân múa tay sung sướng, ánh mắt mơ màng: “Lượng Lượng, nghe ngốc quá phải không? Mình vẫn tưởng tượng một ngày mình phát hiện ra mấy thứ đặc biệt đó trong đồng bóng chuyên, chăm chú nhìn kỹ lại, sau đó quay người, oa, anh ấy đã đứng ngay sau mình. Oa, giống như trong phim vậy, lấy anh ấy rồi có làm trâu ngựa mình cũng đồng ý.”

Hai năm trước Phi Ca còn có thể mơ mộng như vậy, nên giải tỏa được những tích tụ trong lòng. Hai năm nay cô ấy thực tế hơn, không đề cập đến những hy vọng gần như không có khả năng trở thành hiện thực ấy nữa. Vì thế, tôi cũng từ bỏ những mong muốn ban đầu.

Giống như phần lớn các cô gái, tôi cảm thấy ngoài mùa xuân tràn ngập màu tím của hoa oải hương ở Provence ra, vòng đu quay tràn ngập tiếng cười chính là nơi lãng mạn nhất thế giới này. Nó gần ánh trăng nên cũng gần với hạnh phúc hơn. Nếu tỏ tình ở đó sẽ nhận được lời chúc phúc của bầu trời.

Đôi khi tôi nỗ lực nhưng không đạt được kết quả. Tôi nhớ đến lần Phó Thần thổ lộ với tôi ở một quán cà phê khuất tầm nhìn, thậm chí bên trong có một đôi tình nhân đang cãi nhau. Tôi cảm thấy tôi và anh ta kết thúc vì không có một khởi đầu tốt đẹp.

Chân vẽ vòng tròn trên mặt đất, tôi rầu rĩ nhỏ giọng nói: “Ngồi trên đu quay khổng lồ cũng không tệ đâu.”

Giọng nói buồn bã của tôi bay vào trong gió, người đàn ông bên cạnh sau khi nghe đã “à” một tiếng rồi trịnh trọng nói: “Cảm ơn!”

Trái tim tôi bỗng dưng tụt xuống hố sâu.

Tối nay Khang Tử Huyền tiễn tôi về nhà. Yên lặng ngồi trên xe buồn chán ngắm phong cảnh bên ngoài, tôi nhớ đến việc đã lừa dối một đứa trẻ, tự tay phá hủy niềm tin của cậu ta với tôi, trong lòng cảm thấy không thể bình tĩnh tiếp được nữa.

Không nhận được, tôi hỏi người đàn ông bên cạnh: “Tôi hỏi cái này, anh đã từng làm việc gì mà biết là không đúng nhưng không thể không làm chưa?”

Khang Tử Huyền dừng xe trước đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn tôi nói: “Là con người thì ai cũng từng làm một vài việc như vậy.”

Tôi nổi hứng tiếp tục gắng hỏi: “Ồ, anh nói đi, anh đã làm chuyện gì?”

Anh ta mỉm cười lắc đầu: “Không có gì hay đáng để kể cả.”

Tôi không chịu từ bỏ: “Nói đi, anh nói đi... Tối nay tôi đã làm một chuyện xấu nên tâm trạng rất tệ. Anh nói cái gì đó để một kẻ xấu xa như tôi tự an ủi mình đi!”

Như nhìn thấy một chú chó đang vẫy đuôi mừng chủ, Khang Tử Huyền cười nhạo một chút rồi trấn an tôi: “Đồ nhóc con chưa lớn!”

Tôi cười ngốc nghếch: “Chú, kể chuyện cho cháu nghe đi!”

Khang Tử Huyền lại mỉm cười nhìn tôi vô cùng dịu dàng. Đến khi đèn xanh sáng lên, những chiếc ô tô phía sau bấm còi inh ỏi, anh ta mới dời mắt đi nơi khác. Mặt tôi không biết từ lúc nào đã nóng ran lên. Tôi lại hồ đồ rồi, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Tôi sinh ra ở Mỹ, nhưng bà ngoại tôi đã thuyết phục bố mẹ để tôi học hành trong nước, khi lên trung học tôi mới lại chuyển trường về Mỹ... Khả năng thích ứng của tôi không đến nỗi tệ, nên thay đổi hoàn cảnh sống đối với tôi cũng không phải chuyện khó khăn. Tôi nhanh chóng đam mê môn bóng bầu dục, rất muốn gia nhập đội bóng của trường. Lúc ấy, huấn luyện viên là một người đàn ông to lớn tên Bob.” Khang Tử Huyền quay lại nhìn tôi cười cười: “Ông ta không cho tôi cơ hội được thi tuyển.”

Tôi tò mò: “Vì sao?”

“Ông Bob ấy thật ra rất thẳng thắn, ông ta nói với tôi: Bóng bầu dục là môn vận động cần va chạm thân thể, không thích hợp với mấy kẻ châu Á được ăn no mặc ấm như bọn cậu. Mấy tên nhóc như cậu thích hợp làm khán giả vừa xem vừa uống bia hơn.”

Tôi nín thở nghiêng đầu chăm chú nhìn Khang Tử Huyền, cảm giác sắp đến trò vui rồi.

“Sau đó thì sao? Anh không phải là loại người dễ từ bỏ. Anh đã làm gì vậy?”

Khỏe miệng Khang Tử Huyền hơi nhếch lên: “Cũng không có gì. Như lời ông ta nói, tôi ngồi trên khán đài uống bia và ăn hamburger.”

Anh ta đột nhiên nghiêng đầu cười kỳ quái: “Chẳng qua là bên cạnh có một người cùng làm khán giả với tôi.”

“Ai?”

“Bob có hai cô con gái.”

Thiếu chút nữa thì nhảy ra khỏi chỗ ngồi, tôi kinh ngạc hỏi anh ta: “Trời ơi, anh dụ dỗ con gái ông ta?”

“Dụ dỗ?” Khang Tử Huyền thích thú lặp lại từ này. “Chẳng qua là tôi không cẩn thận chọn cùng một môn học với cô ấy, hơn nữa còn ngồi tương đối gần cô ấy mà thôi.”

Gà đàn ông bên cạnh làm tôi cảm thấy thật đáng sợ, nhưng thái độ cởi mở lại khiến người ta cảm thấy anh ta rất thẳng thắn. Có lẽ câu trả lời đã rất rõ ràng nhưng tôi vẫn muốn được nghe một câu trả lời khác. Chưa chịu từ bỏ ý định, tôi hỏi: “Anh chủ động theo đuổi cô ta phải không?”

“Không, em sai rồi. Tôi chỉ yên lặng lên lớp, sau khi tan học thì đến sân bóng xem bọn họ tập luyện mà thôi. Tôi không làm gì hết.”

Tôi tròn tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ: Cái kiểu không làm gì hết của anh mà còn có con mồi tự động nộp mình, để mặc thợ săn là anh xử lý mới đáng sợ nhất. Nhìn có vẻ chưa làm gì nhưng thật ra mỗi cử động đều đã ngầm chuốc thuốc mê rồi. Con gái người ta không bị anh dắt mũi mới là lạ!

Gã đàn ông này lúc học trung học đã đáng sợ như vậy, bị sỉ nhục mà vẫn yên lặng. Tính cách ấy đúng là làm cho người khác không rét mà run. Hơn nữa, nghe anh ta kể chuyện từng qua lại với người con gái khác, trong lòng tôi đúng là có chút khó chịu.

“Thỉnh thoảng tôi gặp Tracey ở cạnh sân bóng, lúc đầu là nói chuyện phiếm, rồi mỗi ngày tan học đều đợi nhau ở đó. Cho đến một ngày Bob chặn tôi lại trên đường hỏi: Chàng trai trẻ, có muốn tham gia thi tuyển không?”

Tôi mở to hai mắt: “Anh đồng ý chứ?”

Khang Tử Huyền thích thú cười, lắc đầu: “Không, lúc ấy tôi đã từ chối.”

“Vì sao?”

Tôi thấy rất khó hiểu, anh ta mất công tiếp cận con gái người ta không phải để được vào đội bóng sao?

“Vì sao à? Có lẽ là sau khi hết nhiệt tình với môn bóng bầu dục, lý trí của tôi một lần nữa chiến thắng những cảm xúc. Tôi nhận ra rằng có lẽ có cơ hội thi tuyển, tôi cũng không thể chiến thắng những người Mỹ với vóc dáng cao lớn bẩm sinh ấy.” Khang Tử Huyền quay lại mỉm cười với tôi, để lộ ra cái răng khểnh trắng tinh: “Tôi nghĩ, chắc em đang chờ mong tôi trở nên nổi bật, để tất cả mọi người đều phải rút cảm xuống phải không?”

Đúng là tôi có mong chờ anh ta lật lại sự xấu hổ trước đó, vì thật ra tôi vẫn cảm thấy người đàn ông này giống như siêu nhân có năng lực hiểu thấu lòng người, làm tôi luôn phải kinh ngạc không thốt nên lời.

Tôi bĩu môi, thành thật gật đầu.

“Chuyện anh hùng kiểu Forrest Gump chắc chắn là một cách tưởng tượng kiểu Mỹ thôi. Sự thật vẫn là sự thật, những câu chuyện anh hùng khiến người ta sôi trào nhiệt huyết chỉ có thể xảy ra ở Hollywood.”

“Lý trí của tôi đã thật thà nói cho tôi biết rằng, tôi không có ưu thế. Thêm nữa, nếu tôi thất bại lại càng chứng minh với mấy người đó là môn bóng bầu dục không phù hợp với thể lực hạn chế của người châu Á.”

Khang Tử Huyền cười giễu cợt: “Xin lỗi nhé, cô gái! Tôi làm em thất vọng rồi. Tôi là một kẻ nhát gan không thích khoe khoang sức mạnh, vì thế tôi từ chối.”

“Nhưng tôi rất thích cảm giác được từ chối Bob trước mặt mọi người. Tôi nói với ông ta: “Đội bóng chày mà mời một người châu Á như em rồi. Hơn nữa em cảm nhận được họ đối xử hoàn toàn bình đẳng. Em cũng đang đắn đo, nhưng em cho rằng đội bóng chày của trường mang lại cho em niềm đam mê mà em muốn.” Sau đó tôi gia nhập đội bóng chày, thành tích năm đó của đội bóng chày tốt chưa từng có ở giải đấu liên trường. Tôi nghĩ mình đã có một lựa chọn đúng đắn.”

Khang Tử Huyền quay lại tình nghịch nháy mắt với tôi: “Em không tò mò vì sao “lão già” như tôi lại chạy nhanh như vậy à? Lúc nhỏ tôi đã được luyện chạy nước rút đấy.”

Tôi giơ ngón tay cái lên, cười “hì hì” nịnh hót nói: “Chú đừng nói nữa. Ngày ấy lúc cháu bị chú chặn ở ngõ cụt cháu đã muốn nói vậy rồi. Chú cũng mạnh mẽ thật, cháu xin được đầu hàng!”

Khang Tử Huyền cười tươi.

Nịnh nọt anh ta xong, không bỏ qua một chi tiết nhỏ trong câu chuyện vừa rồi, sau một thoáng chần chừ tôi hỏi: “Vậy cái cô Tracey thì sao? Hai người... sau đó có ở bên nhau không?”

Thái độ của Khang Tử Huyền rất thẳng thắn: “Tôi nghĩ, chúng tôi vẫn là bạn bè. Có lẽ quan hệ giữa chúng tôi đã từng có lúc không rõ ràng... Tôi thực sự đánh giá cao sự nhiệt tình, phóng khoáng của cô ấy nhưng những điểm khác biệt về tính cách giữa chúng tôi không phải là ít. Sau đó cô ấy nhanh chóng có bạn trai và bây giờ đã là mẹ của hai đứa con. Năm ngoái gặp lại, cô ấy đã nặng hơn 60 cân rồi, cái làm cho người ta khóc không được cười không xong chính là việc cô ấy lấy một anh chàng người Mỹ gốc Nhật. Sự phân biệt đối xử, kỳ thị chủng tộc của Bob không thể không bị cô con gái cứng chính đốn.”

Tôi cười ha ha, không có gì để nói. Tôi lặng lẽ suy ngẫm câu chuyện của Khang Tử Huyền, ngạc nhiên khi logic câu chuyện không như tôi tưởng tượng. Tôi không thể không phục người đàn ông luôn có thái độ điềm tĩnh, tự tin này. Anh ta cũng từng bồng bột, cũng từng vượt qua khó khăn chỉ bằng sự nỗ lực cá nhân, nhưng cái hay ở chỗ anh ta hiểu thời cuộc, biết nắm bắt cơ hội và sử dụng điểm mạnh của mình một cách linh hoạt, tài tình ở những tình huống cụ thể. Vì thế, không có gì ngạc nhiên khi ngay trung học, anh ta đã có thể vạch ra hành đường đi nước bước, cương nhu đúng lúc. Điều này hoàn toàn đối lập với tôi, đứa con gái suốt ngày chỉ biết trốn học quậy phá.

Anh ta thông minh, sâu sắc nhưng lại không làm người khác ghét bỏ. Một người như vậy khiến người ta không thể đoán biết được anh ta là kẻ xấu hay là người tốt và khiến một người luôn nhìn mọi việc một cách đơn giản như tôi đột nhiên không biết phải làm sao.

Đến khu nhà của Phi Ca, không đợi anh ta nói, tôi chán nản vẫy tay tạm biệt rồi mở cửa xe bước ra ngoài. Tôi mới đi được vài bước, Khang Tử Huyền đứng ở cạnh cửa xe gọi tôi lại.

“Lượng Lượng!”

Bình thường anh ta vẫn thích gọi cả họ lẫn tên, tối nay anh ta lại gọi thẳng tên tôi. Sự thân thiết này khiến tôi không kịp thích ứng. Tôi dừng lại, quay đầu nhìn anh ta.

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt tuấn tú của anh ta phảng phất một nụ cười. Chúng tôi nhìn nhau. Trong lòng tôi đang bấn loạn, còn anh ta lại nói bằng giọng trầm ấm dễ nghe: “Kể cho em nghe câu chuyện này, thật ra đối với tôi cũng không phải chuyện hay... Tôi chỉ muốn cho em biết, ai cũng đều phạm sai lầm, có khi là chủ động, có khi là bị động. Khi phạm sai lầm, mình làm tổn thương người khác, nhưng chính bản thân cũng sẽ bị tổn thương. Vì thế không phải chỉ có duy nhất một người bị hại... Tracey từng nói, cô ấy cảm thấy đàn ông châu Á rất xấu xa, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn lấy một anh chồng người Nhật.”

Anh ta cười: “Tin tôi đi, cậu bạn nhỏ của em rồi cũng có ngày hiểu được!”

Trong lòng tôi dâng trào cảm xúc, Khang Tử Huyền vẫy tay với tôi, âm áp nói: “Vào đi, nhớ là em vẫn còn nợ tôi đấy!”

Nụ cười của người đàn ông dưới ánh sao kia trở nên cuốn hút mê người. Tôi động lòng, thốt lên: “Tôi bảo này...”

Anh ta nhìn tôi.

“Tối nay anh đã chọn ai vậy?”

Lời nói vừa thốt ra, suýt chút nữa tôi đã cắt đứt đôi cái lưỡi của mình. Tôi cúi đầu thấp hơn để lẩn tránh ánh mắt anh ta.

“Cô ấy đang đứng trước mặt tôi.”

Anh ta đi đến bên tôi. Lúc tôi ngây ngô ngẩng đầu lên, anh ta cúi người hôn lên trán tôi. Anh ta kề sát tai tôi nói: “Đây là nụ hôn chúc ngủ ngon, không tính nhé!”

Buổi đêm tôi trần trọc mãi không ngủ được. Phi Ca ngủ say tít gác chân lên bụng, tôi cũng không bỏ ra. Trong bóng tối, tôi vẫn mở to mắt muốn tâm sự. Ngoài nụ hôn chúc ngủ ngon mang đến cho tôi bao kích động, cuối cùng tôi cũng hiểu được dụng ý của Khang Tử Huyền khi kể cho tôi nghe câu chuyện này.

Là người đàn ông trong tay có một thanh kiếm vô hình, anh ta vung thanh kiếm lấy danh nghĩa kêu gọi bình đẳng, nhưng đồng thời anh ta cũng phạm sai lầm khi đeo trên lưng thập tự giá “nham hiểm” trong mắt tôi. Khang Tử Huyền dùng câu chuyện của anh ta để giải thích cho tôi một đạo lý: Tất cả những người trong cuộc cuối cùng đều sẽ được thoải mái. Vì thế anh ta có thể thẳng thắn chia sẻ câu chuyện năm đó với tôi. Trong bóng tối tôi nở một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại, lặng lẽ an ủi mình. Sau cùng của sau cùng, Giang Ly, Đông Tử và tôi đều sẽ được thoải mái.

18. Chương 18: Giải Cứu Nghê Sa

Hôm sau là thứ bảy, tôi ngủ một mạch đến lúc mặt trời lên cao. Lúc tỉnh dậy, tôi ăn đại chút gì đó để đợi bữa trưa hấp dẫn của Phi Ca. Phi Ca đang ngán ngạ trong nhà bếp, tôi gác chân suy nghĩ xem chiều nay nên làm gì để giết thời gian, nghĩ ngợi chán rồi trong đầu lại suy đoán xem người đàn ông kia đang làm gì. Biết đâu anh ta đang ngồi uống nước với một cô nàng mới quen nào đó. Nghĩ đến đây, lông mày tôi nhíu lại. Điện thoại di động bất chợt đổ chuông, tôi mở máy ra xem, cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Là bà chị ngốc Lilisa quen ở Mỹ Sắc gọi đến.

Một thời gian dài không liên lạc, không biết tình hình người đẹp ấy dạo này thế nào rồi.

“Ôi, tiểu mỹ nhân đây à, nhớ chết mất thôi...”

Không ngờ điện thoại lại truyền đến tiếng thút thít rất nhỏ. Tôi ngây ra một lúc. Nghe thấy đúng là tiếng của Lilisa, tôi đứng bật dậy ra khỏi sofa: “Nghê Sa... Mẹ nó chứ, Nghê Sa, cậu làm sao thế? Nói chuyện đi! Mẹ kiếp, cậu làm sao vậy?”

“Lượng Lượng... Cứu tôi... hu hu hu...”

Tiếng Nghê Sa phía bên kia đã như cái loa rè, chắc là khóc rất cổ hống rồi. Lòng nặng trĩu, tôi quát lên: “Xảy ra chuyện gì? Nói mau, cậu làm tôi lo chết mất!”

Giọng tôi lo đến mức làm cho Phi Ca đang bận rộn trong nhà bếp cũng phải ngó vào, trong miệng còn một cọng hành xanh: “Hết cái gì thế?”

Tôi làm động tác yên lặng, Phi Ca thấy vẻ mặt tôi bất thường cũng không nói thêm nữa.

“Lượng Lượng, tên khốn kiếp ấy... hần ta, hu hu, hần ta thua bạc, ép mình chụp ảnh khỏa thân, còn... hu hu... còn bắt mình quay AV[1]. Mình không chịu, hần ta tổng tiền mình. Hần... hần ta nói sẽ khiến ỉnh không thể ngẩng đầu lên làm người được nữa, hu hu...”

[1] Adult video: phim người lớn.

Nghê Sa phía kia nói chuyện đứt quãng, thỉnh thoảng lại khóc thút thít vì sợ hãi khiến người nghe muốn nổi điên lên. Thấy vẻ mặt tôi trở nên nghiêm trọng, Phi Ca cầm dao thông thả lại gần nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

Tôi thở dài một tiếng.

“Bây giờ tên khốn đó đi ra ngoài rồi, hu hu, hần ta nói lúc về sẽ dẫn theo người đến quay AV. Mình sợ lắm! Hần ta thậm chí còn nói không sợ mình báo cảnh sát nữa, hu hu, nhưng mình không cam tâm. Lần trước mình nghe lén ông chủ Đặng và mấy gã tay chân nói cậu là cảnh sát nên mình nghĩ đến cậu. Lượng Lượng, cậu giúp mình với, hu hu hu, nếu cứ như thế này, mình sẽ khó lòng sống nổi, hu hu hu...”

Đầu dây bên kia Nghe Sa đã khóc không thành tiếng. Tôi kinh hãi tim đập thình thịch, vội vàng quát lên: “Nghe Sa, mẹ kiếp, cậu bình tĩnh lại đi! Cậu còn sống, cậu sẽ sống tốt, mình sẽ không để cậu chết đâu. Không bao giờ!”

Tôi đi tới đi lui: “Bây giờ cậu ở đâu?”

Nghe Sa đọc số phòng khách sạn cho tôi. Cũng may, chỗ đó cách nhà Phi Ca không quá xa, đi xe mất mười lăm phút, nếu phóng nhanh chắc mất tám phút là có thể đến nơi.

Nhưng phía bên Nghe Sa hình như có tiếng người đi vào, sau đó điện thoại mất tín hiệu. Lòng nóng như lửa đốt, tôi gác máy, vội vàng chạy tới gần kéo lấy khẩu súng lục rồi quay lại nói với Phi Ca đang theo sát phía sau: “Phi Ca, tình huống khẩn cấp, chuẩn bị một chút đi, lần này cậu phải xuống núi với mình rồi!”

Phi Ca cởi tạp dề và múa dao, đôi mắt toát lên sự sắc sảo. Cô nàng nói: “Được, tốt quá, trời cũng giúp mình. Khương Cát Phi mình đây bảy năm nay không đánh nhau rồi, cũng đang ngứa nghề đây.”

Nói xong cô nàng làm bộ mài con dao bếp trên đùi mấy cái. Lúc này trước mặt tôi đã không còn là nữ tướng bóng chuyền Khương Cát Phi mọi người vẫn biết, mà là nữ ma đầu sơn trại vô cùng hiếu chiến Phi Ca!

Tôi vẫn đang do dự không biết có nên báo cảnh sát hay không, dù sao tôi và Phi Ca cũng khá mạnh. Trong mắt người ngoài, bọn tôi là hai đứa con gái trời gả không chặt nên rất dễ bị người khác xem thường, nhưng vẫn còn có khẩu súng cảnh sát “chính hăng” đứng sau hộ vệ.

Nếu gọi cảnh sát đến, người xem sẽ rất nhiều. Con gái để ý nhất là trinh tiết, chứng kiến cảnh nhiều gã đàn ông nhìn thấy dáng vẻ nhục nhã của mình, Nghe Sa có thể chịu được sao? Liệu cô ấy có nhảy lầu, nhảy sông tự vẫn không?

Tôi cân nhắc do dự mãi, nếu suy nghĩ cho danh tiết của Nghe Sa thì càng ít người biết càng tốt. Vì thế tôi vẫn quyết định đi cứu người với Phi Ca trước rồi tính sau. Đến lúc đó sẽ xem xét nên giải quyết gã bạn trai vô liêm sỉ của cô ấy như thế nào. Tên khốn kiếp ấy có thể tổng tiền, vậy chẳng lẽ bọn tôi không thể tổng tiền lại gã sao?

Lăn lộn trong ngành cảnh sát nhiều năm rồi, phương pháp biến thái kiểu gì thì tôi không biết nhưng loại con bạc thế này tôi có thể sợ hấn sao. Trong lòng tôi cũng suy đoán chắc hần là con bạc khát nước thấy tiền sáng mắt, tôi và Phi Ca đối phó chắc đủ rồi. Tôi lái xe vượt đèn đỏ một mạch, trong lòng thầm nghĩ tiền thưởng năm nay thế là cuốn theo chiều gió rồi. Trên xe, tôi kể lại mọi việc một cách đơn giản cho Phi Ca. Phi Ca đột nhiên nổi giận đùng đùng, cứ mài... súng cảnh cạch.

Đến quầy lễ tân của khách sạn, chúng tôi hỏi nhân viên lễ tân chìa khóa dự phòng. Cô bé lễ tân vì quy định bảo vệ sự riêng tư của khách hàng nên không chịu giao ra. Tay trái tôi ném giấy tờ chứng minh mình là cảnh sát, tay phải đặt khẩu súng đen ngòm lên bàn. Có lẽ cô gái kia lần đầu tiên nhìn thấy vật này nên sợ hãi trợn tròn mắt nhìn, rồi run rẩy đưa chìa khóa phòng ra.

Tôi và Phi Ca hùng hổ xông lên tầng ba với tốc độ nước rút. Đến phòng 3106, tôi giơ súng trước cửa, Phi Ca nắm chặt con dao làm bếp trong tay. Trao đổi ánh mắt với nhau sau đó chèn thẻ phòng, hai chúng tôi đá cửa xông vào.

“Không được nhúc nhích! Cảnh sát đây!”

Tôi lớn tiếng hét lên lấy khí thế, hai gã đàn ông đề tiện đang chỉnh máy quay ngây ra sợ hãi, liên tục lùi về phía sau. Lúc xông vào phòng, tôi nhìn xung quanh, nhanh chóng nắm bắt được tình hình. Quần áo của Nghe Sa vứt ở góc giường, cơ thể run rẩy như một chiếc lá rụng trong gió mùa thu, đôi mắt sưng mọng lên vì khóc. Còn hai gã đàn ông kia, một gã xấu xí đang chỉnh máy quay, một gã mới cởi quần được một nửa.

Dưới sự hỗ trợ của cây súng, Phi Ca lại gần đập cho gã đàn ông bán khóa thân kia một cái. Cô nàng mắng: “Mẹ kiếp, cái thứ thối tha không biết xấu hổ này, dám ra tay với con gái à. Bà đây đập chết tên khốn kiếp này!”

Trong lòng tôi nghi ngờ, gã bạn trai râu ria của Nghê Sa đâu rồi? Tôi liếc nhìn vào nhà vệ sinh, bên trong không có ai. Tôi giơ súng lên vừa định cứu Nghê Sa trên giường thì bất ngờ bị một cú đánh mạnh phía sau. Tôi bị đá lên giường đau đến mức nhăn nhó mặt mày. Phi Ca thấy thế quay lại, ngay sau đó, ba gã đàn ông bao vây cô ấy. Phi Ca liều chết giãy dụa, cuối cùng cũng thất thế. Con dao làm bếp rơi xuống đất, hai tay bị trói lại, đẩy lên giường.

Tim tôi đập thình thịch, trong lòng thầm nói: Không ổn, hai đứa chúng tôi không xử lý được rồi. Tôi cũng chỉ ngây ra vài giây, sau đó tiếng rống giận dữ đến điếc tai của Phi Ca khiến tôi bị kích thích, sự ăn ý của những lần đi đánh nhau cùng Phi Ca năm xưa đã quay lại. Cảm giác sau lưng có một bàn tay muốn túm lấy mình, tôi dùng chân đá mạnh một cái, lập tức xoay người nằm trên giường chìa súng thẳng vào gã đàn ông râu ria Mạnh Điền – tên bạn trai vô liêm sỉ của Nghê Sa.

Gã đàn ông bị chìa súng vào người ngây ra một lúc, rồi ngoan ngoãn hơn rất nhiều. Tôi trầm giọng nói: “Mẹ kiếp, không muốn trán nở hoa thì cầm nhúc nhích!”

“Con bé thối tha kia, dám mò đến tận đây à?” Mạnh Điền mạnh mẽ nhưng bộ mặt dữ tợn đã co dúm lại vì cái vật nhỏ bé trong tay tôi. Hắn ta lập tức trao đổi ánh mắt với hai gã đồng bọn, khóe mắt tôi nhìn thấy một tên gầy trong lũ đó đang cúi xuống nhặt con dao Phi Ca đánh rơi xuống đất. Được tôi yểm trợ, Phi Ca nhanh như cắt dùng bàn chân to lớn đá vào ngực gã đó khiến gã văng ra xa một mét. Phi Ca hùng hổ quát mắng, nước miếng văng lung tung: “Dám giở trò mờ ám với bà à... Mẹ nó chứ, mày chán sống muốn về châu Diêm Vương cứ nói thẳng, bà đây sẽ giúp mày!”

Gã ốm đối kia ôm bộ ngực đau nằm sấp xuống rên rỉ, Phi Ca vỗ tay bộp bộp, có vẻ đắc ý vênh vao.

“Con đàn bà khốn kiếp, dám đá anh em của ông à!”

Gã đàn ông xấu xí cách Phi Ca vài bước đột nhiên cầm cái máy quay công kênh định ném vào trán Phi Ca.

“Phi Ca!” Trong lòng sợ hãi, tôi hét lên. Hai tay tôi run rẩy, theo bản năng hướng nòng súng vào gã đàn ông kia bóp cò. Mục đích duy nhất của tôi chỉ là dọa cho hắn ta sợ, nhưng cùng với tiếng súng vang lên, viên đạn bay sượt qua cánh tay gã đó. Trên tường lập tức xuất hiện một vết đạn màu đen, gã đàn ông kia hét lên một tiếng thê thảm, máy ảnh chỉ còn cách Phi Ca một tấc thì rơi xuống. Hắn ta kinh ngạc cúi đầu nhìn cánh tay đỏ thẫm máu của mình hét lên thê thảm: “Á, trúng đạn rồi! Tao trúng đạn rồi!”

Trong nháy mắt, khi hòng súng lệch khỏi quỹ đạo, Mạnh Điền ở phía đối diện liều mạng lao đến định cướp khẩu súng trong tay tôi. Ánh mắt hắn hung hãn như một con sói khát máu: “Con đàn bà thối tha, dám nổ súng thật à? Hôm nay tao liều mạng với mày!”

Tôi vẫn đang trong tư thế nằm nên không thể tung chân được. Vả lại, có khỏe mấy thì một đứa con gái như tôi cũng không thể bằng một gã đàn ông cao to thường xuyên tập luyện thể lực được. Mạnh Điền lao đến hung hăng tát tôi hai cái, rồi một cái nữa. Mắt tôi nổ đom đóm, tai ong ong. Hắn ta dùng chân đá văng khẩu súng tôi cầm trong tay, sau đó tách hai tay tôi ra, khóe miệng nhếch lên đắc ý: “Con đàn bà thối tha, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tao sẽ ày biết thế nào là xen vào việc của người khác!”

Phi Ca thấy tôi bị tập kích, lại bị một gã béo một gã gầy vây quanh nên cuống lên dùng cả tay lẫn chân xoay vòng vòng. Cô ấy hét: “Lượng Lượng! Mẹ kiếp!”

Phi Ca tung quyền loạn xạ, vừa kéo cánh tay bị mảnh đạn làm trầy của gã mập, vừa đá cho tên gầy kia kêu la oai oái. Phi Ca luôn tự tin, nhưng bây giờ trong lúc nguy hiểm, cô ấy lại tỏ ra sợ hãi. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều biết, những gì chúng tôi gặp phải lúc này không còn là trò đánh nhau bất nháo thời trung học, chỉ tung quyền tung cước cũng thừa đường sống. Giờ phút này chúng tôi đang đối mặt với những kẻ hung hăng liều mạng.

Tình thế đột nhiên biến đổi. Lúc thấy Mạnh Điền định dùng khẩu súng trong tay quay sang Phi Ca đang chiếm thế thượng phong, tôi cắn răng gào lên một tiếng: “Mày đi chết đi!”

Ngay sau đó, không nghĩ ngợi gì hết, tôi dùng toàn bộ sức lực đá vào chỗ hiểm của gã đàn ông khốn kiếp đó, coi như một đòn chí mạng.

“Á...” Tiếng kêu thê lương thảm thiết của gã đàn ông vang lên, hắn ta ôm chỗ đó ngã xuống, khẩu súng cũng theo đó mà rơi ra giường. Tôi lần một cái, nhặt khẩu súng lên trước.

Phi Ca vẫn đang dây dưa với tên gầy. Nhưng ngay lúc tôi cầm súng nhắm vào gã Mạnh Điền mặt mũi tái mét đang ngã lộn trên mặt đất, bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, cánh cửa bị đá văng ra. Ba bốn người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát cầm súng, mặt mũi nghiêm trọng xông vào, đằng sau là nhân viên phục vụ khách sạn đang run rẩy.

So với cuộc giao tranh kịch liệt lúc này, chuyện sau đó trở nên yên bình hơn rất nhiều. Dù tôi đã nhiều lần giải thích thân phận cảnh sát của mình, cùng với sự thật là tôi và Phi Ca cứu người trong lúc nguy cấp, sau khi kiểm tra giấy chứng nhận của tôi xong, mấy ông cảnh sát kia vẫn nói: “Phương tiểu thư, không cần biết những việc cô nói có phải sự thật hay không, chúng ta vẫn nên về Cục trước rồi tính sau!”

Năm phút sau, tôi, Phi Ca, Nghê Sa và ba tên khốn kiếp kia cùng ngồi trên xe cảnh sát thẳng tiến về Cục. Cảm giác bị xe cảnh sát hộ tống về Cục đúng là rất tệ! Tôi mỉm cười với Phi Ca và Nghê Sa, luôn miệng an ủi bọn họ: “Yên tâm đi, yên tâm đi, mình có người giúp mà!”

Phi Ca gật đầu, ngón tay chọc chọc vào mặt tôi rồi tuyên bố chắc chắn với Nghê Sa đang sợ hãi: “Thật đấy, hậu phương của Lượng Lượng vững chắc lắm! Cục trưởng là cha nuôi, Phó Cục trưởng là chú họ của cô ấy. Biệt danh của Lượng Lượng là gì không? Ôi mẹ ơi, không biết hả? Công chúa nhỏ ngành cảnh sát đấy! Từ nhỏ đã coi xe cảnh sát là xe riêng rồi. Động vào cô ấy là thê thảm lắm!”

Cùng lúc thuận miệng nói bừa, đôi mắt Phi Ca đặc ý lướt qua ba gã đàn ông, mấy tên này cúi đầu càng ngày càng thấp. Tôi cũng cúi đầu thật thấp, xấu hổ không dám thừa nhận màn “chép gió” vừa rồi của Phi Ca.

Sau khi kiên nhẫn hoàn tất quá trình khai khẩu cung, tôi cảm thấy cả người mệt mỏi. Lúc trước đánh nhau cùng Phi Ca cũng từng bị thương, cũng có những lúc giằng co kịch liệt nhưng chưa bao giờ thập tử nhất sinh như thế này. Tôi có chút hối hận vì mình nghe theo tình cảm mà hành động đơn thương độc mã, lại càng hối hận vì đã liên lụy Phi Ca. Dù sao những ngày tháng huy hoàng của hai đứa cũng đã qua rồi, chúng tôi vẫn tự nghĩ mình thân thủ cao cường nhưng sự thật chỉ là trò trẻ con trong cái xã hội hung hãn ác độc này.

Tôi thấy Phi Ca đang nhìn ra cửa sổ văn phòng tầng ba của Cục với vẻ mặt nghiêm trọng. Tôi nghi ngờ, đi qua lặng lẽ trao đổi ánh mắt ý hỏi “Làm sao vậy?” với cô ấy. Phi Ca hắt hắt cằm, cười khổ kêu tôi tự nhìn qua cửa sổ. Tôi chăm chú nhìn xuống, đột nhiên cảm thấy một cơn nhức đầu ập đến.

Trước cửa Cục cảnh sát có mấy chiếc xe màu trắng đến phồng ván. Mấy cái logo của một số đài truyền hình lớn nhất thành phố nổi bật đến chói mắt, một số phóng viên đang nói liên hồi trước máy quay. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy một cuộc phỏng vấn lớn thế này, trong lòng tôi dâng lên một linh cảm chẳng lành, nhưng ngay sau đó tôi lại tự an ủi: Phương Lượng Lượng mình chỉ là một con chuột nhắt vô danh, tên tuổi không ai biết, việc này truyền đi không thể nhanh như vậy được, chắc là không liên quan đến bọn tôi.

Vừa củng cố tinh thần xong, đang định cười nói với cô gái bên cạnh, nụ cười của tôi tắt ngấm khi quay người lại nhìn. Sao tôi lại quên được nhỉ, cô nàng cao 1m78 bên cạnh tôi đây nổi tiếu khắp cả nước, ai ai cũng biết. Cô nàng tuyển thủ Khương Cát Phi danh tiếng lẫy lừng của đội bóng chuyền quốc gia mỗi năm đều lên báo đến vài lần. Thấy tôi sững sờ, Phi Ca cười hì hì như một cô nàng ngốc nghếch: “Lượng Lượng, đi theo Phi Ca mình thì cậu muốn không nổi tiếng cũng khó đấy!”

Bọn tôi ôm nhau cùng nhún nhó.

Chuyện bất hạnh cứ thế mà đến, tối nay Phi Ca chắc chắn trở thành nhân vật chính mà đài truyền hình và báo chí nào cũng tranh nhau đưa tin, ngay cả cô cảnh sát nhỏ vô danh như tôi cũng làm tăng lượng tìm kiếm của những người nhiều chuyện trong thành phố. Sự tích hai vị nữ hiệp mang theo dao làm bếp xông vào hang ổ của bọn lưu manh thông qua các phương tiện truyền thông đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm. Tôi và Phi Ca rụt đầu rụt cổ lặng lẽ nhìn nhau không thốt nên lời, đúng là khổ không kể xiết!

Xem lại trên truyền hình, chúng tôi mới hiểu được toàn bộ câu chuyện cứu người của... chính mình. Thì ra, cô nhân viên lễ tân khách sạn kia từ bé đã tập bóng chuyền, nên xuất phát từ tình yêu sâu sắc với đội bóng chuyền nữ quốc gia, thông tin về tuyển thủ của đội cô ta cũng biết chút ít. Những trận đấu quan trọng của đội tuyển, cô ấy không bỏ qua trận nào, nên dĩ nhiên sẽ nhận ra ngôi sao Khương Cát Phi đang lên của bóng chuyền nữ Trung Quốc. Cô gái bình thường này nhìn thấy đám phóng viên chen chúc đến thì hai mắt sáng rực, gật đầu lia lịa với đám nhiếp ảnh: “Cô ấy có hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Chính là cô ấy, người mang theo dao làm bếp chính là tuyển thủ bóng chuyền Khương Cát Phi. Không, tôi không nhìn nhầm, cô ấy không cầm theo bóng chuyền mà là dao làm bếp. Anh là người ở đài truyền hình nào thế? Xúc phạm người quá đấy, chẳng lẽ đến tròn hay méo mà tôi cũng không nhận ra hay sao? Ôi trời ơi, đáng vẻ cô ấy cầm dao làm bếp rất phong độ, giống như nữ thần đi báo thù ấy... Cái gì? Cô gái bên cạnh ấy hả? Tôi không biết, nhưng cô ấy nói cô ấy là cảnh sát. Cô ấy có súng, là súng thật đấy! Cô ấy còn lấy cả giấy chứng nhận cảnh sát ra cho tôi xem nữa. Nữ cảnh sát rất oai phong, nhưng dĩ nhiên không oai bằng Khương Cát Phi khi cầm dao làm bếp được. Chắc chắn, tình thoảng lăm mới thấy được một cô gái toát lên vẻ mạnh mẽ như vậy!”

Cô gái tinh thần phấn khích đang nói năng loạn xạ trên màn hình giống như một bệnh nhân ngoài tầm kiểm soát trong bệnh viện tâm thần vậy. Phi Ca run rẩy khoe miệng, tức giận tắt tivi, sau đó nhăn nhó mặt mày ngồi trên sofa không nói câu gì. Tôi nằm dưới đất, hai chân gác lên sofa, trong lòng rối tung. Nghĩ đến tất cả những hậu quả có thể xảy ra, tôi muốn đập cả đầu vào tường.

Không sợ bị lão Đàm mắng như tát nước vào mặt, không sợ khó giữ được bát cơm, lúc này suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi là: chẳng may cậu nhóc Giang Ly kia biết thì phải làm sao đây? Cậu ta mới 18 tuổi, cuộc sống thực sự còn chưa bắt đầu. Cậu ta sống trong thế giới đơn giản và trong sáng, được bao bọc đến mức chỉ có thể phân biệt giữa đen và trắng, làm sao có thể hiểu được hành vi lừa dối đáng xấu hổ của tôi đấy? Cô bé ngây thơ trong sáng Giản Mỹ Đạt thật ra là cô cảnh sát Phương Lượng Lượng có tài diễn xuất hoàn hảo, nội tâm xấu xa, để đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn tiếp cận một cậu thiếu niên.

Sự thật này nghe sao tàn khốc đến thế? Ngay đến chính bản thân tôi cũng khó có thể chấp nhận được, làm sao có thể hi vọng một cậu thiếu niên 18 tuổi tha thứ cho tôi?

“Lượng Lượng, cậu nghĩ gì thế?” Phi Ca hỏi, giọng nói gần như đã mất hết sức sống.

“Đang sợ hãi.”

“Sợ hãi cái gì?”

“Phi Ca cậu có biết không, bây giờ mình không sợ gì cả, mình chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt trách móc vì bị tổn thương của cậu nhóc kia thôi. Phi Ca, làm sao bây giờ? Chân mình run quá, mình sợ dù mình có quỳ xuống cậu ta cũng không tha thứ ỉn.”

“Phương Lượng Lượng, cậu đứng là đồ vô dụng! Dưới đầu gối phụ nữ là vàng ròng đấy[2]! Cậu ta trưởng thành rồi, không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu. Cứ xin lỗi là được rồi, cùng lắm thì sau này giới thiệu cho cậu ta mấy cô nàng ngực lớn một chút, việc này coi như huê.”

[2] Người Trung Quốc có câu “dưới đầu gối người đàn ông là vàng”, nghĩa cổ để chỉ việc người đàn ông quỳ gối là một việc rất đáng trân trọng, quý giá như vàng như ngọc nên không thể dễ dàng quỳ gối trước người khác

“Cậu nói thì đơn giản, nhưng cậu ta rất khó tính. Trong phim không phải vẫn có nhân vật nam hồi trẻ bị phụ nữ lừa gạt tình cảm, sau khi lớn lên hay ấn núp trong bụi rậm trả thù phụ nữ khắp nơi đó thôi. Mình sợ con gái cả nước này bị mình hại... Ôi, Phi Ca ơi, mọi người chỉ nói “dưới đầu gối người đàn ông là vàng”, có sao vào miệng cậu lại trở thành “dưới đầu gối người phụ nữ là vàng ròng” thế hả?”

“Lượng Lượng, cậu thông minh như vậy mà có những lúc lại khiến cho người ta phải phát điên lên. Bây giờ nam nữ bình đẳng, dựa vào cái gì mà đàn ông có còn phụ nữ lại không có chứ? Hơn nữa, tất cả đàn ông trên đời đều do phụ nữ sinh ra, nói cho cùng thì phụ nữ mới là mỏ vàng lớn nhất. Vì thế phụ nữ chúng ta không thể thấy đàn ông là khúm núm được!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tôi bị những lời lẽ hùng hồn của cô nàng Phi Ca làm cho bình tĩnh lại. Tôi gật đầu lia lịa như một chú cún Nhật, càng thêm sùng bái cô nàng. Dù vậy, trước mắt tôi vẫn có một đám mây đen

bao phủ. Tôi chớp mắt mấy cái, cúi đầu ngập ngừng: “Phi Ca, liệu cậu có bị lãnh đạo phê bình không? Mình xin lỗi nhé, tại mình, tất cả là tại mình!”

Bàn tay to lớn của Phi Ca đột nhiên đập vào trán tôi, cô nàng còn đá một cái làm tôi ngã lộn ra đất: “Đồ ngốc, Phi Ca mình gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, sao phải quan tâm cấp trên có phê bình hay không? Vì kỷ luật mà không cứu người? Ai phê bình mình, mình liều với kẻ đó. Nếu lãnh đạo không biết phân rõ phải trái như vậy thì cái đội tuyển quốc gia này mình cũng không thèm, cùng lắm thì về nhà bán rau, hừm!”

Tôi xoa trán nhìn Phi Ca ngồi như bà tướng trên ghế sofa đang hung hăng trợn trừng mắt, đây mới là dáng vẻ chân thực nhất của cô nàng. Cô ấy dựa vào trực quan của mình để phán đoán tốt xấu đúng sai, có tai họa, có đánh nhau gì thì tính sau. Hôm nay không phải tai họa đầu tiên mà chỉ là một tai họa tương đối lớn trong mấy năm nay của bọn tôi thôi. Bị nhiễm sự tự tin của Phi Ca, mấy năm nay tôi mới có thể thoải mái sống phóng túng, làm những việc mình muốn làm. Vì tôi biết, Phi Ca luôn là hậu phương vững chắc của tôi, có cô ấy tôi luôn luôn thấy rất yên tâm.

Đúng là tôi yên tâm hẳn, nhưng ngược lại Phi Ca lại có vẻ buồn bã: “Bà quản gia Phương Dịch Hằng lại tìm mình gây phiền toái.”

Cô nàng nhut chí ngã lên ghế sofa, lúc này tôi mới giật mình nhận ra, đôi lúc Phi Ca cũng nghĩ một đằng nói một nẻo. Phi Ca không suy nghĩ đến việc bị phạt, mà đang buồn phiền vì con mọt sách Phương Dịch Hằng không hiểu chuyện. Quả nhiên cô nàng vẫn chưa từ bỏ được cái tên yếu đuối ngu ngốc kia. Đừng nói là tìm một khu rừng rậm, cô ấy rõ ràng chỉ muốn treo cổ trên một cành cây.

Trời cao dù sao cũng chiếu cố tôi và Phi Ca. Chúng tôi làm việc nghĩa giúp bạn nhưng lại vô tình phá tan bằng nhóm sản xuất đĩa khiêu dâm lớn nhất thành phố. Bọn tôi vốn chỉ muốn giải cứu cô bạn Nghê Sa khỏi vũng bùn, trùng hợp gặp được bằng nhóm lẩn trốn trong thành phố A nhiều năm. Bọn chúng ép những cô gái đang nợ nần hoặc dụ dỗ những cô gái thiếu hiểu biết để quay phim khiêu dâm, sau đó dựng thành đĩa, đưa sang tiêu thụ tại Đài Loan và các nước Đông Nam Á khác. Ngoài in đĩa, bọn chúng còn tổ chức hoạt động mại dâm, phục vụ các quan chức. Thủ đoạn của bọn tội phạm này rất độc ác. Mấy cô gái bình thường không dám khai báo chuyện đáng xấu hổ này với cảnh sát. Hơn nữa, bọn chúng rất gian xảo, lần nào cũng có thể chuồn ngay trước mũi cảnh sát, nên rất kiêu ngạo.

Lần này cảnh sát tìm hiểu rõ nguồn gốc, đào được khối u ác tính ẩn náu trong thành phố A, bắt được không dưới ba mươi tên. Nghe nói trước đó, vụ án xác chết một cô gái không mặc gì giữa lòng sông vốn không tìm được manh mối cũng có liên quan đến băng đảng này. Đám sâu bọ bị bắt, tất cả báo chí đưa tin đều cảm thấy vui vẻ sảng khoái.

Tính ra tôi và Phi Ca dù làm việc lỗ mãng nhưng cũng coi như lập được công lớn. Topic ủng hộ Phi Ca trên mạng đã vượt qua con số một trăm nghìn bài, cư dân mạng tuyên bố nếu vì mang theo dao làm bết bết người xấu mà Phi Ca bị đuổi khỏi đội tuyển quốc gia thì sẽ không thèm xem những trận đấu của đội tuyển bóng chuyền nữ nữa. Theo bọn họ, bậc nữ trung hào kiệt không thể bị đối xử như vậy.

Mọi việc cứ như vậy cũng không giải quyết được gì, lãnh đạo chỗ Phi Ca gọi điện thoại tới giáo huấn một hồi, chỉ mắng cô ấy không có kỷ luật, không có đầu óc, ra ngoài “hành đạo” cũng không biết giấu dao làm bết bết đi, ví dụ như cho vào trong túi chẳng hạn, như thế thì hình tượng lãnh đạo sẽ không bị hủy hoại. Cứ thô lỗ như thế thì sau này có người đàn ông nào dám lấy?

Phi Ca vô tư nói: “Đàn ông không lấy tôi cũng không sao, tôi lấy đàn ông là được rồi.”

Cấp trên lúc ấy bị cô nàng quái vật siêu cấp này làm cho nghẹn họng, đành nuốt lại một bụng giáo huấn, nói lan man hai ba câu rồi gác máy.

Phương Dịch Hằng quả nhiên cũng lập tức gọi điện liên tục. “Bà quản gia” này xem như là người duy nhất có thể điều khiển được “chàng trai” Phi Ca. Phi Ca cũng lạ, bình thường là một cô nàng to xác nhưng cứ nhận được điện thoại của Phương Dịch Hằng một cái là lại như một cô gái nhỏ. Đầu tiên cô nàng khúm núm trả lời với âm giọng cực kỳ dịu dàng, sau đó vì bị Phương Dịch Hằng dạy dỗ đến mức phát điên, không giả làm thực nữ nổi nữa, cô nàng bắt đầu khoa tay múa chân chửi ầm lên.

Nào là: “Họ Phương kia, anh nghĩ anh là ai hả? Anh dựa vào cái gì mà ba ngày sáu bữa lại đến quấy tôi? Anh muốn làm mẹ tôi đến thế à? Tôi cầm dao bếp đi chém người thì làm sao? Tôi đâu có chém anh, anh không phải lo lắng đến thế!”

Nào là: “Phương Dịch Hằng, tôi là một khúc gỗ mục đấy, mẹ kiếp, anh không cần phải cải tạo tôi! Phải phải, lão nương tôi đây đang nói tục đấy, làm sao nào? Miệng tôi hôi lắm, anh đừng để ý đến tôi. Chê tôi hôi miệng thì tuyệt giao đi, lão nương cũng không thêm loại bạn bè giả tạo như thế!”

Hết âm ỉ xong, khoe mắt Phi Ca cũng đỏ lên, sau đó vứt điện thoại sang một bên. Nhiều năm rồi, mối quan hệ của hai người này là như vậy, nói “tuyệt giao” không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng sau một thời gian, điện thoại của người đó gọi tới, Phi Ca lại thành một người khác rồi lại bị người đó khôi phục nguyên trạng, cuối cùng là chia tay trong bức tức.

Trong lòng người kia liệu còn có Phi Ca không? Nhưng anh ta có thể cho Phi Ca tình yêu hay tình bạn? Đáp án của câu hỏi này chỉ sợ ngay chính anh ta cũng không biết. Nhưng bọn họ không thể tiếp tục mãi như thế được, ngay cả đến người ngoài như tôi cũng thấy mệt mỏi, nói gì đến Phi Ca.

Phi Ca trở thành người nổi tiếng trên mạng, cực kỳ nổi tiếng, ngày nào cũng có người muốn phỏng vấn cô ấy, còn tôi lại không được như vậy. Ngoài việc bị lão Đàm mắng đến mức phải viết bản kiểm điểm, tôi còn bị vô số rắc rối lũ lượt ghé thăm. Người đầu tiên tìm đến nhà làm tôi bị sốc, đó là bà ngoại Khang Tử Huyền, Vạn Thái quân. Vốn dĩ Phi Ca định trốn trong nhà tôi, kết quả vì sự nổi tiếng của mình, cô bị ông cậu làm quan lớn gọi về trực tiếp nhận biểu dương của lãnh đạo. Phi Ca vừa đi thì tối chủ nhật, bà ngoại Vạn Thái quân đã “cộc cộc” gõ cửa nhà tôi.

“Người tốt thì không đến, người đến thì không tốt” mà! Nhìn thấy người phụ nữ vẻ mặt nghiêm khắc ấy, tôi há miệng, trong đầu chỉ xẹt qua một câu như vậy. Tôi đứng ngây ra ở cửa, hoàn toàn không biết phải làm sao: “Bà... à... cháu...”

Tôi cầu mong bà ấy tìm nhầm nhà. Vạn Thái quân mỉm cười, nếp nhăn giãn ra, nhìn qua có vẻ giống một người phụ nữ hiền lành: “Cô bé, chúng ta lại gặp nhau rồi, không mời bà già này vào nhà ngồi sao?”

Cuối cùng tôi cũng phản ứng lại, suýt chút nữa thì định tát ỳnh một cái. Bình thường lá gan của tôi rất lớn, thỉnh thoảng nhìn thấy lãnh đạo trong Cục vẫn còn có thể trêu chọc vài câu cho vui vẻ, nhưng không biết tại sao, mỗi lần nhìn thấy bà ngoại lợi hại của Khang Tử Huyền, đôi chân tôi chỉ muốn chạy trốn. Nghĩ kỹ lại, có lẽ do xem nhiều cảnh chia uyên rẽ thủy trong phim truyền hình quá nên tôi thấy hơi run khi đối mặt với bậc trưởng bối nhà giàu này.

“Bà, mời bà vào ạ!” Tôi miễn cưỡng mời bà ta vào nhà, sau đó nặn ra một nụ cười nhếch nhếch. Lúc thấy Vạn Thái quân đang nhìn lướt qua phòng khách không khác gì bãi rác của mình, trong đầu tôi kêu lên một tiếng, mặt tôi trong nháy mắt lập tức nóng ran.

“À, cái đó, để bà cười rồi. Đạo này cháu bận quá, không có thời gian dọn dẹp, ha ha ha. Thật ra cháu cũng rất thích sạch sẽ.”

Tôi luống cuống ném đồng quần áo bẩn trên ghế sofa sang một bên, cuối cùng cũng dọn được một chỗ mời bà ta ngồi. Thấy bà ta vẫn không ngừng quan sát xung quanh, trực giác cho tôi biết thiện cảm của bà ta với tôi đang tụt dốc không phanh, có khi sắp chạm đến giá trị âm rồi. Đột nhiên tôi cảm thấy đầu mình to ra, liền gãi đầu nói: “Cái đó... bà có muốn uống nước không? Cháu... cháu rót cho bà một cốc nhé!”

Tôi chỉ muốn nhanh chóng chạy khuất tầm mắt của bà ta để hít thở, có bà ta ở đó, tôi còn không biết để chân ở đâu nữa, mặc dù đây rõ ràng là nhà của tôi. Có lẽ đây chính là người phụ nữ huyền thoại có sức uy hiếp mạnh mẽ. Vạn Thái quân chịu khó liếc đồng quần áo bẩn rồi thong thả nhìn bức ảnh trên tường, cuối cùng bà ta dừng ánh mắt soi mói trên người tôi, khuôn mặt giữ nguyên nụ cười miễn cưỡng. Bà ta nói thẳng thắn, không hề khách sáo: “Người lớn tuổi như ta chỉ uống nước nóng thôi, bận như thế này liệu cháu có thể đun được ấm nước sôi không?”

Tôi rụt cổ ngay người sững sốt, vốn dĩ cũng biết bà ta là “người đến thì không tốt”, nhưng ít ra cũng nên khách sáo một chút chứ! Ai biết được mới đó đã cho tôi một cú phủ đầu rồi, đúng là ngạc nhiên!

“Bà đúng là tính toán như thần!” Tôi ngồi thẳng lưng nghênh chiến, ngoan ngoãn nói: “Cháu đi đun nước đây, bà đợi một chút nhé!”

“Được rồi, ngồi xuống đi! Lần nào nhìn thấy ta cũng trốn rất nhanh, hai lần rồi, bà già này không phải là thứ dễ ấy người trẻ tuổi mang ra trêu đùa đâu.” Trên khuôn mặt thản nhiên của Vạn Thái quân hiện lên vẻ không hài lòng, bà ta chỉ vào ghế sofa nhỏ bên cạnh: “Ngồi đi, nói chuyện với bà!”

Bà ta muốn nói gì, trong lòng tôi biết rất rõ.

Chắc hẳn Vạn Thái quân nhân lúc Khang Tử Huyền đi công tác, không thể che chắn cho tôi nên đến để “xử lý” tôi. Hơn nữa, trong khi tôi phạm sai lầm nghiêm trọng, bà ta lại càng có lý do soi mói chính đáng. Đúng là không hổ danh bà ngoại cáo già của Khang Tử Huyền.

Tôi hậm hực ngồi xuống, lo lắng xen lẫn khó chịu. Phương Lượng Lượng tôi tốt xấu gì cũng là một nữ thanh niên có lý tưởng và khát vọng tốt đẹp, người yêu quý tôi không ít. Dựa vào cái gì mà trong mắt bà ta, Khang Tử Huyền lại là hoàng tử? Bà ta có biết là Khang Tử Huyền suốt ngày bắt nạt tôi không? Tôi khổ không còn chỗ nào để nói nữa.

Vạn Thái quân thu lại nụ cười khách sáo, đôi mắt sắc sảo nhìn tôi: “Tên Phương Lượng Lượng?”

“Sao ạ? ... Vâng.”

“Năm nay 24 tuổi?”

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

“Làm cảnh sát được hai năm?”

“Đến tháng tám năm nay là tròn hai năm ạ.”

“Sao lại vẫn làm cảnh sát chím?”

“Đây chẳng phải đều là do lãnh đạo sắp xếp sao? Ha ha ha.”

“Thành tích trung học không được tốt lắm.”

“Sao ạ? Cái này... cháu không nhớ.”

“Trí nhớ đúng là không được tốt lắm! Cô bé được mẹ nuôi lớn phải không? Không có ba sao?”

... Thế này thì có chút quá đáng, lửa giận trong lòng tôi hừng hực bốc lên, không thể làm cô gái ngoan ngoãn cam chịu tấn công được nữa. Bà già này càng hỏi càng sắc bén, trước khi đến chắc chắn bà ta đã điều tra tất tần tật về tôi rồi. Chuẩn bị kỹ càng rồi mới đến, mục đích của bà ta là khiến tôi không còn chỗ nào để trốn, tự biết xấu hổ rồi sau đó tách khỏi cháu ngoại bà ta, để cháu ngoại bảo bối của bà ta tìm được một cô gái môn đăng hộ đối, tránh gen bình dân của tôi phá hỏng huyết thống cao quý của họ.

Hồi trung học, đúng là tôi cũng quậy phá một quãng thời gian, việc này tôi thừa nhận. Bị người khác rạch những vết thương cũ ra tôi cũng nhin, nhưng bà Vạn Thái quân này lại ám chỉ hồi trung học tôi mãi mê đánh nhau, thành tích không tốt, đều do Phương Lượng Lượng tôi là một đứa trẻ không có ba. Cái gì mà người phụ nữ huyền thoại chứ, chỉ giỏi vờ vịt làm một người phụ nữ đức hạnh chẳng khác nào mẹ của tôi. Tất cả những lỗi lầm tôi phạm phải đều quy tội do thiếu sự giáo dục đầy đủ của cha mẹ, vì thế họ đương nhiên cho rằng nhân cách của tôi có chỗ thiếu sót. Bọn họ luôn tàn nhẫn khẳng định như vậy.

Trán nóng lên, lửa giận trong lòng không dập tắt được, tôi cười đáp lời: “Bà đã điều tra hết rồi, không phải hỏi nữa. Những gì bà biết được đều là sự thật.”

Chiếc gương trên tường đối diện phản chiếu khuôn mặt ngỗ nghịch khó dạy dỗ của tôi, còn khóe miệng Vạn Thái quân lại khê cong lên, nụ cười có chút đăm chiêu, vẻ mặt kỳ lạ khó lường. Tôi ưỡn thẳng lưng nói: “Những chuyện bà đã điều tra, chắc chắn không được đầy đủ. Là đối tượng bị điều tra, cháu có thể bổ sung thêm cho bà một vài điều.”

“Cháu được một tay mẹ cháu nuôi lớn là sự thật. Lúc ba cháu mất, thậm chí ông còn không biết mẹ đã mang thai. Nhưng lúc đó mẹ cháu, một cô gái hơn hai mươi tuổi vẫn sinh cháu ra, là vì bà quá yêu ba. Bà đừng đem chuyện những đứa trẻ không có ba dạy dỗ ra nói với cháu, mẹ cháu đã rất cố gắng nuôi dạy cháu,

đợi đến lúc cháu trưởng thành mới dám tái hôn. Vì thế, những lời ấy mẹ cháu nghe xong sẽ không chấp nhận được đâu. Dù từ nhỏ cháu đã làm không ít việc khiến mẹ cháu đau đầu, nhưng mẹ cảm thấy cháu rất tốt, bản thân cháu cũng cảm thấy như thế. Mẹ con cháu cũng chưa bao giờ cảm thấy cháu thiếu thốn gì về mặt tâm lý, còn nữa, lúc cháu mới sinh ra, mẹ đã đặt tất cả những bức ảnh của ba lên đầu giường, ngày nào cũng cho cháu cầm chơi. Vì thế từ bé đến lớn, ba cháu vẫn luôn cùng cháu lớn lên. Cháu là một đứa trẻ có ba.”

Vạn Thái quân ngồi trên sô pha vô cùng khí thế, khuôn mặt nghiêm khắc, nhưng không biết có phải do tôi hoa mắt hay không, đôi mắt của bà ta hình như không còn lạnh lùng nữa. Nhưng dù sao đây cũng là nhân vật lớn không thể xem thường.

Người phụ nữ ấy nhếch đôi lông mày, giọng điệu không thoải mái: “Sao thế? Người lớn mới nói một câu, cháu đã cãi mười câu, chẳng có phép tắc quy củ gì cả! Ta đã làm gì cháu chưa? Cháu xem đáng về sưng cổ lên của cháu kia, rất thiếu kiên nhẫn!”

Vạn Thái quân lườm tôi một cái, không còn nụ cười khách sáo lúc đầu nữa. Cách bà ta lườm tôi có chút giống bà hàng xóm bên cạnh, lại có phần giống trẻ con. Biết kết quả sẽ là luôn bị ghét bỏ như vậy nên tôi chỉ có thể tiếp tục chiến đấu. Rút rè nhìn một cái, tôi quay đầu thì thầm bằng giọng nói mà bà ta có thể nghe thấy: “Bà cũng đến để gây sự, kêu người ta bình tĩnh làm sao được?”

Màn phủ mỏng manh giả tạo vừa rồi đã hoàn toàn bị tôi xé rách, bầu không khí lúc này lập tức trở nên căng thẳng, hai bên đi thẳng vào vấn đề chính. Vạn Thái quân “hừ” lạnh một tiếng: “Cháu là một đứa trẻ thông minh. Không sai, đúng là ta không hài lòng về cháu.”

Nghe thấy những lời nói thiếu thiện cảm không hề che giấu của bậc trưởng bối về mình, mọi nỗ lực mà tôi đã liều chết cố gắng để được công nhận từ bé tới giờ lại một lần nữa có nguy cơ sụp đổ. Trái tim tôi giống như bị kim đâm, nhỏ ra một giọt máu nóng. Toàn bộ tế bào nổi loạn trong người tôi đang kêu gào, cả người nóng ran lên. Tôi nói: “Cháu cũng không hài lòng cháu ngoại của bà, bà bảo anh ấy đừng bám lấy cháu nữa!”

Người phụ nữ đó cười lạnh: “Cô bé, đừng nói một đằng nghĩ một nẻo trước mặt người lớn, không hay đâu!”

Tôi tiếp chiêu: “Cháu không dám nói một đằng nghĩ một nẻo. Đúng là cháu ngoại bà đến làm phiền cháu trước, cháu thành thật lắm đấy!”

Bà ta liếc tôi đầy ẩn ý: “Cháu không thích A Khang nhà ta?”

“Thích chứ!” Tôi không hề do dự thừa nhận suy nghĩ của mình. Không muốn lừa dối chính mình trước mặt người lớn, tôi phải quang minh chính đại đối diện với sự khiêu khích của bà ta.

“Vậy mà cháu vẫn không hài lòng?” Ánh mắt sắc bén của người phụ nữ tỏ vẻ không đồng ý nhìn sang tôi, giống như đang chỉ trích sự mâu thuẫn trong lời nói của tôi. Tôi thẳng thắn nói: “Thích không nhất định là đã hài lòng. Người khác chỉ nhìn vào ví tiền, diện mạo, dáng vẻ của anh ta, nhưng cháu là người bị anh ta đeo bám nên cháu biết, anh ta là người mưu mô, bụng dạ xấu xa, biết kiểm soát ham muốn, gần như là một kẻ địch khó có thể đánh bại.”

“Cái gì? Cháu xem nó như kẻ địch sao?” Vạn Thái quân nhú mày lên kinh ngạc.

“Đôi khi đúng là thế, vì vậy ở cùng anh ta cũng không thiếu niềm vui.”

Đối với lời giải thích như điều đương nhiên của tôi, Vạn Thái quân dường như đã hiểu mà lại chẳng hiểu gì nên phải hỏi lại: “Ưu điểm của nó thì sao? Cháu đã thấy chưa?”

“Ưu điểm của anh ta rất nhiều, nếu không cháu đã chẳng thích anh ta.”

Tôi trầm ngâm một lát: “Nhưng thà rằng anh ta đừng quá đẹp trai và ít tiền đi một chút... Cháu mong anh ta thật thà hơn với cháu, thỉnh thoảng để cháu thắng một lần. Anh ta mạnh mẽ đến mức đôi khi làm tổn thương lòng tự trọng của cháu.”

Từ trong vô thức, tôi thẳng thắn nói ra nỗi lòng với bà ngoại anh ta. Quan trọng là tôi bị Khang Tử Huyền ức hiếp nhiều lần nhưng không có chỗ nào để kêu ca. Hôm nay tôi chỉ đơn giản trả lại cho bà anh ta nghe thôi, để bà ta biết cháu ngoại mình cũng không phải người hoàn hảo. Đáng tiếc, những lời phê bình kín đáo

của tôi với Khang Tử Huyền khi vào tai Vạn Thái quân lại biến thành những lời khen ngợi: suy cho cùng tôi phàn nàn là vì anh ta quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức khiến tôi phải cam chịu quy phục. Điều này trở thành một khẳng định khác, Vạn Thái quân hài lòng cười, gật gật đầu: “Ta hiểu.”

Tôi phản bác chắc như đinh đóng cột: “Bà không hiểu.”

Bà ta tức giận, nghiêm mặt lên lớp tôi: “Bà già ta đây ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm, qua cầu còn nhiều hơn cháu đi đường đầy! Cháu nói xem có chuyện gì mà bà già này lại không hiểu cơ chứ?”

Bà ta cậy già nên lên mặt, tôi nghiêng đầu khó chịu lắm bầm: “Trên đời này làm gì có nhiều cầu đến thế!”

Bà ta nghe được, vẻ mặt không hài lòng, hai tay khoanh lại, giống một con bọ câu già đang tức giận.

“Không nghe lời, nói chuyện không có trên có dưới, không phép tắc gì hết!” Bà ta lăm bầm đứng lên đi ra phía cửa: “Ta thực sự rất không hài lòng về cháu!”

Tôi cũng không che giấu tính tình danh đá của mình, chạy theo bà ta ồn ào nói: “Được, bà không hài lòng là việc của bà, cháu không hài lòng là việc của cháu. Nhưng bây giờ cháu rất thích cháu ngoại bà, bà có ném chi phiếu ra cháu cũng không buông tay đâu. Bà muốn chia rẽ hai bọn cháu thì ngày nào cháu cũng đến nhà bà ngồi giảng biểu ngữ, bà đuổi cháu đi thì cháu sẽ lừa cả cháu ngoại bà đi.”

Bà ta nghiêm mặt xoay người lại, bên ngoài nghiêm khắc nhưng ở trong lòng lại chất chứa đầy lo lắng nói: “Giỏi lắm Phương Lượng Lượng! Mười mấy năm nay chưa có ai dám uy hiếp Vạn Kỳ Hoa ta, cháu đúng là rất to gan!”

Tôi bĩu môi giương cằm, trưng ra vẻ mặt danh đá: “Chẳng lẽ chỉ có mỗi Hoa Bà Bà được đến đây gây sự, còn Lượng Lượng cháu thì không được phép uy hiếp hay sao?”

Vạn Thái quân dùng cặp mắt tóe lửa hung hăng lườm tôi, tôi cũng trợn mắt nhìn lại, kết quả là bốn con mắt nhìn nhau trừng trừng một lúc. Có lẽ thấy mỗi mắt, bà ta nhếch môi lên “xi” một cái, cơ bắp run run, khuôn mặt nghiêm khắc đó bỗng bật cười.

Tôi há hốc mồm, vốn dĩ đang nghênh chiến hết mình, kết quả cuộc giằng co một già một trẻ lại phát triển theo hướng hài hước. Đáng lẽ là “Thế chiến thứ ba” phải chuẩn bị nổ ra mới phải, thế mà không hiểu tại sao sau một hồi nói qua nói lại, dưới sự kích động của tôi mà bà ta lại cười được nhỉ? Có gì đáng buồn cười cơ chứ?

Tôi không nhịn được hỏi: “Hoa Bà Bà, bà cười gì thế? Cháu đang rất nghiêm túc đấy!”

Vạn Thái quân lập tức thu lại nụ cười, nghiêm mặt trừng mắt: “Người lớn cười cái gì còn phải giải thích với cháu sao?” Sau đó bà ta lại dán cho tôi cái mác: không biết kính trọng người lớn tuổi.

“Còn nữa, không cho phép cháu gọi ta là Hoa Bà Bà!”

Tôi bĩu môi, trước mặt bà ta cọt nhả nói: “Không gọi là Hoa Bà Bà, chẳng lẽ gọi bà là Hoa Tiên Tử[1]?”

[1] Hoa Tiên Tử: tên của nữ chính dễ thương và cũng chính là tên của bộ phim nổi tiếng, là bộ phim hoạt hình Nhật Bản đầu tiên du nhập vào Trung Quốc sau công cuộc cải tổ kinh tế Trung Quốc năm 1978.

Vừa dứt lời, trán tôi bỗng đau nhói, tôi hét lên thảm thiết, có thứ gì đó vừa tiếp xúc “thân mật” với cái trán của tôi. Thì ra Vạn Thái quân đã dùng cái túi Hermes màu bạch kim trên tay đánh tôi. Mặc dù bà ấy ra tay không quá mạnh nhưng tôi đoán đầu mình sẽ sưng lên một cục. Nhìn khuôn mặt như giận như không của bà ta, tôi xoa xoa chỗ đau, ồn ào như trẻ con: “Bà còn đánh người nữa thì cháu sẽ mách Khang Tử Huyền là bà đánh cháu đấy?”

“Ai bảo cháu gọi ta là Hoa Tiên Tử!” Mặt bà ta căng ra, đôi mắt toát lên ý cười đùa: “Tổ cáo ta sao, cháu dám à?”

“Không dám, không dám.” Mắt tôi đảo liên tục, phát phát tay.

Người phụ nữ lớn tuổi đang ra sức cãi nhau với tôi rõ ràng không hề nghiêm khắc đáng sợ như lời đồn đại mà ngược lại còn có chút đáng yêu nữa, ngoài việc thích xị mặt ra vẻ bề trên, bà ấy không giống một người

cổ làm ra vẻ giàu sang. Trong lòng nhẹ nhõm, tôi cười hì hì: “Nhưng cháu vẫn thích gọi bà là Hoa Tiên Tử cơ! Hoa Tiên Tử, Hoa Tiên Tử, bà chính là Hoa Tiên Tử!”

Người phụ nữ ấy chắc chưa từng thấy nữ hiệp nào ôm sòm như tôi, tức giận lườm một cái. Thấy cái túi đất khổng lồ kia lại sắp sửa hạ cánh xuống người mình, để bảo toàn tính mạng, tôi khoác tay bà ta, tỏ vẻ thân thiết, nhanh chóng lãng sang chuyện khác: “Ha ha, bà ngoại à, chẳng phải là bà cháu mình đang đùa sau? Cháu bảo này, hôm nay bà mang theo chi phiếu mệnh giá bao nhiêu đến đây vậy?”

“Ui da...” Cái túi nặng nề lại bay tới, tôi kêu lên thảm thiết: “Sao bà hay đánh người? Trong túi của bà đựng chỉ hay sao, đau chết người mất thôi, ui da!”

Tôi kêu “ui da” nhưng người phụ nữ ấy vẫn không hề buông tay: “Mở miệng ra là chi phiếu, thích tiền đến thế à? Nói cho cháu biết, ta không mang theo gì hết, tính toán sai bét rồi! Người trẻ tuổi bây giờ rõ thật là...”

Tôi không thể không kêu oan cho chính mình: “Đây chẳng phải đều là tại bà cả sao? Bà chẳng làm đúng nguyên tắc gì cả! Chi phiếu là đạo cụ vẫn dùng để “chia ương rẽ thúy” mà. Cháu đã phối hợp với bà rồi mà còn bị bà đánh nữa chứ, cháu sung sướng lắm hay sao?”

Tôi ra sức cười: “Chẳng qua là cháu muốn biết giá trị con người cháu thôi, ha ha ha. Bao nhiêu vậy bà? Có được mười triệu không ạ?” Gỡ bỏ vẻ mặt nghiêm túc, Vạn Thái quân nở nụ cười thần nhiên, không chút khách sáo xĩa xĩa vào trán tôi, vô cùng tự tin nói: “Còn được bao nhiêu nữa? Một đồng!”

“Cái gì? Một đồng... Bây giờ mua kem cũng phải mất hai đồng, cháu còn không bằng một cây kem...”

Tôi ôm đầu hoàn toàn suy sụp, còn vị phu nhân đứng bên cạnh lại sảng khoái cười rõ to, gương mặt nhăn nhoe đã không còn vẻ lạnh lùng như lúc mới đến. Sau tiếng cười này, chúng tôi bỗng nhiên thân quen hơn, khoảng cách được kéo gần lại rất nhiều.

Buổi tối tôi khoác vai Vạn Thái quân tới tiệm cơm mà tôi và Phi Ca thường đến ăn tối. Thật ra bà ấy là một người rất hài hước, thích kể chuyện cười, chỉ là hay thích dùng vẻ ngoài lạnh lùng cứng rắn để đánh lừa người khác. Có lẽ lúc còn trẻ bà phải đề phòng người khác nhiều quá nên tạo thành thói quen. Bà luôn đeo mặt nạ, không dễ dàng để lộ mình. Nhưng dưới sự quấy phá không ngừng của tôi, cuối cùng vẻ mặt chân thật của Vạn Thái quân cũng dần lộ diện.

Bà ta than thở: “Ông chồng mất sớm của ta, chính là ông ngoại của A Khang đó, lúc còn trẻ dẻo miệng lắm! Ta có tức giận cỡ nào ông ấy cũng có cách dỗ dành khiến cho ta phải vừa khóc vừa cười. Khi về già, con cháu cũng có cuộc sống riêng của chúng nó nên ta thường hay hồi tưởng những lời nói ngon ngọt của ông ấy, ngày tháng cứ vậy mà trôi đi.”

Tôi nói: “Hoa Tiên Tử yên tâm, lúc nào bà cảm thấy cô đơn thì cứ bảo cháu, cháu sẽ bốc một nắm hạt dưa đến chơi với bà. Bà biết vì sao mẹ cháu đi lấy chồng xa như vậy không? Ôi trời ơi, còn chẳng phải là vì muốn cách cháu thật xa ra đó sao, cháu phiền phức quá mà! Mẹ cháu cứ nhớ đến ba cháu là mất ngủ, lúc đó cháu sẽ bắt đầu nói, nói từ chuyện trời mưa đến chuyện con chó đi lạc ngoài đường, từ chuyện con chó tè bậy đến vấn đề về xe bus, từ xe bus nói đến bát canh đậu phụ mà nhà bên cạnh nấu. Bà không biết đâu, cháu nói chuyện còn công hiệu hơn cả thuốc ngủ nữa đấy! Mẹ nghe chuyện của cháu mà cứ như là đang nghe hát ru vậy, ngủ ngay lập tức. Lần sau bà cứ thử mà xem!”

Tôi gấp cho Vạn Thái quân một miếng đậu phụ cay, bà không giấu được vẻ mặt tươi cười: “Thần kỳ như vậy sao?”

“Đúng vậy ạ, thuốc ngủ nhãn hiệu Lượng Lượng, đảm bảo bà ngủ một mạch đến sáng!”

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của bà vang lên. Vừa nhìn một cái, Vạn Thái quân cười “ha ha” nói với tôi: “Là tên nhóc kia gọi đây.”

Người phụ nữ ấy mặt mày hồng hào, giọng nói nghiêm khắc ngày thường cũng nhẹ nhàng hơn: “Alô, A Khang à? Bà ngoại đang ăn cơm với Một Đồng...”

Khóe miệng tôi run run. Trên đường đến đây nói chuyện vui với bà ngoại, sau đó tôi gọi bà là “Hoa Tiên Tử”, bà gọi tôi là “Một Đồng”. Không ngờ bây giờ người phụ nữ ấy lại còn bêu xấu tôi trước mặt Khang

Tử Huyền.

“Nó là ai ấy à? Để bà bảo nó nghe điện thoại, cháu sẽ biết là ai ngay thôi.” Bà ngoại nháy mắt đưa điện thoại cho tôi, tôi tặng lại cho bà ánh mắt đầy ai oán “chẳng có chút nghĩa khí nào cả”.

“Alô, xin chào!” Giọng nói trầm ấm cuốn hút của Khang Tử Huyền phía bên kia vang lên. Hai ngày nay anh ta không ở trong thành phố này, nhưng tôi vẫn gọi điện thoại về kiểm tra. Nếu biết tôi tự rước họa vào thân, ngay đến cái mạng nhỏ này suýt chút nữa cũng chẳng giữ nổi, anh ta mà không bằm vằm tôi ra thì đã không phải là Khang Tử Huyền. Dù sao cũng vừa mới bị bà ngoại giáo huấn rồi, tôi không muốn lại bị anh ta lên lớp tiếp. Tôi nổi hứng muốn trêu đùa, bóp mũi hắng giọng học mấy cô nàng được cưng chiều ỏn ẻn nói: “Alo, anh Tử Huyền, còn nhớ em không? Em là Một Đồng thanh mai trúc mã của anh đây.”

Phía bên kia im lặng một lúc, sau đó người đàn ông cười phá lên: “Dĩ nhiên là anh nhớ rồi, em gái Lượng Lượng!”

Tôi chán nản bỏ tay xuống, giọng nói phụng phịu: “Chẳng vui gì cả, sao lần nào anh cũng không chịu phối hợp giả giọng một chút hả?”

“Được, để lần sau đi! Em đang ở cùng bà ngoại đấy à? Tại sao bà lại gọi em là Một Đồng thế?”

Nghĩ đến cái tên Một Đồng đáng xấu hổ kia, tôi đau thương suýt khóc. Tôi kêu lên ầm ục: “Khang Tử Huyền, Hoa Tiên Tử nhà anh nói em chỉ đáng giá một đồng, làm tổn thương em quá. Hoa Tiên Tử nhà anh ý thế ức hiếp người, anh phải giúp em đòi lại công bằng! Lúc về anh phải trình trọng nói cho bà biết, tốt xấu gì em cũng đáng giá hai đồng!”

Nghe tôi nói chuyện, bà ngoại ngồi đối diện cười khanh khách. Tiếng Khang Tử Huyền sang sảng cười ở bên kia truyền đến, anh ta nói: “Được, lúc về anh sẽ nói cho Hoa Tiên Tử nhà anh biết, em là bảo bối của anh, em là vô giá.”

Hiếm khi nói được mấy câu hoa mỹ như thế, Khang Tử Huyền khiến tôi đột nhiên cảm thấy ầm ập trong lòng. Tôi ngập ngừng không biết nên nói gì, đành cúi đầu ấp úng: “Anh về sớm một chút... Thế này... em nhớ anh!”

Tôi thật sự thấy nhớ anh ta. Lúc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, tôi đã nghĩ đến việc sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh ta nữa. Nửa đêm giật mình sợ hãi, tôi chỉ mong được trốn trong vòm ngực luôn khiến người ta an tâm ấy. Người đàn ông đó khiến tôi bình tĩnh suy nghĩ về tương lai, tương lai của tôi và anh ta. Tôi nhận ra tôi muốn bảo vệ bản thân mình thật tốt, không muốn mình bị thương. Tôi nghĩ mình sẽ không dẫm lên vết xe đổ của ba mà bỏ đi một mình, để lại người yêu thương sống trên cuộc đời này trong thương tiếc. Cứ nghĩ đến mấy ngày trước có thể sẽ phải âm dương cách biệt, trái tim tôi đau nhói. Thì ra tình yêu mãnh liệt là một cảm xúc sâu sắc khó quên như vậy đấy!

19. Chương 19: Vì Sao Lại Là Tôi?

Sáng thứ hai, tôi trốn ở nhà không đến trường. Lần này tôi gây họa làm lộ thân phận khiến lão Đàm tức giận chết. Mặc dù tôi không phải gián điệp chuyên trách, nhưng sau này có chỗ nào cần dùng chắc chắn không thể trông cậy vào tôi rồi. Lão Đàm gần đây rất nóng tính, từ nội dung cuộc điện thoại nghe trộm ở nhà Giang Ly, sự nghi ngờ về Giang Viễn Long cơ bản đã được loại trừ. Hơn nữa gần đây vợ ông ta đã bán mảnh đất cất giữ lúc trước, giải quyết hoàn cảnh khó khăn của công ty, tình hình tài chính cũng thông suốt.

Những sắp xếp tỉ mỉ của lão Đàm không thu được kết quả gì, manh mối lại tiếp tục bị cắt đứt, chẳng trách lão mắng tôi té tát, còn bắt tôi thứ ba quay về Cục một chuyến. Tôi dù rất ức chế cũng không dám cãi lại, đau khổ cúp điện thoại.

Chiều thứ hai, tôi tiễn Nghệ Sa lên tàu. Cô ấy định rời xa thành phố A – thành phố của mơ ước này quay về quê hương của cô ấy để làm lại cuộc đời. Tôi ôm chặt cô ấy, chúc cô ấy sớm bắt đầu một cuộc sống mới.

Buổi tối, ăn tạm chút đồ lót dạ xong, tôi gọi điện cho Khang Tử Huyền nhưng anh rất bận, nói chuyện với tôi được năm phút đã cúp máy. Tôi nằm trên ghế sofa, bốn bề tĩnh lặng nhưng trong lòng vẫn không yên, cảm giác sắp xảy ra chuyện lớn nhưng lại hoàn toàn không biết là chuyện gì, chỉ thấy không thể yên tâm được.

“Reng reng...” Điện thoại reo lên. Tôi phi như bay ra nghe, hóa ra là Đông Tử.

Tôi đã bị lộ nên hôm nay để cậu ta đến trường xem xét, đặc biệt là thăm dò phản ứng của Giang Ly. Tôi cầu trời cho cậu nhóc ấy bận học mà không chú ý đến tin tức hai ngày hôm nay. Nếu như cậu ta đã biết chuyện, tôi không chắc mình có đủ dũng khí đến trước mặt cậu ta nói xin lỗi.

“Alô, Đông Tử, thế nào rồi?”

“Sư tỷ, thằng nhóc đó hôm nay không đi học. Em hỏi cô giáo, cô ấy bảo cậu ta xin nghỉ ốm. Em nhắn tin thì không thấy cậu ta trả lời, có lẽ đúng là bệnh rồi.”

Tôi cau mày cúp máy, chần chừ mở chiếc điện thoại dùng khi nằm vùng ở trường học ra, trong lòng thấp thỏm. Một lát sau, tin nhắn đổ tới như bom dội, tất cả đều là tin nhắn thông báo cuộc gọi nhờ của Giang Ly, có đến khoảng bốn năm cuộc gọi. Sau đó một tin nhắn đập vào mắt tôi: Tại sao lại là tôi? Nhìn tin nhắn ấy một hồi lâu, tôi bỗng sực tỉnh. Tôi giống như kẻ phạm tội nhanh chóng tắt điện thoại. Thời tiết đầu hè oi ả nhưng tay chân tôi lạnh toát.

Tối đó tôi không ngủ yên giấc, sáng hôm sau tinh thần sa sút nên đành phải gọi taxi đến Cục. Đến văn phòng lão Đàm, lại bị lão ta mắng một trận thậm tệ. Cuối cùng lão còn nghiêm khắc phê bình: “Đường đường là cảnh sát lại phạm lỗi nguyên tắc. Nếu như mọi cảnh sát trong Cục đều ra mặt giống cô thì cần 110 làm gì? Để trang trí à? Hành vi lỗ mãng, nếu không phải có đồng nghiệp gần đó đến sớm, cô có biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào không? Nếu cô có việc gì, tôi lấy gì để ăn nói với ba cô đây?”

Coi như tôi có công lao trong vụ tóm được ổ nhóm chuyên sản xuất phim khiêu dâm, lão Đàm nể tình không để tôi nghỉ không lương, chỉ tịch thu súng. Tôi hậm hực ngồi trong văn phòng của Lý Phóng. Các đồng nghiệp trong văn phòng đều tối tăm mặt mũi với những vụ án chưa giải quyết được, thỉnh thoảng lại có người thở dài. Tinh anh trong giới cảnh sát gặp phải loại kỳ án ít manh mối, dù quyền cước có giỏi thế nào đi nữa cũng khó mà trở tài. Lý Phóng lén lút lại gần, nói nhỏ chỉ ính tôi nghe: “Cục trưởng đã ra tay với lão Đàm của chúng ta. Nhiệm kỳ mới lần này, Phó Cục trưởng Đàm coi như xong rồi.”

“Viện có gì?”

“Chưa phá được án, thiếu năng lực. Nhiều bọn gió chiều nào xoay chiều ấy đã bắt đầu quay sang nịnh bợ Phó Cục trưởng Trương.”

Tôi trầm ngâm gật đầu, uống ngụm trà rồi định về nhà ngủ bù. Bên ngoài, ánh mặt trời chói chang nhức mắt, mấy cô gái đi từng nhóm cười đùa dạo bước trên phố, tay mang túi to túi nhỏ. Lúc này tôi mới phát hiện bản thân mình đã rất lâu rồi không đi dạo phố. Nhưng thú vui giải trí như vậy tôi lại không hứng thú nên chán nản đứng ngây ra một lúc, đang định nhấc chân bước đi thì phát hiện một chàng trai trẻ dong dỏng cao, hai tay đút túi đứng dưới bóng râm trên con đường trước mặt. Đôi mắt đẹp ấy nhìn tôi xa xăm, vẻ mặt lạnh lùng.

Tim tôi đập thình thịch, là Giang Ly.

Một người 24 tuổi nhìn thấy cậu nhóc 18 tuổi mà lại sợ hãi, có cảm giác xúc động muốn quay người bỏ chạy, nhưng chân lại dấn chặt xuống đất, chỉ biết hoảng hốt nhìn cậu ta bước vượt dòng người. Sau đó khuôn mặt lạnh nhạt kiêu ngạo đó đứng cách tôi hai bước, giống như lần đầu tiên khi chúng tôi gặp mặt. Cậu ta ngẩng cao đầu, ngạo nghễ giống như một tiểu hoàng tử.

Trong lòng tôi chua xót. Trước mặt tôi lại là một Giang Ly lạnh lùng xa cách thuở ban đầu, còn một Giang Ly có thể cười tươi tỏa nắng, có thể lặng lẽ bộc lộ sự quan tâm đã bị tôi tự tay bóp chết. Tôi là kẻ có tội.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt thanh tú của cậu ta càng nhợt nhạt, phần tóc trước trán bay bay theo làn gió nhẹ. Cậu ta nói: “Tôi ở đây đợi cô đã hai ngày rồi.”

“Vì sao lại là tôi? Tôi không tài nào nghĩ thông được. Cô có thể khai thác được gì ở tôi? Hay là cô có thể có được thứ gì từ nhà tôi?”

Cậu ta “hừ” một tiếng, sau đó cười lạnh lùng mang theo sự chế giễu của người trẻ tuổi. Những câu hỏi dồn của cậu ta khiến tôi cảm thấy nghẹt thở: “Tất cả mọi thứ về cô đều là giả đúng không? Tên, số điện thoại, địa chỉ nhà, còn cả câu chuyện bịa đặt cha mẹ ly hôn nữa. Ha ha, chung quy là tại tôi ngốc, tôi tin tất cả, tôi tin tất cả mọi lời nói dối của cô, cảnh sát Phương... Cô thật tài giỏi đấy!”

Cậu ta cười tàn nhẫn với tôi, còn giơ ngón tay giữa lên. Cả đời Phương Lượng tôi chưa bao giờ thấy bối rối như thế này, cũng không biết nên đáp lại thế nào. Từng từ cậu ta nói dường như đều là một cái tát mạnh khiến tôi cảm thấy ù tai.

“Giang Ly, tôi...” Tôi lúc này quần bách đến mức không tìm ra được từ ngữ thích hợp để biện bạch ình.

“Đừng, cô đừng nói! Tôi không quen cô, tôi chỉ quen Giản Mỹ Đạt. Vì vậy đừng gọi tên tôi, nghe thấy tên cô khiến tôi ghê tởm, thật sự ghê tởm!” Miệng cậu ta đầy những lời châm biếm: “Cảnh sát Phương gọi tên tôi, tôi sẽ sợ đấy. Tôi mới 18 tuổi, là một công dân tốt lúc nào cũng tuân thủ pháp luật, không đáng để cảnh sát Phương hao tổn tâm trí như vậy đâu.”

Tiến lại gần tôi một bước, cậu ta nheo đôi mắt lại, ánh mắt lạnh lùng u tối. Những lời tàn nhẫn cứ từng câu từng chữ thốt ra qua kẽ răng như rút hết sức lực của cậu ta: “Phương Lượng Lượng, sau này, đi được bao xa thì cút xa bấy nhiêu cho tôi!”

Ánh mắt của chàng trai bị tổn thương nhưng vẫn tỏ ra lạnh lùng tàn nhẫn ấy cứ vương vấn mãi trước mắt, tôi thần thờ dưới ánh mặt trời như người mất hồn, cảm thấy tất cả mọi niềm tin trong mình đang dần khô héo, cạn kiệt.

Giang Ly đi được vài bước đột nhiên quay lại: “Này!”

Tôi quay đầu một cách máy móc nhìn cậu ta, cậu ta nói: “Người đàn ông họ Khang đó là ai?”

Tôi khó khăn mấp máy môi: “Anh ấy là bạn trai tôi.”

“Quả nhiên là vậy!” Giang Ly khuôn mặt xanh mét gật gật đầu cười mỉa: “Quả nhiên chỉ có tôi là ngốc nhất! Ha ha, đáng cười lắm!”

“Không, không phải như vậy. Giang Ly, đừng nói như vậy, tất cả đều là lỗi của tôi, là tôi sai, tôi nên bị trừng phạt.” Không thể tiếp tục chịu đựng ánh mắt bi thương buồn bã của chàng trai đó, tôi gần như phát điên lên nắm lấy đuôi áo cậu ta khổ sở van xin: “Cậu cố gắng thi tốt kỳ thi cấp ba được không? Đừng vì bị tôi lừa dối mà suy nghĩ lung tung. Cứ coi như tôi là thứ cặn bã không đáng để cậu ghi hận trong lòng, cũng không đáng vì tôi mà hủy hoại tiền đồ của mình... Nếu không...” Tôi sẽ mặc cảm tội lỗi cả đời.

Hai má ửng nhem, có thứ chất lỏng trong suốt rơi trên mu bàn tay tôi. Hóa ra tôi đã áy náy đến rơi nước mắt. Giang Ly lạnh lùng liếc nhìn tôi, không hề động lòng với những giọt nước mắt ấy rồi giật mạnh bàn tay đang kéo áo cậu ta: “Buông bàn tay bẩn thỉu của cô ra!”

Tôi từ từ buông tay, mặt cúi gằm xuống. Giọng nói trẻ trung của cậu thanh niên vang lên trên đầu tôi: “Dĩ nhiên tôi sẽ không vì loại người như cô mà làm lỡ mất tiền đồ của mình. Còn cô, cảnh sát Phương, cô đề cao bản thân quá đấy. Cho rằng tôi sẽ thích cô sao? Ha ha, không đi mà soi gương xem, bà cô già nếp nhăn sắp nổi hết lên rồi đấy!”

Tôi chìm đắm trong sự buồn bã. Trước khi bỏ đi, một giọng nói nhỏ thoáng bay tới làm chấn động tâm hồn tôi: “Phương Lượng Lượng, tôi sẽ không tha thứ cho cô. Không bao giờ!”

Chàng thanh niên càng chạy càng xa, bóng dáng mất hút ở góc phố. Đứng dưới ánh nắng chói chang, tôi chợt bừng tỉnh, đột nhiên không biết nên làm thế nào.

Buổi tối tôi hẹn Thạch Đầu và Đông Tử ra ngoài uống rượu giải sầu.

Thạch Đầu mang cả cô bạn gái học múa ba-lê của mình tới. Quả nhiên cô bé có lúm đồng tiền rất đáng yêu, mỗi khi cười, nét thông minh duyên dáng của cô ấy khiến người ta phải động lòng. Nhìn qua đúng là một cô gái đáng mến.

Đông Tử cứ buồn rười rượi, rõ ràng là đang có tâm sự. Hôm nay quay về Cục, tôi mới nghe được Lý Phóng kể về chuyện gia đình Đông Tử. Hóa ra anh chàng này bề ngoài nhìn lạc quan vô tư, thực ra gánh nặng gia đình rất lớn. Chứng bệnh thần kinh của mẹ cậu ta kéo dài đã nhiều năm nay mà chưa có chút tiến triển nào, trong nhà còn có bà ngoại lớn tuổi. Tuổi còn trẻ đã phải gánh trên vai nhiều trách nhiệm như vậy, Đông Tử chưa bao giờ than phiền trước mặt tôi, cứ ha ha cười như trẻ con.

Trước đây, tôi cảm thấy anh chàng nhát gan như chuột nhắt, hôm nay lại có một nhận thức hoàn toàn mới về cậu ta nên có chút kính nể. Xung quanh tôi có không ít những người kiên cường, có lẽ Giang Ly cũng có thể kiên cường đối diện với bóng tối trong bản chất con người, đến một ngày nào đó sẽ thấy mọi thứ trên đời này là vô thường. Tôi ngược nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời, lúc này chỉ có thể tự an ủi bản thân.

Thạch Đầu vì chuyện hai hôm trước tôi và Phi Ca thành người nổi tiếng mà rất kích động, tiếp tôi hết ly này đến ly khác: “Đại ca à, em giận đấy. Hai người chẳng nghĩa khí gì hết, đi bắt kẻ xấu cũng không thêm gọi em, có còn coi Thạch Đầu em là huynh đệ nữa hay không?”

Một người đàn ông cứ kích động lên là nức nở nghẹn ngào, cô bạn gái nhìn thấy thái độ thất lễ của cậu ta sau khi uống rượu, trợn đôi mắt to tròn liên tiếp hỏi: “Thạch Lỗi, anh sao thế?”

Thạch Đầu quả thật đã rơi hai giọt nước mắt đàn ông, sau đó gỡ mắt kính xuống lấy tay áo lau lau, bĩu môi: “Các đại ca không cần anh, không coi anh là huynh đệ.”

Nói rồi, cậu ta lại bắt đầu nức nở lau tay áo, ồn ào đến mức khiến tôi đau đầu. Tôi vươn tay ra cốc vào đầu cậu ta, tên nhóc đau quá la oai oái, cô bạn gái nước mắt lưng tròng nhìn tôi, lộ vẻ nùng nịu trách móc.

Cầm ly bia uống cạn một hơi, tôi kiên nhẫn chỉ dạy: “Đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn muốn đánh nhau? Cậu cho rằng đây là mấy trò ẩu đả bắt nháo hồi trung học sao, đều là băng nhóm tội phạm liều mạng cả đấy. Lần này tôi và Phi Ca suýt chút nữa thì mất mạng. Chuyện đó cả đời tôi không muốn lặp lại lần thứ hai. Tôi không đùa đâu, chúng ta càng có tuổi thì lại càng phải biết trân trọng cái mạng nhỏ bé của mình. Cậu có biết sống một cuộc đời tươi sáng chính là niềm hạnh phúc lớn nhất không, còn cái cảm giác nổi loạn, hưng phấn đó, khi học trung học chúng ta đã trải qua không ít rồi. Coi như tuổi nào làm việc ấy, phải hiểu đạo lý này, đừng lớn tiếng kêu gào nữa!”

Tôi dùng lời lẽ nghiêm khắc dọa cả ba người trẻ tuổi cùng ngây ra gật đầu lia lịa. Thật ra đạo lý này gần đây tôi cũng mới nhận ra. Lúc còn trẻ ít khi tỉnh táo, lúc trưởng thành ít khi hồ đồ, đi một ngày đường học một sàng khôn, vừa chạy vừa yêu, đây có lẽ chính là chỗ thú vị trong cuộc sống.

Ăn được một lúc, Đông Tử xin phép lát nữa về trước để còn đi “tăng hai” cùng nhóm bạn. Cô bạn gái Thạch Đầu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bóc lạc cho cậu ta ăn, còn tôi và Thạch Đầu nói chuyện. Bây giờ cậu ta làm trong ngành giáo dục, thông tin cậu ta nghe ngóng được khá nhiều. Tôi yên lặng nghe cậu ta nói: “Đại ca, hiệu trưởng trường cấp ba cũ của chị họ Dương phải không?” Cậu ta lén lút nghiêng đầu sang chỗ tôi, vẩy tay: “Đại ca, ghé tai qua đây, em tiết lộ cho chị thông tin độc quyền.”

Vẫn biết rằng chuyện xấu thì chó nện hóng hớt, nhưng nghe đến thông tin về thầy hiệu trưởng cũ kính yêu nhất của tôi, tôi do dự không biết nên nghe hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, biết đâu ông ấy có chuyện vui, còn nếu gặp khó khăn không chừng tôi còn có thể giúp ông chia sẻ.

“Chuyện là thế này, thời gian trước một giám đốc trong khách sạn của bố em mới đi Ma Cao khảo sát, anh ta cũng là học sinh cũ của trường. Anh ta đã nhìn thấy hiệu trưởng Dương ở Ma Cao.”

“Hiệu trưởng Dương đi đánh bạc?”

“Không phải, đầu tiên anh giám đốc đó cũng nghĩ vậy. Sau đó anh ta nhìn thấy hiệu trưởng cũ tiêu tụy ghé góm nên mượn cớ đến hỏi thăm. Chị đoán xem thế nào?”

“Như thế nào?”

“Con trai hiệu trưởng Dương đến Ma Cao đánh bạc, nợ một khoản tiền lớn, sau đó không biết làm sao lại bị bọn xã hội đen bắt cóc sang Bangkok. Hiệu trưởng Dương chạy đến Ma Cao tóm trộm, đến người cũng không thấy đâu nữa rồi.”

Cảm thấy rất kỳ quặc, tôi im lặng nghe Thạch Đầu kể tiếp: “Anh giám đốc đó tìm người nghe ngóng, nghe đâu con trai thầy Dương thua mười triệu, còn mượn bọn cho vay nặng lãi, cứ lãi mẹ đẻ lãi con, sắp lên đến ba mươi triệu rồi. Ôi trời, đã mấy tháng trôi qua, không biết đã cứu được người về hay chưa, làm không tốt không chừng còn chết người nữa ấy chứ! Hiệu trưởng Quản của trường em nói lúc đi họp đã nhìn thấy hiệu trưởng Dương gầy đến không còn nhận ra hình người nữa, tóc rụng gần hết, chắc tại quá lao lực vì chuyện của con trai.”

Tôi nhấp ngụm rượu hỏi: “Anh giám đốc đó gặp hiệu trưởng Dương ở Ma Cao lúc nào?”

Thạch Đầu nhàn nhã châm một điếu thuốc, nhai nắm lạc cô bạn gái đưa cho, ngẫm lại một lúc: “Có lẽ vào khoảng tháng Hai, vừa đón tết xong. Em cũng chỉ nghe loáng thoáng lúc ngồi ăn tối với các anh em, không để ý cho lắm. Hôm nay nhắc lại, mới nhớ ra kể cho chị, dù sao thì cũng cách đây khá lâu, chắc mọi chuyện cũng đã giải quyết rồi.”

Tối muộn, tôi và Phi Ca buồn điện thoại, nhắc đến hiệu trưởng Dương. Phi Ca rất lo lắng nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Thời còn học cấp ba, cô ấy cũng là vị khách thường xuyên ghé thăm văn phòng hiệu trưởng. Lần cuối cùng tôi và cô ấy vì Thạch Đầu mà gây ra họa lớn đến mức giáo viên của mấy trường trung học xung quanh đều biết trường trung học hạng ba bọn tôi có “Hắc Dương giáo” hai người chuyên trừ bạo an dân, thậm chí làm hư cả học sinh giỏi trường A. Danh tiếng đúng là rất xấu, trường thể thao suýt chút nữa đã không nhận cô ấy vào trường học. Phi Ca và mẹ vội vàng chạy đến trường xin xỏ, không ngờ hiệu trưởng Dương đã trấn an thầy cô giáo trường thể thao kia, liên tục cam đoan học sinh Khương Cát Phi đã ăn năn hối lỗi, tương lai nhất định sẽ dốc hết sức lực để làm vẻ vang sự nghiệp thể dục thể thao của nước nhà. Đến lúc ấy, mấy thầy cô giáo đó mới bỏ qua, không đuổi Phi Ca ra khỏi trường nữa.

Vì vậy, hiệu trưởng Dương là ân nhân của tôi và Phi Ca. Mấy năm gần đây, hai bọn tôi chỉ đi thăm thầy được hai lần, vì lúc còn là học sinh nghịch ngợm quá, khi lớn lên nghĩ lại cảm thấy rất xấu hổ, nên không thể nghênh ngang quay về trường xưa để bị thầy cô cũ “nêu gương” xấu cho đám hậu sinh: “Đó là hai nữ sinh ngổ ngáo nhất trường chúng ta trong mười năm trở lại đây. Trong ba năm học, thầy cô của cả trường này chưa có được mấy ngày ngủ yên, hai học sinh này giống như một cơn ác mộng của nghiệp giáo viên. Vậy mà vẫn còn không biết ngượng quay lại trường!”

Thời gian thấm thoát trôi qua, cảnh còn người mất. Những học trò năm đó luôn gây rối đánh nhau bây giờ có tương lai xán lạn, còn thầy hiệu trưởng cũ những năm cuối đời lại có số phận bi thảm. Đúng là ở hiền mà chẳng gặp lành, khiến người ta không khỏi thở dài.

Sau khi cúp máy, trong lòng vẫn lo lắng, tôi gõ bàn ngồi đợi cuộc gọi của một người, nhưng đợi từ chín giờ đến mười giờ điện thoại vẫn lặng im. Điện thoại của Khang Tử Huyền còn chưa đến, cuộc gọi của mẹ tôi đã đến trước.

“Con trai của một vị giáo sư Hoa kiều trong trường dưỡng Alan hai ngày nữa sẽ đến thành phố A công tác. Cậu ta không hiểu tiếng Trung lắm, con đi đón đi!”

“Mẹ, người ta đến mà không dẫn phiên dịch theo à? Còn cần con làm gì?”

“Mẹ đây bảo con đón thì cứ đón đi, nói nhiều thế để làm gì hả?” Mẹ tôi lại gầm thét như sư tử Hà Đông: “Còn nữa, người ta có phải người nước ngoài đâu, mẹ gặp rồi, rõ ràng là tóc đen da vàng, ngoài cái giọng có chút Mỹ ra, phong vị Trung Quốc vẫn còn đầy đủ. Mẹ nói cho con biết, anh chàng này rất thành đạt, nhân phẩm cũng tốt. Anh ta tốt nghiệp ở Đại học Princeton[1] đấy, hơi thấp một chút nhưng rất có phong cách. Mẹ vừa nhìn đã thấy thích cậu ta ngay.”

[1] Đại học tư thục tọa lạc ở Princeton, New Jersey, Hoa Kỳ. Đây là viện đại học xếp thứ tư trong các trường và viện đại học cổ xưa ở Hoa Kỳ và là một trong tám trường thuộc Ivy League.

“Nếu đã thích như vậy thì mẹ đá dưỡng Alan đi là được rồi. Dù sao mẹ cũng trẻ lâu, có sức quyến rũ mê hồn mà, đi tiêm thêm mấy mũi thuốc chống nhăn nữa là anh chàng người Mỹ kia sẽ thích mẹ ngay.”

“Phương Lượng lượng, mày bớt xỉa xối mẹ đi! Đừng cho rằng mẹ mày ở cách vạ dẫm thì mày có thể thoải mái an nhàn. Nói ày biết, không có cửa đâu! Lần này mày phải đi, không muốn cũng phải đi!”

“Mẹ, dạo này con bận lắm, không có thời gian. Nếu không con tìm một người bạn đi đón hộ được không?”

“Phương Lượng Lượng, con giả ngốc phải không? Sao con không nghĩ xem, hai đứa mà thành đôi, hai mẹ con ta không phải cách xa thế này. Con xem mẹ ở cái thành phố Seattle[2] quỷ quái này chẳng quen biết ai, lại còn một năm bốn mùa mưa, nhớ con gái chỉ có thể gọi điện thoại, nửa đêm động một chút là rơi nước mắt. Mẹ cô đơn, trống trải lắm!”

[2] Thành phố ở vùng Tây Bắc Thái Bình Dương của Hoa Kỳ.

“Mẹ, những lời mẹ nói dường Alan nghe thấy làm sao chịu được?”

“Mẹ không quan tâm ông ta có chịu nổi hay không. Mẹ hỏi con, Phương Lượng Lượng, nếu con không lấy chồng rồi sang đây, con muốn để mẹ phải chịu đựng thế nào? Để mẹ già cô đơn ở Mỹ sống nửa đời còn lại khổ sở nơi đất khách quê người à? Mẹ già đã nuôi con từ khi còn tè dầm đến lúc lớn khôn, con không định báo hiếu mẹ sao?”

“Mẹ, con không...”

“Ôi, con gái bất hiếu, cố tình làm bà mẹ này tức chết. Nuôi lớn thế thì có tác dụng gì? Lúc trước sao còn chui ra từ bàn giải phẫu để làm gì? Đồ bất hiếu! Ôi, người già neo đơn không nơi nương tựa! Con gái bất hiếu sinh ra mà làm gì, sớm biết thế này đã ném nó xuống cống cho rồi...”

Mẹ tôi khóc lóc thảm thiết bên kia điện thoại làm dường Alan ngồi bên cứ hỏi han: “What’s wrong, honey, are you OK?”[3]”

[3] Nghĩa là: Có chuyện gì thế, em yêu? Em có ổn không?

Tôi trợn tròn mắt, bị mẹ giày vò đến mức không còn kiên nhẫn nữa, nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại không muốn nói ẹ biết, mình là hoa đã có chủ. Theo cái tính nói một là hai của mẹ, chắc chắn nếu bây giờ tôi cúp máy, bà sẽ đặt ngay vé chuyến bay sớm nhất về nước, bà muốn có con rể đến phát điên rồi. Mẹ tôi giả vờ kêu gào khiến cho tôi cảm thấy chán nản, chỉ còn cách thất vọng đầu hàng: “Được rồi, mẹ yên tâm, Phương Lượng Lượng con là hiếu thuận nhất! Con đi gặp là được chứ gì, xin mẹ đừng kêu nữa, cần thần đừng để dường Alan phát hiện ra mẹ không phải là thiên nga già phương Đông mà là bà chằn sư tử Hà Đông. Con đi ngủ đây, bye bye!”

“Ồ, đợi đã, mẹ còn chưa nói với con chuyến bay của Jush...”

Tranh thủ “khoảng lặng” trước khi mẹ tiếp tục lảm nhảm, tôi dứt khoát cúp điện thoại, thở dài một cái. Yên tĩnh rồi, tự do rồi! Tôi trốn trong căn hộ nhỏ của mình bật ngọn đèn vàng, có thể tạm thời vứt bỏ những bộn bề nhân thế để hưởng chút bình yên an nhàn.

Giang Ly, lão Đàm, thầy hiệu trưởng, Đông Tử, những khuôn mặt đó lần lượt lướt qua trước mắt tôi. Tôi không thể không thừa nhận những lo lắng trong lòng vẫn chưa trấn áp được, lúc nào cũng chỉ chực bùng nổ. Những ngày gần đây, tôi luôn có dự cảm xấu.

Điện thoại lại kêu ầm ĩ, phá hỏng sự yên tĩnh ngắn ngủi. Tôi cau mày nhận máy, muốn kiềm chế lắm mà vẫn phải gào lên: “Mẹ không thể để con yên tĩnh một chút hay sao? Đã nhận lời gặp rồi, mẹ còn muốn thế nào nữa? Không phải con không lấy được chồng, mẹ gấp cái gì chứ?”

“Em phải gặp ai?” Trong điện thoại vang lên một giọng nam trầm ấm.

Tôi ngây ra, hồi hận đến mức lặng lẽ tự tát vào mặt mình một cái.

“Hả, không... không gặp ai cả.” Tôi tròn mắt nói dối, liều chết giãy giụa.

Giọng nói giận dữ của Khang Tử Huyền làm tôi phát hoảng: “Phương Lượng Lượng, đến bây giờ mà em vẫn chưa chịu nói với mẹ chuyện của chúng ta phải không?”

“Chuyện gì của chúng ta?” Tôi ngoáy ngoáy tai, giả ngốc đến cùng.

“Chuyện gì của chúng ta?... Được lắm, em đi gặp người khác mà vẫn còn giả ngốc với anh. Vậy anh hỏi em, em không có anh cũng được đúng không?”

Tôi ghen lời, xem ra Khang Tử Huyền thực sự bị tôi chọc giận rồi. Tôi không ngốc, ai cũng đều muốn được nhận những lời hứa hẹn, dù chỉ là nói miệng thôi cũng đủ để người ta an tâm thêm phần nào. Anh cũng là một người đàn ông bình thường nên mong muốn có sự hứa hẹn đó là điều đương nhiên. Có một bài hát tên là Yêu anh khó nói nên lời, từ khi quen người đàn ông này, từ lạ lẫm rồi thành quen thuộc, tôi dần cảm nhận được cái gọi là sự ép buộc trong dịu dàng. Anh cứ từng bước dồn ép tôi, trưng ra cái tư thế của một con mèo đang chuẩn bị vờn chuột rồi chờ tôi tự chui đầu vào rọ. Tôi đã chạy, đã cãi nhau, đã cự tuyệt, sau đó để lạc luôn cả trái tim mình, mặc dù vẫn cảm thấy ngượng ngùng nhưng cũng dần chấp nhận sự thật không thể chối cãi đó được nữa. Nhưng bây giờ anh lại ép tôi chính miệng thừa nhận không thể thiếu anh, cũng chỉ mấy chữ đơn giản mà thôi, trong lòng tôi rõ ràng đang kêu gào: “Đúng, em không thể thiếu anh!”, nhưng những lời ấy cứ nghẹn lại ở cổ họng, vì muốn giữ lại in một chút kiêu ngạo nên làm thế nào cũng không nỡ ra được mấy lời ngọt ngào ấy.

Tút tut tut...

Có lẽ đợi mãi không thấy được câu trả lời vừa ý nên khi tôi bừng tỉnh thì người ấy đã cúp máy mất rồi. Nghe âm báo máy bận ngắt ngủi trong đêm vắng, tôi cảm thấy hụt hẫng trong lòng. Tôi vô cùng hối hận, rõ ràng là thứ mà mình đang nắm trong tay nhưng lại bắt cần để nó vượt mất. Cũng chỉ có mấy chữ thôi, hạ mình một chút thì đã sao? Cũng chẳng làm sao cả, nhưng lúc hai người mới bắt đầu, ai là người cúi đầu trước thì sau này sẽ mãi mãi là người phải xuống nước trước. Tôi không nén được tiếng thở dài, cuối cùng là vẫn không cam tâm...

Ba ngày trôi qua, Khang Tử Huyền không hề gọi một cuộc điện thoại nào. Tôi không thể không lo lắng đứng ngồi không yên, mấy lần cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì lập tức bắt máy, tìm đập thành thịch. Nhưng lần nào cũng phải thất vọng vì đầu dây bên kia vẫn không phải là giọng nói trầm ấm đầy cuốn hút mà tôi mong chờ.

Khang Tử Huyền không gọi nhưng có rất nhiều người gọi điện thoại cho tôi.

Mẹ tôi nói: “Con gái à, Jush xem ảnh của con rồi, mẹ vui lắm. Biết sau khi xem ảnh xong cậu ta nói gì không? Cậu ta luôn dùng hai câu thành ngữ “hoa nhường nguyệt thẹn”, “chim sa cá lặn”. Tiếng Trung của anh chàng người Mỹ này đúng là rất tốt... Đương nhiên rồi, mẹ biết, dùng hai câu thành ngữ này với con đúng là thiệt thòi cho hai câu thành ngữ ấy, nhưng mẹ ghi nhận. Mẹ rất mong chúng ta được gặp nhau ở Seattle. Seattle tốt mà, có biển, bãi cát, những anh chàng đẹp trai, điều quan trọng nhất là ở đây có người mẹ thân yêu của con. Lượng Lượng, mẹ biết con nhớ mẹ, nhanh nhanh cùng Jush qua đây, coi như mẹ xin con đấy!”

Phi Ca nói: “Lượng Lượng, tên một sách Phương Dịch Hằng đựng mình ở thành phố C. Mẹ kiếp, bạn gái anh ta cũng theo đến đấy. Cứ như là bắt gian dân ấy, cô ta mắng mình cướp bạn trai cô ta, mình nhổ vào. Bà đây mười năm nay chưa lung lay được con một sách ấy đã uất ức lắm rồi, lại còn bị con bé kiêu ngạo ấy lên lớp, tức điên lên mất. Mình quyết tâm tuyệt giao với anh ta, cắt đứt hoàn toàn. Lần này là thật đấy, mình sẽ không để ý đến con một sách ấy nữa, bà đây sẽ tuyệt giao với tên họ Phương! Tức chết mất, tức chết mất! Đúng là muốn tìm ai đó ột trận...”

Đông Tử nói: “Sự tỷ, tên nhóc Giang Ly đó rất tốt. Nhưng có lẽ cậu ta đã đoán được hai chúng ta cùng hội nên chạm mặt cũng chẳng thêm nhìn em. Tuần sau, thi cấp ba chắc không vấn đề gì, kỳ thi thử cuối cùng thành tích của cậu ta cũng tiến bộ hơn trước kia, đứng thứ ba của khối đấy. Có lẽ cậu ta không bị ảnh hưởng gì, tập trung sức lực học hành, chỉ có người thì hơi gầy một chút thôi...”

Lý Phóng nói: “Lượng Lượng, kỳ lạ thật, con trai hiệu trưởng Dương biến mất như bay hơi ấy! Công ty thương mại của anh ta gần như trống không rồi. Nghe nói anh ta thích đánh bạc, bây giờ bọn đòi nợ đã dấn nát thêm nhà thầy hiệu trưởng Dương nhưng vẫn không tìm thấy người. Nghe bảo vệ trường nói, có lẽ hiệu trưởng cũ cũng chẳng về nhà. Ôi, nghiệp chướng! Chẳng trách người ta nói, bạc làm cha làm mẹ kiếp trước nợ con cái nên kiếp này phải trả nợ, giờ thì tôi hiểu rồi... À đúng rồi, Lượng Lượng, tôi phỏng đoán hay là con trai thầy Dương trốn ở Thái Lan? Hình như hiệu trưởng của các cô là kiều bào, hồi trước ở Thái Lan mười mấy năm, ở đó giờ vẫn còn họ hàng. Hay là con trai ông ta đến đó trốn nợ?”

Tim tôi đập thình thịch, tôi đánh hơi thấy chỗ bất ổn nhưng lại không nói được đó là gì. Tôi đặt điện thoại xuống, trầm tư giây lát. Tôi càng nghĩ càng đau đầu nên quyết định hôm nào đó sẽ cùng Phi Ca ghé thăm nhà hiệu trưởng cũ. Không thể kịp thời giúp đỡ, ít nhất cũng qua xem tinh thần ông có tốt không, trong lòng cũng an tâm hơn. Một ngày làm thầy cả đời vẫn là thầy, lúc tôi hoang mang nhất trong đời thì thầy hiệu trưởng cũ đã dẫn đường chỉ lối cho tôi. Ông là vị trưởng bối tôi kính trọng nhất.

Một ngày nữa trôi qua, lão Đàm vẫn chưa phân nhiệm vụ cụ thể nào xuống, chỉ kêu tôi quay về Cục đợi mệnh lệnh. Lý Phóng nói lão Đàm bây giờ không hơi sức đâu mà chú ý đến tôi, gần đây lão đang bị “đi” sói trán. Trong cuộc họp, mấy lần Cục trưởng nói bóng gió phê bình cấp dưới làm việc không nỗ lực. Hình như thế trận trong Cục đã đổi khác rồi, việc Cục trưởng được điều lên Thành ủy đã là vô vọng, ý của Thị trưởng muốn ông ta ở lại thêm một nhiệm kỳ. Xem ra hi vọng của lão Đàm cũng thành công cốc. Một núi không thể có hai hổ, Lý Phóng tiết lộ lão Đàm có thể sẽ phải ra đi, không phải vì không còn ai nâng đỡ mà chỉ dựa vào năng lực của bản thân, đi đến đâu lão cũng có thể tỏa sáng. Chỗ dựa lớn nhất sắp ra đi rồi, mấy đứa lâu la chúng tôi không thể không than ngán thở dài.

20. Chương 20: Em Không Muốn Bỏ Lại Mọi Người Để Lên Thiên Đường Một Mình

Thứ bảy, kỳ thi đại học toàn quốc mỗi năm tổ chức một lần chính thức diễn ra. Trời vừa sáng là tôi đã lái xe đến điểm thi của Giang Ly, đứng ở đằng xa đợi cậu ta. Đợi khoảng năm mươi phút, cuối cùng cũng nhìn thấy cậu ta cùng một học sinh nam khác bước xuống xe đi vào trường, bên cạnh không có bố mẹ đi kèm. Một thiếu niên đáng vẻ trưởng thành đầy tự tin, cậu bé tỏa sáng ấy sắp phải trải qua thử thách đầu tiên trong đời. Tôi hi vọng kỳ thi đại học mới là bước ngoặt của cậu ta chứ không phải tôi. Tôi hi vọng mình chỉ là chấm đen nhỏ bé, không đáng kể trong cuộc đời tươi đẹp của cậu ta.

Ngày hè chói chang, ánh mặt trời gay gắt xua tan màn sương mịt mù. Tôi đứng trong nắng thành tâm cầu nguyện, xin ánh mặt trời hãy xua tan sự u ám trong lòng người, trả lại cho cậu thanh niên ấy một tương lai tươi sáng.

Tối hôm ấy, như thường lệ tôi buồn chán nằm một mình trong nhà. Thạch Đầu dạy ba lớp trung học nên vào mùa thi, áp lực của cậu ta mệt mỏi nói với tôi chuyện Giang Ly chắc chắn thi đỗ vào trường đại học A, lại thêm mấy điểm cậu ta được cộng đó thì thừa sức vào được khoa tốt nhất. Chỉ có điều hình như nguyện vọng của cậu ta không phải là trường đại học A. Đàn ông con trai đi ra thế giới bên ngoài học tập kinh nghiệm xã hội cũng tốt, tầm nhìn mở rộng rồi thì những việc mình nghĩ sẽ không bị bế tắc. Tôi “ừ” một tiếng, cũng hiểu Thạch Đầu đang an ủi mình nên mỉm cười cúp máy.

Cúp máy xuống đã là tám giờ tối, tôi nhìn chằm chằm chiếc điện thoại im lìm mất một lúc, ngọn lửa trong lòng dâng cao nửa mét. Ân hận, bối rối, nhớ nhung, tức giận, tất cả mọi tình cảm đều trỗi dậy, càng nghĩ càng bồn chồn. Nhưng tôi nhất quyết không chịu cúi đầu trước.

Sau một hồi đấu tranh, tôi vỗ đùi quyết định đi siêu thị mua đồ để giết thời gian. Vừa ngồi lên xe, điện thoại đổ chuông liên tục. Mọi tôi cong lên theo bản năng, tôi cảm thấy đó chính là anh. Lần này tôi thắng rồi, anh đến đầu hàng tôi.

Cầm điện thoại lên xem, tôi mím môi giận dữ, nghiêng răng kèn kẹt. Không phải anh, là Đông Tử gọi đến. Giọng Đông Tử lại đang run rẩy: “Sư tỷ ơi, mau đến cứu em. Em... em đang ở khu vui chơi Thành Đông, Đặng Lũng trói em ở đây, hu hu. Hắn ta biết em sợ độ cao, uy hiếp em nếu không chịu trả tiền thì hắn sẽ để em đi tàu lượn trên không cả đêm, ngồi đến khi nào bị đau tim mới thôi, hu hu... Hắn ta đến rồi, sư tỷ mau đến cứu em, em bị hắn tra tấn đến chết mất...”

“Được, dừng tắt máy, tôi đến ngay đây!”

Nghĩ đến Đặng Lũng, tên đàn ông khó chơi ấy, tôi nặng nề thở dài. Tôi khởi động xe, chân nhấn bàn đạp tăng tốc cho xe thẳng hướng đến khu vui chơi Thành Đông.

Tôi không nhớ nổi rốt cuộc mình đã vượt qua bao nhiêu cái đèn đỏ, chỉ biết lúc bình thường phải đi mất ba mươi phút mới hết đường, còn lần này tôi chạy đua chỉ mất mười phút. Vì vượt tốc độ quá lớn, tôi bị cảnh sát giao thông chạy xe mô-tô đuổi ngay đằng sau. Ruột gan tôi nóng như lửa đốt, dừng xe ở trước cửa khu vui chơi xong thì lập tức xuất trình thẻ căn cước, giải thích là do đồng nghiệp đang gặp nguy hiểm, nên xử lý như thế nào thì đợi tôi làm xong việc tính sau. Sau đó tôi chạy như bay vào trong khu vui chơi tìm Đông Tử.

Người trong khu vui chơi rất đông, tiếng nói cười náo nhiệt. Trong khu vực Thế giới cổ tích, bài hát thiếu nhi truyền đến lúc xa lúc gần, khắp nơi là tiếng nhạc, tiếng cười của bọn trẻ. Đông Tử gào lên trong điện thoại: “Sư tỷ, em ở dưới vòng đu quay. Chị mau đến đi!”

Tôi không nói lời nào, tách đám đông chạy đến nơi bắt mắt nhất, đẹp nhất trung tâm khu vui chơi – vòng đu quay. Đứng dưới vòng đu quay, tôi nóng lòng tìm kiếm Đông Tử, mắt đảo như rang lạc nhìn ngó xung quanh. Kết quả vẫn không tìm thấy Đông Tử, nhưng lại bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú ngày nhớ đêm mong.

Khang Tử Huyền đứng cách tôi hơn mười bước chân, dáng người cao lớn mạnh mẽ, ánh đèn rực rỡ lấp lánh khiến anh giống như một chàng hoàng tử đẹp trai bước ra từ trong lâu đài, chỉ liếc mắt một cái là có thể dễ dàng chiếm được trái tim người khác. Đôi mắt sâu thẳm như biển cả nhìn tôi chăm chú, dường như sự vật muôn màu muôn sắc xung quanh chẳng lọt được vào mắt anh, trong đôi mắt ấy chỉ có một người trước mặt này mà thôi. Tôi đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra chuyện lãng mạn nhất lại chính là hai mắt nhìn nhau như thế, trong anh có em, trong em có anh. Khi đó, trong mắt chúng ta, thế giới mất đi mọi sắc màu còn người ấy ở trước mặt lại vô cùng rực rỡ.

Tôi sững sờ nhìn, sóng lòng nổi lên cuộn cuộn. Sau đó nhớ ra câu hỏi của anh tối đó ở quảng trường, đám mây đen trên đầu từ từ tan đi, tôi thoải mái nở nụ cười tươi. Thì ra thằng nhóc Đông Tử là kẻ bán đứng tôi, hôm nào phải mời cậu ta đi ăn cơm để cảm ơn mới được.

Tôi đắc ý bước đến gần Khang Tử Huyền mặt mũi đang hết sức nghiêm trọng ở phía trước. Ở khoảng cách rất gần, tôi nhìn rõ sự bối rối trên khuôn mặt anh, tôi cười: “Trùng hợp quá! Đến đây để tìm lại tuổi thơ sao sao?”

Đôi lông mày lười mác của Khang Tử Huyền khẽ nhíu lại, vẻ mặt tươi tỉnh của tôi rõ ràng không thể lấy truyền sang anh ta được. Mặt mũi nhăn nhó, anh khó chịu đưa mắt nhìn bốn phía: “Không ngờ chỗ này ồn ào như vậy!”

Trong lúc nói chuyện, hai tay anh nhắc lên thản nhiên ôm lấy eo tôi, đến khi tôi phát hiện ra thì cả người đã nằm gọn trong lòng anh.

Tôi vốn định phản kháng lại nhưng bầu không khí xung quanh lại quá tuyệt vời. Dưới ánh đèn, bọn trẻ vui cười, những quả bóng bay nhiều màu sắc tung đưa trong đêm tối. Trong không trung phảng phất vị kem dâu ngọt ngào. Vòng đu quay hạnh phúc xoay tròn những vòng quay định mệnh dưới ánh trăng. Điều khiến mọi thứ trở nên tuyệt vời hơn chính là hơi thở của người đàn ông phảng phất trên chóp mũi khiến tôi cảm thấy rất yên tâm.

Trong lòng cảm thấy xao xuyến, tôi không kiềm chế được tự nhiên cười ngây ngô. Cuối cùng, gạt sang một bên ý muốn phản kháng, tôi kiễng chân vòng tay qua cổ anh, cơ thể chúng tôi dính sát vào nhau, tôi nói nhẹ nhẹ vào tai anh: “Cảm ơn anh cho em một cảm giác trong mơ!”

Khang Tử Huyền ôm tôi, giọng nói dịu dàng: “Mộng là hư ảo, anh là thật, em biết không?”

“Phải, anh là thật!” Tôi úp mặt vào ngực anh dụi dụi như một chú mèo con. Những bất an trong mấy ngày nay tan đi theo mây khói, tôi nhắm mắt một cách thoải mái: “Anh là thật, tốt quá!”

Anh chạm vào tóc tôi, giọng nói trầm ấm mê hoặc bên tai tôi: “Vậy em có là thật không?”

Nghe thấy nhịp tim đập mãnh liệt của anh, cảm nhận được sự nồng nhiệt đó, tôi ngược đầu nghiêm túc nói: “Nếu anh là thật, vậy thì em cũng là thật!”

Tôi chỉ vào trái tim chính mình rồi lại chỉ vào trái tim anh: “Chân thành đổi lấy chân thành, vậy mới công bằng.”

“Phương Lượng Lượng, em đúng là láu cá... Được, chúng ta giao dịch công bằng!” Khang Tử Huyền mỉm cười nhìn tôi, sau đó đặt tay lên ngực mình, rồi thu bàn tay lại làm động tác lấy trái tim mình đặt lên ngực tôi, bàn tay lại mở ra như trao trái tim nóng rực cho tôi.

Anh nở nụ cười đầy mê hoặc: “Tiểu thư xinh đẹp, xin hãy nhận lấy trái tim chân thành này của tôi!”

Tôi cười ngây ngô. Hành động của người đàn ông trước mặt rõ ràng rất trẻ con nhưng tôi lại xúc động muốn khóc. Thế là tôi cũng bắt chước những gì anh làm, lấy trái tim của chính mình trình trọng đặt lên ngực anh, cười tinh nghịch: “Vị tiên sinh không mấy lương thiện kia, mong anh cũng sẽ tiếp nhận trái tim chân thành của em! Một khi đã nhận thì không thể trả lại!”

Khang Tử Huyền cười dịu dàng, nắm lấy bàn tay tôi đặt trên ngực anh rồi siết chặt tôi trong vòng tay anh, rầu rĩ lên tiếng: “Anh nghĩ kỹ rồi, không có việc con gái mở miệng trước. Được, anh đầu hàng, anh nói trước!”

Anh ngập ngừng: “Anh... không thể thiếu em.”

Khóe mắt tôi bỗng ươn ướt, xúc động rơi nước mắt. Tôi cúi đầu cười, quyết định gạt bỏ những định kiến, sự ngại ngùng và tự kiêu của con gái để thành thật nói: “Em cũng vậy, em... không thể thiếu anh được.”

Sững người nhìn tôi vài giây, gương mặt Khang Tử Huyền lộ vẻ hài lòng. Anh mỉm cười hân hoan lên trán tôi coi như khen thưởng: “Vậy mới là cô bé ngoan!”

Tôi ôm anh thật chặt, tinh nghịch nói: “Làm khó cho anh rồi, còn phải tìm Đông Tử giúp.”

Anh mơ hồ ậm ừ một tiếng.

“Anh cho Đông Tử cái gì để cậu ấy bán đứng em như vậy?”

“Anh đồng ý giúp cậu ta trả món nợ mà cậu ta thiếu của Martin.”

“Họ Khang kia, anh đúng là kẻ gian xảo!”

“Em yêu, cảm ơn em quá khen!”

“Không cần khách sáo, thông thường những lời khen của em đều là trái lòng.”

“Ừ, anh vừa hay rất thích những cô gái rắc rối.”

Tôi thoải mái áp vào lòng anh nhắm mắt giả vờ ngủ, uể oải đáp: “Em không còn nhỏ nữa, đã là một bà cô lớn tuổi rồi.”

Khang Tử Huyền đột nhiên đẩy tôi ra, hai tay giữ lấy vai tôi nhìn chăm chú, đôi mắt nguy hiểm nheo lại, sự dịu dàng ngọt ngào trên khuôn mặt cũng không còn, giống như biến thành một con người khác vậy: “Phải, Phương Lượng Lượng, hiếm khi thấy em có nhận thức như vậy. Em cũng biết mình đã là người lớn rồi thì chúng ta nhớ lại một chút, nhớ lại chuyện thứ bảy tuần trước xảy ra tại một căn phòng nào đó ở một khách sạn nào đó đi!”

Anh trừng ra một nụ cười rất u ám nhưng lại toát lên vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Tôi ngẩn ra, anh cầm tay kéo tôi ra ngoài: “Đi, cùng anh về nhà! Không chính đồn căn thận thì em sẽ không bao giờ biết tiếp thu, lại dám đơn thương độc mã xông vào hang cọp...”

Khang Tử Huyền đột nhiên xoay người, sắc mặt nghiêm túc tôi chưa từng thấy bao giờ. Tôi sợ đến mức á khẩu nhưng anh lại đột ngột bước tới ôm lấy tôi dịu dàng nói: “Lượng Lượng, em biết không, một giờ trước anh mới biết chuyện đó. Em có thể hiểu được tâm trạng của anh không? Anh không dám tưởng tượng lúc đó em gặp chuyện gì, gặp phải người như thế nào... Em là một người độc lập, có đam mê của riêng mình, anh không muốn can thiệp vào công việc mà em yêu thích, nhưng điều này không có nghĩa là anh không lo lắng. Những ngày tháng sau này chúng ta ở bên nhau có thể rất dài, nhưng anh không thể từng giờ từng phút đều lo cho em. Ví dụ như ngày mai anh không thể không bay sang Mỹ một chuyến, vì vậy hứa với anh, trong những ngày anh không có ở đây, em phải tự bảo vệ bản thân mình thật tốt, không làm những việc nguy hiểm, không để anh phải lo lắng, được không?”

Dưới vòng đu quay đẹp lung linh, giọng anh lộ rõ vẻ xót xa khiến tôi không kiềm nổi những giọt nước mắt. Tôi sụt sịt mũi, nép chặt mình trong lòng anh vừa cười vừa nghẹn ngào nói: “Vâng, em hứa với anh, em sẽ tự bảo vệ mình thật tốt.”

Khang Tử Huyền tiễn tôi đến tận cửa nhà. Tôi vừa mới mở khóa thì gã xấu xa đã lách vào trong, tự nhiên như bước vào cửa nhà mình, miệng kêu mệt quá không còn đủ sức lái xe về nhà, sau đó tháo cà vạt rồi nằm trên giường của tôi, vờ như vô cùng mệt mỏi. Mặt dày đến mức độ ấy, đúng là khiến người khác không biết phải làm sao. Tôi chỉ còn cách đổ mặt gật đầu đồng ý để anh ở lại. Hai chúng tôi tắm rửa xong xuôi, anh nhất định không chịu ngủ ở ghế sofa, thế là hai người giống như một cặp vợ chồng già bò lên giường. Mặt tôi nóng bừng lên, còn anh rất tự nhiên ôm lấy thân thể cứng đờ của tôi, nhắm mắt ngủ luôn.

Không quen với việc trên giường có người đàn ông cường tráng, một phần da thịt còn áp sát vào người mình, nhiệt độ cơ thể của anh truyền qua lớp vải mỏng manh khiến toàn thân tôi nóng rực. Tôi mở to mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, không dám cựa quậy, cũng không dám thở mạnh.

Kể làm cho tôi mất ngủ bỗng mở mắt, giọng uể oải vang lên trong đêm khuya: “Em căng thẳng lắm à?”

Tôi vội vàng nhắm chặt mắt, lắc đầu phủ nhận: “Không.”

“Căng thẳng thì cứ nói ra, anh có thể giúp em điều chỉnh lại!”

Lời nói vừa dứt một bóng đen nhào đến, mạnh mẽ áp môi vào môi tôi, cái lưỡi nóng như lửa dồn dập tấn công tôi làm miệng tôi tràn ngập hơi thở của anh. Nụ hôn cháy bỏng khiến tôi mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể bị động tiếp nhận sự cuồng nhiệt của anh.

Hơi thở dồn dập kết thúc nụ hôn mãnh liệt khiến người ta phải đỏ mặt run tay, vì chút sơ sẩy mà đêm nay dễ phải mất ngủ rồi... Ai ngờ Khang Tử Huyền đột nhiên dừng lại. Trong bóng tối, ánh mắt như dã thú săn mồi nhìn tôi chăm chú. Đến khi tôi đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch, anh mới đắp chăn cho tôi, giọng nói cũng lấy lại sự bình tĩnh: “Em ngủ đi, sáng mai tiễn anh ra sân bay!”

Thế là một đêm mà trái tim phải trải qua bao nhiêu cung bậc cảm xúc cuối cùng cũng kết thúc bình an.

Hôm sau, lúc tiễn Khang Tử Huyền ra sân bay, nghĩ tới sự tích “hái hoa” trước đây của anh, trong lòng tôi có chút khó chịu. Tôi giữ cảm anh hung hăng cảnh cáo: “Nói, anh có hái hoa đại bên ngoài hay không?”

Anh cười dịu dàng, cúi đầu sát tai tôi nói một câu khiến tôi mặt đỏ, tim đập rộn ràng: “Em là bông hoa duy nhất trong thế giới của anh.”

Chiều ngày hôm sau, Phi Ca gọi điện thoại nói đang ở bến tàu, kêu tôi lái xe đến đón. Lần này trở về, tinh thần Phi Ca có vẻ xuống dốc, khác hẳn dáng vẻ như rồng như hổ luôn mang đến cho người khác cảm giác dồi dào sinh lực thường ngày. Có lẽ vì tên một sách Phương Dịch Hằng đó nên cô ấy không được ngủ yên.

Ngồi trên xe, chúng tôi quyết định đi thăm hiệu trưởng cũ. Không biết nhà ông ở đâu nên chúng tôi đến trường trước, may ra hỏi được thông tin về ông. Tôi dù gì cũng là cảnh sát, có lẽ sẽ giúp ích cho hiệu trưởng một chút. Trên đường đi, tôi dẫn đo mãi mới kể chuyện của mình và Khang Tử Huyền với Phi Ca.

“Phi Ca!”

“Hả?”

“Tôi hôm qua anh ấy đã tỏ tình với mình dưới vòng đu quay, anh ấy nói không thể thiếu mình được.”

Phi Ca yên lặng một hồi rồi thở dài: “Lượng Lượng, người này cậu đã nhìn chuẩn chưa?”

Tôi trầm ngâm, gật đầu kiên định: “Nhìn chuẩn rồi, anh ấy thích mình, mà mình cũng thích anh ấy.”

“Vậy thì tốt, cậu thích anh ta, anh ta cũng thích cậu, đó là ông trời làm mai. Nếu như cậu thích anh ta mà anh ta không thích cậu, đó là ông trời đang đùa bỡn. Lượng Lượng, mình không ngăn cậu, mình chỉ mong cậu mở to mắt ra, người đàn ông tốt phải dùng trái tim để nhìn. Đừng giống như mình, bị đàn ông giày vò đến phát điên!”

Tôi trịnh trọng gật đầu: “Được, Phi Ca, mình hứa với cậu, mình sẽ dùng trái tim để nhìn!”

Phi Ca mệt mỏi nhắm mắt lại.

Đến cổng trường cấp ba, hồi ức về một thời niên thiếu ngang tàn nhưng thú vị lại sống dậy như thủy triều ập đến. Tôi và Phi Ca nhìn nhau cười, người này nhìn thấy mình trong mắt người kia ở cái thuở ngây thơ chưa vấy bùn, không khỏi cảm thấy buồn bã.

Chúng tôi hỏi thăm bác bảo vệ, bác Cố người gầy gò ngày trước đã không làm ở đây nữa, thay vào đó là một bác béo lùn. Giới thiệu đơn giản về bản thân, tôi thăm dò hỏi hiệu trưởng bây giờ còn ở trường hay không, bác gật gù đầu, chỉ hướng về tòa nhà thí nghiệm: “Buổi sáng nhìn thấy hiệu trưởng ra ngoài mua đồ ăn sáng, tối qua có lẽ lại không về nhà.”

Tôi và Phi Ca cùng thở dài, tâm trạng không hiểu sao lại thấy nặng nề. Hai đứa ngẫm bảo nhau không hỏi thêm gì nữa, chỉ yên lặng bước đi.

Sân trường ngày cuối tuần rất vắng lặng, suốt cả đường đi, chúng tôi không nhìn thấy bất kỳ học sinh nào. Khu thí nghiệm tọa lạc ở khu vực hẻo lánh nhất của trường đến mức khiến người khác cảm thấy bất an mỗi khi đến gần. Tòa nhà này vẫn mang màu vôi tường trắng xám như nhiều năm về trước, cộng thêm tâm trạng của người lâu ngày mới trở lại nên càng tăng thêm vẻ tiêu điều.

Chúng tôi nhanh chóng tìm thấy hiệu trưởng. Cả thời trai trẻ được mọi người tôn trọng, đến cuối đời lại phải nhận ánh mắt thương hại của người khác. Đối với một thầy giáo già thì như thế có phần tàn nhẫn. Tôi và Phi Ca lặng lẽ đi vào khu nhà thí nghiệm rồi rẽ trái về hướng căn phòng bên hàng lang tối tăm. Cửa căn phòng chỉ khép hờ, từ trong vọng ra giọng nói quen thuộc của thầy giáo già. Hình như hiệu trưởng Dương đang nói chuyện với ai đó bằng tiếng Thái, chúng tôi nghe không hiểu. Thầy có vẻ kích động, có lẽ đang tranh luận gay gắt với đối phương. Thầy vừa cao giọng nói lại vừa khóc lóc, nghe qua rất giống đang ở trong trạng thái hoảng loạn.

Tôi và Phi Ca đứng ngây ra trước cửa phòng, tình huống bây giờ thực sự quá bất ngờ. Khi con người ở trạng thái yếu đuối tự nhiên sẽ không muốn bị người khác bắt gặp, đặc biệt là rất sợ con cháu nhìn thấy. Phi Ca vẫy tay với tôi ra hiệu đi về, hôm nay không phải lúc, tôi hiểu ý gật đầu. Đang định quay mình bước đi thì giọng thầy hiệu trưởng chuyển từ tiếng Thái sang tiếng Trung. Khi nghe ông nói, chân tôi giống như bị đổ chì, không thể nhúc nhích được.

“Ông chủ Sở, tôi... tôi hỏi ông, vì sao Bhumibol nói cảnh sát đã chú ý đến tôi? Vì sao? Lúc đầu các người đã đảm bảo với tôi, sẽ không có ai biết... Có nội gián ư? Các anh giết hấn có tác dụng gì?... Muộn rồi, muộn rồi!”

“Các anh đã hủy hoại tôi rồi!”

Tiếng kêu gào kèm theo cả tiếng khóc tuyệt vọng sau cánh cửa như muốn chứng minh hiệu trưởng Dương đang cận kề bờ vực của sự suy sụp. Tôi đứng bên ngoài ngơ ngẩn, cảm thấy sự thật tàn khốc giống như một cái miệng khổng lồ cắn tôi một cái làm tôi trở tay không kịp. Chân tôi mềm nhũn đến mức phải đứng dựa lưng vào tường. Tôi nhất thời khó có thể chấp nhận sự thật khủng khiếp ấy.

Phi Ca cũng nghe ra có gì đó không ổn, sắc mặt nghiêm trọng khác thường nhưng lại bối rối. Cô ấy theo bản năng định mở miệng nói gì đó, tôi giơ tay “suyt” một cái, sau đó nghiêng đầu nghe người đàn ông lớn tuổi đằng sau cánh cửa đang gào ầm lên giận dữ với người trong điện thoại rồi kéo Phi Ca im lặng quay đi.

Tiếng khóc nghẹn ngào của thầy hiệu trưởng xa dần. Trong ký ức của tôi, lời ông răn dạy nhiều năm trước vẫn vang vọng bên tai: “Lượng Lượng, em không thể ngồi sau xe cảnh sát cả đời được, em phải ngồi ghế trước. Em có thể làm được điều đó. Cát bụi có thể che mắt người, Lượng Lượng, phủi hết cát bụi trên người em đi, hãy chứng minh cho tất cả mọi người rằng em là một thời vàng!”

Trong lòng tôi đau đớn.

Nhiều năm sau, tôi đã trở thành vàng mà thầy lại bị cát bụi làm mờ đi, chìm vào trong cõi tục nhân thế.

Ra khỏi khu thí nghiệm, đứng dưới ánh mặt trời mà người tôi lạnh như băng, khí lạnh từ chân ngấm dần lên rồi bao phủ toàn thân. Cái rét thấu xương ôm trọn lấy tôi, tôi thở hồng hộc, môi run lên. Phi Ca thấy vẻ kỳ lạ của tôi, vội vàng đuổi theo hỏi: “Lượng Lượng, sao thế? Mẹ kiếp, rốt cuộc là sao vậy? Thầy hiệu trưởng làm chuyện gì mà cảnh sát chú ý tới? Mình nghe mà không hiểu gì cả.”

Tôi hoàn toàn rối loạn, nghĩ không biết có nên nói cho Phi Ca biết không. Hình tượng nhân từ của thầy hiệu trưởng đã vỡ vụn trong tim tôi. Cảm giác thần tượng sụp đổ này quá đối bi thương, tôi không nỡ để phải hứng chịu chung cái cảm giác này. Tôi nhếch môi, lao đầu phi như bay về trước: “Đừng hỏi nữa, bọn mình mau đi thôi!”

“Lượng Lượng, cậu muốn làm mình tức chết à, rốt cuộc là sao hả? Sắc mặt cậu sao trắng bệch ra thế? Có phải thầy hiệu trưởng phạm tội không?”

“Mẹ kiếp, cậu đừng có bày ra cái vẻ mặt người chết ấy ình nhìn, kêu lên một tiếng đi được không hả? Lo lắng chết mất!”

Phi Ca cứ gắng hỏi mãi không thôi, còn tôi ngồi trong xe, hai tay ôm đầu gục trên vô-lăng, cố gắng để cái đầu đang hỗn loạn của mình được trấn tĩnh lại. Phi Ca ngồi kế bên nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt lo lắng. Im lặng một lúc lâu, tôi ngẩng đầu nhìn mông lung về phía trước rồi khe khẽ nói: “Phi Ca, bây giờ mình không nói được gì hết. Mình chỉ nói với cậu điều này, thầy hiệu trưởng... gặp rắc rối rồi.”

Nghe tôi nói nghiêm túc những lời ấy, cái miệng bình thường vẫn hay cợt nhả của Phi Ca bỗng trở nên im lặng. Trên đường chúng tôi không ai nói câu nào, mỗi người đều đắm chìm trong nỗi đau khổ vô tận của tâm hồn.

Mà tôi, người biết được rõ ràng chân tướng, dĩ nhiên càng thêm đau khổ.

Tôi nghĩ, có lẽ tôi là cảnh sát duy nhất ở thành phố này biết được “Long ca” chính là hiệu trưởng Dương. Thật là trở trêu. Nhiều năm về trước, khi ông vẫn còn là một nhà giáo thanh bạch, vào lúc tối tăm nhất của cuộc đời tôi, ông đã đứng ra ủng hộ tôi làm cảnh sát vô điều kiện. Nhiều năm sau, ông trở thành nghi phạm khiến tôi không thể không đeo còng số tám vào tay ông.

Dựa vào ân tình tha cho ông ấy, hay nên bắt giữ theo đúng pháp luật?

Tha cho ông, lương tâm tôi cắn rứt, bắt ông rồi, lương tâm tôi vẫn không yên.

Trời cao có lẽ đang trừng phạt tôi, lạnh lùng vô tình nhìn tôi bị giày vò khổ sở, muốn tôi phải chọn một trong hai. Nhưng bất kể chọn cách nào, tôi đều phải chịu sự khiển trách của lương tâm suốt đời.

Đưa Phi Ca về đến nhà, khi cô ấy bước qua cửa, tôi liền gọi: “Phi Ca!”

Phi Ca quay đầu nhìn tôi, ánh mắt buồn bã. Tôi nắm vô-lăng nói với cô ấy: “Nếu như có người muốn cậu lựa chọn giữa đạo nghĩa và ân tình, cậu sẽ chọn cái nào?”

Phi Ca nhìn sâu vào ánh mắt tôi: “Có thể không chọn được không?”

Tôi lắc đầu cười đau khổ.

Về đến nhà mình, tôi ngồi thần ra một lúc rồi gọi điện thoại cho Lý Phóng hỏi anh ta cứ điểm của Hải Thần Hội có phải ở Thái Lan không, đứng đầu trong Hội đó có ai họ Sở không.

Trong điện thoại Lý Phóng trả lời không chút ngạc nhiên: “Đúng, tổng bộ của băng đó đều đến từ Thái Lan. Hai năm nay bọn chúng dùng mọi cách để thâm nhập vào Trung Quốc, lý do chủ yếu vì trong hội có một ông chủ người Hoa. Không sai, chính là người mang họ Sở, thủ đoạn vô cùng độc ác. Nghe nói đây là một tên rất nham hiểm.”

“Thế cảnh sát nằm vùng do Interpol gài vào thế nào rồi?”

“Hả? Cái này thì không rõ, lâu rồi không thấy có tin tức gì. Dù sao vụ án này cũng đang bị ngừng lại, lão Đàm của chúng ta tám chín phần muốn hủy vụ án này rồi.”

Hoàng hôn nhuộm tím bầu trời, ánh nắng chiều ở phương xa phủ lên một vùng đỏ thắm rực rỡ. Tôi đứng dưới nắng hoàng hôn rất lâu trong làn gió chiều thổi nhẹ. Tiếng khóc của hiệu trưởng Dương vẫn vang vọng bên tai, suy nghĩ của tôi dần dần được thông suốt. Năm đó ông khuyên tôi nên biết điều hối cải, giờ đây vì tình thế đảo ngược, tôi cũng nên đứng ra nói với ông rút tay lại vẫn còn kịp. Trước khi gây ra tội lỗi không thể khắc phục, ông vẫn có thể tự cứu lấy mình. Khi đã nghĩ thông, tôi lao ra xe phóng như bay về phía trường học cũ.

Lúc đến cổng trường, bác bảo vệ ngó đầu ra nhìn rồi vẫy tay cho tôi vào. Sau khi đỗ xe, tôi ngồi yên một lúc, tay nắm chặt vô-lăng. Lo lắng, áy náy, hoảng loạn đan xen lẫn nhau, tôi muốn khuyên ông ra đầu thú nhưng trong lòng lại có cảm giác của kẻ phạm tội đang bị giải ra pháp trường.

Đi trong hành lang tối tăm, ánh sáng nhàn nhạt hắt ra từ căn phòng cuối dãy. Tôi chậm rãi bước lên phía trước với bước chân nặng nề, trong lòng tràn ngập nỗi xót xa. Con đường ngắn ngủi ấy chưa bao giờ dài như vậy. Còn chưa đi đến cửa, tôi đã nghe thấy trong phòng có tiếng một người lớn tuổi vang lên cùng tiếng ho khàn rất nhỏ.

“Lượng Lượng phải không? Vào đi!”

Tôi bước ra từ trong bóng tối ảm đạm, còn thầy giáo gầy yếu ngồi trước bàn trong căn phòng bày biện sơ sài. Mái tóc bạc trắng, sắc mặt vàng vọt, hai mắt sưng lên cho thấy sự mệt mỏi của ông. Nhìn ông tiêu tụy giống như có thể ngã xuống ngay lập tức. Ông nhẹ nhàng quay sang cười buồn bã với tôi, toàn thân giống như đang bị bao phủ bởi một nỗi đau khiến người khác nhìn thấy phải thương cảm. Tôi xót xa kêu lên: “Hiệu trưởng!”

Khi hai tiếng ấy thốt lên, bỗng nhiên tôi phát hiện ngay cả sức để nặn ra một nụ cười tôi cũng không có chỉ có thể buồn bã nhìn thầy. Hiệu trưởng Dương gật đầu, cười khổ sở dưới ánh đèn: “Lượng Lượng, thầy đang đợi em. Thầy biết em sẽ đến.”

“Buổi chiều nghe bác bảo vệ nói em và Phi Ca đến, nhưng không nhìn thấy hai em là tôi đã đoán ra rồi.”

Tôi đau khổ gật đầu: “Có lẽ đây là số trời, đúng lúc em đang điều tra vụ án này.”

“Hóa ra là ý trời!” Mím môi cay đắng gật đầu, thầy Dương lão đảo đứng lên. Lưng đã hơi còng, thầy từ từ đến bên cửa sổ. Bên ngoài tối đen như mực, bóng dáng thầy trông thật cô đơn.

Tôi nói sau lưng thầy: “Thưa thầy, em không hiểu.”

“Lượng Lượng, ngay cả đến bản thân thầy cũng không hiểu tại sao thầy lại đến bước này.” Thầy hiệu trưởng đã không còn kích động như lúc chiều, lúc này giọng nói rất bình tĩnh.

“Nửa cuộc đời của thầy bấp bênh lưu lạc. Lúc còn ở Thái Lan, người Hoa bị khai trừ, ngày tháng ấy sống rất khổ sở nên để có thể nuôi sống vợ con, việc gì thầy cũng làm. Dựa vào chút thông minh, bất kỳ cái gì thầy cũng có thể mô phỏng y hệt. Vì vậy... đây chính là nguyên nhân bằng nhóm đó đến giờ vẫn còn nhớ đến thầy.”

“Nửa đời trước lưu lạc, nửa đời sau an phận ở trường học, vốn dĩ cho rằng cuộc đời này có thể trôi qua như vậy, không ngờ... Bây giờ nghĩ lại, nhân quả tương báo, nghiệp chướng nửa đời trước thì nửa đời sau phải trả. Không trốn được, cuối cùng vẫn là không thoát được!”

“Hiệu trưởng...” Nước mắt tôi lăn dài trên má.

“Lượng Lượng, thầy đã không còn tư cách để em gọi một tiếng hiệu trưởng nữa rồi. Nửa đời sau thầy dạy dỗ con người, thật ra rất hổ thẹn với di huấn của Khổng phu tử^[1]. Người khác đều nói thầy dạy học cho cả thiên hạ nhưng đến con trai của mình thầy lại không dạy được. Mấy chục năm qua đi, chỉ đến giờ mới ngộ ra, thầy thật không xứng làm thầy giáo của các em.”

[1] Cách gọi khác của Khổng Tử.

Giọng nói của thầy Dương cực kỳ đau khổ, tôi cúi đầu lau nước mắt: “Thầy đừng nói như vậy, trong mắt em, thầy vẫn là thầy! Không có thầy, thì sẽ không có Phương Lượng Lượng của ngày hôm nay. Hơn nữa... mọi việc vẫn còn có thể cứu vãn, chỉ cần thầy phối hợp cùng em, nhất định có thể cứu con trai thầy ra...”

Tôi nín thở chờ đợi phản ứng của thầy hiệu trưởng. Thầy quay lưng lại với tôi, im lặng như một pho tượng rồi thở dài nặng nề.

“Lượng Lượng, muộn rồi. Mấy tháng nay thầy mệt mỏi quá, không chống đỡ được nữa rồi.”

“Một người chống đỡ thì vất vả lắm!”

“Mọi chuyện đã được sắp đặt đầu vào đây. Đứa trẻ đó có thể tiếp tục sống, còn thầy cũng nên nghỉ ngơi rồi!”

Trái tim tôi như bị bóp nghẹt. Giọng thầy bình thản như thể che giấu sự tuyệt vọng. Tôi lắc đầu đau khổ hét lên: “Không thể nào! Vẫn chưa muộn, thực sự vẫn chưa muộn mà thầy!”

Ruột gan tôi nóng như lửa đốt bước nhanh đến bên hiệu trưởng Dương muốn tìm lời khuyên giải ông. Ai ngờ vừa chạy đến, cúi đầu nhìn, tôi đột nhiên thấy nửa cán dao lộ ra từ túi quần ông. “Thầy định làm gì?” Tôi cao giọng hỏi, đồng thời bước lên định cướp con dao: “Thầy đừng nghĩ quần như vậy!”

Thầy hiệu trưởng thấy tôi giơ tay định giành lấy con dao liền lùi về sau một bước, rút con dao trong túi ra: “Đừng quan tâm đến thầy, hãy để cho thầy được chết!”

Mấy sợi tóc bạc của ông rơi xuống trán. Sự tuyệt vọng khiến tinh thần ông trở nên mất kiểm soát, hai mắt vằn lên tia máu, ông vung dao lên: “Đừng qua đây!”

Không hề do dự, tôi nhào tới, một tay giữ lấy ông, một tay dùng hết sức lực kéo dao ra: “Không, thầy hiệu trưởng, đưa dao cho em, đưa dao cho em!”

“Không!”

Trong gang tấc, dưới ngọn đèn, lưỡi dao sắc hiện ra ánh sáng của chết chóc. Sự tranh đoạt chênh lệch sức mạnh như thế này dường như tôi không có phần thắng, hiệu trưởng dù đã nhiều tuổi nhưng rất cuộc vẫn là đàn ông, hơn nữa ông đang liều mình chết. Ông gắng sức chìa mũi dao vào ngực, còn tôi cố gắng gỡ dao ra. Không ngờ thầy hiệu trưởng già đột nhiên bước chân không vững, lão đảo ngã về phía trước, cả người lao về phía tôi.

Một giây sau, tôi cảm thấy đất trời tối sầm lại, một cảm giác đau đớn khác thường. Sợ hãi cuối xuống nhìn, tôi thấy máu trên ngực mình đã nhuộm đỏ cả chiếc áo phong màu trắng, đỏ đến nhức mắt, đỏ đến nổi mắt tôi mờ đi. Chân mềm nhũn, tay che lồng ngực đang chảy máu, tôi dựa vào tường thở hổn hển. Thầy hiệu trưởng vừa rồi còn điên cuồng đòi chết cuối cùng cũng tỉnh trí lại, trợn mắt đờ người ra nhìn tôi. Nước mắt lấm lem, ông thì thào: “Trời ơi, tôi đã làm gì, tôi đã làm gì thế này...”

“Thầy không làm gì hết... Thầy phải sống tốt, đợi con trai trở về!”

Máu chảy ra đầy tay tôi. Trước khi hơi thở của cái chết hoàn toàn cuốn tôi đi, tôi cố gắng nói một câu như vậy, sau đó trước mắt tôi là một màu đen kịt. Cái lạnh lẽo của sự chết chóc len lỏi khắp toàn thân, tôi rất muốn mở mắt ra nhưng buồn ngủ quá. Tôi cố sức mở mắt nhưng bất lực.

Trước khi tia sáng cuối cùng bị bóng tối dập tắt, trước mắt tôi hiện ra biết bao gương mặt tươi cười: mẹ tôi, bố tôi, Phi Ca, Thạch Đầu, Đông Tử... cuối cùng là nụ cười của người đó lưu luyến đứng dưới vòng đu quay như trong truyện cổ tích. Anh nói với tôi: “Hứa với anh, trong những ngày anh không có ở đây, phải bảo vệ bản thân mình thật tốt!”

Xin lỗi anh, cuối cùng em lại không thể thực hiện được lời hứa đó.

Tôi không biết khi con người ta chết đi có phải đều như vậy không, cơ thể rất nặng, nặng tới nỗi không thể thở được. Linh hồn dường như trôi nổi trong không trung, lúc lên lúc xuống. Tôi nghe thấy giọng nói của rất nhiều người vang lên lúc xa lúc gần, nghe rất quen. Bọn họ có phải là người thân bạn bè của tôi ở nhân gian, đang đứng ở bờ bên kia gọi tôi quay lại, xin tôi đừng rời đi, đừng vứt bỏ bọn họ một mình lên thiên đường không?

Không phải, tôi không muốn rời đi! Tôi muốn hét thật to trả lời bọn họ nhưng không thể phát ra bất cứ một âm thanh nào. Sau đó tôi liều mình giãy giụa, liều mình lắc đầu. Tôi phải thoát ra khỏi xiềng xích trói buộc cơ thể, để có thể nhìn thấy bọn họ lần cuối cùng, để họ biết tôi cũng lưu luyến chốn nhân gian này.

Cố gắng để linh hồn quay trở về với cơ thể, cố gắng mở mắt, nhưng vì sao mí mắt lại nặng như vậy? Tôi phải nhắm nhìn thế giới xung quanh nhưng tôi không thể mở mắt được. Rồi tôi dùng sức, lại dùng thêm một chút sức nữa...

21. Chương 21: Hi, I'm Back!

“Ôi trời ơi, tỉnh rồi, tỉnh rồi, Lượng Lượng tỉnh rồi! Phó Thần, mau đến đây, Phó Thần...”

Khẽ hé mắt ra, ánh sáng chói nhức đến mức tôi phải nhắm mắt lại, bên tai truyền đến giọng nói âm ỉ của mẹ. Ngay lập tức bóng người xung quanh xúm lại, âm thanh gần xa ồn ào khiến tôi đau đầu.

Dượng Alan thốt lên: “God bless!”

Phi Ca hô lên: “Tỉnh rồi, tỉnh rồi, Phó Thần, Phó Thần...”

Sau đó lại nghe thấy tiếng Đông Tử hét lên: “Khang Ca, sư tỷ tỉnh rồi! Sư tỷ tỉnh rồi!”

Tôi mơ màng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể khẳng định tôi chưa chết. Có tiếng bước chân vội vã đi đến, chấn động đến mức đầu tôi đau như búa bổ, khó có thể cưỡng lại cơn buồn ngủ đang kéo tới. Tôi nhắm mắt lại, bên tai vang lên một giọng nói trầm ấm cổ vũ tôi: “Lượng Lượng, đừng ngủ nữa! Tỉnh lại đi em, em có thể làm được mà!”

Đúng thế Khang Tử Huyền, em có thể. Em phải tỉnh lại để thực hiện lời hứa với anh. Anh phải tin em, Phương Lượng Lượng em là một người nói được làm được.

Chỉ là một động tác mở mắt nhỏ nhưng lại giống như trèo đèo lội suối, gian khổ ấy có lẽ chỉ có bản thân mình hiểu được. Sau khi vượt qua sự khó chịu lúc mắt mới gặp ánh sáng, tôi vui mừng thấy từng gương mặt quen thuộc. Nhìn sang bên trái, mẹ tôi đang lau nước mắt, Phi Ca khòe mắt rưng rưng, Thạch Đầu vui mừng như phát điên, Phó Thần trên người choàng chiếc áo blouse trắng, đang cúi người nghiêm nghị kiểm tra mí mắt tôi.

Cầm thấy tay phải bị một bàn tay lớn ấm áp nắm lấy, tôi chậm chậm xoay cái cổ cứng ngắc sang phải, bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm như đại dương của anh, trong ánh mắt anh ngập tràn hình ảnh của tôi. Râu của anh hình như rất lâu rồi chưa được cạo, đầu tóc bù xù, tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh trong bộ dạng lồi thối như thế này. Thấy tôi nhìn, anh mím môi không nói lời nào rồi nắm chặt bàn tay tôi như sợ tôi chạy mất. Tôi cười yếu ớt với anh, cảm thấy tay anh xoay một vòng đan vào mười ngón tay tôi.

Nhìn ánh mắt thiết tha của mọi người xung quanh, trong lòng tôi như có một dòng nước ấm áp từ từ trôi qua, linh hồn lơ lửng trên không cuối cùng đã về vị trí cũ. Có lẽ bị sự hóm hỉnh của ông trời truyền nhiệm, tôi nhếch mép cười với mọi người, học câu cửa miệng của nhân vật chính trong bộ phim nào đó: “Hi, I'm back!”

“Hiệu trưởng Dương đâu? Thầy ấy... không sao chứ? Tôi bị thương không có liên quan gì đến thầy, thầy muốn tìm đến cái chết, lúc giành đao là do tôi lỡ tay đâm trúng.”

Nhớ tới ngọn nguồn sự việc, tôi sợ cảnh sát truy vấn trách nhiệm với hiệu trưởng Dương. Dù còn rất yếu nhưng ngay sau khi tỉnh lại tôi vẫn cố giải thích và hỏi han tình hình về thầy. Mọi người lại nhìn nhau, đồng loạt im lặng.

Mẹ tôi định nói lại thôi, sau đó nhìn lướt qua Phi Ca. Phi Ca ập a ập ứng, ánh mắt trốn tránh. Thạch Đầu sau khi liếc nhìn Phi Ca một cái cũng ngậm chặt miệng. Tôi đành quay sang Đông Tử, cậu ta nhún vai. Trong lòng có cảm giác không ổn, tôi đành dùng ánh mắt lo lắng hỏi Khang Tử Huyền. Anh có vẻ không vui: “Hai ngày nay anh chỉ lo cho em, sao lo nỗi cho người khác!”

Tôi kinh ngạc: “Hai ngày?”

Phó Thần im lặng nãy giờ nhẹ nhàng vén áo bệnh nhân của tôi kiểm tra vết thương rồi nói nhẹ nhàng: “Em hôn mê hai ngày một đêm rồi.”

Sau khi tỉnh lại, nhìn thấy bạn trai cũ, sự ngạc nhiên đã qua đi, nhưng tôi vẫn thấy ngại ngùng. Tôi nào biết mình bị đưa vào bệnh viện nơi anh ta làm việc, lại còn trở thành bệnh nhân của anh ta, nói không chừng cũng chính anh ta đã làm phẫu thuật cho tôi. Bạn trai cũ, bạn trai hiện tại đều vây quanh mình, tôi

cẩn thận quan sát hai người. Bọn họ đều mặt mũi nghiêm túc, ánh mắt không nhìn nhau, cảm giác cả hai đều coi đối phương là vô hình.

Tôi thở dài, bản thân vừa tha được cái mạng nhỏ về từ cõi chết, trong nháy mắt lại thành nhân bánh quy. Ông trời đùa tôi thành quen rồi, có điều bây giờ tôi nằm trên giường chỉ còn sót lại nửa mạng sống. Tôi mắt nhắm mắt mở, hai tai không nghe ngóng gì chuyện xung quanh, đánh một giấc dài là xong.

Tôi ngủ một giấc, khi tỉnh lại đã là tám tiếng đồng hồ sau. Tôi đã được chuyển đến phòng bệnh đơn khoa ngoại, mẹ tôi đuổi mấy người đàn ông đi ngủ. Sau khi tôi xảy ra chuyện, có lẽ bọn họ chưa lúc nào chớp mắt. Phó Thần gật đầu đi ra, mấy người khác thì nhất định không chịu đi, có điều Đông Tử vẫn bị Đặng Lũng kéo đi. Thạch Đầu và Khang Tử Huyền thì ngủ ở ghế sofa phòng bệnh, có vẻ hai người vừa đặt lưng xuống là ngủ ngay, dù đã ngủ say nhưng lông mày Khang Tử Huyền vẫn nhíu chặt.

Tôi đã hồi phục được một phần sức lực, ít nhất có thể cố gắng ngồi dậy được. Tôi nghe mẹ và Phi Ca kể một mạch những chuyện xảy ra sau khi tôi bị hôn mê.

Phi Ca tay ôm ngực, khuôn mặt sợ hãi nói: “Lượng Lượng, lần này cậu đúng là đến Quỷ môn quan dạo chơi một chuyến đấy biết không. Nguy hiểm, quá nguy hiểm, nhát dao đó gần thêm mấy centimet nữa là đâm vào tim rồi! Cậu có biết chỉ mấy centimet nghĩa là gì không? Mẹ kiếp, cậu suýt chút nữa thì xong rồi! Ôi, nghĩ đến là sợ muốn chết... Mình nghe cô y tá phòng cấp cứu nói, khi xe cấp cứu 120 chuyển cậu tới, cả người cậu toàn máu, nhuộm đỏ cả xe. Ai cũng nói cậu không cứu được nữa rồi, may mà có Phó Thần. Tên đó vừa nhìn thấy cậu, mặt mũi xanh mét. Nhờ phúc anh ta, chỉ trong thời gian ngắn nhất đã triệu tập được chuyên gia giỏi nhất của bệnh viện đến làm phẫu thuật cho cậu, không ai dám trì hoãn dù chỉ một phút. Cái mạng nhỏ này của cậu, một nửa là do anh ta nhặt về cho. Hai ngày một đêm cậu hôn mê, anh ta nửa bước cũng không dám rời, làm cô em họ của cậu giận lắm...”

Phi Ca liếc nhìn người đàn ông đang say giấc trên sofa nói nhỏ: “Còn cả anh ta nữa. Anh chàng này cũng khiến mình rất cảm động. Không phải anh ta đang ở Mỹ sao? Không biết ai thông báo mà buổi tối ngày thứ hai cậu hôn mê, anh ta đã đến rồi. Lúc đó mình đang đi ở phía hành lang, oa, nhìn thấy anh ta chạy như điên vào, mặt đỏ vằn lên. Lúc đó, mẹ kiếp Lượng Lượng à, cậu không phải đang nằm như công chúa Bạch Tuyết sao? Ui trời ơi, lần đầu tiên mình nhìn thấy một người đàn ông đau lòng như vậy. Mình ngu ngốc đến mức còn tưởng người lạ chứ. Mình nói: “Anh gì ơi có phải đi nhầm phòng rồi không?” Anh ta liền quay lại hỏi mình: “Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì phải không?”. Ôi, ánh mắt ấy làm mình hồn xiêu phách lạc, mình đến giờ vẫn còn nhớ. Thấy anh ta đau lòng đến vậy, mẹ kiếp, mình thực sự cho rằng cậu sắp đi thật rồi. Lượng Lượng, cái đồ xui xẻo nhà cậu khiến người ta lo quá, mấy người chúng mình bị cậu làm cho ngã ngựa cả rồi...”

Mẹ tôi sụt sịt khóc: “Phương Lượng Lượng, kiếp trước có phải mẹ nợ con không? Còn ai khổ hơn Lâm Hải Nghi tôi không hả? Vất vả lắm mới kết hôn rồi có thai, kết quả chẳng vui vẻ được mấy ngày thì chồng chết, trở thành quả phụ... Cứ nghĩ rằng đến già có thể hưởng phúc vài ngày, thế mà trái lại, nửa đêm điện thoại kêu inh ỏi, mẹ con nói: “Hải Nghi à chị mau về ngay, trong nhà xảy ra chuyện rồi!”... Chân mẹ mềm nhũn ra, trong lòng nghĩ ở nhà thì có thể xảy ra chuyện gì? Ông bà ngoại đều khỏe mạnh, mẹ lại lo lắng cho cái đồ không đáng lo như con. Kết quả đúng là con, con cứ nằm đó, trên mặt còn đeo mặt nạ dưỡng khí. Mẹ gọi con, con không thưa. Mẹ rất muốn đánh con đấy. Mẹ hận, hồi đó sao mẹ lại đi yêu ông bố quỷ quái của con. Cả đời mẹ đã bị hủy hoại trong tay ông ấy rồi... Mẹ hận chết hai người họ Phương các người, một già một trẻ cố tình gây khó dễ ẹ. Mẹ cô không đối xử tốt với cô hay sao? Suýt chút nữa cho rằng cô sắp đi cùng ông bố đáng ghét của cô rồi, hu hu hu...”

Thấy mẹ khóc đến đứt gan đứt ruột, Dượng Alan đứng bên đưa khăn giấy cho bà. Trong lòng bứt rứt, tôi thì thầm: “Mẹ, con xin lỗi!”

Mẹ tôi tiếp tục sụt sịt lên án tôi: “Lúc con chưa tỉnh lại mẹ đã tự hỏi có phải con hận mẹ tái hôn nên tìm cách trừng phạt mẹ. Nếu con nghĩ như vậy thì mẹ của con sẽ quay về ly hôn với Alan ngay lập tức. Phương Lượng Lượng, con còn giầy vò mẹ như vậy, mẹ cũng không muốn sống nữa, hu hu hu...”

Dượng Alan lịch thiệp nghe không hiểu tiếng Trung, hoàn toàn không biết mẹ tôi đang có ý định ly hôn với ông, cứ đứng bên dịu dàng khuyên nhủ: “Honey, Mary will gonna be fine, don't cry...”[1]

[1] Em yêu, Mary sẽ ổn thôi, em đừng khóc...

Tôi thở hắt ra: “Mẹ, mẹ đang nói lung tung gì thế?”

Mẹ tôi dùng ánh mắt ai oán hung hăng lườm tôi: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ cô. Người khác làm mẹ có đáng thương như tôi không? Con gái đi ra mắt nhà bạn trai rồi nhưng mẹ nó thì vẫn mù mờ không hay biết gì, có đạo lý ấy sao? Ôi ôi...”

Mẹ tôi khóc lóc, dượng Alan đứng bên lóng ngga lóng ngóng, chân tay rối lên không biết xảy ra chuyện gì. Tôi bất lực nhìn ông ấy, cảm thấy rất đau lòng.

Alan nói với mẹ bây giờ tôi đang bị thương nặng, không nên để tinh thần tôi bị kích động. Mẹ tôi lúc này mới ảo não thừa nhận vừa rồi căng thẳng không kiềm chế được, sau đó giận dỗi đi xuống rửa mặt với dượng Alan. Phi Ca ghé sát tai tôi, hất hất cằm về phía Khang Tử Huyền trên ghế sofa: “Lúc cậu hôn mê, bà ngoại anh ta đến thăm cậu, ngây ra một lúc. Hai hôm nay đồ ăn của bọn mình đều là do bà ngoại anh ta sai người mang đến. Phương Lượng Lượng, cậu được đó, nhanh như vậy đã đỡ bà già đến độ không thể thiếu đứa cháu dâu này rồi!”

Tôi lườm Phi Ca một cái: “Chẳng phải đều là học từ cậu đó sao?”

Phòng bệnh yên tĩnh trở lại, có thể nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ của Thạch Đầu. Phi Ca nhìn túi truyền dịch, ngáp mấy cái. Tôi dùng ánh mắt làm bút vẽ, tinh tế miêu tả lại thân hình cường tráng của Khang Tử Huyền lúc ngủ say, sau đó dùng trái tim cảm nhận tình cảm ấm áp xung quanh mình. Nhớ tới lần trước cô đơn lúc bị ốm, đột nhiên tôi muốn cười lớn. Cơ thể tôi tiếp tục đau đớn như trước rồi đỡ dần, cơn buồn ngủ ập đến, tôi mãi nguyen nhắm mắt lại.

22. Chương 22: Vì Hòa Bình Thế Giới, Sau Đây Xin Em Đừng Làm Gián Điệp Nữa!

Lúc tôi tỉnh lại thì ngoài trời đã tối đen. Tôi yếu ớt mở mắt ra, người đầu tiên nhìn thấy là Khang Tử Huyền dưới ánh đèn rêu rĩa đầy mặt, ánh mắt sâu muện, điểm thêm vài phần gợi cảm vào khuôn mặt nho nhã hàng ngày của anh. Lúc này trong phòng không còn ai khác, nhìn thấy tôi tỉnh lại, anh cười vui mừng, khẽ cúi người hôn lên trán tôi: “Người đẹp ngủ trong rừng cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!”

“Anh đợi em rất lâu rồi, bây giờ em là của anh!”

Tôi cũng cười, giơ tay xoa cái cằm lún phún râu của Khang Tử Huyền, nhả mặt làm bộ ghét bỏ: “Râu của hoàng tử dài rồi, đâm vào mặt đau quá!”

Khang Tử Huyền nhìn tôi dăm chiêu rồi chống tay cúi thấp người xuống, cố ý để chiếc cằm cọ nhẹ vào mặt tôi khiến hơi thở của anh bao quanh tôi. Anh khẽ nói bên tai tôi: “Anh vừa đi là em đã gặp chuyện rồi, em là cô gái hư nhất trên thế giới này!”

Giọng khàn khàn, tôi nhìn anh cười: “Đúng vậy, có điều bây giờ anh hối hận cũng không kịp nữa rồi!”

Anh cúi đầu chạm nhẹ vào môi tôi một cái, trong mắt chất chứa tình cảm: “Không kịp rồi, kể từ lần đầu nhìn thấy em, số trời đã định anh phải gắn chặt lấy cô gái hư này cả đời. Nhưng vì không thể thiếu em nên anh cam tâm tình nguyện.”

“Nhìn anh đáng thương như vậy, đứa con gái hư em đây có thể suy nghĩ hối cải làm một con người mới.”

“Tiểu thư, nếu được như thế thì tại hạ đây vô cùng cảm kích.”

Tôi và Khang Tử Huyền đang nói những lời có cánh thì ngoài cửa có tiếng động. Phó Thần mặc chiếc áo blouse trắng đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy hình ảnh ám muội trong phòng bệnh, vẻ mặt anh ta tỏ ra rất ngượng ngùng. Nhìn thấy ánh mắt anh ta, Khang Tử Huyền cũng trở nên lạnh lùng hẳn. Phó Thần quay người định đi, tôi liền vội vàng đẩy Khang Tử Huyền: “Em muốn ăn hoa quả, anh ra ngoài mua cho em đi!”

Biết tôi muốn bảo anh đi ra, Khang Tử Huyền nhìn tôi sâu sắc nói: “Anh ở ngay bên ngoài.”

Sau đó anh đứng dậy gật đầu với Phó Thần coi như chào hỏi. Hai người chạm vai lướt qua nhau, tôi cảm thấy có một cơn gió lạnh nổi lên.

Trong phòng bệnh lạnh lẽo, tôi và Phó Thần im lặng nhìn nhau một lúc. Chuyện cũ giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, lại cũng giống như đã trôi đi rất xa, dần dần trở thành quá khứ. Mà quá khứ là mối liên hệ duy nhất giữa hai chúng tôi. Bác sĩ Phó làm công việc kiểm tra đơn giản, anh ta nói: “Em sẽ bình phục nhanh thôi!”

“Cảm ơn!” Tôi mỉm cười với anh ta, lúc này tôi và anh ta chỉ có mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân.

Anh ta ngồi xuống, nhìn tôi một lúc không nói gì. Lúc này giữa chúng tôi là mối quan hệ giữa hai người đã từng yêu và chia tay nhau.

Cả hai chúng tôi đều có chút lúng túng. Tôi khẽ cười phá tan bầu không khí trầm lắng: “Nghe Phi Ca nói nhờ có anh cái mạng này của em mới giữ được. Phó Thần, bây giờ anh đã là ân nhân cứu mạng của em rồi.”

Tôi cười lém lỉnh: “Chỉ đáng tiếc em không thể lấy thân báo đáp!”

Phó Thần cười gượng gạo: “Lượng Lượng, đã muộn rồi đúng không?”

“Đúng thế, chúng ta đều đã gặp được người khác.”

“Ha, đúng thế, thế giới này đúng là thay đổi nhanh quá! Thoáng một cái, bên cạnh chúng ta đều đã có người mới rồi.”

“Phó Thần, đột nhiên em nghĩ cô gái 18 tuổi Vương Bảo Xuyên[1] học hành gian khổ đúng là một con gấu trúc.”

[1] Nhân vật trong truyền thuyết chờ đợi chồng là Tiết Bình Quý suốt 18 năm. Dù gặp nhiều trắc trở nhưng cuối cùng hai người vẫn chứng minh được tình yêu chân thành và chung thủy của mình, vượt qua mọi định kiến để tạo dựng một hạnh phúc bền lâu.

“Sao em lại nói vậy?”

Tôi trầm ngâm nhìn lên trần nhà: “Em cho rằng em có thể đợi được anh, ít nhất có thể đợi rất lâu, nhưng hóa ra không làm được. Em không đợi được anh, nhưng lại gặp được anh ấy.”

Phó Thần cúi đầu cười bên tai tôi: “Không, là hai chúng ta không có duyên, đợi đến lúc anh quay lại tìm em, thì bên cạnh em đã có người khác.”

Tôi cười bất đắc dĩ, nhìn anh ta chăm chú: “Anh biết mà, Duy Nhất rất thích anh. Cô ấy rất biết cách chăm sóc người khác.”

“Anh biết!”

Phó Thần gật đầu, nháy mắt khiêu khích: “Vì vậy, lấy vợ chọn cô ấy là thích hợp nhất!”

“Ha, ghét nhất cách so sánh của cánh đàn ông các anh. Em nói cho anh biết, em cũng có thể lấy được chồng.”

“Đúng thế, anh không hề nghi ngờ gì.”

Sau khi Phó Thần đi, Khang Tử Huyền mặt mũi cứng ngắc ngồi lại bên tôi. Tôi hỏi anh đang khó chịu điều gì, anh rầu rĩ trả lời: “Có người đàn ông nào xui xẻo như anh không? Chỉ có thể giương mắt nhìn tình địch quang minh chính đại lật áo bạn gái mình, lại còn không thể thốt ra lời nào.”

Tôi không nhịn được liền bật cười. Cười nhiều quá khiến vết thương đau một trận đến nỗi mặt tôi lập tức nhả lại. Khang Tử Huyền lo lắng, đứng dậy định đi gọi bác sĩ.

Tôi giữ anh lại: “Không sao đâu.”

“Thật chứ?”

“Thật mà, là do lần đầu tiên nhìn thấy anh đáng yêu như vậy nên em buồn cười đến nỗi tức cả ngực.”

“Được, vậy anh không nói nữa, em ngủ thêm chút đi!”

“Mẹ em và mọi người đâu hết rồi?”

“Bọn họ cũng mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

“Mẹ em nhìn thấy anh có phản ứng thế nào?”

“Đã gọi anh là A Khang rồi, em nói xem là phản ứng gì?”

“Cũng đúng, mẹ em sao có thể không thích anh được. Mẹ thích nhất là những anh chàng đẹp trai.”

“Đúng vậy, mẹ em đã bị anh chinh phục ngay từ ánh mắt đầu tiên.”

“Sao có thể? Có thể chinh phục mẹ em ngay từ ánh mắt đầu tiên là... À đúng rồi, em gây ra họa lớn như vậy, liệu Hoa Tiên Tử có không thích em không?”

“Không thích em thì mỗi ngày đã chẳng sai dì Liên mang canh đến cho em. Lát nữa bà sẽ đến thăm em.”

“Hoa Tiên Tử đáng yêu nhất!”

“Em cũng là Một Đồng đáng giá nhất!”

Sau mấy ngày nằm viện, tuy cũng có lúc sốt cao nhưng xét một cách tổng thể thì tôi đang dần dần hồi phục. Điều đau khổ chính là mẹ cứ ép tôi uống canh tẩm bổ. Tôi nôn hết ra, bà lại tiếp tục ép. Mấy lần tôi lên năn nỉ Khang Tử Huyền, Phi Ca, thậm chí cả dưỡng Alan đưa mẹ tôi ra, cả ba người một mực lắc đầu. Tôi nói tôi sắp uống đến phát điên rồi, Phi Ca nói: “Lượng Lượng, đừng có mơ! Đó là canh báo thù của mẹ cậu, cậu không muốn uống cũng không được!”

Tôi hoàn toàn nín lặng.

Lão Đàm dẫn theo Lý Phóng, còn có cả Tiểu Mạnh, coi như đại diện các đồng nghiệp trong Cục đến thăm tôi. Lão Đàm ngồi một lúc, thái độ hoà nhã, không phê bình gì. Tôi nằm đó không dám thở mạnh, nhiều lần cân nhắc về mặt ông ta thì cảm thấy ông ta lấy tâm trạng “chỉ tiếc không nung sắt thành thép” đến thăm tôi, còn trong lòng ông ta có chút quan tâm nào hay không, tôi thấy đáp án là chắc chắn có.

Lúc lão Đàm dẫn Tiểu Mạnh đứng dậy định đi, từ dưới lớp chăn tôi thò tay ra kéo áo Lý Phóng. Đôi mắt nhỏ của Lý Phóng đảo một vòng, sau đó nhanh chóng tìm cố ở lại. Tôi tách những người khác ra để Lý Phóng có thể kể cho tôi nghe mọi chuyện, khoảng thời gian này mọi người đều tránh nhắc đến chuyện hiệu trưởng Dương. Trong lòng tôi mơ hồ có một dự cảm không lành. Nửa đêm tôi không ngủ được, trong đầu chỉ toàn hiện lên đôi mắt tuyệt vọng của thầy hiệu trưởng, khuôn mặt xám xịt nhìn tôi buồn bã đau thương, luôn miệng cầu xin tôi tha thứ, thầy chỉ mong được giải thoát. Trong lòng tôi đã chuẩn bị tâm lý.

Lý Phóng nói: “Lượng Lượng, thầy hiệu trưởng cũ của cô đã đi rồi.”

“Là ông ấy đã gọi 120. Một ngày sau, chúng tôi tìm thấy những công cụ đó ở văn phòng. Chúng tôi tìm ông ấy, không ngờ ông ta đã treo cổ tự tử ở nhà và để lại một di thư, thú nhận chuyện bản thân bị ép làm khuôn tiền giả. Khuôn đã bị Hải Thần Hội lấy đi, ông ta tự cảm thấy tội lỗi quá nặng, nên không có dũng khí sống tiếp. Nhưng ông ta giữ lại một đồng đầu mối cho chúng ta, có nó, vụ án này dễ phá hơn rất nhiều. Cục trưởng cũng không gây khó dễ được với lão Đàm. Thực ra Lượng Lượng à, cuối cùng tôi đã nhìn ra, lão Đàm của chúng ta bảo vệ cô rất nhiều. Ông ấy hiểu cô tìm hiệu trưởng Dương để khuyên ông ta tự thú, dù gì thì người cũng đã đi rồi, may mà cũng là hiệu trưởng đức cao vọng trọng, vì con cái mà bị ép đến bước đường cùng. Lão Đàm chỉ thị chúng tôi xử lý vụ này như vậy... À, hôm qua là lễ truy điệu của hiệu trưởng các cô, có nhiều học sinh của ông ấy đến, đúng là đệ tử khắp thiên hạ. Mặc dù con trai không có mặt nhưng có nhiều học sinh như thế đến tiễn ông ấy đi nốt chặng đường cuối cùng, ông ấy cũng có thể nhắm mắt...”

Tôi gật gật đầu, chẳng trách cả ngày hôm qua không thấy mặt mũi Phi Ca đâu, lúc đến phòng bệnh thăm tôi thì mắt đỏ mọng như quả đào hồng, sau đó miễn cưỡng cười đùa với tôi.

Bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống thấm đẫm cả chiếc gối, trong lòng trống rỗng, tôi không dám nghĩ nhiều, chỉ muốn khóc. Nước mắt giống như con ngựa đứt dây cương, muốn cầm mà không cầm được, cuối cùng phát ra thành tiếng nức nở.

“Lượng Lượng, cô đừng khóc nữa! Tôi bảo này, đừng khóc, tôi sợ nhất là nước mắt phụ nữ.” Lý Phóng luống cuống, Phi Ca và mẹ tôi ở ngoài cửa nghe thấy liền vội vàng chạy vào.

Tôi gạt nước mắt, buồn bã nhìn Phi Ca: “Phi Ca, có phải mình đã sai?”

Phi Ca cũng khóc: “Lượng Lượng, cậu không sai. Nếu mình là cậu, mình cũng làm như vậy, có lẽ còn không làm tốt bằng cậu.”

“Nhưng thầy mất rồi, có lẽ mình đã ép thầy...” Tôi khóc càng dữ hơn. Vết thương đau nhói tôi cũng không quan tâm, không để ý, tôi chìm đắm trong sự đau đớn cùng cực.

Mẹ tôi lau nước mắt cho tôi, đau lòng nhìn tôi: “Ông bà ông vãi ơi, con đừng khóc nữa, vết thương lại bị ảnh hưởng mất. Đó là số của thầy, đã phạm pháp thì chung quy không thoát được. Nhờ con, khi thầy chết còn có thể giữ gìn danh tiếng cả đời, đổi lại là người khác, thầy đã sớm chết không nhắm mắt. Tóm lại, thầy ấy có thể yên lòng ra đi rồi...”

Lúc ra về, Lý Phóng còn nói một câu: “Lượng Lượng, cô biết vì sao thầy của cô bị gọi là Long Ca không?”

Tôi đắm nước mắt nhìn anh ta, cắn môi lắc lắc đầu.

“Tên tiếng Trung của ông ấy lúc ở Thái là Dương Miên Tống, sau đó quay về Trung Quốc muốn bắt đầu cuộc sống mới nên đổi tên thành Dương Tân. Nhưng... cuộc đời mà, muốn tái sinh lại cũng khó.”

Tôi khóc càng dữ dội, khóc như không còn là chính mình.

Mấy ngày sau đó tôi chìm đắm trong sự đau khổ về cái chết của thầy hiệu trưởng, chẳng buồn trò chuyện với ai, có lúc hối hận muốn đánh chết bản thân mình, có lúc lại cảm thấy không có gì hối tiếc. Cứ như vậy tôi mâu thuẫn với chính bản thân mình. Mọi người biết tôi không thoát ra được chuyện này nên khổ tâm khuyên nhủ, tôi cũng chỉ biết dờ dẩn gạt đầu. Khang Tử Huyền nói: “Nếu được làm lại lần nữa, em vẫn sẽ làm như vậy thôi.”

“Còn về những chuyện khác, đó là sự lựa chọn của ông ấy. Em đã cố gắng hết sức rồi.”

Lúc anh nói hết câu, ánh mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ chiếu thẳng vào phòng khiến mặt đất có sắc vàng nhàn nhạt, tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn một chút. Quá trình phục hồi đau khổ kéo dài hết ngày này đến ngày khác, may mà có rất nhiều người ở bên cạnh, nên tôi cũng không thấy nhàm chán.

Đông Tử thường đến lúc trời nhá nhem tối, đôi lúc đi theo sau còn có tên đồ con Đặng Lũng vẽ mặt lém lỉnh nhìn tôi, nhưng tôi không quan tâm đến anh ta lắm. Chuyện của hai con người này, tôi không còn sức để quan tâm nữa. Nhìn nét mặt Đông Tử cũng không thấy có dấu hiệu bị ép buộc, có lúc cậu ta còn có thể to tiếng vài câu với tên đồ con Đặng Lũng.

Thạch Đầu ba ngày hai lần qua trông tôi, có lúc đi cùng cô bạn gái xinh xắn. Cậu ta đến thăm thật ra cũng chẳng làm gì nhưng dù sao ghé sô pha ở phòng bệnh khá lớn, có thể cuộn người lại ngủ cả ngày. Cậu ta còn ngủ nhiều hơn người đang dưỡng bệnh là tôi. Hỏi vì sao có thể ngủ như vậy, cậu ta nói hai ngày nay đám học sinh cấp ba tốt nghiệp mặc sức vui chơi, kéo cậu ta đi ăn rồi đi karaoke thâu đêm.

Tôi dờ dẩn gạt đầu, vừa uống bát canh mẹ nấu vừa nghĩ tới khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của một cậu thiếu niên.

Điều bất ngờ là tối hôm ấy tôi nhìn thấy Giang Ly. Khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng, sự thờ ơ che mắt người khác khiến người ta cảm thấy không dễ gần. Thực ra, chỉ sau khi tiếp xúc với cậu ta mới có thể phát hiện đây là một chàng trai ngoài lạnh trong ấm, ẩn dưới vẻ ngoài trẻ trung là một trái tim nóng bỏng.

Cậu ta cầm một bó hoa cẩm chướng lớn đứng trước cửa, ánh mắt hơi lo lắng vì lúc này Khang Tử Huyền đang đút táo cho tôi. Nhìn thấy cậu ta, tôi nuốt chút nữa phun hết cả nước táo ra.

Tôi nhìn Khang Tử Huyền, cười hì hì nói: “Em muốn uống nước hoa quả, hay là anh đi mua một ít đi!”

Đây đã trở thành cái cố quen thuộc khi tôi muốn đuổi anh đi. Anh trừng mắt nhìn tôi tức giận, gặm miếng táo đang bón dở cho tôi rồi đi ra ngoài. Miệng tôi cong lên, một người đàn ông đẹp trai như vậy, dù tức giận cắn táo cũng đẹp đến nao lòng.

“Hoa rất đẹp!” Tôi cười mỉm nhìn cậu thiếu niên. “Rất xứng với bà cô già tôi đây!”

Giang Ly đặt bó hoa xinh đẹp xuống rồi cúi nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo: “Nghe nói chị suýt chết?”

Có lẽ đã quen với việc cậu thiếu niên này luôn lấy vẻ ngoài kiêu căng để che giấu sự quan tâm trong lòng, nên tôi nói đùa: “Đúng thế, nhưng tôi vẫn luyện tiếu mấy cậu nhóc đẹp mã các cậu. Sao có thể chết trong luyện tiếu được, thế là tôi lại quay về làm tai họa nhân gian.”

“Chị đúng là tai họa!” Cậu ta ngồi xuống, thẳng thắn nói ra sự thật.

Nghĩ đến chuyện nửa năm nay quanh tôi xảy ra không biết bao chuyện không thể tưởng tượng được, tôi gật đầu đồng tình: “Đúng, tôi đúng là một tai họa!”

Im lặng một lúc, tôi hỏi: “Giang Ly, cậu có hận tôi không?”

Cậu ta cười mỉa: “Hận chị? Mấy bà cô già các chị cứ tự ình có số đào hoa.”

“Cái gì chứ, đợi cậu già rồi cậu sẽ hiểu tâm trạng người già. Thứ quý giá nhất của đời người là tuổi thanh xuân.”

“Phải!”

“Vì vậy cậu biết không, tôi rất cảm ơn cậu!”

“Cảm ơn tôi?”

“Đúng thế. Một Phương Lượng Lượng 24 tuổi biến thành Giản Mỹ Đạt 18 tuổi mỗi ngày cuốn lấy anh chàng đẹp trai cũng 18 tuổi, lại được trải qua tuổi thanh xuân nhiệt huyết một lần nữa.”

“Phải!”

“Vì vậy, Giang Ly, đừng hận tôi được không?”

“Được... nhưng tôi sẽ nhớ kỹ chị!”

“Ghi nhớ Giản Mỹ Đạt hay là Phương Lượng Lượng?”

“... Giản Mỹ Đạt. Phương Lượng Lượng chỉ là một người xa lạ.”

Lúc sắp ra về, Giang Ly quay đầu nhìn tôi một cái, định nói gì đó lại thôi. Đợi đến khi ra đến cửa, cuối cùng cậu ta cũng nhú mày quay lại gọi tôi: “Phương Lượng Lượng!”

Tôi “hả” một tiếng.

Về mặt lo lắng, cậu ta do dự một lúc lâu, cuối cùng hỏi: “Sao lại có thể có một cảnh sát nằm vùng ngu ngốc như chị nhỉ?”

Nghe câu hỏi như vậy, tôi trợn mắt há miệng không nói nên lời.

“Vì vậy sau này cô ấy sẽ không làm cảnh sát nằm vùng nữa.” Phía sau Giang Ly vang lên giọng nói trầm ấm, Khang Tử Huyền nhìn tôi cười khiêu khích.

Tôi tỏ ra tức giận. Anh ấy bước vào, nghiêm túc nói: “Cảnh sát Phương, vì hoà bình thế giới, sau này xin em đừng làm điệp viên nữa được không? Em đúng là cảnh sát tồi nhất mà anh từng gặp!”

Tôi tức giận, tôi kích động, tôi muốn khóc, thế là cắn răng cắn giận nói: “Được!”

Khang Tử Huyền nở nụ cười hài lòng. Nhìn thấy trên tay anh đúng là hai túi hoa quả lớn đủ để ăn tám đến mười ngày, tôi kinh ngạc hỏi: “Anh đi mua thật à?”

Giờ đến phiên anh lườm tôi: “Đề phòng nhỡ lần sau em lại muốn đuổi anh đi.”

Ngoài cửa sổ ánh trăng dịu dàng như nước, tiếng nước róc rách như tiếng hát ca, hoa tươi bên cửa sổ nở rất đẹp. Có lẽ lại là một đêm đầy mộng ảo tuyệt vời nữa.

23. Chương 23: Xin Chào Các Cô Gái

Khi càng ngày càng dần rời xa tuổi thanh xuân, tôi lại muốn viết một vài câu chuyện về tuổi trẻ, cho dù tình tiết những câu chuyện ấy không hề liên quan đến cuộc sống của tôi. Nhưng khi chìm đắm vào việc viết nên câu chuyện của người khác, tôi giống như được quay về quá khứ, cảm nhận được những thứ mới mẻ vẫn chưa rời xa mình, vì thế cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Nhiều năm sau đó, cuối cùng tôi cũng trải nghiệm được niềm vui nho nhỏ khi làm nhà văn.

Lúc còn trẻ cũng có rất nhiều ý tưởng vớ vẩn, như: muốn học Micheal Jackson[1] ném ô đi rồi nhảy múa trong mưa, muốn đứng trên núi Minh Sa nhìn Đôn Hoàng[2] lúc mặt trời lặn, muốn một chàng trai sẽ mỉm cười nhìn tôi... chớp nhoáng qua cửa sổ. Nhiều năm qua đi, những ý tưởng vớ vẩn đó vẫn chỉ là những ý tưởng, chưa bao giờ thành sự thật. Tuổi trẻ của tôi bình dị nhưng vẫn rất hạnh phúc!

[1] Ca sĩ, nhạc sĩ, ngôi sao giải trí nổi tiếng của Hoa Kỳ, được mệnh danh là Ông hoàng nhạc Pop.

[2]. Thị xã thuộc địa khu Tửu Tuyền, tỉnh Cam Túc, Trung Quốc.

Lúc viết xong câu chuyện này, tôi vừa chat video với một người bạn xong. Nhiều năm trước chúng tôi cùng ngồi chung trên giường ký túc xá nói chuyện học hành, nói chuyện con trai con gái, nói đến khi cảm xúc thăng hoa thì hét ầm lên rồi khoa chân múa tay. Nhiều năm sau đó, cô ấy đã ở bờ bên kia Thái Bình Dương, chúng tôi giờ đã chẳng chặc hơn và vẫn luôn luôn nở nụ cười trên môi.

Đến giây phút đó tôi mới nhớ lại quãng thời gian đẹp đẽ tuổi trẻ, nhớ lại khuôn mặt ngốc nghếch nhiều năm trước của bản thân, vì thế mà viết truyện thành nghiện. Hi vọng nam chính và nữ chính trong câu chuyện có thể dũng cảm hơn tôi, kiên cường hơn tôi, dẻo dai hơn tôi, làm được những việc mà cả đời tôi chỉ có thể nghĩ ra mà không thể thực hiện được.

Hạnh phúc của tôi nhỏ bé bình dị, tôi khát khao có được một thứ gì đó rất mạnh mẽ, rất mãnh liệt. Tôi đã gửi gắm sự mãnh liệt đó vào Phương Lượng Lượng.

Phương Lượng Lượng là một cảnh sát chìm có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như rất bốc đồng, không hề có chuẩn mực. Cũng chính vì bốc đồng nên cô ấy đã mắc phải sai lầm lớn, và nhờ vậy mà cô ấy đã gặp được một chàng trai.

May mắn thay, đó là một người đàn ông tốt!

Phương Lượng Lượng trong câu chuyện này là một người may mắn. Cô gặp được một người có đôi mắt biết cảm nhận cái đẹp. Anh ta nhìn ra được tâm hồn xinh đẹp đằng sau lớp trang điểm dày cộm của cô ấy, ngay cả lúc cô ấy cư xử thô lỗ hay khi cô nói một đằng làm một nẻo. Người như anh ấy luôn có thể ép cô nộp vũ khí đầu hàng, giải thoát chính mình.

Yêu một người đàn ông như thế, trước nay đều không phải một việc khó. Một người bạn của tôi vẫn nói: “Dù là một cô nàng có tuổi nhưng khi đứng trước mặt người đàn ông mình yêu thì vẫn luôn là một cô gái nhỏ, muốn được vòng tay ấm áp ôm lấy mình, lắng nghe những lời chân thành từ trái tim. Không cần quá lãng mạn, chỉ cần có anh ở bên cạnh là đủ rồi.”

Tôi muốn viết về một cô gái như vậy. Đó là một cô gái bình thường, đã từng chịu bi thương, đau khổ, hoang mang và cũng từng được nếm trải sự ngọt ngào. Cô ấy có tuổi thơ không quá hạnh phúc, nhưng vẫn có được tình yêu như bao người khác. Bạn nam của cô ấy không nhiều, hai ba người là được. Bạn gái của cô ấy không nhiều, một người là đủ. Tình yêu cũ không nhiều, một mối tình là được, mới yêu thật lòng một lần nhưng đủ để ám áp một đời.

Cũng giống như tất cả những người sống ở đô thị, cô ấy hiểu được cảm giác đơn độc, cũng từng lừa dối người khác, rồi tự dần vặt và cảm thấy đau khổ. Cô ấy làm tất cả mọi thứ để hoàn thành mọi việc một cách tốt nhất, nhưng lại không có được kết quả mà cô ấy mong muốn. Cuộc sống gột rửa tội lỗi cho cô ấy một lần rồi lại một lần nữa, nhưng Phương Lượng Lượng cuối cùng vẫn là Phương Lượng Lượng. Cô ấy cuối cùng vẫn lương thiện như vậy, vì thế mà được sắm vai nữ chính.

Tuổi trẻ của tôi đã đi qua nhưng tôi vẫn hy vọng được tiếp tục viết về nó. Chúng ta đều là những nữ chính trong câu chuyện của chính mình, rồi một ngày nào đó, hạnh phúc sẽ đến gõ cửa.

Xin chào những cô gái, mong các bạn sẽ mãi là những bông hoa buổi sớm, đắm mình trong tiết trời tuyệt đẹp và tỏa ngát hương thơm mê người!

24. Chương 24: Ngoại Truyện Về Khang Ca (khang Tử Huyền)

“Ken, anh có đang nghe em nói không?”

Tina ngồi đối diện chớp chớp đôi lông mi cong dài khẽ cất tiếng hỏi thăm, tôi mới định thần lại, gạt đầu rồi nói: “Anh vẫn đang nghe đây.”

Nói thật lòng, tâm trạng tôi lúc này đang treo ngược cành cây.

Trong tưởng tượng của mình, tôi luôn cho rằng đàn ông và phụ nữ gặp lại nhau sau một năm chia tay, vốn dĩ phải im lặng, trầm mặc nhiều hơn là thân thiện, gần gũi; thế nhưng loại logic này hiển nhiên không hề thích hợp với người con gái California thời thượng, gợi cảm đang ngồi trước mặt tôi. Cô ấy vẫn cứ nóng bỏng như lửa, thành thật, thẳng thắn, muốn nói gì muốn làm gì cũng không bao giờ che giấu. Đây cũng là một trong những đặc điểm mà tôi thích nhất ở cô ấy.

Sau một năm cạo sát trên các sàn diễn ở Châu Âu, cô ấy lại càng toát lên vẻ đẹp tự tin từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, vô cùng thu hút, quyến rũ.

Nhìn vào người phụ nữ tóc vàng mắt xanh trước mặt, tôi bất giác nhoẻn miệng cười, tâm tư lúc này đã phiêu dạt trên mặt biển Thái Bình Dương, nhớ đến người con gái Phương Đông với đôi mắt đen lạnh lợi ấy.

Tôi biết trước nay cô ấy đều không thích nói lời thật lòng, suy nghĩ và lời nói của cô ấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, muốn hiểu thấu được trái tim của cô ấy nhất định phải nhìn vào đôi mắt kia!

Đôi mắt của cô ấy dường như biết nói.

Mỗi khi đang ấp ủ một dự định xấu xa nào đó là đôi mắt to tròn của cô ấy lại không ngừng lay chuyển, liếc trái liếc phải, chứ chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bạn.

Có lẽ chính cô ấy cũng không biết rằng, cứ mỗi khi nói dối, cô ấy sẽ nói rất nhiều. Đôi mắt không biết nói dối cùng cái miệng lúc nào cũng nghĩ một đằng nói một nẻo ấy không ngừng liên thoảng, đáng yêu đến mức khiến tôi muốn bật cười nhưng lúc nào cũng chỉ có thể giả vờ trưng ra biểu cảm tin sái cổ để phối hợp với câu chuyện của cô ấy. Nhìn thấy nụ cười đắc ý vì nghĩ mình đã lừa được người thành công của cô ấy, một góc nào đó trong trái tim tôi bỗng dưng ngứa ngáy, hỗn loạn vô cùng.

Cũng giống như mấy hôm trước, vị cảnh sát họ Phương ấy rầu rầu rĩ rĩ tiến tới sân bay, đôi mắt tròn nhìn quanh một hồi, rồi đột nhiên hung hăng nâng cằm tôi lên hỏi: “Nói, anh có hái hoa dại bên ngoài hay không?”

Tôi đương nhiên biết rằng con nhím đang xù lông trước mặt mình thực ra chỉ là một con cừu non nhát gan mà thôi. Thế là ngay giữa sân bay tấp nập người qua lại, tôi đã nói ra một câu được coi là lãng mạn nhất trong cuộc đời mình: “Em là bông hoa duy nhất trong thế giới của anh.”

Bộ dạng ngơ ngẩn của cô ấy lúc đó thực sự khiến cho trái tim tôi xốn xang rạo rực hết cả lên, cho nên, tôi đã chẳng thể nào kiềm chế được, ngay giữa chốn phi trường đông đúc tấp nham cũng hành động giống như các đôi tình nhân khác khi phải chia xa một thời gian, dùng nụ hôn chan chứa tình cảm nói cho cô ấy biết rằng, tôi đã chẳng thể nào rời xa cô ấy dù chỉ một bước.

Tôi vẫn chờ đợi một ngày nào đó, cô ấy cũng có thể chủ động dùng nụ hôn của mình để nói với tôi rằng, cô ấy cũng không thể rời xa tôi được.

“Ken, anh còn độc thân không?”

Tina, cô gái xinh đẹp như búp bê Barbie đang ngồi trước mặt tôi thẳng thừng hỏi, cô ấy không hề giống với những người phụ nữ cổ điển khác, trước tiên sẽ hỏi bạn rằng: “Gần đây anh sống thế nào?”, những câu mà

bản thân muốn hỏi, Tina không bao giờ vòng vo tam quốc, mà chọn phương thức đơn giản trực tiếp nhất theo kiểu Phương Tây.

Tôi nhấp một ngụm rượu vang, mỉm cười rồi gật đầu nói: “Không, anh đã có bạn gái rồi.”

Tina mỉm cười nhún vai, nâng ly rồi nhả nhận lên tiếng: “Ồ, thật là vui mừng khi cả hai chúng ta đều đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình!”

Tôi mỉm cười, cũng nâng ly lên, cụng ly cùng người con gái mà tôi đã từng yêu thương, vì quá khứ đã trở thành hồi ức giữa chúng tôi, cũng là vì tương lai mà cả hai đều đang mong mỏi.

“À, Ken, bạn gái của anh là người nước nào?”

Ánh mắt Tina tràn đầy hiếu kỳ, đặt dao đĩa trong tay xuống, đưa khuôn mặt trái xoan đến gần chỗ tôi, chớp mắt đầy gợi cảm rồi nói: “Giữa em và cô ấy, ai xinh đẹp hơn?”

Người phụ nữ có đẹp đến vậy, cho dù có là một siêu mẫu đầy sức hút trên sàn catwalk thế giới, vẫn cực kỳ quan tâm đến vấn đề “ai là người xinh đẹp hơn”, cho dù đã chẳng còn yêu nhau nữa nhưng vẫn không muốn thua kém người đến sau.

Tuy rằng tâm lý thích so sánh bẩm sinh của phụ nữ ấy khiến tôi không vui, nhưng tôi vẫn mỉm cười nhắc nhở cô ấy: “Tina, trong cuộc sống của em bây giờ chắc chắn không hề thiếu những lời tán thưởng mà.”

Người phụ nữ đôi diện không hề hài lòng với đáp án vừa nhận được, mặt thoáng chút thất vọng, rồi phong tình vạn chủng đưa tay lên nghịch ngợm mấy lọn tóc vàng của mình: “Ồ không, Ken, đối với phụ nữ chúng em mà nói, những lời tán thưởng từ đàn ông mãi mãi là không đủ, hướng hồ anh còn là người đàn ông mà em đã từng yêu.”

Tina đột nhiên lại ghé sát vào tôi với bộ dạng thần bí: “Ken, em nhớ rằng em đã từng nói với anh, phụ nữ sẽ trở nên xinh đẹp vì lời tán thưởng của đàn ông.”

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt chu đôi môi mọng gợi cảm lên, tỏ vẻ bất mãn: “Thế nhưng, Ken, anh lúc nào cũng rất keo kiệt lời khen.”

Tôi không nhịn được bật cười thành tiếng, cảm ơn Tina vì đã nhắc nhở tôi một chuyện.

Bây giờ nghĩ lại, hình như tôi chưa từng khen ngợi cô ấy, kể từ lần đầu tiên gặp gỡ, tôi chỉ toàn bới móc những điểm chưa hoàn thiện trên người cô ấy. Lúc ban đầu là nói thật lòng, còn sau đây là bởi vì muốn trêu chọc khiến cô ấy phải tức giận thở phì phì, đôi mắt lúng liếng sống động không che giấu nổi sự phẫn nộ, nhìn chẳng khác nào một chú sư tử nhỏ đang ngứa ngáy mà không biết phải làm thế nào.

Từ trước tới giờ tôi chưa từng nói cho cô ấy biết rằng, thực ra cô ấy có một đôi mắt rất quyến rũ, vừa đen lay láy lại vừa thuần khiết, thi thoảng đôi mắt đó lại trở nên mơ màng vì chủ nhân đang mải tập trung suy nghĩ điều gì đó. Những lúc như vậy, trông cô ấy chẳng khác nào một chú cún con bị lạc đường, vừa đáng yêu lại vừa ngây thơ, tới mức khiến người ta chỉ muốn cắn ột miếng, rồi lại muốn ôm thật chặt vào lòng, không để cho cún con ấy phải tiếp tục lưu lạc thêm nữa.

Đôi mắt to tròn gần trên gương mặt trái xoan xinh xắn, mũi hay miệng cũng đều khiến cho người ta phải yêu phải thích, nếu như mái tóc ấy dài hơn một chút, cái tính thô lỗ bướng bỉnh kia bớt đi một chút xịu, chắc chắn sẽ trở thành một cô gái nhỏ hết sức ngọt ngào, dễ thương.

Đáng tiếc cô ấy lại không như vậy, cô ấy là Phương Lượng với tính cách tự do nổi loạn đã ăn sâu vào máu, cho dù thi thoảng có để lộ ra đôi chút dịu dàng nữ tính cũng không nói lên được điều gì. Cô ấy không bao giờ muốn làm một người phụ nữ chỉ biết núp sau lưng đàn ông.

Thế nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ đẹp ngọt ngào của cô ấy.

Chẳng trách cấp trên lại phái cô ấy thâm nhập vào trường học làm gián điệp! Tết hai bím tóc, sau đó dùng giọng nói ngọt ngào của mình kêu tôi một tiếng “chú”, giọng nói trong trẻo đó đã khiến trái tim tôi tan chảy.

Tôi thường ngẫm nghĩ trong bất lực, tôi biết làm gì với một người phụ nữ nghịch ngợm, tâm tư bất định như vậy chứ?

Cô ấy là một cá thể đầy mâu thuẫn, có rất nhiều khuyết điểm, ví dụ như thường thích nói dối, nói bậy, nghĩ một đằng nói một nẻo, miễn cảm, rất hay mềm lòng, quá nóng nảy, tự mình là thông minh, lúc thấy chuyện bất bình thì cực kỳ to gan, còn trong chuyện tình cảm lại vô cùng nhút nhát. Cô ấy chính là người phụ nữ xinh đẹp và mâu thuẫn nhất mà tôi từng gặp.

Cô ấy tuyệt vời như vậy đấy!

Tôi cực kỳ yêu cái sự lương thiện, thuần khiết, nóng nảy nhưng cũng hết sức yếu mềm trong cô ấy, thậm chí ngay đến câu nói tục “mẹ kiếp” mà cô ấy buột miệng nói ra mỗi lúc tức giận vì không cãi nổi với người ta mà tôi vẫn cảm thấy tuyệt diệu vô cùng!

Tôi là một thợ săn, tôi thích những con mồi hay lẩn trốn. Tôi không biết trong rừng sâu liệu có thật sự tồn tại cái định luật này không: đến một ngày nào đó, người thợ săn sẽ phải lòng chính con mồi của mình, dù có chết cũng không chịu giao nó cho gã thợ săn khác.

Tôi nghĩ mình chẳng thể nào buông tay ra được.

Con mồi đáng yêu của tôi tuy rằng đôi lúc có hơi mơ màng, nhưng thực ra cô ấy lại rất cẩn trọng, tôi muốn chơi trò đuổi bắt với cô ấy, để cô ấy tiêu hao hết năng lượng mà mình có, sau đó ngoan ngoãn tự nguyện chạy đến bên tôi.

Tôi muốn cô ấy lựa chọn đi về phía mình.

“Ken, anh thay đổi rồi, trước đây anh không hay cười như vậy.” Tina dùng mấy ngón tay được sơn màu đỏ chót gõ lên mặt bàn, nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin rồi nói: “Ken, trước kia anh là một người đàn ông lạnh như băng, nói thật lòng, vẻ lạnh lùng ấy của anh thực sự khiến em vừa yêu vừa hận đó. Nào, mau nói cho em biết, người phụ nữ ấy là ai?”

Bộ dạng hững hờ của Tina khiến tôi bật cười, có lẽ khi chia tay chúng tôi đều không quá yêu đối phương, cho nên hôm nay mới có thể tự nhiên mở rộng tấm lòng mà tán gẫu về tình cảm của hai bên như vậy. Nghĩ tới đây, trái tim tôi trầm hẳn, nhớ đến ánh mắt thoáng chút thấp thỏm lo âu của cô ấy khi gặp lại tình cũ, trong lòng cảm thấy không vui lắm.

“Cô ấy là người Trung Quốc, chỉ là một cô gái Phương Đông bình thường mà thôi.”

“Ồ? Cô gái Phương Đông? Vậy cô ấy có đôi mắt dài hẹp giống Hoa Mộc Lan hả?”

“Không, đôi mắt của cô ấy vừa to tròn vừa xinh đẹp. Lúc ban đầu, thứ thu hút anh nhất chính là đôi mắt ấy.”

Tina xua tay nói: “Ken, thôi dừng lại đi! Em thực sự không chịu nổi bạn trai cũ khen ngợi người yêu mới trước mặt mình. Em là một người phụ nữ nhỏ nhen mà.”

Tôi không mấy để tâm, mỉm cười buông lời tán thưởng: “Tina, em vẫn luôn đáng yêu như thế!”

Người phụ nữ ngồi đối diện đau lòng nhún vai một cái, đôi mắt chớp chớp liên tục, nhìn tôi với vẻ đáng thương rồi nói: “Thế nhưng anh đã yêu người khác mất rồi.”

Tôi cộng ly cùng cô ấy: “Bất cứ người đàn ông nào cũng đều yêu em hết, tiểu thư quyền rũ ạ!”

Tina ngẩng cao khuôn mặt xinh đẹp cao ngạo, cất tiếng cười sảng khoái, khiến cho những người đàn ông xung quanh bất giác đưa mắt nhìn. Cô ấy vừa cười vừa nói: “Ừm, Ken, anh luôn khiến cho người khác phải ngạc nhiên! Đáng tiếc là em chỉ đã từng có được anh, em thực sự ghen tị với cô gái Trung Quốc kia.”

“Anh cũng rất ghen tị với người đàn ông sắp có được em mãi mãi đó.”

“Ken, anh đang lưu luyến em sao?”

“Không, Tina, anh đang chúc phúc cho em.”

“Được thôi, cảm ơn lời chúc phúc của anh!” Người phụ nữ trước mặt mỉm cười, bộ dạng thướt tha, chớp chớp đôi mắt to tròn của mình rồi nói thêm: “Ken, em vẫn cảm thấy rất hiếu kỳ, nói cho em biết, anh với cô ấy đã quen nhau như thế nào? Anh biết không, dạo này em đang đi thu thập câu chuyện tình yêu của một trăm đôi nam nữ, anh cũng biết là em tốt nghiệp trường đại học Yale mà.” Tina giơ ngón trỏ lên búng

một cái rất dứt khoát, phong thái xinh đẹp rạng ngời lại tràn đầy tự tin: “Gần đây một tờ báo đang muốn mời em viết bài chuyên đề.”

Tôi không nói gì.

“Mau nói đi, Ken, anh phải biết rằng lúc đầu em đã tốn bao nhiêu là công sức mới có được một cuộc gặp gỡ tuyệt vời với anh. Nói cho em biết, người phụ nữ đó đã làm thế nào mà chinh phục được tảng băng giá lạnh như anh vậy? Là một cuộc gặp gỡ định mệnh phải không? Hả?”

Tôi mỉm cười chán ngán, thực sự không biết phải giải thích thế nào cho người phụ nữ đang không ngừng vặn hỏi trước mặt về chuyện giữa tôi với người con gái ấy.

Thực ra thì đó không phải là một cuộc gặp gỡ tuyệt vời, sau khi mọi chuyện xảy ra, tôi đã cảm thấy thật hối hận vì chẳng hiểu tại sao lại ra tay cứu giúp cô gái hộp đêm nói năng lung tung, hành động ngang tàng đó, còn cô ấy thì hay rồi, sau khi tỉnh rượu, hoàn toàn quên luôn cả tên của tôi.

Tôi đã từng nghiệm nhiên cho rằng, ở một nơi mà đàn ông hoàn toàn làm chủ, điều khiển được phụ nữ như hộp đêm, bất kỳ cô gái nào cũng đều hy vọng được bay lên cảnh cao làm phượng hoàng, cũng sẽ mềm mỏng, dịu dàng nghênh tiếp đàn ông, cũng giống như quy luật xã hội hiện tại, nam nữ thành thị ai cũng có nhu cầu của riêng mình.

Vì vậy, vào lần đầu tiên nhìn thấy một người phụ nữ say khướt, chân nam đá chân chiêu tiến về phía mình, theo bản năng, tôi cảm thấy vô cùng phản cảm.

Thế nhưng hành vi cử chỉ của cô ấy lại hoàn toàn khác biệt với những cô gái hộp đêm ăn mặc hở hang, lẳng lơ gợi tình mà tôi gặp hàng ngày. Thứ tư duy nhảy cóc, thô lỗ và có phần quái dị ấy, rồi cả đôi mắt to tròn đã được trang điểm kĩ càng luôn không ngừng lay chuyển kia, vẫn cứ để lại cho người đối diện một ấn tượng sâu sắc.

Đó là một đôi mắt biết lừa người, cho nên khi cô ấy bảo cô ấy tên là Hồ Ưu Ni, tôi lập tức tin ngay.

Một cô gái hộp đêm say rượu phát điên, đây chính là đánh giá của tôi về cô ấy sau lần gặp đầu tiên này.

Có lẽ những lời nói của cô ấy khi say rượu khá kì lạ, hành vi, cử chỉ cũng khác thường, một cô gái điên cuồng như vậy bỗng nhiên lại xuất hiện trong đầu tôi là chuyện hoàn toàn không thể tưởng tượng được, rất ít người có thể khiến cho tôi lúng túng như vậy, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Hôm đó đáng lẽ ra tôi phải đi coi mắt người phụ nữ mà bà ngoại đã sắp xếp từ trước. Tôi không muốn gặp nên thoái thác rằng phải làm việc với Martin, không thể nào rời khỏi công ty được, thế nhưng bà ngoại vẫn không chịu, gọi điện bắt tôi nhất định phải tới.

Tôi dập điện thoại xong, quay người liền gặp được cô ấy vừa bước ra từ nhà vệ sinh.

Bây giờ nghĩ lại, nếu như không có cuộc gọi đó của bà ngoại, tôi và cô ấy có lẽ sẽ chỉ khẽ lướt qua nhau, chẳng đọng lại chút kí ức nào trong tâm trí của đối phương.

Sau khi về nước, bà ngoại vẫn luôn nhiệt tình chuẩn bị hôn nhân đại sự cho tôi. Bà đã lớn tuổi rồi, khó khăn lắm mới tìm được một việc đáng vui mừng như vậy nên bận lên bận xuống, tôi cũng đành mắt nhắm mắt mở để bà tùy ý sắp đặt. Trong lòng tôi thầm nghĩ, tất cả mọi việc mà bà ngoại làm lúc này đều sẽ chẳng đạt được kết quả mỹ mãn, bởi vì tôi vẫn cố chấp cho rằng, lần gặp gỡ đầu tiên giữa tôi với người phụ nữ của cuộc đời mình chắc chắn sẽ không diễn ra trên chiếc bàn ăn, theo phương thức xem mặt cổ hủ.

Tôi làm việc luôn yêu cầu phải hiệu quả, nhưng tuyệt đối không tán thành cái hiệu suất đay trong hôn nhân.

Đôi nam nữ hoàn toàn xa lạ, cộng thêm một chút thúc đẩy của men rượu, cô ấy bước về phía tôi, dung mạo vốn có bị lớp phấn son dày cộm che khuất. Cô ấy nhìn tôi một hồi rồi lên tiếng: “Này, mau cởi áo khoác ra, tôi lạnh quá!”

Một cô gái trong bộ dạng bé nhỏ yếu đuối mà mở miệng ra lại nói năng lưu manh, lỗ mãng như vậy.

Lúc đó tôi đã quay đầu đi mất, thế nhưng khi nghe cô ấy nói: “Anh chịu cởi áo khoác ngoài cho tôi, tôi sẽ nói cho anh biết tên tôi là gì.” không hiểu tại sao tôi bỗng dừng lại như ma sai quỷ khiến vậy.

Tôi nói, tôi đã nhớ cô rồi.

Lần gặp gỡ thứ hai đã tới rất mau, giọt nước mắt nhanh chóng được gạt đi, gương mặt nhăn nhó thì thoáng lại lộ ra chút bi thương, và cả những lời nói dối rất thiếu kinh nghiệm đó, khiến tôi lặng lẽ cảm nhận được rằng, cô ấy không chỉ đơn giản là một cô gái làm việc trong hộp đêm.

Cô ấy giống như một chiếc hộp không bắt mắt nhưng có nội dung vô cùng phong phú, mà mỗi nội dung trong đó chưa bao giờ khiến tôi phải thất vọng. Tôi hấp tấp muốn khám phá xem bên trong chiếc hộp ấy rốt cuộc chứa đựng những gì, cô ấy đã thành công trong việc khơi gợi lên tính tò mò trong tôi.

Buổi tối hôm đó, cô ấy đã thực sự tức giận, thậm chí còn chằng thêm cãi nhau với tôi nữa. Tôi đoán rằng, cô ấy thực sự không muốn bận tâm đến tôi nữa.

Nếu như cuộc điện thoại đầu tiên cô ấy gọi cho tôi đã nằm trong dự tính, thì hai ngày sau đó, cô ấy đã khiến tôi thực sự thất vọng.

Cô ấy không đi tìm tôi, tôi cũng tìm không ra cô ấy.

Cho nên, khi cô ấy bỗng vô duyên vô cớ từ chức, lại còn có thông tin là bị mắc bệnh máu trắng nữa, tôi như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường đến trước cửa nhà cô ấy, trong lòng thầm mắng bản thân chẳng khác nào một đứa trẻ choai choai mới lớn, không ngờ lại đi động lòng trước một cô gái làm việc tại hộp đêm, nhưng tay vẫn nhấn chuông gọi cửa. Lúc đó, tôi tự nhủ, mình sẽ nhấn chuông đúng năm lần, nhấn xong nhất định sẽ đi khỏi đây, quên hết tất cả mọi thứ liên quan đến cô ấy.

Lần thứ nhất, cửa vẫn đóng im lìm.

Lần thứ hai, cửa vẫn đóng chặt.

Lần thứ ba, cửa không động đậy.

Lần thứ tư, cửa vẫn ở vị trí cũ.

Lần thứ năm, cánh cửa vẫn không có gì thay đổi.

Nhưng vào lúc tôi quay đầu bước đi, cánh cửa đột nhiên được mở ra.

Người con gái có đôi mắt to tròn đang đứng đằng sau cánh cửa sững sờ một lúc, hốt hoảng chớp chớp mắt, thật giống với hình tượng thuần khiết trong tưởng tượng của tôi. Đây là lần đầu tiên tôi được chiêm ngưỡng dung nhan của cô ấy khi không có lớp trang điểm dày cộm. Vào khoảnh khắc đó, tôi biết mình sẽ không thể nào rời đi được nữa.

Câu chuyện của chúng tôi đã bắt đầu theo cách mà ngay chính bản thân tôi cũng không tài nào hình dung ra được như thế đấy!

Một người em họ của bạn tôi trong lúc cao hứng ở PUB đã hát một bài rất hay có tên là “Chinh phục”.

Tôi không thể không thừa nhận, có một cô gái, chỉ cần ba đêm thôi đã chinh phục được tôi rồi.

Tôi rất cảm tạ bản thân mình vì đã không làm trái với lời trái tim mách bảo, bắt đầu hành trình chinh phục cô ấy.

Khóe miệng không kìm được bất giác cong lên, tôi cười với Tina: “Đó là một câu chuyện rất dài và cũng rất tuyệt vời!”

25. Chương 25: Ngoại Truyện Về Đông Tử (1)

Tối hôm nay Ngải Đông lại mơ thấy Từ Chu, chàng trai trẻ cao to, tuấn tú, sau khi đi đá bóng về, mồ hôi không ngừng chảy dài trên làn da rám nắng của anh. Thấy Ngải Đông bước ra khỏi hành lang, lén la lén lút, Từ Chu lớn tiếng hỏi: “Tiểu Đông Đông, vừa đi đâu về thế?”

Sau đó, cánh tay vạm vỡ kia liền xách anh lên chẳng khác nào xách một con gà con, tiếp đó bóp lấy cổ anh rồi cười ha ha đầy sáng khoái: “Tên tiểu tử này, điểm thi có kém chút cũng không cần phải im lặng buồn bã đến thế đâu, chẳng khác nào mấy đứa con gái!”

“... Chẳng khác nào mấy đứa con gái!”

Từ Chu trong giấc mộng vừa nói câu này, Ngải Đông liền bật dậy thoát khỏi giấc mơ, lau hết mồ hôi trên trán, ngồi trên giường hít thở hỗn hển.

Tình cảm đặc biệt dành cho người ấy chính là bí mật của anh, anh vẫn luôn giấu kín trong lòng, đặt ở một góc khuất trong tim, đợi thời gian từ từ chôn vùi đi thứ tình cảm khó lòng giải thích rõ ràng đó, để nó tan ra, rồi đến một ngày nào đó, anh sẽ gặp được một người phụ nữ phù hợp, hai người cùng nhau nuôi một chú chó, sinh một đứa con, cả đời hạnh phúc bên nhau.

Thế nhưng, cố gắng rất lâu rồi mà anh vẫn chẳng thể nào làm được, ngay đến giấc mơ cũng không tài nào không chế nổi.

Tim đập thình thịch, Ngải Đông lau khô mồ hôi rồi bước xuống giường, đến bên chiếc tủ, lấy ra tấm thiệp báo hỷ màu tím, cái tên viết trên đó thực sự khiến anh đau đớn đến tận tâm can.

“Kính mời đến dự lễ thành hôn giữa tiên sinh Từ Chu và tiểu thư Lâm Đại!”

Ngải Đông cười khổ, đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt của tân lang ở phía sau tấm thiệp, Từ Chu cũng đang cười, dùng đôi tay từng bóp cổ Ngải Đông năm xưa để ôm tân nương vào lòng. Từ Chu bây giờ không còn là một thanh niên mới lớn năm nào mà đã thực sự trở thành một người đàn ông chừng chạc, trách nhiệm và chín chắn rồi.

Ngải Đông sầm muện nhìn vào tấm thiệp mời, buột miệng thốt ra một câu “mẹ kiếp” rồi nhét tấm thiệp về vị trí ban đầu, cúi đầu rầu rĩ quay về giường ngủ tiếp.

Trong lễ cưới của Từ Chu, Ngải Đông uống rất nhiều rượu vang, các bạn học cũ ngồi cạnh bên không ngừng chế nhạo anh, lắc lư ngón trỏ trước mặt anh rồi cười: “Mọi người nhìn thẳng nhóc này đi, ha ha, uống rượu giỏi quá rồi, cứ nhìn chăm chăm vợ của Từ Chu thôi.”

“Mấy thằng độc thân thường không được gặp phụ nữ nhiều, này này, tớ bảo này Đông Tử, vợ của bạn không được động vào, Từ Chu đúng là đã nhìn lầm cậu rồi!”

“Được rồi, tâm tư của kẻ độc thân như Đông Tử, làm sao mà mình lại không hiểu cơ chứ? Cứ nhìn thấy phụ nữ một cái là tit mắt lên, vợ của Chu Tử đã mang thai ba tháng rồi, còn Chu Tử thì có nhà rồi, có xe rồi, có vợ rồi, có con rồi, chúng ta cũng phải hiểu cho Đông Tử chứ! Thấu hiểu tâm tình bạn bè, vạn tuế!”

Đông Tử uống say khướt, đầu óc mơ màng nắm chặt tay của cậu bạn có biệt danh Đậu Đậu bên cạnh, buông lời cảm kích: “Đậu Đậu, cậu đúng là người hiểu mình nhất! Ông đây hận Chu Tử! Tên khốn khiếp đó, lại đi khoe khoang hạnh phúc mỹ mãn trước mặt đám anh em nghèo kiệt xác như chúng ta. Mẹ kiếp! Thi chạy thì không thắng nổi hần, đi cửa gái cũng chẳng độ được với hần ta, bây giờ đến sinh con cũng đuổi không kịp hần nữa, như thế còn chưa đủ để kích mắ anh em chúng ta hay sao?...”

Ngải Đông ôm một bụng đầy rượu loạn choạng đi vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn, đang định kéo khóa quần lên bỗng quay sang nhìn lơ đãng, đầu óc choáng váng, sợ hãi đến nỗi phải lùi về phía sau.

Anh tưởng rằng mình uống say nên hoa mắt, lắc lắc đầu rồi dụi mắt mấy lần liền, lúc này mới xác định được rằng tên ác bá đứng cách đó hai bước đang trợn mắt nhìn mình hoàn toàn không phải là ảo giác, sau đó rụt rè lên tiếng: “Lũng... Lũng ca! Thật... thật trùng hợp quá!”

Đặng Lũng mặc một bộ vest lịch sự, như thể vừa rời khỏi một buổi tiệc nào đó, đầu tóc gọn gàng, chỉ có điều gương mặt suy tư ấy vô hình chung lại tạo cho người đối diện cảm giác áp bức đến nghẹt thở, ngột ngạt vô cùng.

Ngải Đông tiếp tục lùi về phía sau, nhớ lại chuyện anh cùng với Phương sư tỷ lẫn vào nằm vùng ở Mỹ Sắc bị bại lộ, thuộc hạ của Đặng Lũng tỏa đi khắp nơi truy đuổi anh, còn tuyên bố cho dù có phải lật từng tấc đất trong thành phố này lên, cũng quyết lời bằng được anh lên để lột da rút gân. Nghĩ tới đây, hai chân Ngải Đông mềm nhũn, cộng thêm hồi nãy uống quá nhiều rượu nên chân tay bắt đầu run lẩy bẩy.

Đặng Lũng đột nhiên nhoẻn miệng cười một cách khó hiểu, mây đen đầy đầu bước lại gần Đông Tử thêm một bước, trên người mang theo vài phần uy hiếp khiến cho kẻ thấp hơn hẳn một cái đầu là Đông Tử sợ đến mức rụt đầu rụt cổ. Ý cười trên khuôn mặt Đặng Lũng càng đậm: “Đúng là trùng hợp quá, Đông Tử! Nếu như hôm nay tao không sớm rời khỏi bữa tiệc trên tầng, e là Đặng Lũng này muốn gặp lại Ngải huynh đệ chắc phải chờ tám trăm năm nữa mất!”

Đặng Lũng vừa nói chuyện, lại vừa thò tay xuống sờ soạng, chạm vào khóa quần còn chưa kịp kéo lên của Đông Tử, khiến anh sợ hú vía, quên cả hô hấp. Lúc này Đặng Lũng neho mắt nhìn anh, hai tay sờ vào khóa quần một cách mờ ám, rồi lại chậm chậm thò tay vào phía trong, phát ra tiếng kêu đầy ám muội, sau đó mỉm cười kéo khóa quần lên cho anh, thậm chí còn giúp anh cài cả thắt lưng nữa. Đợi đến khi Đặng Lũng hoàn tất mọi việc, ba hồn bảy vía của Ngải Đông đã bay tán loạn, mắt cũng trợn trừng cả lên.

Đặng Lũng lại phát ra một nụ cười mang đầy thiện ý nhưng cũng rất nguy hiểm, vỗ vỗ lên đầu Đông Tử: “Có thích dịch vụ của tao không, cảnh sát Ngải?”

Đông Tử sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, ngẫm nghĩ một lúc lại vội vã gật đầu. Cảnh sát Ngải chẳng có chút bản lĩnh nào hết, nước mắt cũng sắp sửa trào ra cả rồi!

Sợ chứ, làm sao mà không sợ được! Nghe nói Đặng Lũng này khi mới mười lăm tuổi, bố hắn khi ấy đang như cá gặp nước trong giới hắc đạo, đi khắp nơi gây sự đối địch, kẻ thù thấy không đấu lại được với ông bố liền hạ thủ với thằng con, định lấy trẻ búc già. Ai ngờ, thằng con Đặng Lũng này cũng không phải là dạng vừa, triển khai kế hoạch tự cứu lấy mình, mượn cơ đi ra bờ sông giải quyết, tiện chân đá luôn một tên bắt cóc xuống sông khiến hắn chết chìm, một tên khác thấy vậy rút đao ra tấn công, Đặng Lũng từ lúc được sinh ra vốn đã khỏe mạnh hơn người, khi ấy đánh mặt lại tỏ vẻ oai nghiêm, không hề sợ hãi xông lên phía trước: “Mày chém đi! Chém! Có giỏi thì chém đi! Mày chém tao một đao, ông già tao chém mày mười đao. Mày mà chém tao hai đao, ông già tao cho cả nhà mày ăn đạn.”

Không thể không thừa nhận, ông bố lăn lộn trong giới hắc đạo, sinh ra đứa con cũng được “bồi dưỡng” từ tấm bé, nên bây giờ cho dù có là thương nhân đi chăng nữa, cũng không thể xem thường phần ác trong con người hắn được!

Những chuyện quá khứ của người đàn ông này Đông Tử đã được nghe qua khi làm phục vụ ở Mỹ Sắc, các đồng nghiệp lén lút nói cho anh biết, hơn nữa khi kể những chuyện này sắc mặt của bọn họ đều có vẻ sợ sệt.

Đồng chí Ngải Đông đã quen với phương châm “mềm nắn rắn buông”, từ nhỏ đã chân yếu tay mềm, thường xuyên bị mấy đứa lớn hơn bắt nạt. Mới húng được có hai quyền hai cước đã đơ ra như một cái đầu heo, điều này khiến cho đồng chí ấy chẳng vui chút nào, vì vậy lại quay sang bắt nạt những kẻ còn yếu đuối hơn cả mình, cũng chẳng phải là tốt đẹp gì cho cam!

Lâu dần mèo lại hoàn mèo, Ngải Đông chẳng “rắn” được với ai bao giờ, lúc cần ngoan thì vẫn là con ngoan, ai bảo cậu ta chân yếu tay mềm, cha mẹ lại là người bình thường cơ chứ!

Ngải Đông suy nghĩ rất nhanh, nặn ra một nụ cười nịnh nọt cứng đơ: “Lũng Ca, em... em cũng chỉ vì miếng cơm manh áo thôi mà, cơm nhà nước hiện còn chẳng đủ ăn nữa. Công việc bây giờ cũng khó tìm lắm, Lũng Ca, anh đại nhân đại lượng, hi hi, đừng có để bụng chuyện cũ nữa!”

Ánh mắt Đặng Lũng dường như vẫn đang tự bức ép bản thân mình một cách khó hiểu, hắn cao hơn Đông Tử một cái đầu, trợn thế này chẳng khác nào một con quái thú đang dồn ép con mồi vào góc tường, gầm gừ một cách đầy nguy hiểm.

Đông Tử ngửi thấy mùi máu tanh nồng sắp bốc lên, hơn nữa còn là máu của chính mình, cũng tỉnh rượu hơn, lúc này có hai người đàn ông trung niên say rượu cũng đang loạng choạng bước vào. Đông Tử mặt mũi hớn hở nhìn ra, cảm giác như vừa được tái sinh, vội vàng lên tiếng: “Lũng Ca, em còn đang uống dở rượu mừng của chiến hữu. Em... em xin phép đi trước đây!”

Anh ta đang định chuồn ra ngoài, nhưng không ngờ được rằng Đặng Lũng hoàn toàn chẳng để ý gì đến những người xung quanh, túm lấy cánh tay anh kéo lại chẳng khác gì tóm một con gà, ghé sát tai anh thì thầm: “Nếu mày dám bước thêm một bước nữa, tao sẽ giải quyết luôn ân oán của chúng ta ngay tại chỗ này.”

Nói xong, Đặng Lũng trợn trừng mắt cúi nhìn Đông Tử, ám khí trong đôi mắt ấy chẳng cần phải nói cũng biết là dữ dội tới mức nào. Ngải Đông cũng là người thông minh, biết điều đứng im tại chỗ, giống như thể đã trúng phải thứ độc Thất Bộ Tuyệt Mệnh Tán[1], không dám nhúc nhích dù chỉ nửa bước. Anh ta sợ phát khóc lên được!

[1] Thất Bộ Tuyệt Mệnh Tán: Thứ độc được khiến cho người bị trúng độc chỉ cần đi bảy bước là chết.

Tối nay cảnh sát Ngải Đông bị Đặng Lũng ép phải ngồi lên chiếc xé hộp xịn của mình, tuy là ngồi trên xe hơi, nhưng đồng chí Ngải Đông có cảm giác như vừa đặt chân lên tàu của bọn cướp biển. Có điều, do trong người có chút men rượu, nên tâm trạng thấp thỏm đó cũng dần dần giảm xuống, rồi anh ngủ thiếp đi.

Vì vậy, tới khi Đặng Lũng lái xe đến hộp đêm của mình, dưới ánh đèn mờ mờ, ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng hiền hòa, làn da mịn màng trắng bóc với đôi môi hồng hào hơi vểnh lên của chàng trai nhỏ bên cạnh đang ngủ như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, hần nhoen miệng cười một cách giảo hoạt.

Thiên thời, địa lợi, bắt đầu giăng lưới thôi!

Đặng Lũng sầm mặt lay Đông Tử dậy, gió lạnh quét qua khiến cho cái đầu u mê của Đông Tử cũng tỉnh táo lại vài phần. Sau khi tỉnh lại, anh run rẩy toàn thân, nhìn cảnh tượng hoa lệ, sang trọng trước mắt, trong lòng thầm cảm thán: đêm nay, trình tiết của Ngải Đông này sẽ bị chôn vùi tại đây. Đúng là chạy trời không khỏi nắng mà! Lần trước may được sự tử cứu mạng, hôm nay lại để quên di động trên bàn tiệc, giữa cái nơi thâm sơn cùng cốc này anh có kêu gào cứu mạng cũng chẳng có ai thèm để ý, hơn nữa cái gã đàn ông lực lưỡng trước mắt cũng chẳng cần đến cái mạng của anh ta, hần ta chỉ muốn “đài hoa cúc” của anh mà thôi.

Nghĩ đến đây, đồng chí Đông Tử liền cảm thấy chỗ nào đó ở phía sau đầu ê ẩm.

Nếu như để cho Đặng Lũng biết, đồng chí Đặng Lũng nhất định sẽ lớn tiếng kêu oan, hần vẫn chưa hề triển khai kế hoạch kia mà!

Có điều, chuyện này cần phải tiến hành từ từ, Đặng Lũng có tính cách giống như Khang Tử Huyền, cả hai đều thích câu cá, ưu điểm chính là có lòng nhẫn nại, nhìn thấy con cá là là bơi dưới mặt nước không hề vội vã bắt nó ngay để cho toàn thân bị dính nước. Bọn họ sẽ từ từ thả mồi câu dụ dỗ, đợi con cá cắn câu rồi mới đem về nhà tận tâm tận lực mà thưởng thức.

Loại người này lúc nào cũng là kẻ đáng ghét nhất!

Tối hôm nay, cảnh sát Ngải Đông vẫn bảo toàn được “hoa cúc” của mình, nhưng “phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí”, anh ta thua đến tám triệu. Cần phải nói rõ một điều, đó không phải là Yên Nhật hay đồng Won của Hàn Quốc, mà là Nhân Dân Tệ.

Chủ nợ đương nhiên chính là Đặng Lũng, kẻ này giờ vẫn luôn nở nụ cười rất quân tử trên chiếu bạc.

Cười thì giống quân tử, nhưng bản chất chính là một tên cầm thú, đợi đến khi nhân viên phát bài mặt không biểu cảm nói cho Ngải Đông biết anh thiếu nợ ông chủ Đặng bao nhiêu tiền, đồng chí Đông Tử hết cảm thấy đau đầu, đau chân, lại đau mông, đau dạ dày... tóm lại là toàn thân đau nhức.

Mỗi hơi rớt xuống đầm đìa, tí tách từng giọt, tiếng động tưởng như không nghe thấy được đó chẳng khác nào lời tuyên phán tàn khốc của vị thần vận mệnh: “Ngải Đông à Ngải Đông, con rồi sẽ tán gia bại sản, lưu lạc đầu đường xó chợ, vạn kiếp bất phục, chết không chỗ chôn chôn.”

Con số khủng khiếp này khiến cho tâm tư của Đông Tử phiêu bạt nơi xa xôi, thầm nghĩ: trong tài khoản ngân hàng của mình chỉ có tám vạn tệ, hơn nữa còn là tiền tích cóp ròng rã suốt hai năm trời. Tám triệu chia cho tám vạn bằng bao nhiêu?

Gấp bao nhiêu lần? Trời ơi, hồi nhỏ anh học toán rất giỏi, tại sao lúc này chẳng thể nào tính nổi một phép toán đơn giản vậy chứ?

Người uống nhiều rượu thường hay hồ đồ, anh ta ngơ ngẩn buột miệng hỏi: “Tám triệu gấp bao nhiêu lần tám vạn?”

Nhân viên phát bài vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút cảm xúc, những quân bài trên tay anh ta như thể cũng có sinh mệnh vậy, thuyền rồng uốn lượn trên không trung tạo ra những đường cong đẹp mắt.

“Một trăm lần.” Đặng Lũng ngồi đối diện làm ra vẻ tốt bụng nhắc nhở. Nụ cười “từ bi” của hắn khiến người ta không rét mà vẫn phát run cầm cập.

Nghe xong con số này, Ngải Đông chớp chớp mắt vài lần, sau đó bàn tay cứng đờ với lấy ly nước lạnh trên bàn, run rẩy đưa lên miệng rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi hết sạch.

Tám triệu...

Mẹ kiếp, anh phải tiết kiệm những hai trăm năm...

26. Chương 26: Ngoại Truyện Về Đông Tử (2)

Đêm hôm đó, Ngải Đông không biết bản thân bước chân ra khỏi hộp đêm của Đặng Lũng bằng cách nào, mơ mơ màng màng, đầu óc đã hoàn toàn mất đi khả năng tư duy, cứ loạn cào cào hết cả lên, có ảo giác như thể vừa bị sét đánh trúng.

Đương nhiên anh cũng đang vắt óc suy nghĩ một chuyện... một chuyện duy nhất... một chuyện khiến anh chẳng thể nào hiểu nổi.

Rốt cuộc anh đã đánh bạc hồ đồ đến mức nào mà thua một số tiền khổng lồ như vậy, những tám triệu nhân dân tệ?

Thực sự chẳng nhớ nổi, chỉ mơ màng nhớ lại bản thân khi ấy đã say mèm, rất muốn đi ngủ, chỉ có điều Đặng Lũng quá đỗi bá đạo, anh cũng chỉ còn cách cầu đùi ép hai mắt mở to. Sau đó, Đặng Lũng mỉm cười hân hoan lấy ra một bộ bài, nói rằng muốn dạy anh một cách đánh bài mới, vô cùng hay ho, anh nhất định sẽ rất thích, rồi thì tâm trạng của hắn rất tốt, bảo anh phải chơi với hắn vài ván.

Sau đó, anh cũng đành phải bức ép bản thân đánh bài, thời gian cứ thế trôi qua, chẳng khác nào đang ru ngủ, anh đánh bài trong mơ màng, cho rằng chỉ cần ở bên cạnh ông chủ cũ một đêm, tên họ Đặng này nhất định sẽ tha cho anh lần này. Ai mà ngờ, chẳng biết đã đánh được bao nhiêu ván, nhân viên phát bài mới lạnh lùng nhắc nhở: “Anh đã thua ông chủ tám triệu nhân dân tệ rồi.”

“Cái... cái gì? Tám... tám triệu tệ? Chúng... chúng ta đang đánh bạc sao?”

Nhân viên phát bài vẫn không cảm xúc, trả lời thay cho người đàn ông đang cười rất giả tạo ở đầu kia: “Ông chủ của chúng tôi không bao giờ tùy tiện đánh bài.”

Ấn ý của câu này chính là ông chủ Đặng chỉ chơi với những người có máu mặt, cho nên những tên nào kinh tế không vững chắc thì phải tìm lâu mà nhảy, hơn nữa nhất định phải tìm tầng lầu đủ à nhảy, nếu chẳng may có trở thành bán thân bất toại, nửa đời còn lại dù có ngồi trên xe lăn cũng vẫn phải cố vắt óc ra mà nghĩ cách trả nợ.

Cơn gió lạnh vô tình ập tới, đầu óc hỗn loạn của Ngải Đông đột nhiên tỉnh táo hẳn, xâu chuỗi lại những chuyện đã xảy ra trước đó, cuối cùng cũng biết được rằng bản thân đã bị kẻ xấu lừa gạt.

Hơn nữa, anh còn bị lừa một vỏ đau đốn.

Trước kia, mỗi lần đọc sách sử, không hiểu được lũ gian thần đã làm cách nào để ép buộc những bậc trung thần phải treo cổ tự vẫn, hôm nay chính bản thân mình đã bị ép đến nước phải nhảy lầu rồi, Ngải Đông mới thực sự thấm thía.

Anh hoang mang bước về phía trước, hồn xiêu phách lạc tới tận nơi đồng không mông quạnh nào đó, cái tên đại ác nhân đi phía sau chỉ còn cách anh có hai bước chân, thân hình to lớn đang ẩn trong bóng đêm với khóe miệng giương cao, bước chân mạnh mẽ tỏa ra khí thế oai nghiêm hiem gập.

Hai người một trước một sau, thế nhưng thực đúng là một người trên thiên đường, còn một người dưới địa ngục.

Nhân viên bãi đỗ đem xe của Đặng Lũng tới, đèn xe vừa sáng, Đông Tử sợ hãi tới mức toàn thân run rẩy. Cảm giác căm ghét cái ác dồn nén bao lâu nay, nổi bất bình với những kẻ giàu có áp bức người nghèo, nổi nhục nhã khi thân là một cảnh sát mà lại bị kẻ xấu lừa gạt bỗng dưng ùn ùn kéo đến, cơn phẫn nộ đã che mờ lí trí, anh đột nhiên quay người lại, hai mắt đỏ au kiễng chân lên túm chặt lấy cổ áo của Đặng Lũng, lấp ba lấp bấp gào lên đầy phẫn nộ: “Tên khốn kiếp! Mày... mày gài bẫy tao!”

Đặng Lũng cao hơn Đông Tử một cái đầu, liếc mắt nhìn xuống, mỉm cười hiền từ chẳng khác nào “sư tử mẹ”, nhướn cao đôi mày, thản nhiên đáp lại: “Vây thì sao?”

“Mẹ kiếp, tao... tao liều mạng với mày!”

Dưới ánh trăng, gương mặt trắng trẻo, trẻ trung của Đông Tử phùng phùng lửa hận, Đặng Lũng giơ tay ra, xách Đông Tử lên như một con gà rồi kẹp dưới nách mình, Đông Tử bất đắc dĩ bị hất lùi đi, bàn tay vẫn còn đang tóm chặt lấy cổ áo của Đặng Lũng, miệng không ngừng chửi bới. Bộ dạng của cả hai người lúc này cực kỳ buồn cười.

“Tên khốn kiếp! Thằng chó chết! Mẹ kiếp! Tao sẽ không bỏ qua ày. Mày đừng quên rằng ông đây là cảnh sát! Anh em của ông cũng toàn là cảnh sát, hãy đợi đấy! Mày mày mày... mẹ kiếp, mày cứ đợi đấy! Ngày mai ông đây sẽ dẫn theo người đến xối tung sào huyết của mày. Mày cờ bạc trái phép, đảo lộn trật tự trị an xã hội, giết người phóng hỏa, tao sẽ không tha ày...”

Ngải Đông bị lùi đi cả đoạn đường, vẫn không ngừng mắng chửi, khuôn mặt tuấn tú càng lúc càng đỏ bừng lên không biết là vì tức giận hay là vì men rượu. Đặng Lũng rất thích những chàng trai trẻ kiêu này, nhìn thấy cậu nhóc tức giận kiểu ấu trĩ, trái tim bỗng thấy ngứa ngáy, suýt chút nữa là bật cười thành tiếng.

Hắn từ từ dừng lại, cặp mắt sắc nhọn dưới ánh trăng chẳng khác nào loài báo dữ, Đông Tử lặng người đi, chỉ thấy Đặng Lũng cúi đầu xuống, đối diện thẳng với mình rồi khẽ hỏi: “Mày nói anh em của mày toàn là cảnh sát, đúng không?”

Đông Tử vừa nghe vậy, tỏ ra đắc ý, lúc này giả bộ ra oai xem ra cũng có hiệu quả không tồi, tên họ Đặng này đã sợ rồi. Thế là anh ngẩng đầu gật gật, trong lòng thầm nghĩ, biết điều thì hãy xóa ngay món nợ tám triệu vô duyên vô cớ vừa nãy đi, để tránh đồng nghiệp biết được lại cười cho thoải mái.

Đặng Lũng cũng gật đầu, rồi đột nhiên mỉm cười dịu dàng: “Anh rể của tao là cục trưởng.”

Câu nói này chẳng khác nào một quả lựu đạn lớn, khiến đầu óc Đông Tử nổ ầm ầm, mãi một lúc lâu vẫn chưa thể định thần lại. Anh hoảng hốt suy nghĩ, trong thành phố này, tòa nhà nào là cao nhất?

Người ta thường bảo “chó cùng dứt đuôi”, nói chi đến một nam tử hán đại trượng phu như ngài cảnh sát Ngải Đông cơ chứ?

Lúc này, một cơn gió lạnh như vừa từ địa ngục tràn về, khiến người ta sởn cả gai ốc, Đông Tử rùng mình một cái, trong lòng thầm hét lên: “Không được thỏa hiệp! Không được chịu thua! Nhất định phải đấu tranh đến cùng với tên đại ác nhân bất chấp mọi thủ đoạn này!”

Anh đánh mặt lại, mím chặt môi, khuôn mặt trong sáng đột nhiên toát lên vẻ quật cường hiểm thấy, ngược mắt lên tiến đến gần Đặng Lũng, lạnh lùng lên tiếng: “Thằng khốn! Tao biết rằng, mẹ kiếp, mày muốn ngủ với tao.” Anh “hừ” một tiếng đầy khinh miệt, chỉ ngón cái vào lồng ngực mình rồi nói: “Ngải Đông tao tuy không phải là người giàu có, nhưng tám triệu có là cái gì? Ông đây cho dù có chết cũng không ngủ cùng mày.”

Từ trước đến nay anh luôn phải cúi đầu chịu thiệt trước con người đó, lần này được mắng chửi nhiệt tình, chưa đã, anh còn bồi thêm hai chữ nữa: “Khốn kiếp!”

Sau đó, Đông Tử uốn thẳng lưng hùng hổ bước đi, nhưng thực ra trái tim đang đập loạn xạ, anh đi một mình giữa con đường lớn tối đen, không hề hoang mang, cũng chẳng hề sợ hãi. Anh cảm thấy Ngải Đông mình là một người khổng lồ, anh là sứ giả ánh sáng, chiến thắng được thế lực tà ác.

Ngải Đông anh không phải là phẫn đàn bà, anh là một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất, là một người khổng lồ trong đám người lùn.

Còn Đặng Lũng chỉ đứng đó đưa mắt nhìn theo thân hình dần dần xa khuất của Đông Tử, chầm thuốc trong bóng đêm, hai mắt khẽ nheo lại, toàn thân tỏa ra mùi nguy hiểm.

Chỉ vì hai chữ “khốn kiếp” này của mày, ông đây nhất định phải ngủ với mày bằng được!

Đông Tử ngật ngà ngật ngưỡng đi về nhà, lúc này đã ba giờ đêm, hộp đêm của Đặng Lũng nằm ở vùng ngoại ô thành phố, anh đi mất một tiếng đồng hồ mới gặp được một chiếc taxi, cuối cùng đã tạm thời thoát khỏi cơn ác mộng đáng sợ ấy.

Lúc này anh muốn ngủ, cực kỳ muốn ngủ, như thể chưa bao giờ thêm ngủ đến thế, không phải chỉ vì muốn gạt bỏ mệt mỏi trên người, mà còn vì một số những tâm sự khác, ví dụ như tình yêu đầu đã chết, và cả món nợ tám triệu đáng ghét kia nữa.

Hiện thực tàn khốc như vậy, hy vọng rằng lúc tỉnh dậy, những phiền não khiến anh sắp nghẹt thở này sẽ hoàn toàn biến mất.

Giấc ngủ chỉ là cách giải thoát tạm thời, thế nhưng cái gì phải đến sẽ đến, ví dụ như món nợ mà tên ác bá kia đã cố tình gài anh.

Đông Tử suy đi nghĩ lại, chỉ có cách trốn tránh Đặng Lũng, hy vọng rằng hắn sẽ quên đi món nợ tám triệu hư hư ảo ảo mà mở cho anh một con đường sống.

Thấp tha thấp thỏm trong hai tuần lễ, người của Đặng Lũng vẫn chưa hề xuất hiện, sóng yên biển lặng khiến cho nỗi lo lắng trong lòng Đông Tử cũng tạm thời dịu xuống.

Xung quanh Đặng Lũng có biết bao người vây quanh xin được ngả vào vòng tay của hắn, đoán chắc hắn cũng chẳng cần thiết phải làm phiền một cảnh sát như anh, nên bỗng nhiên từ bi buông tha cho anh.

Đông Tử làm gián điệp trong một trường học, phải tiếp cận một nam sinh. Tối nay, anh được chàng trai đó rủ tới một bữa tiệc. Vốn dĩ định ăn một bữa ra trò, ai ngờ ông trời cứ thích trêu người, anh lại gặp phải người đàn ông mà bản thân không muốn gặp nhất trong cuộc đời mình: Đặng Lũng.

Sự việc xảy ra, đương nhiên có sư tỷ Phương Lượng Lượng ra tay giải cứu, thế nhưng Đông Tử lại bắt đầu cảm thấy thấp thỏm bất an, bàn tay cầm đĩa cũng run rẩy không yên.

Đặng Lũng thấy xung quanh chẳng còn ai khác, mỉm cười giảo hoạt rồi ghé sát tai anh thì thầm: “Ăn nhiều một chút, mày là con nợ mà!”

Xem ra, tên ác tặc họ Đặng này vẫn cứ bám riết lấy anh, Đông Tử cũng trở nên to gan hơn, ngẩng đầu lên phản bác: “Tên họ Đặng kia, hăm hại nhân viên cảnh sát không phải là tội nhỏ đâu, cho dù mày có là hoàng thân quốc thích đi chăng nữa. Ngải Đông tao là con người ngay thẳng, công lý đứng về phía tao, tao không sợ mày đâu.

Trong lúc nói chuyện, Đông Tử ưỡn ngực thẳng lưng, dáng vẻ liều mình vì chính nghĩa, không ngại gian khổ.

Khuôn mặt giả bộ dũng cảm nhưng thực chất đang sợ hãi tột độ này khiến Đặng Lũng cảm thấy trong lòng ngứa ngáy lạ thường, hắn mỉm cười hứng thú: “Ôi trời, tố chất của các sĩ quan cảnh sát hiện nay cần phải được bồi dưỡng thêm rồi, vừa ăn cắp vừa làng, đã đánh bạc lại còn xù nợ, thế này thì những người dân làm ăn lương thiện như chúng tôi biết phải làm sao đây?... Cảnh sát Ngải đúng là nhanh quên quá, nếu không hôm nào tao mang băng ghi hình phát lại ày nhớ ra nhé! Nếu như mày thực sự vẫn chẳng thể nào nhớ lại được thì cũng chẳng sao, để cho cục phó họ Đàm của chúng mày cùng xem một thể, để người ta trả lại công bằng cho tao.”

Đặng Lũng cười hỉ hả, lời nói thốt ra lại lạnh như băng, đã thành công trong việc dọa dẫm vị cảnh sát Ngải nhất gan. Người ta thường nói đánh bạc nhiều sẽ thành tật, hàng ngày, anh cũng thường xuyên đánh bạc cùng các anh em cảnh sát nhưng lúc nào cũng thận trọng. Không ngờ được rằng bây giờ đã xảy ra đại họa thật rồi, còn ảnh hưởng tới tiền đồ của bản thân, nếu như để cho lão Đàm biết được mình thiếu nợ Đặng Lũng bao nhiêu tiền, hơn nữa còn nợ nần do “nhúng chàm”, nợ tiền thế hệ kế tiếp của một đại ca xã hội đen, bây giờ còn có bằng chứng nữa, thực sự là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng thể nào rửa sạch được.

Lại nói, nếu thực sự để cho lão Đàm biết được mình nợ người ta tám triệu nhân dân tệ, vậy thì anh đừng mong tiếp tục làm việc trong ngành cảnh sát, chắc chắn sẽ bị coi là phần tử gián điệp. Thử nghĩ mà xem, thiếu nợ thì phải kiếm tiền trả nợ, một tên khổ rách áo ôm, nghèo kiết xác như anh, làm sao có thể trả được? Cuối cùng chẳng phải chỉ còn mỗi cách là bán tin tình báo hay sao? Không được, tuyệt đối không thể để cho lão Đàm biết chuyện này! Đông Tử thở hắt ra một hơi, trầm giọng nói với Đặng Lũng: “Chuyện giữa hai chúng ta, anh đừng có lôi người khác vào, anh... anh đừng có ức hiếp người thái quá!” Đông Tử ngẩng đầu lên, hai mắt long lanh, nhưng giọng nói vẫn đanh thép: “Thức ép quá, tôi... tôi chuyện gì cũng có thể làm ra đấy!”

Đặng Lũng cũng không hề chùn bước, cười khẩy một cái, lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi nói: “Xin lỗi nhé, cảnh sát Ngải! Đối với những thằng cảnh sát tự cho là mình thông minh như mày cứ phải ức hiếp, nạt nộ thì chúng mày mới hiểu được cuộc đời của những thương nhân như chúng tao khổ ải thế nào. Xin lỗi nhé, thiếu tiền thì phải trả tiền, điều này là lẽ đương nhiên! Chúng ta sẽ còn gặp lại!”

Sau đó, ông chủ Đặng nâng ly rượu hướng về phía Đông Tử, bỏ đi đầy thách thức, để lại anh một mình chết lặng tại chỗ.

Trong lòng anh uất ức kêu than: “Ông đây cũng chỉ là một tên cảnh sát quèn làm công ăn lương thôi. Mày không vui liền tìm ông trút giận, mày âm mưu đùa cợt với tao, tao cũng có súng sướng nổi gì chứ?”

Không thể không nói, đồng chí Đông Tử đã hồ đồ mất rồi, ẩn ý trong những lời thách thức cảnh sát của Đặng Lũng đã bị hiểu lầm một cách trầm trọng. Anh đã quên không phân tích bản chất của sự việc, bản chất thực sự là gì? Bản chất của sự việc chính là ông chủ Đặng muốn ngủ cùng anh, kẻ xấu bây giờ cũng được học hành thành tinh rồi. Nói tóm lại là trong xã hội hiện nay, cảnh sát là người trụ trì trật tự xã hội, ngoại trừ các cơ quan quốc gia, chẳng ai dám động chạm vào họ cả. Đây vốn là một việc vô cùng đáng tiếc! Thế nhưng người nhà họ Đặng lại rất biết cách sáng tạo nên những điều mới mẻ, không được làm cảnh sát thì ngủ cùng họ vậy! Trưởng nữ nhà họ Đặng đã ngủ cùng cục trưởng cục cảnh sát, còn Đặng Lũng đương nhiên cũng có những dự định của riêng mình.

Cởi bỏ bộ cảnh phục, để lộ ra lồng ngực trắng muốt của cậu ta, chèn ép khiến cho cậu ta phải run rẩy, bắt cậu ta phải xin tha, bắt cậu ta phải bỏ ngay cái giọng điệu nghênh ngang của cảnh sát. Cảnh tượng sinh động đó thực sự đáng mong đợi biết bao!

Nghĩ tới đây, nhìn đến cậu trai trẻ với khuôn mặt trắng nhợt gần đó, ông chủ Đặng thèm nhỏ dãi.

Thời cơ đã tới, cá sấp cắn câu.

Nhiệm vụ tối nay đã hoàn thành một cách thuận lợi, đáng lẽ ra phải rất vui vẻ, thế nhưng Đông Tử lại cảm thấy vô cùng buồn chán, bức bối, lần đầu tiên cảm thấy nghi hoặc về công việc của bản thân. Nhiệt huyết được khoác bộ cảnh phục lên người, được hy sinh vì nhân dân từ thời thơ ấu của anh bắt đầu giảm xuống, cứ như thể vừa bị dội ột gáo nước lạnh, bản thân cũng trở nên hoảng hốt, mơ hồ.

Lợi dụng sự lương thiện của một người đàn ông, huỷ hoại tình bạn thuần khiết, anh cũng thật bất hạnh mà! Mà nếu như anh không làm cảnh sát thì đã chẳng gặp phải loại chuyện đáng ghét khiến cho người ta phải lo lắng bất an như vậy, ngoài ra anh cũng sẽ không gặp phải người đàn ông đáng sợ như Đặng Lũng, mắc phải một món nợ hồ đồ mà có trả mấy đời cũng chẳng hết.

Ngải Đông quay về căn nhà năm mươi mét của mình, bà ngoại bảy mươi tuổi còn đang ngủ. Người già giấc ngủ không sâu, nghe thấy tiếng mở cửa, biết anh đã về, liền bật đèn sáng, ho vài tiếng rồi đưa tay chống lưng bước ra ngoài, trên mặt hiện lên nụ cười thân thiết. Bà hỏi: “Đông Tử, con về rồi đấy à? Có đói bụng không? Có cần bà ngoại làm chút gì cho con ăn không? ”

Đông Tử nhìn thấy nụ cười hiền từ của bà ngoại, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương đó khiến anh cảm thấy xót xa, trong miệng toàn vị đắng chát, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười: “Không cần đâu bà ơi, con đã ăn no bên ngoài rồi.” Anh nhìn vào trong phòng rồi hỏi: “Mẹ con đã ngủ chưa ạ?”

Bà ngoại gật đầu trả lời: “Mẹ con ngủ rồi.”

Đông Tử đáp lại một tiếng, đỡ lấy cánh tay gầy guộc của bà ngoại, nhẹ nhàng lên tiếng: “Vậy con vào trong thăm mẹ một chút, bà cũng vào ngủ đi! Ngày mai con được nghỉ, con đưa bà với mẹ đi dạo công viên, được

không ạ?”

“Được, được, ngày mai thời tiết đẹp lắm, mẹ con chắc chắn sẽ rất thích!”

Bà ngoại mỉm cười rất vui vẻ, Đông Tử cũng vui hẳn lên. Lúc này đây anh thật giống một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất, là trụ cột duy nhất trong gia đình, cho dù trời có sập xuống, anh cũng phải chống đỡ cho bà và mẹ mình.

Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt của mẹ Đông Tử khi ngủ rất tĩnh lặng, anh kéo chăn lên giúp mẹ, lại kéo cả chăn cho bà ngoại nữa rồi mới tắt đèn ra ngoài.

Anh bước tới mở cửa sổ phòng mình, một người trước nay không mấy khi hút thuốc, hôm nay đột nhiên lại rút ra một điếu, cau chặt đôi mày rồi châm lửa.

Không mở đèn, đốm sáng đỏ cứ nhảy múa loạn xạ trong bóng đêm, vẽ nên những đường cong sâu muộn.

Tính ra thì mẹ anh đã ngẩn ngẩn ngơ ngơ như vậy suốt mười năm rồi.

Có lẽ vì yêu quá sâu đậm, sau khi ba qua đời vì tai nạn ô tô, không tìm được tên lái xe gây tai nạn, mọi gánh nặng trong gia đình trút cả lên đôi vai gầy yếu của mẹ, còn anh lúc đó lại chưa hiểu chuyện, lúc nào cũng chỉ muốn đi tìm tên hung thủ đã hại chết cha mình, thường xuyên trốn học lượn lờ ngoài đường cái, chỉ hy vọng ông trời có thể giúp đỡ mình, tìm ra con người độc ác đó.

Sau cùng, ông trời cũng đã chẳng giúp đỡ mà ngược lại còn làm hại anh, có lần trong lúc đi xuyên qua dòng người, anh bị một gã lái xe say rượu đâm phải, bị gãy chân, thật đúng là “nhà đột còn gặp đêm mưa dầm!”

Khoảng thời gian anh nằm viện, mẹ anh bắt đầu có những biểu hiện khác thường, cả đêm không ngủ được, sợ đường lớn, nghe thấy tiếng còi xe là hoảng loạn, lúc bình thường lại im lặng đến mức đáng sợ, nhất thời khiến ọi người cảm thấy thật xa lạ.

Sau đó, mẹ đã phát điên.

Cả ngày cứ ngây ngây ngô ngô, lặng lẽ ngồi một chỗ không chút biểu cảm, trong tay cầm bức ảnh ba anh, may mà không hề có khuynh hướng bạo lực đi tấn công người khác, vào lúc bình thường vẫn nhớ tên của anh, lúc nào bất thường thì cả ngày chẳng nói một câu, chỉ ôm anh, mỉm cười, rồi lặng người nhìn về phía xa xăm, có lẽ mẹ đang nhớ về ba. Ngải Đông cũng không biết bao năm nay anh đã sống như thế nào nữa, thực ra, có thể coi là bà ngoại đã một tay nuôi anh khôn lớn. Anh còn một người dì, điều kiện kinh tế cũng khá, thi thoảng lại tiếp tế cho bọn họ, chính dì là người đã cho anh tiền học đại học, trong lòng anh luôn thấy cảm kích vô cùng.

Sở dĩ theo học ngành cảnh sát, một mặt vì sự việc của ba đã đả kích anh rất nhiều, anh biết rằng, chỉ có cảnh sát mới có thể chủ trì công đạo cho những cô nhi quả phụ. Ngoài ra, anh cũng vì ngành này có phúc lợi tốt, nói cho cùng, anh vác trên vai một gánh nặng rất lớn.

Cho nên sau hai năm làm việc, các anh em đồng nghiệp khác đều đã ổn định rồi, tiền lương để mãi trong thẻ không tiêu là khó chịu, còn anh thì chuyển phần lớn số tiền trong đó vào một tấm thẻ khác, thận trọng tích lại, dù sao thì bà ngoại và mẹ cũng đã lớn tuổi rồi, cũng phải tích chút tiền phòng thân.

Anh yêu cái đẹp, thích trào lưu, may mà có người bạn thân thiết mở cửa hàng bán quần áo, bán cho anh giá nhập hàng, nên mỗi mùa anh cũng mua vài chiếc để thay đổi, trong lòng cũng cảm thấy hân hoan hơn.

Chuyện trong nhà anh chỉ có những người bạn thân thiết nhất mới biết. Mọi người cứ như thể đã hẹn trước vậy, mỗi lần đánh bạc ăn thua đều nhường cho anh thắng, lúc ra ngoài ăn nhậu đánh chén cũng không chọn nơi nào quá đắt đỏ, có mấy lần đắt quá, bọn họ đều tranh nhau thanh toán, lúc nào rảnh thì mới để anh trả tiền.

Tâm ý của mọi người, anh hiểu rất rõ, cảm kích vô cùng.

Ngải Đông anh cả đời này hầu như đều gặp được người tốt, cho nên khi phải tên đại ác nhân không biết lý lẽ Đặng Lũng kia, anh không biết phải làm thế nào.

Anh than dài một tiếng, dập điếu thuốc, thả người lên giường, nói với bản thân hãy quên đi tất cả, ngủ một giấc ngon lành rồi tính sau.

27. Chương 27: Ngoại Truyện Về Đông Tử (3)

Ngày hôm sau, Đông Tử đưa bà ngoại và mẹ mình đến công viên ven sông gần khu nhà ở đi dạo mấy vòng. Mẹ anh sợ nghe tiếng còi xe, cho nên trước khi ra khỏi nhà, Đông Tử đã nhét bông bịt tai mẹ lại, cũng không đi nơi nào quá xa, chỉ đi dạo vài vòng quanh nhà, một tay đỡ bà ngoại, một tay dìu mẹ, bước đi chậm chậm dưới ánh mặt trời, tận hưởng niềm hạnh phúc bé nhỏ thuộc về riêng mình.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, trong công viên tiếng người cười nói rộn ràng, bà ngoại và mẹ anh đều rất vui, ngay cả khuôn mặt ngây ngậy dại dại của mẹ anh cũng xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng. Mẹ tuy đã ngoài năm mươi rồi mà khi cười lại chẳng khác nào một đứa trẻ đang vô cùng mãn nguyện vậy!

Mẹ anh ngoan ngoãn ăn miếng bánh kem, Đông Tử thận trọng lau đi phần kem dính trên mép mẹ rồi hỏi: “Mẹ à, có ngon không ạ?”

Mẹ anh gật đầu, miệng nhai ngon lành, chăm chú ăn miếng bánh trong tay.

Đông Tử lấy nước từ bình giữ nhiệt ra, đưa một cốc cho bà ngoại, một cốc ẹ, nắm bàn tay của mẹ, chờ ẹ uống hết rồi lau khô vết nước đọng bên miệng của mẹ. Đang lúc bận rộn, chiếc di động trong túi đột nhiên rung lên.

Vì mẹ, trong nhà xưa nay không hề xuất hiện tiếng động gì quá ồn ã, cho nên anh cũng không để chuông điện thoại.

Anh nhìn vào số điện thoại hiện trên màn hình, tâm trạng vui vẻ, hứng khởi đột nhiên biến mất.

Là Đặng Lũng.

Giọng nói của hắn mang chút oai nghiêm mà ngang ngược: “Đang ở đâu thế?”

Đông Tử nhìn sang hai người của mình, đứng dậy, đi ra chỗ gần đó nhỏ giọng nói chuyện, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Anh bỗng nhiên lắp ba lắp bắp: “Anh... anh định... định làm gì?”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia dường như bật cười, cũng không hề tạo áp lực quá tệ cho anh: “Tôi muốn làm gì sao? Hầy, tôi rất cuộc muốn làm cái gì ấy nhỉ? Cảnh sát Ngải phải nghĩ giúp tôi xem tôi muốn làm cái gì? Hầy?”

Ngữ khí mang tính bức cung đó của Đặng Lũng sao mà vô lại đến thế, khiến người khác chỉ muốn đâm cho vài cú vào mặt. Bàn tay Đông Tử bất giác nắm chặt lại, quay đầu nhìn mẹ cùng bà ngoại đang vui vẻ ngồi ăn bánh thanh thoi trên bãi cỏ cách đó vài bước, trái tim thất lại, đành phải nói nhỏ nhẹ: “Món nợ của chúng ta để hôm khác tính được không?”

Nhưng đầu kia lại quyết không chịu lui bước: “Hôm khác? Đừng mà, tôi đang đứng trước cửa nhà cậu rồi. Tiểu Ngải, cậu làm việc ở chỗ tôi chưa được mấy ngày, đã dắt tới một đồng người đột ngột xông vào điều tra nhân khẩu, lại còn bắt đóng cửa chính đồn lại đội ngũ. Cậu có biết tôi đã tiêu tốn mất bao nhiêu tiền không? Một cảnh sát hết lòng vì nhân dân như cậu dù sao cũng nên mời tôi một bữa cơm tối chứ nhỉ?”

Tay chân Đông Tử lạnh giá như băng, hung thần đã tìm tới tận cửa nhà rồi, đã kích rất mạnh đến tinh thần của anh, cũng chẳng biết sau này phải làm thế nào nữa. Anh sợ hãi quá, vội vã lên tiếng: “Tôi... tôi không có nhà, anh mau về đi!”

“Tôi đợi cậu quay về. Hôm nay anh đây rảnh rồi.” Đặng Lũng quyết đấu với anh tới cùng.

“Tôi... tôi nay tôi không về nhà, anh có đợi cũng vô ích thôi!”

“Hầy, không phải chỉ thiếu nợ có tám triệu thôi sao? Có đáng để tiểu tử cậu phải dẫn theo bà ngoại và mẹ chạy trốn không? Người già rồi xương cốt không tốt, cậu cũng không sợ đường xa vất vả à?”

Đông Tử nhất thời chẳng biết phải làm thế nào, chỉ biết nói: “Anh... anh đang nói linh tinh gì thế?”

Người đàn ông ở đầu dây bên kia lại bật cười đầy bí ối, thậm chí có thể hình dung ra được đó là điệu cười gian xảo, lưu manh: “Mẹ kiếp, nhãi ranh như cậu đừng có hòng bịa đặt với tôi! Hàng xóm của cậu bảo rằng cậu đưa bà ngoại và mẹ đi dạo ngoài công việc. Tên tiểu tử này, bình thường trông chẳng ra làm sao, vậy mà cũng hiểu thuận quá nhỉ! Được rồi, mau quay về đi, chiều muộn trời nổi gió đấy. Tôi cho cậu ba mươi phút, nhất định phải quay về, nếu như chậm một phút, nhóc con, cứ chờ mà hối hận đi!”

Đặng Lũng sang sảng nói hết câu, dập luôn điện thoại, nhìn vào bầu trời xanh mây trắng trên cao, tâm trạng lúc này vui vẻ, thoải mái vô cùng.

Đông Tử hoàn toàn bất lực khi nghe tiếng tút tút ở đầu bên kia truyền lại, cảm nhận được sự uy nghiêm không cho người khác cơ hội từ chối trong lời nói của Đặng Lũng, anh thực sự cũng chẳng còn cách nào khác, trong lòng trào dâng cảm giác căm ghét.

Ngẩng đầu nhìn, vẫn là bầu trời tươi đẹp, mát mẻ, như thể vừa được gội rửa qua vậy, lúc này chỉ còn màu xanh và màu trắng thuần khiết, khiến con người ta có một loại ảo tưởng rằng thế giới vẫn luôn trong sáng như vậy, con người tự nhiên cũng đều thiện lương như vậy.

Thế nhưng mọi thứ đều không phải thế, hoàn toàn không phải như vậy, cuộc sống có thể ép con người ta đến phát rồ, vậy nên mẹ anh mới bị điên.

Đông Tử buồn bã nhìn người mẹ với khuôn mặt không cảm xúc gần đó, cùng bà ngoại đang chống lưng, lau đi vết nước trên y phục của mẹ, bàn tay nhăn nheo làm việc chậm chạp. Cảnh tượng trước mắt thực sự khiến Đông Tử đau lòng, trái tim lúc này như bị cả trăm ngàn mũi tên xuyên qua.

Anh cầm điện thoại gọi lại cho người đàn ông đó. Sau khi nối máy, người đàn ông kia vui mừng hơn hở “a lô”, anh nói một cách rất bình tĩnh: “Anh có tức giận gì thì cứ trút lên tôi, thế nhưng...” Anh khẽ dừng lại một chút: “Đừng có khiến mẹ tôi hoảng sợ!”

Rõ ràng là thời tiết đầu hạ ảm áp, Đông Tử đứng dưới gốc cây xum xuê, xanh mướt, cành cây che khuất gương mặt của anh, nhưng lúc này anh lại cảm thấy hơi lạnh.

Nhà anh ở tầng ba, Đông Tử thận trọng đỡ mẹ cùng bà ngoại lên tầng, một người chăm sóc hai người lớn tuổi, cho dù có là một cậu thanh niên khỏe mạnh, anh vẫn phải toát mồ hôi hột. Thế nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì lo lắng, mẹ mà một thường khẽ kêu vài tiếng, giận dữ như một đứa trẻ, lâu dần mới biết, những lúc đó mẹ cảm thấy không khỏe, nói cho cùng, mẹ đâu phải một người gỗ hoàn toàn không còn chút cảm giác nào cơ chứ!

Thấy mẹ đang ở trong tình trạng đó, Đông Tử cau chặt đôi mày lại, mong mau lên đến nhà để mẹ nằm nghỉ.

Nhớ đến người đàn ông đang đứng trước cửa nhà mình, đôi mày của Đông Tử lại càng nhíu chặt hơn, đành phải nói trước với bà ngoại: “Bà ngoại, có người bạn của con đang đứng đợi ngoài cửa, người đó... tìm con có chút việc. lát nữa nhìn thấy anh ấy, bà đừng có sợ hãi, được không ạ?”

Bà ngoại gật đầu hiểu ý, để cháu trai đi lên tầng rồi nói: “Ày da, bà ngoại không sợ, bạn của Đông Đông đều ngoan cả, điều này bà ngoại biết mà.”

Khoé miệng Đông Tử khẽ co giật, trong lòng thâm nghĩ, bà ngoại mà nhìn thấy hẳn sẽ không còn nghĩ vậy nữa, ngoan ngoãn gì chứ, đó là một hung thần, không hơn không kém!

Tại sao anh lại vô duyên vô cớ đụng phải tên ôn thần này cơ chứ?

Cũng giống như Phương Lượng Lượng nghĩ mãi vẫn không thông về cái tên ôn thần Khang Tử Huyền vậy, Đông Tử cũng nghĩ không thông.

Đông Tử sa sầm mặt mày, khi ngược lên liền nhìn thấy gã đàn ông đó đang đứng dựa vào cửa nhà mình, tìm anh đập thành thịch, chỉ hận không thể dùng ánh mắt xiên hàng trăm ngàn mũi dao vào cái gã đó, để từ đó giờ có thể sống tốt nữa đời còn lại.

Nhưng việc đó khả năng có vẻ không được cao cho lắm!

Đặng Lũng vốn dĩ cũng cảm thấy đột ngột tới nhà người ta ăn trực hoàn toàn không hợp phong cách mình chút nào, trong lòng hơi lo lắng. Nếu như để cho bạn bè của hắn biết được, hắn đã theo đuổi người ta đến tận nhà rồi, chắc chắn sẽ cười nhạo hắn, cho rằng hắn đang hồi xuân phát dục, như vậy thì thật chẳng biết phải giấu mặt vào đâu nữa.

Có điều, khó khăn lắm hắn mới tìm được một người ưng ý, nhìn thế nào cũng thấy rất vừa mắt, mấy ngày nay, đầu óc hắn lúc nào cũng hiện lên hình ảnh vừa sợ hãi lại vừa dửng dưng của người ấy, khuôn mặt trắng nhợt mà lại ửng đỏ, khiến cho người ta chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng.

Có điều, Đặng Lũng không phải là kẻ thô lỗ, hắn chẳng muốn làm những chuyện bất lương, hạ lưu như thế. Hắn vốn dĩ là một kẻ rất cố chấp, thích dùng những cách thâm lặng để đạt được mục tiêu của mình, bất đối tượng muốn trốn cũng không trốn được.

Lúc này Đặng Lũng nhìn thấy ba người nhà Đông Tử đang từ từ bước lên cầu thang, bà ngoại đã già nua, người mẹ trung niên có phần ngây dại, và cậu trai trẻ có phần tức giận mà ngao ngán đang ngược mắt lên lườm hắn. Đặng Lũng khẽ lạng người đi, tiếp đó liền mỉm cười khá là thân thiện.

Nụ cười thân thiện thế này thực sự là quá mới lạ, Đông Tử nhìn thấy liền nghiêng rằng ken két, mặt nhần mày nhúm, còn cái người đàn ông trông có vẻ đạo mạo đường hoàng kia lại khẽ gật đầu ra hiệu, rất lễ phép, nhẹ nhàng chào hỏi: “Con chào bà ngoại, chào dì! Con tên là Đặng Lũng.”

Tên nhóc con kia dặn rằng, không được làm ẹ hắn hoảng sợ, cho nên, khi nói chuyện, Đặng Lũng tỏ ra rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Bà ngoại nói cho cùng cũng đã là một bà lão kinh nghiệm sống đầy mình, cả cuộc đời đã gặp rất nhiều loại người, đối mặt với cậu thanh niên mày rậm mắt to như Đặng Lũng cũng chẳng hề tỏ ra sợ hãi, bởi đó cũng là bạn của cháu trai. Cháu trai bà xuất sắc như vậy, bạn bè của anh chắc cũng không đến nỗi nào, vậy nên, bà chỉ gật đầu khách khí: “Chào cháu, cháu đã đợi lâu chưa?”

“Dạ không lâu lắm đâu bà, cháu cũng vừa mới tới thôi ạ.”

Đặng Lũng bình tĩnh coi như không hề nhìn thấy Đông Tử đang trợn mắt lườm mình, hắn liền đi xống hai bậc thang, đỡ bà ngoại Đông Tử lên tầng, cử chỉ vừa phải, nhìn qua trông cũng giống như một người đàn ông vui vẻ, tốt bụng.

Đông Tử thầm nghĩ: “Gọi hai từ “bà ngoại” nghe thuận tai thế! Tiền của người ta cũng đòi, bà ngoại của người ta cũng cướp mất, đúng là khôn kiếp!”

Xét cho cùng mẹ của Đông Tử cũng là người thần kinh không bình thường, thấy người lạ sẽ tỏ ra hoang mang, chứ đừng nói đó lại là người đàn ông trẻ tuổi ột mét tám lăm và làn da đồng khỏe mạnh. Bà khẽ rên lên vài tiếng hàm hồ, ngậy người nhìn Đặng Lũng, tỏ vẻ cực kỳ không bằng lòng.

Thấy mẹ Đông Tử quái lạ như vậy, Đặng Lũng cũng thâm hiểu, chỉ thấy Đông Tử dễ dàng mẹ mình chẳng khác nào trẻ nhỏ: “Mẹ đừng sợ, đừng sợ! Anh ấy không phải người xấu. Có Đông Đông ở đây, chẳng ai dám bắt nạt mẹ đâu.” Anh vừa dỗ dành vừa vỗ nhẹ lên đầu mẹ, khiến người ta có ảo giác họ đã hoán đổi vai trò, mà thực ra thì cũng đúng là như vậy. Đặng Lũng ngậy người nhìn cảnh này, bà ngoại Đông Tử thấy hắn không nói gì, liền nhoén miệng cười, miệng mấp máy không biết định giải thích điều gì, nhưng cuối cùng lại không hề lên tiếng.

Đặng Lũng cảm thấy mỗi phút mỗi giây ở trong khu tập thể nghèo khó này, bản thân hắn sẽ có thêm được những trải nghiệm chấn động tinh thần.

Hắn chẳng biết phải nói gì lúc này.

Trước giờ vẫn luôn cho rằng tên nhóc này là một kẻ vô tâm vô phể, lúc nào cũng nhút nhát rụt rè, chỉ còn thiếu nước đeo lên cổ hắn tấm bảng “lá gan chuột nhất” mà thôi.

Trước giờ vẫn luôn cho rằng tên tiểu tử này là một đứa eo ợt như đàn bà, chẳng giống một người đàn ông hợp chuẩn, có chuyện gì đều trốn sau lưng sư tỷ, giống như một kẻ dễ bị bắt nạt. Trong thế giới nhỏ bé của Đông Tử, Đặng Lũng ngồi đó, đưa mắt nhìn theo bóng dáng gầy guộc đó, thấy anh thận trọng công mẹ vào nhà vệ sinh rồi lại công về giường, sau đó đỡ mẹ nằm xuống từ từ, đắp chăn lên, miệng không ngừng dụ

dàng an ủi: “Hôm nay mẹ có vui không? Lần sau chúng ta lại đi sưởi nắng nữa nhé! Mẹ nằm ngủ một lát đi, buổi tối con sẽ làm món trứng chưng mà mẹ thích ăn nhất nhé, được không nào?”

Đặng Lũng nhìn chàng trai trước mặt bằng ánh mắt triu mến, càng lúc càng cảm thấy hài lòng hơn, tên tiểu tử này thật giống một người đàn ông đầu đội trời, chân đạp đất.

Đặng Lũng âm thầm suy nghĩ, thì ra tên tiểu tử này giấu rất kín chuyện buồn.

Đông Tử sắp xếp ẹ xong, nhìn thấy bà nhắm mắt ngủ say, lúc này mới ngược mắt nhìn ra ngoài, vừa hay bắt gặp ánh mắt do thám của người đàn ông ngoài phòng khách. Ánh mắt sâu sắc đó hoàn toàn không hề ngông cuồng, ngạo mạn như anh vẫn từng thấy.

Anh khẽ bình tâm lại, trầm ngâm một hồi, đứng lên đi ra thu dọn đồng phiên phức ở ngoài đó.

Phòng khách càng thêm nhỏ bé, chật chội khi xuất hiện thêm người đàn ông cao to lực lưỡng này, quần áo của hắn trông cũng chẳng thích hợp để xuất hiện tại những khu dân nghèo như ở đây, Đông Tử khẽ lên tiếng nói với bà ngoại đang vo gạo trong phòng bếp: “Bà ngoại, bà đừng làm mãi thế, bà mau vào nghỉ đi ạ! Bà cứ để đây, lát nữa con làm, con ra ngoài tiễn bạn về đã.”

Đặng Lũng vừa nghe thấy tên tiểu tử này có ý đuổi khách thì vô cùng lo lắng, chần chờ một lúc rồi nói: “Con... con cũng rất thích ăn trứng chưng ạ.”

Ngữ khí khẩn cầu được ở lại ăn chực một bữa cơm kiểu này khiến cho Đông Tử phải chớp mắt mấy lần liền, liệu đây có phải là tên ác bá mà anh quen biết bấy lâu không nữa? Tại sao khi nghe lại cảm thấy giống như một người con dâu tham ăn, mong muốn được ở lại làm khách vậy chứ?

Hai người quay sang nhìn nhau, Đông Tử đột nhiên chẳng biết phải nói thế nào.

May mà bà ngoại già cả đang ở trong phòng bếp nhỏ cũng chưa đến nỗi nghễnh ngãng, mỉm cười lên tiếng: “Tiểu Lũng cũng thích ăn trứng chưng à? Hay quá! Đông Đông và mẹ nó cũng đều thích ăn món này. Đông Đông à, con ra ngoài chợ mua thêm vài món nữa đi, nhanh lên, mẹ con tỉnh dậy mà không có cơm ăn là sẽ gây chuyện đó!”

Đặng Lũng vội vã đáp lại, như thể rất thân thiết: “Bà ngoại ơi, vậy bà vo thêm ít gạo cho con nhé, con cũng thích ăn cơm lắm!”

Nói xong, hắn liền nhìn Đông Tử mỉm cười hân hoan.

Đông Tử lập tức né tránh ánh mắt quá đỗi nhiệt tình của hắn, sợ mẹ mình bị đói nên anh cũng chẳng dám chậm trễ, tức giận trợn mắt lườm Đặng Lũng đang cười hi hi, cầm theo ví tiền rồi đi ra ngoài.

Thích lườm thì cứ lườm đi, chẳng nào cũng mất thể diện rồi, cũng chẳng cần thiết phải suy tính thiệt hơn gì với cái con người đó cả, cứ coi như mình cũng là một đứa cháu ngoan đi!

Đông Tử bước đi như bay xuống nhà, Đặng Lũng đuổi theo sau không ngừng kêu “này này”, nhưng chẳng hề còn vẻ ngông nghênh, bá đạo như trước nữa. Xuống đến nơi, xung quanh không còn ai khác, Đông Tử quay lại, sắc mặt không tốt chút nào, thẳng thắn lên tiếng hỏi: “Này, rốt cuộc anh định thế nào đây?”

Thấy tên tiểu tử này tỏ thái độ đối địch, xù gai toàn thân lên để tự vệ, Đặng Lũng cũng chẳng hề nổi giận, bật cười hỉ hả rồi nói: “Tôi chẳng muốn thế nào cả. Chẳng phải tôi đã nói với cậu rồi đó sao? Tôi đi ngang qua chỗ cậu, tiện đường vào xin bữa cơm thôi.”

Đông Tử đã bị hắn dày vò nhiều quen rồi, nào dám tin vào những lời nói này, ngẩng cao đầu cất lời chế giễu: “Không dám, nhà chúng tôi nghèo khổ, bé tí, đâu dám giữ một người cao quý như anh, lát nữa ăn vào đau bụng lại bắt tôi phải đền vài triệu tệ thì chết! Anh mau về đi!”

Nói xong, Đông Tử liền quay đầu bỏ đi, không muốn nói chuyện với người đàn ông đột nhiên thay đổi, giả bộ làm người tốt đó nữa. Ai ngờ, đột nhiên anh cảm thấy một bên vai nặng trĩu, Đặng Lũng lúc này đã đặt bàn tay to lớn của mình lên đó, nín anh lại. Nói dễ nghe thì gọi là nín, chứ thực lòng thì đó là “quắp” anh đi với khí thế đầy uy hiếp.

Bỗng nhiên lại trở nên gần gũi như vậy, Đông Tử hoàn toàn có thể cảm nhận được những thớ thịt rắn rỏi, thân nhiệt nóng ấm của Đặng Lũng, hơi thở của anh đột nhiên trở nên hỗn loạn.

“Này, này, anh làm cái gì thế? Mau bỏ ra! Anh định làm gì hả?” Anh giật mình lên cao giọng, cứ như thể đang vô cùng tức giận.

Đặng Lũng mỉm cười một cách hết sức vô liêm sỉ, thực sự khiến cho người ta không biết được thứ đáp lên người này là da người hay là da trâu nhập khẩu từ Châu Phi về nữa. “Tiểu Ngải, đừng căng thẳng quá thế! Giữa thanh thiên bạch nhật thì tôi có thể làm gì được chứ? Cậu đang định đi đâu vậy?”

Khuôn mặt của Đông Tử đột nhiên đỏ bừng lên, vội vã né tránh ánh mắt đáng ghét của Đặng Lũng, cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi cánh tay to lớn đang gác lên bờ vai mình, nhanh chóng đi về phía trước.

“Này này, Tiểu Ngải đi chậm thôi, đợi tôi với, cả đời anh đây còn chưa biết cái chợ nó ra làm sao đâu, mau dẫn anh tới đó thăm quan một lượt xem nào!”

Đông Tử một mình đi trước, chẳng thèm bận tâm đến cái con người nhiều chuyện phía sau nữa.

“Tiểu Ngải, Tiểu Ngải, chợ đó có hôi hay không?”

“Hôi lắm, anh có thể cút về Mỹ Sắc của anh được rồi đó!”

“Đừng mà, Tiểu Ngải, anh muốn ăn sườn heo!”

“...”

“Này, mua thêm một ít ngô non nấu với sườn thơm lắm đó!”

“Mua cá gì thì ngon nhỉ?” Người nào đó lúc này đang bận rộn so bì vẻ đẹp giữa cá hồi chum và cá rô biển, sau cùng đưa ra quyết định: “Cá rô biển vẫn ngon hơn, mua về hấp!”

Đông Tử cuối cùng không thể nào chịu đựng thêm được nữa, tức giận nói lớn giữa đường cái: “Này, tôi là người nghèo, nhà tôi cơm canh đạm bạc không tiếp đãi nổi đại thiếu gia như anh đâu, anh mau về đi!”

Đặng Lũng lúc thì lạnh lùng, lúc lại nhiệt tình, lúc thì thô lỗ, lúc lại giả hoạt, hệ thống thần kinh yếu đuối của Đông Tử chẳng thể nào chịu đựng nổi sự dày vò từ người đàn ông thất thường này, anh cúi đầu ảo não bỏ đi. Nghĩ một hồi, anh lại quay đầu lại, lần này bình tĩnh hơn nhiều, lên tiếng nói: “Tôi chỉ có khoản tiền tiết kiệm vài vạn đồng thôi, thế nhưng tôi sẽ không đưa cho anh đâu. Đó là số tiền tôi để dành phòng khi bà ngoại hay mẹ tôi lâm bệnh, không thể động vào được. Tôi chỉ là một cảnh sát quèn, gặp phải anh coi như tôi xui xẻo, có gì anh cứ nhắm vào tôi, chặt chân chặt tay, anh muốn thế nào thì làm đi! Thế nhưng anh cũng đừng quá đáng quá, tôi vẫn cần phải sống để kiếm tiền nuôi bà ngoại với mẹ tôi đến già. Tôi không có tiền trả cho anh, nếu anh không ngại, tôi có thể đến hộp đêm của anh làm việc trả nợ.”

Nói đến đây, Đông Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng đầy lo lắng, nhìn thẳng vào Đặng Lũng, khiến hẩn lạng người đi, kinh ngạc trước sự kiên cường và nhẫn nhịn ẩn sâu trong đôi mắt ấy, tâm hồn hẩn hoàn toàn bị hút sâu vào đó.

Đông Tử vô cùng nghiêm túc nói thêm: “Mẹ tôi trước khi phát điên thường hay dạy tôi làm người phải biết tự trọng, tôi không thể vì tiền mà...” Anh đột nhiên nhìn đi chỗ khác đây né tránh, khuôn mặt ửng hồng: “... làm cái đó với anh.”

Nói xong, anh quay người vội vã bỏ đi, bước chân hỗn loạn, gấp gáp nhưng lại hiện lên đầy nét cương nghị của một chàng thanh niên.

Đặng Lũng dõi mắt nhìn theo bóng dáng đang xa dần của Đông Tử, hẩn đứng im lặng trong gió lớn, ánh mắt chất chứa sâu muộn.

“Anh cũng không hy vọng cậu vì tiền mà... làm cái đó với anh.”

Anh hào sảng ngửa mặt lên trời cười lớn, thực sự muốn hét thành tiếng: “Ông trời ơi, lần này con đã thực sự nhặt được một viên đá quý rồi!”

Khi Đông Tử hẩn hử cầm theo một gói đựng ngô non, sườn heo cùng với cà chua, trứng gà, rau củ về đến cửa nhà, đã nhìn thấy người đàn ông cao lớn kia đang mỉm cười nhìn anh, Đông Tử tức đến mức nghiến răng ken két, cảm hận vô cùng.

Thật sự anh chưa từng gặp người đàn ông nào mặt dày hơn cái người này, dày đến mức này thì trên trời dưới đất cũng khó mà kiếm được người thứ hai!

Cả buổi tối hôm nay, người đàn ông ăn đó đã được ăn món trứng chưng khoái khẩu, còn có canh sườn heo hầm ngô non và cả cá kho tộ nữa. Hắn ăn liền ba bát cơm, vừa ăn lại vừa không ngớt cảm thán: “Bà ngoại, thật là ngon quá đi mất! Đã lâu lắm rồi con không được món ăn ngon như vậy.”

Hắn ăn như một con heo, khiến Đông Tử ngồi đối diện hắn bĩu môi khinh bỉ, trong lòng bực bội, chẳng thèm nhìn hắn lấy một lần.

Tuy rằng chẳng thèm nhìn đến cái con người ấy, thế nhưng Đông ử cũng chẳng hề bỏ qua mỗi lần người nào đó gặp thức ăn vào bát của mẹ và bà ngoại mình.

Bỗng nhiên lại nhiệt thành như vậy, chắc chắn có khuất tất, Đông Tử thầm lo lắng.

Lúc này người đàn ông đang ăn uống hăng say trước mặt bỗng ngẩng đầu lên nhìn anh, bật cười ha ha, đôi mắt loé sáng, dường như muốn nói: “Ha ha, đoán đúng rồi đó! Không những có ý đồ với cậu mà anh đây còn muốn dính chặt lấy cậu cả đời nữa cơ!”

28. Chương 28: Ngoại Truyện Về Cuộc Sống Sau Hôn Nhân Của Khang Ca, Lượng Ca

Đây là câu chuyện xảy ra sau khi đồng chí Phương Lượng Lượng đã trở thành bà Khang.

Sau khi trải qua chín chín tám một kiếp nạn, Phương Lượng Lượng cuối cùng đã được gả cho Khang Tử Huyền, dù rằng đã mang danh phận là vợ người ta rồi mà vẫn chẳng hề thay đổi tác phong trước kia của mình.

Nói một cách dễ nghe, đó chính là lòng nhiệt tình, chính nghĩa, nơi nào có nguy hiểm, nơi đó sẽ có cô, Phương Lượng Lượng anh dũng, chính trực. Còn nói theo cách khó nghe, chính là đại tỷ ngốc nghếch nông nổi tung hoành.

Còn nói theo cách của Khang Tử Huyền thì đó gọi là “chó đi bắt chuột”, thích lo chuyện bao đồng.

Vì vậy, Phương Lượng Lượng thường xuyên oán thán ông xã của mình không thông cảm cho công việc của cô.

Ngày hôm nay, khi ngồi trong văn phòng, Khang Tử Huyền nghe dự báo thời tiết biết được chiều tối nay thành phố A sẽ xảy ra mưa bão, anh cau chặt đôi mày, đột nhiên nhớ đến ai đó tối qua đã nói với mình là phải đi dạo phố cùng Phi Ca, bảo anh tự giải quyết bữa tối.

Đồ ngốc Phương Lượng Lượng ngồi trong cục cảnh sát chắc chắn sẽ không để ý đến dự báo thời tiết biến đổi thất thường, thế là Khang Tử Huyền nhanh chóng hoàn tất công việc đang làm, lấy chiếc áo khoác treo trên ghế rồi xuống dưới lấy xe, lái tới phân cục cảnh sát nơi bà xã đang công tác.

Chiếc xế hộp màu đen ì ạch chen chúc trong dòng xe vào buổi tan tầm, chiếc chuông gió pha lê treo trên kính chiếu hậu khẽ rung động, phát ra những tiếng nhạc vui tai.

Khang Tử Huyền một tay đặt trên vô lăng, một tay khẽ động chiếc chuông gió pha lê ấy, khoe miệng bất giác nở nụ cười dịu nhẹ.

Trong miếng pha lê to nhất có lồng một tấm ảnh cưới của anh và Phương Lượng Lượng. Lượng Lượng mặc bộ váy cưới trắng muốt, tinh tế, thậm chí còn đẹp hơn những gì mà anh đã tưởng tượng trước đó. Đôi mắt to tròn trong sáng biết nói ấy lúc này như thể đang nhìn về phía anh đầy hân hoan.

Khang Tử Huyền vẫn luôn quen với hình ảnh hung hăng, dữ dằn của Phương Lượng Lượng, nhớ lại bộ dạng của cô vào ngày chụp ảnh cưới, rõ ràng là thẹn thùng chết đi được nhưng vẫn cố tỏ ra thản nhiên vô sự, anh cuối cùng bật cười thành tiếng.

Lúc này, trong lòng anh tràn ngập hình ảnh của tiểu hồ li giả hoạt Phương Lượng Lượng đó.

Chiếc xe dừng lại ở bãi đỗ xe ngoài phân cục, Khang Tử Huyền mỉm cười, bước đi thanh tao vào trong cục, đưa mắt tìm kiếm vợ yêu của mình.

Một chàng trai trước nay vẫn luôn thân thiết với Lượng Lượng nhìn thấy ông xã sư tỷ lập tức tiến lại gần hỏi: “Khang ca, anh đến tìm sư tỷ sao?”

Khang Tử Huyền lịch sự gật đầu nói: “Ừm, anh đến đón cô ấy về.” Sau đó, anh lại nhìn một lượt, vẫn chẳng thấy bóng dáng của cô đâu: “Cô ấy đâu rồi!”

Cậu thanh niên này nhiệt tình đáp lại: “Em đi hỏi giúp anh nhé, anh ngồi đợi một chút!” Nói xong, cậu ấy liền quay người đi, thế nhưng mới được vài bước lại đột nhiên quay lại, vỗ vào đầu rồi ảo não lên tiếng: “Thảm rồi, em quên mất tiêu! Sư tỷ đã đi rồi, chị ấy đi cùng với chị Cát Phi.”

Khang Tử Huyền hết sức ảo não vì bản thân đã đến chậm một bước, vội vã đi ra ngoài cửa gọi điện thoại cho Phương Lượng Lượng.

Khi nghe thấy âm báo di động đã tắt máy, khuôn mặt của Khang Tử Huyền nhanh chóng sầm lại.

Người phụ nữ đáng chết này, còn dám tắt điện thoại nữa.

Khang Tử Huyền lại gọi sang số của Phi Ca, thấy đầu dây kia im lặng vài giây, sau đó là giọng nữ dịu dàng vang lên: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau...”

“Được lắm!” Khang Tử Huyền sầm mặt xuống quay lại xe, trong lòng thầm nghĩ xem tối nay sẽ phải trừng phạt người phụ nữ đột nhiên chơi trò mất tích với anh thế nào.

Chiếc xe còn chưa đi được bao xa, sắc trời dần dần trở nên âm u, bầu trời giăng đầy mây đen, sấm sét giạt đùng đoàng. Chỉ vài phút sau, trời bắt đầu đổ mưa.

Ban đầu chỉ là những hạt mưa nhỏ dày đặc, nhưng sau mấy tiếng sét rền vang, mưa lớn bắt đầu kéo tới, bắn tung trên cửa kính ô tô, trắng ngọc cả đất trời.

Khang Tử Huyền cho xe đi vòng qua mấy trung tâm thương mại mà hai người phụ nữ kia thường tới, thế nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả.

Cơn mưa càng lúc càng dữ dội, trên đường bắt đầu ngập nước, người đi đường càng lúc càng ít, hoặc là vội vã vào các trung tâm mua sắm tránh mưa, hoặc là vội vã lái xe về nhà.

Cơn mưa bão này không biết còn kéo dài bao lâu nữa, Khang Tử Huyền lúc này lòng dạ nóng như lửa đốt, liên tục gọi điện thoại liên tục nhưng mãi vẫn chẳng thể nào tìm được Phương Lượng Lượng, càng lúc anh càng cảm thấy hoang mang.

Mưa to như thế này, gần như chẳng thể nhìn được phía trước, ô tô nào cũng bật đèn báo hiệu, trong lúc đất trời mịt mù trắng xóa thế này, việc đi tìm Lượng Lượng đã khó lại càng khó hơn.

Nếu như cơn mưa này cứ kéo dài mãi không ngừng, anh tin rằng người phụ nữ điên cuồng có tên Phương Lượng Lượng ấy hoàn toàn có thể làm ra hành động điên rồ là đội mưa về nhà.

Anh chỉ còn cách vừa quay xe về vừa cầu mong cho Phương Lượng Lượng đã về đến nhà trước rồi.

Chiếc xe chậm rãi lê mình trong mưa bão, khó khăn lắm mới về đến được khu nhà, Khang Tử Huyền lập tức mở cửa xe xông thẳng lên tầng.

Mở cửa nhà ra, trong phòng tối đen như mực.

Anh cảm thấy thất vọng tràn về.

Đúng vào lúc anh đang định ra ngoài lần nữa, chiếc di động trong túi đột nhiên vang lên, là một số điện thoại lạ, Khang Tử Huyền vội vã nhận điện thoại.

Đầu dây bên kia truyền đến rất nhiều tạp âm, nhưng chẳng có ai nói chuyện, chỉ nghe loáng thoáng thấy tiếng hơi thở nhẹ nhàng.

Khang Tử Huyền khẽ lên tiếng hỏi dò: “Lượng Lượng?”

Đường như nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm, sau đó là một giọng âm ức truyền đến: “Ông xã...”

Khang Tử Huyền cầm di động đứng lặng người đi, Lượng Lượng sau khi kết hôn vẫn không hề sửa được tính “hào sảng”, lúc nào cũng gọi anh là “họ Khang này”, “họ Khang kia”, nếu không thì trực tiếp gọi thẳng tên anh là Khang Tử Huyền.

Đã lâu như vậy, cũng chưa từng thấy cô dịu dàng gọi anh một tiếng “ông xã” bao giờ.

Trái tim anh thất lại, vội vã lên tiếng hỏi: “Lượng Lượng, em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện Nhân Dân, ngoài trời mưa to quá, anh mau tới đón em đi!”

Khang Tử Huyền cau mày nói: “Tại sao em lại ở bệnh viện?”

“Mọi chuyện dài dòng lắm, thôi anh cứ tới đón em nhanh lên!”

Khang Tử Huyền không nói tiếng nào, lập tức phi thẳng tới bệnh viện Nhân Dân.

Nhanh chóng chạy tới khu cấp cứu, từ phía xa, anh đã nhìn thấy Lượng Lượng.

Thân hình gầy guộc đang co lại trên ghế, toàn thân ướt đẫm, tóc tai rối bời vì nước mưa, dính chặt vào da mặt.

Lúc này, cô đang mím chặt đôi môi, mở to đôi mắt lặng lẽ nhìn vào một điểm vô định nào đó.

Khang Tử Huyền cảm thấy cực kỳ đau lòng, liền cởi chiếc áo khoác xuống, khoác lên cho người phụ nữ yếu đuối trước mặt.

Phương Lượng nhìn rõ người vừa tới, vội vã đứng dậy nói: “Cuối cùng anh đã tới rồi!”

Khang Tử Huyền nheo mắt lại, từ trên cao nhìn xuống: “Di động đâu rồi?”

“Ừm... hết pin rồi.”

“Vậy Khương Cát Phi đâu?”

“Ồ, Phi Ca đã bị huấn luyện viên gọi về rồi.” Lượng Lượng nhăn mũi nói: “Chết tiệt, dám cho em leo cây, lần tới nhất định sẽ làm thịt cô ta luôn!”

Khang Tử Huyền lúc này thực sự không biết nên khóc hay nên cười nữa, nâng cằm cô lên, nghiêm mặt lại hỏi: “Thế em chạy đến bệnh viện để làm gì?”

Lượng Lượng mỉm cười đắc ý: “Em là Lôi Phong[1] tái thế của thế kỉ hai mốt mà!”

[1] Lôi Phong: Chiến sĩ quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, là một chiến sĩ vĩ đại của Đảng Cộng Sản.

Khang Tử Huyền nhướn cao đôi mày, ra hiệu cô tiếp tục kể.

“Lúc đi qua cầu vượt dành cho người đi bộ, trời bắt đầu đổ mưa, em nhìn thấy một thai phụ với cái bụng rất to đang loạng choạng bước xuống cầu thang, vấp ngã mà chẳng thể nào đứng dậy nổi, cứ ngồi ôm bụng, cảm giác vô cùng nghiêm trọng.”

Khang Tử Huyền liền tiếp lời kể thay: “Thế là em đã anh dũng ra tay làm việc nghĩa, cũng chẳng cần biết là bản thân có đem theo ô hay không, liền dầm mưa đưa thai phụ đó tới bệnh viện?”

“Đúng thế. Đây, họ Khang kia, anh nói vậy là có ý gì hả?”

Khang Tử Huyền liếc nhìn Lượng Lượng rồi nói: “Em đúng là thông minh thật đấy!”

Lượng Lượng “hừm” một tiếng, tròn tròn hai con ngươi đang không ngừng chuyển động.

Khang Tử Huyền vừa nhìn thấy bộ dạng quỷ quái đó của cô liền có dự cảm chẳng lành, thế là đưa tay ôm lấy cô rồi nói: “Về nhà thôi, phải đi tắm ngay!”

Lượng Lượng đẩy anh ra, ánh mắt dao động: “Nhưng mà em còn có việc muốn nói với anh.”

Khang Tử Huyền hoàn toàn không bận tâm: “Về nhà trước rồi nói sau!”

Lượng Lượng quyết không đầu hàng: “Không được. Em phải nói ngay bây giờ cơ!”

Khang Tử Huyền hiếu kì nhìn Lượng Lượng kiên cường bất khuất, sau đó liền dừng bước, khoanh tay trước ngực rồi mỉm cười nói: “Vậy em nói đi!”

Phương Lượng Lượng liền hắng giọng nói: “Hừm... từ mấy tuần trước em đã cảm thấy không thoải mái lắm, lúc nào cũng cảm thấy buồn ngủ, buồn nôn.”

Khang Tử Huyền lập tức trợn mắt quát cô: “Tại sao lại không nói với anh?”

Phương Lượng Lượng lườm anh một cái rồi nói: “Đây không phải là trọng điểm. Điều quan trọng nhất chính là... hầy... ban nãy em quá rảnh rỗi, cho nên cũng tiện thể lấy số khám bệnh luôn...”

“Vậy trọng điểm là gì?”

“Chết tiệt!” Phương Lượng Lượng nghiêng răng nghiêng lợi lấy ra một tờ giấy nhả nhúm từ trong túi quần bỏ ném cho Khang Tử Huyền: “Họ Khang kia, coi như anh may mắn!”

Khang Tử Huyền nhận lấy tờ giấy mà chẳng hiểu gì cả.

Sau khi đọc từng dòng từng dòng một, nụ cười trên khuôn mặt tuần tú kia càng lúc càng rạng rỡ hơn, khiến cho các cô hộ lý đi qua đều phải quay đầu nhìn lại.

Phương Lượng Lượng liếc mắt nhìn, đang định lên tiếng, đột nhiên cả người bị kéo mạnh, tiếp đó ngã vào một vòng tay vững chắc, ấm áp.

Sau đó, toàn bộ lí trí của cô đều biến mất khi đôi môi mỏng quyến rũ của Khang Tử Huyền ập tới.

Lượng Lượng đang ngây ngất chìm đắm trong nụ hôn, đột nhiên cảm thấy có ai đó gõ nhẹ vào trán mình. Khi nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của ông xã, cô cảm thấy hơi tức giận.

Tại sao trước đó còn nhiệt tình như sa mạc, mà bây giờ đã trở thành Bắc Cực rồi?

Đưa tay xoa nhẹ vầng trán, cô tức giận hờn trách: “Lão nương đây sắp sinh con cho anh rồi mà anh còn đánh lão nương sao?”

Khang Tử Huyền ôm chặt người trong lòng, kéo chiếc áo khoác trên người cô kín mít, rồi bế bổng cô lên: “Em đã mang thai mà còn dám dầm mưa, em nói xem em có đáng đánh không? Nếu bị cảm thì phải làm sao hả?”

Lượng Lượng lúc này mới định thần lại, cũng cảm thấy sợ hãi, ôm lấy Khang Tử Huyền, ngây ngô lên tiếng: “Hai chúng ta đều khỏe mạnh như vậy...” Cô lo lắng xoa lên bụng mình rồi thận trọng hỏi thêm: “... con mình chắc cũng không yếu đâu nhỉ?”

Khang Tử Huyền nhanh chóng bước về phía ô tô của mình: “Trong mười tháng tới, em tuyệt đối không được gây chuyện thị phi, chạy nhảy khắp nơi nữa!”

“Mười tháng sao? Á, trời đất ơi, mười tháng? Em chín tháng đã chui ra khỏi bụng mẹ rồi mà.”

“Em... sinh sớm sao?”

“Đúng thế, mẹ em nói lúc ra đời trông em rất giống một con chuột bạch, ha ha.”

Khang Tử Huyền ôm chặt bà xã ngốc nghếch của mình vào lòng, đột nhiên không biết nói câu gì.

Đợi đến khi về nhà, anh tận tình tắm rửa cho bà xã, lên giường nằm ngủ, còn người phụ nữ sắp sửa làm mẹ kia hoàn toàn không hề tự giác, chẳng biết rằng ba tháng đầu thai kì phải cực kì thận trọng, cầm điện thoại lên gọi cho Phi Ca, lớn tiếng hét: “Ca, cậu sắp được làm mẹ nuôi rồi đó. Ừm, hình như đã được hai tháng rồi, ngày mai gọi cả Thạch Đầu đến chúc mừng nhé...”

Lúc sau, anh lại thấy cô gọi điện cho Thạch Đầu hơn hở khoe: “Thạch Đầu, cậu sắp được lên chức chú rồi đó...”

Sau nửa tiếng đồng hồ, Phi Ca và Thạch Đầu lập tức xông tới nhà, Lượng Lượng nắm tay bọn họ vui mừng hơn hở, chẳng hề có chút dằn vặt dịu dàng, giữ gìn tuyệt đối của người phụ nữ khi mang thai, khiến cho cái người sắp được làm bố kia đau đầu vì lo lắng.

Không có trường bối ở cạnh bên uốn nắn, cô thực sự giống như một con ngựa hoang thoát cương, chẳng thể nào quản lý được.

Thế nào cũng phải tìm người đến trị cô ấy mới được!

Tối hôm đó, vào lúc mười hai giờ đêm, Khang Tử Huyền đẩy bà xã đang ôm chặt lấy anh sang một bên, rón ra rón rén bước ra phòng khách gọi điện thoại.

“A lô, mẹ ạ? Là con, Tử Huyền đây ạ. Dạ, Lượng Lượng đã ngủ rồi. Mẹ ơi, con có chuyện muốn nói ẹ biết, Lượng Lượng đã có thai hai tháng rồi, con không rõ lắm...”

Anh còn chưa nói xong, người phụ nữ trung niên ở đầu dây bên kia lập tức vui mừng khôn xiết: “Cái gì? Con bảo nó không được hiểu động nữa! Mẹ sẽ bay về ngay lập tức.”

Dập điện thoại xong, ông bố tương lai mỉm cười đắc ý, nằm lại vào giường, ôm bà xã đang say ngủ vào lòng, xoa nhẹ lên bụng cô, hôn lên trán cô rồi khẽ nói: “Mẹ về rồi, anh xem em còn dám làm bừa nữa không!”

Bà xã còn đang say giấc nồng dường như nghe được lời thì thào của anh, chép chép miệng, xoay người lại ôm chặt lấy ông xã mình, hàm hồ lên tiếng: “Đừng có nói ẹ biết, nếu không là em toi đấy!”

Trong bóng đêm, người đàn ông giả hoạt nào đó nhoẽn miệng cười, nhắm mắt lại, cùng với bảo bối trong lòng mình và cả tiểu bảo bối của bọn họ chìm vào giấc ngủ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-tieu-thu-gian-diep>